Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Carstensen, William.; af Wm. Carstensen.
Titel | Title:	"Den gamle Skole" : Fortælling fra Orlogslivet
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : F. Borchorst, 1882
Fysiske størrelse | Physical extent:	550 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

"DEN GAMLE SKOLE".

FORTÆLLING FRA ORLOGSLIVET

AF

Wm. CARSTENSEN.

KJØBENHAVN.

F. BORCHORST'S FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1882.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

I.

Morgenrødens første Straaler brød frem over de vexlende Høider, der omgive Neapels herlige Bugt, forvandlede Røgen fra Vesuv til en rødblaa Taage og lagde sig i bløde Lysskjær over alle fremspringende Puncter, over Bygningernes Tage og Taarne, over Viinbjergenes Skrænter og Træernes Kroner. Straalerne sænkede sig og glimtede hen over Golfens rolige Vande, der snart spillede i alle Regnbuens Farver, snart krusedes af et let Pust, som den hendøende Brise sendte ned fra Høiderne.

Udfor Castellamare's skovklædte Pynt laa der en fransk Escadre paa flere Linieskibe, som vare lettede lidt før Daggry og nu med alle Seil til søgte ud af Bugten, idet de manøvrerede efter bedste Evne for at komme fri af Land, før det blev ganske stille. Skibenes Fart var dog saa ringe, at Fartøier indefra Fiskerleiet roede ud til dem, lagde sig paa Siden af dem og søgte ved at overbyde hinanden i lave Priser at faae afsat endnu nogle Lavagjenstande, Koraller eller Frugter. Forøvrigt vakte den stolte Escadre ingen Opmærksomhed; thi man var

her saa vant til at see Orlogsmænd af alle Nationer gaae og komme. Desmere paafaldende var det, at et Par nysgjerrige Barneøine fra det flade Tag paa et af Landstederne imellem Kastanietræerne paa Høiden med spændt Opmærksomhed havde fulgt Orlogsmændenes Bevægelser ligefra det Øieblik, man kunde øine dem i Dæmringen. Denne opmærksomme Iagttager var en lille Fyr paa en halv Snees Aar, med et sydlandsk Anstrøg i Ansigtstrækkene og de store mørke Øine, men med Nordboens lyse og friske Hudfarve.

Da Escadren var tværs ud for Pynten, kunde han fra sin Plads paa Høien see ned paa det travle Liv, der rørte sig paa de svære Skibes Dæk, hvor Hundreder af Folk fore afsted som trukne i en Snor, hvergang Pibernes skingrende Lyd naaede op til ham som en svag Hvislen. — I nogle Øieblikke havde der været en vis Ro over Besætningen paa det nærmeste Skib — men saa lød Piberne igjen, Folkene foer afsted, og ud over dets Sider fløi Seil paa Seil, der flagrende heftede sig som Vinger udenfor de høie og brede Raaseil, der taarnede sig op over hinanden. Drengen var saa optagen af dette Syn, at han foer sammen som vækket af en Drøm ved pludselig at faae et venligt Slag paa Skulderen. Han vendte sig om og blev hilst med et gemytligt Nik af en yngre Mand, der var iført en Sømandsdragt med militairt Snit, og hvis ærlige danske Ansigt tydede paa et godt Humør. Denne var ubemærket kommen op ad Trappen, som førte til det flade Tag, og havde staaet bagved Drengen, medens Linieskibet tilsatte sine Læseil.

»Det kalder man tikkelik!« sagde han, efterat han havde afleveret sin Morgenhilsen.

»Hvad for Noget?« spurgte den Smaa med et lidt fremmed Tonefald.

»Saadan at heise Seilene op paa engang over hele Livet ... Det er Noget, Franskmændene kan bruge.«

»Bruger de Danske det da ikke?«

»Jovel bruger de det — det vil da sige, naar Veiret er til det ... Men, naar jeg si'er, at Franskmændene kan bruge det, vil det si'e ligesaa meget som, at det er Noget, de gi'er den med.«

»Jeg forstaaer ikke rigtig,« sagde Drengen med et spørgende Blik.

»Jo, seer De, man holder nu for, at Franskmændene de gjør grumme meget af saadan at tage sig ud, og, det maa man lade dem, de har Grebet paa det. Er det nu ikke livagtig, som vi var til en rigtig Theaterforestilling med levende Billeder og kunstig Belysning? Vi kan saagar bilde os ind, at vi har faaet Billet til første Plads, hvor Smaafolk som jeg ellers ikke pleie van at komme ... Jo, det er Noget, Franskmændene kan bruge!«

»Men er de ikke ogsaa tappre i Krig?« spurgte Drengen.

»Bevares! det skal Ingen sige dem paa, at de ikke er. Paa mit sidste Togt til Vestindien var der en af vores egne Lieutenanter, som havde vaaren med dem i et stort Søslag mod Tyrken — ved Navarino var det nok — for paa en Ungefær ni, ti Aar siden, og han sa'e, at det var nogle Djævle

til at gaae paa. Jo, Humør er der i de Fyre — det er ikke det, der feiler dem.«

»Hvad mangler dem da?«

»Det, som jeg saadan vil kalde for Seighed, og Seighed skal der til for at være Sømand. ... See herfra og med saadan et nydeligt og behageligt Veir tager det sig ud som en rigtig Plaseer at fare tilsøes; men det tager sig ikke slet saa fiint ud, naar man Efteraarsdage skal ligge et Par Uger itræk og boute i Nordsøen med haardt Veir, og den eneste Adspredelse, man har, er af og til at faae en Sø over sig, som løber ned ved Halskluden og siver ud langs Støvleskafterne.«

»Det er jeg ikke bange for, Hansen,« sagde Drengen, »jeg har mange Gange været ude her med Fiskerne om Vinteren, naar det blæste og haglede, og kun een Gang, da jeg hørte dem sige til hinanden, at det var slemt, længtes jeg efter at komme hjem igjen.«

»Ja, jeg har jo nok mærket, at De inte gi'er Dem for Ingenting, og at De har svært Mod paa at komme tilsøes — men, hvis De nu bliver kjed af det?«

»Er De kjed af at fare tilsøes, Hansen?«

»Jeg? Det spør' vi ikke om: det er Ens Levebrød, skal jeg sige os; vi er vant til det fra Barnsbeen af.«

»Hvor gammel var De da den første Gang, De var tilsøes?«

»Ja — la' vos see — en fjorten Aar.«

»Saa var De jo meget ældre, end jeg nu er,« raabte Drengen straalende.

»Det kan man kalde at blive pudset,« mumlede Tømmermand Hansen og tilføiede høit: »Men, hvad si'er vores Fa'er?«

»Naar jeg beder ham om at blive Søcadet, siger han altid, at han skal tænke paa det,« svarede Drengen med et lidt modløst Udtryk; og, hvad han sagde, var fuldstændig rigtigt; Faderen skød altid Spørgsmaalet fra sig, og, at han gjorde det, vil man let forstaae, naar man lærer hans Livsforhold at kjende. Som Dreng havde han faaet den i Skoleaarene saa almindelige Lyst til at komme tilsøes, en Lyst, der vel ofte kan røbe et virkeligt Kald, men lige saa ofte kun er Frugten af det Tiltrækkende i romantiske Skildringer fra Søen og det Afskrækkende i Skolelivets Tvang og Eensformighed. Han var endog bleven indskrevet som Aspirant til Søcadetakademiet og skulde forberede sig til at komme ind paa det, da en ældre Broders Død bevægede hans Forældre til at lade ham studere, først hjemme i Danmark og derpaa efter Datidens Skik i Tydskland, for at han ved Faderens Død paa en værdig Maade kunde overtage dennes Eiendomme. Da han var vendt hjem fra sit Ophold ved tydske Læreanstalter, fik han ved formaaende Venners Hjælp Tilladelse til at gjøre et længere Togt med en af vore Orlogsmænd og vendte tilbage fra dette mere end nogensinde overbeviist om, at han havde forfeilet sit egentlige Kald. Nogle Aar senere giftede han sig under et Ophold i Udlandet med en Dame fra Norditalien, og, da det snart viste sig, at hans unge Hustru ikke ret kunde trives i Norden, solgte han ved Faderens Død sine Eiendomme og

bosatte sig i Omegnen af Neapel. Her fødtes hans eneste Barn, og her deelte han sin Tid mellem sine Bøger og den smukke Have, der terrasseformig strakte sig hen over Skrænten ved hans Landsted. Hans første Gang om Morgenen var til en fremspringende lille Høi, omhegnet af Granat- og Laurbærtræer, hvorfra han over Piniernes Toppe kunde see ud over Golfen, og, var der da Orlogsmænd isigte, nølede han længe paa Stedet og gik derfra med et mere tungsindigt Anstrøg i sit Ansigt end sædvanligt. Han fortalte ofte Sønnen, som han beskjæftigede sig meget med, om Begivenhederne paa Søen og nærede saaledes den Tilbøielighed, som Drengen allerede fra ganske lille af havde lagt for Dagen. Men, da denne Tilbøielighed antog en bestemt Form, da Drengen ligefrem bad om at blive sendt til Danmark for at blive opdraget til Søofficeer, veg han tilbage ved Tanken om, hvad Skilsmissen vilde blive for den syge Moder, og der er al Sandsynlighed for, at han i Kampen imellem Frygten for at staae Sønnens Fremtid i Veien og Ængstelsen for at volde sin Hustru en stor Smerte var vedbleven at skyde Sagen fra sig, hvis ikke en reen Tilfældighed havde medført en Afgjørelse. En dansk Fregat, der var paa Krydstogt i Middelhavet, anløb nemlig Neapel og landsatte sin anden Tømmermand, der havde en heftig Typhus. Skibets Næstcommanderende, som nøie kjendte Hr. Verling fra hans Orlogstour, vidste, at den Syge i ham vilde finde en Mand, der følte lige saa varmt for Marinen og dens Folk som en af dens Egne, og anbefalede derfor Patienten til hans Omhu. Da

Tømmermand Hansen var i Reconvalescents, tog Hr. Verling ham ud paa sit Landsted, og Aftenen efter sin Ankomst overraskede Tømmermanden sin Vært ved at komme hen til ham og bede ham gjennemsee et Ark Papir med en Række Optegnelser, der just ikke udmærkede sig ved Skjønskrift eller Retskrivning.

»Hvad er det for Noget?« spurgte Hr. Verling forundret.

»Det er saadan en lille Synsforretning, jeg har optaget over Huset,« svarede Tømmermanden i en tjenstlig Tone.

»Synsforretning?« gjentog Hr. Verling, for hvem Ordet syntes uvant.

»Ja! en Optegnelse over Skavankerne ved Apteringen og Inventariet.«

»Nei see! er der saa mange Skavanker?« spurgte Hr. Verling, idet han med et Smiil lod Øiet løbe hen over Opskriften. — »Naa, og De synes, jeg skulde lade en Smed og en Snedker komme herud for at bringe Alt i Orden?«

»Nei, bevares! Jeg vilde bare bede Dem om lidt Værktøi og Lov til at bixe med det Ene og det Andet, saa skal det snart være besørget.«

»Men De skulde jo være herude for at samle Kræfter.«

»Justement! Hvor skulde Kræfterne komme fra, naar jeg gik og drev? og hvor vilde Humøret blive af, naar jeg spiste mit Brød for Ingenting?« spurgte Tømmermanden med en saa inderlig Overbeviisning, at Verling ikke længere betænkte sig paa at lade ham faae sin Villie. En ledig Udbygning blev ham

anviist til Værksted, og efter nogle faa Ugers Forløb meldte han, at nu maatte gjerne »Huus- og Vandbygmesteren derhjemme see Alt efter i Sømmene.« »Og, hvad mig selv anbelanger,« tilføiede han, »saa er jeg efterhaands bleven saa godt afstivet og repareret, baade paa Yderklædning og Foring, at jeg melder mig klar til Afreise.«

Hvis Hr. Verling kunde have været det bekjendt, havde han opfordret Tømmermanden til at efterligne Penelope og pille sit Arbeide istykker igjen for at begynde forfra, saa nødig vilde han af med det fornøielige Menneske, der hvert Øieblik paa Dagen kaldte gamle hjemlige Minder tillive hos ham. Han modstod dog Fristelsen og lod sig nøie med at svare, at man først i Marseille og Messina maatte erkyndige sig om Skibsleilighed til Danmark. »Det er dog altid en lille Udsættelse,« tænkte han.

»Ja, saa kan jeg jo pille lidt med Drivhuset,« sagde Tømmermanden; »det er nogle daarlige Greier, De har til at lette Skylighterne med.« — Han tog strax fat paa Arbeidet og havde næsten faaet det fra Haanden, Aftenen før vi overhørte hans Samtale med den lille Carlo Verling. Han forlod denne med et meget »spekulerende« Ansigtsudtryk, der ikke forlod ham, medens han gjorde sit Arbeide færdigt. Da dette var naaet, og han stod og beskuede sit Værk, kom Drengens Fader ud af Huset og gik lige hen til ham. »De staaer og seer saa betænksom ud, Hansen,« sagde han; »er der Noget, De ikke rigtig kan faae, som De vil have det?«

»Nei, det ved den søde Gud, der inte er, Herre! Mekaniken er i Orden, og det Hele glider,

som det var smurt til Afløbning. ... Næ, det er, sandt at sige, noget Andet, jeg har i Ho'det.«

»Og det er?«

»Reverenter talt, Noget af den Slags, der inte kommer mig ved — men jeg kan ikke faae det ud af Ho'det alligevel.

»Saa betro Dem til mig! — De skulde vel aldrig have faaet lidt tilovers for et Par af de smukke Øine, som vi har saa mange af her i Italien.«

»Nei!« lo Tømmermanden, »der er ikke Trøske i mig; jeg fænger inte saa let.« ... »Næ, det er den lille Fyr deroppe« — og han pegede med Tommelfingeren over Skulderen op mod det flade Tag — »som løber mig rundt i Ho'det.«

»Carlo! Er han nu igjen oppe at see paa Skibene? — Han kan da ikke have været uartig imod Dem — dertil holder han for meget af Dem,« sagde Verling forundret, men tilføiede efter lidt Betænkning: »Det er vel ikke hans Lyst til at blive Søcadet, som De stod og tænkte paa?«

»Akkurat!« svarede Tømmermanden med et bekræftende Nik.

»Og De troer ikke, at den Lyst vil fortage sig, naar han langt fra sit Hjem her, i et uvant Klima, mellem lutter Fremmede skal føre et heelt andet Liv end det, han er vant til, og døie en heel Deel Ondt, som han aldrig har drømt om?«

»Det er jo ikke godt at sige, Herre ... Jeg har ogsaa lirket med ham og sat det ud for ham paa den Maneer; men Knegten gi'er sig ikke — nei! han gjør ikke! Jeg er nær ved at troe, at der er det Tømmer i ham, som kan staae imod.«

»De mener, at han er stærkt bygget, og det har De jo Ret i; men De maa huske, at han er voxet op i Varme og Solskin, og at han er vant til at blive kjælet for paa alle mulige Maader.«

»Ja, at han er fiint vant i alle Maader, det er begribeligt, men han er inte fineret, Herre! Næ! han er af fuldt Træ,« sagde Tømmermanden og tilføiede: »Af fiint Træ, men af fuldt Træ!«

»Og De mener dermed?« sagde Verling spørgende.

»Jo — seer Herren — finerede Møbler de er ikke en suur Sild værd, naar de faaer Regn, Kulde og Solskin imellem hinanden; men, er de af fuldt Træ, saa kan de nok see lidt medtagne ud, naar man har strabadseret dem formeget; men de er lige gode for det ... og den lille Fyr er af fuldt Træ, det tør jeg gi'e min Ed paa.«

Hr. Verling stod ved Siden af Tømmermanden og grundede over dennes billedrige Beviisførelse, da en smekker kvindelig Skikkelse kom ud fra den grøntomhegnede Veranda, der strakte sig langs Huset, og med matte, langsomme Skridt gik hen imod Drivhuset, idet hun samlede et let Shawl om sig med en Bevægelse, der tydede paa, at den for Andre saa milde Morgenluft forekom hende kølig. Der var noget saa Ungdommeligt, Blødt og Yndefuldt över den hele Skikkelse, at man ved det første Øiekast var fristet til at troe, at man havde en ung Pige for sig og ikke Moderen til en tiaarig Dreng. Først, da hun var kommen tæt hen til de Samtalende, opdagede de hende. Tømmermanden smøgede Huen af sig med en Blanding af et Buk og

et Nik, og hendes Mand sagde smilende: »Det er den Tusindkunstner der, som er Skyld i, at jeg ikke er kommen ind at hente Dig til Din Morgentour.«

»Troer Du ikke, at jeg har seet det,« svarede hun med et mildt Lys i de store dunkle Øine, og henvendt til Hansen tilføiede hun med sit langsomme og fremmede Tonefald: »Min Mand vil savne Dem, naar De er reist bort ... Men lad mig nu høre, hvad de stod og talte om — Damerne ere nysgjerrige, især naar de som jeg leve mere af det, de høre, end af det, de see.«

Tømmermanden blev rød i Hovedet og stod og dreiede forlegen paa sin Hue, medens Verling med paatagen Frimodighed svarede:

»Naturligviis om den snilde Maade, hvorpaa Hansen har indrettet Drivhusets Vinduer.«

»*Non e' vero!* — Det er ikke sandt!« — tilkastede hun Manden med et skjælmsk Blik og tilføiede paa Dansk: »Naa, Hansen! hvad sagde saa min Mand om Vinduerne?«

»Han sa'e, Frue,« stammede Hansen, »som han si'er, at han sa'e« — og Tømmermanden gik dermed istaa.

»Ganske rigtigt! Det var altsaa ikke Vinduerne, men noget Andet, De talte om« — faldt hun ind med et spøgende Smiil — »Noget, som jeg ikke maa faae at vide ... Det er ikke smukt af Dem, Hansen, at lære min Mand at narre mig,« tilføiede hun, idet hun truede med Fingeren; »det er Noget, han aldrig før har gjort.«

Tømmermanden saae saa betaget ud under dette Udfald, at Verling kom ham til Undsætning ved at tage sin Kones Arm og vende sig bort fra ham med et venligt: »Jeg skal forklare min Kone det Hele.« — Han førte hende nu hen til sin Udsigtsplads, satte sig her ned paa en Bænk ved Siden af hende og pegede ud paa Golfen, hvor den maleriske Escadre, skjøndt noget fjernere end før, tegnede sig med skarpe Linier i den klare Belysning.

»Hvor det er smukt!« udbrød hun paa Fransk.

»Og hvor det er fængslende for en barnlig Phantasi,« tilføiede han; »det lokker og drager med en forunderlig Magt.«

Hendes Øine aabnede sig med et alvorligt, smertefuldt Udtryk, idet hun vendte sig imod ham, lagde Haanden paa hans Arm og med ængstelig Stemme spørgende hviskede: »Carlo?« Han lagde sin Arm om hendes Liv, og hun heldede sit Hoved til hans Skulder med halvlukte Øine, hvorfra Taare paa Taare gled ned over de lange Øienvipper.

»Det er maaskee kun en barnlig Grille, som Tiden vil helbrede ham for,« beroligede Manden hende; men til hans Forundring løftede hun sit Hoved, saae ham fattet og tænksom ind i Øinene og sagde:

»Jeg har længe følt det komme, men havde ikke Mod til at gjøre det første Skridt — nu veed jeg, at Øieblikket er kommet; Du forvinder aldrig, at Du ikke blev Søofficeer ... Jeg vil ikke kaste den samme Skygge over vort Barns Fremtid.«

»Men Savnet bliver tungt for Dig at bære,« indvendte Manden.

»Ikke saa tungt som Selvbebreidelsen og Sorgen, hvis vi engang maatte erkjende, at vi havde gjort Uret imod ham ved at tænke for meget paa os selv. ... Jeg har grundet meget over den Ting, og det, der har bragt Lys i min Opfattelse og med Tiden vil bringe Ro i mit Sind, er Overbeviisningen om, at Drengen i sit Inderste vil være fastere knyttet til os under en frivillig Skilsmisse end under et tvungent Samliv.«

»Min lille Philosoph gjør mig som saa ofte før til Skamme,« sagde Manden, idet han bevæget kjærtegnede hendes Haand ... »Men,« tilføiede han lidt efter, »Du sagde, at Du længe havde følt det komme — hvordan det?«

»Naar Du i Dine Skildringer af Søslag og kjække Handlinger gik op i det, Du fortalte Barnet, fulgte mit Øie det livfulde, spændte og vexlende Udtryk i hans Ansigt, og jeg saae, hvormeget han havde taget Arv efter Dig. Derved fik jeg en Fornemmelse af, hvad der var ivente.«

»Og Visheden, hvordan fik Du den?«

»Paa den naturligste Maade af Verden. Hvergang Tømmermand Hansen havde et stilfærdigt Arbeide henne i Dagligstuen, blev jeg derinde, gav mig i Snak med ham og fik det skikkelige Menneske til at fortælle mig langt mere, end han selv aner.«

Under denne Samtale mellem Ægtefolkene var den gode Tømmermand ikke vel tilmode. Da Fruen ved sin Mands Arm var gaaet fra ham, var han

bleven staaende som naglet til Pletten med Øinene fæstede paa hende. Idet hun forsvandt ved en Bøining i Havegangen, kloede han sig bag Øret med en betænksom Mine og mumlede: »Godt, at det ikke er mig, hun har paa Slæb; hun fik mig da bestemt pumpet læns i en Haandevending for Alt, hvad jeg veed og inte veed. Det er ogsaa et Par gefærlige Øine, der sidder paa hende; det er, ligesom de borede Ens'es Tanker lige ud af Hjertet paa En.« — Nølende vendte han sig om og begyndte at samle sit Værktøi sammen, men faldt i Staver hvert Øieblik, rystede paa Hovedet og sagde halvhøit: »Det kommer der ud af at blande sig i det, som inte kommer En ved!« Da han alt nogle Gange havde gjort denne Bemærkning, kom den lille Carlo farende ud fra Huset, sprang hen til ham og vilde endelig have ham op med paa Taget for at forklare en større Manøvre, som Escadren nu udførte; men Hansen saae med et fraværende Blik paa Drengen og var ikke til at faae rokket af Stedet.«

»Men Hansen dog!« udbrød Drengen, »hvorfor vil De ikke komme?«

Hansen tilkastede ham et fraværende Blik og sagde: »Der kommer ikke noget Godt ud af det.«

»Hvad er ikke godt?«

»Saadan at mingelere sig i Noget, man inte forstaaer sig paa.«

»Men De forstaaer Dem jo netop paa Alt, hvad Skibene gjør.«

»Javel gjør jeg det — det gjør jeg rigtignok; men det er de andre Dele, jeg ikke skulde have fingereret ved. Det er li'esom, jeg vil sige, man vil

ta'e en Laas fra hinanden, som man inte forstaaer sig paa: lige med eet giver det et Smæld, og saa har man Fingrene i Klemme!«

»Har De klemt Deres Finger, Hansen?« spurgte Carlo med Deeltagelse.

»Bare det var saa vel!« mumlede Tømmermanden og tilføiede høit: »Nei! det er nok snarere min Tunge, jeg har faaet i Klemme. Jeg er uforvarendes kommen til at pirre ved dettehersens, som De veed nok, dette med, at De saa gjerne vil være Søcadet.«

»Hørte Moder det?« spurgte Drengen spændt.

»Om hun justement hørte det, skal jeg ikke kunne sige; men jeg tør bande paa, at hun kaperede det ligesaa godt, som om hun havde hørt det.«

»Det maatte hun ikke, Hansen!«

»Har De da altid kunnet dye Dem for saadan at la'e falde et lille Ord om det til hende?« spurgte Tømmermanden, der øiensynlig var ifærd med at føle sig lidt beroliget ved den Tanke, der var gaaet op for ham, at Drengen dog maatte have yttret nogle Ord til sin Moder om det, han altid gik og tænkte paa.

»Hvor kunde jeg det, naar Fader altid sagde, det var Synd?« spurgte Drengen troskyldig, og, da nu Faderens Stemme gjenlød, kaldende Carlo, løb han afsted imod Høien. Hansen fulgte ham med Øinene og mere tænkte end sagde: »Hvem i al Verden skulde nu have troet det? Hjemme i Nybo'er var det altid Mutter, der maatte holde for,

naar der var Et eller Andet, vi Drenge vilde ... Der kan sgu blive en Stadsfyr ud af den Knegt, naar de faaer ham behandlet derhjemme. Men den bliver svær for ham at gaae paa, for til en Begyndelse bruger de jo altid Skrubhøvlen.«

Hansen skulde ikke have megen Fred den Dag. Nogle Timer senere blev han kaldt ind til Familien for at faae at vide, at Forældrene vilde opfylde Drengens Ønske, og at der strax vilde blive skrevet til Danmark for at ordne Alt til hans Ophold der. Men Betingelsen for, at han kom afsted, var dog, at Hansen samtykkede i at opsætte sin Afreise saalænge for at tjene Drengen til Vejleder under Hjemfarten. Hansen, der aabenbart sletikke havde tænkt sig, at man vilde betroe ham et saadant Tillidshverv, kunde i det første Par Minuter ikke faae noget andet Ord over Læberne end et forbauset: »Hva' befaler!« og, da Verling opmuntrende tilføiede, at den Smaa ikke kunde være i bedre Hænder, saae Tømmermanden uvilkaarlig ned paa sine Næver og mumlede: »Det er just ikke den Slags Arbeide, de er vant til.« Verling beroligede ham med, at det, han her skulde udføre, var meget lettere end, hvad han ellers tog sig for, og at det udelukkende gjaldt om at tage sig af Drengen med den samme Paalidelighed og Omhu, som han anvendte paa sit daglige Arbeide.

Med et meget høitideligt Ansigt lovede Hansen langt om længe at paatage sig »Ansvaret« — som han betegnende kaldte det — men ledsagede dog sit Samtykke med den oplysende Bemærkning, at

han kun een Gang før i sit Liv havde været »ligesaa benauet«, og det var dengang, Hans Majestæt Kongen ved Afløbningen af et Skib havde tiltalt ham ude paa »Nyholm« med Ordene: »Hvad er Din Bestilling?«

II.

Den sidste Dag i Carlo's solbeskinnede Barndom var forbi. Han havde endnu i den sidste Time været rundt i hver en Krog i Huus og Have, havde klappet Porthunden, Ridehesten og Æslet, havde givet Hønsene, Kaninerne og Duerne et overvældende Maaltid, havde mønstret Fuglerederne i Træerne, følt paa Frugterne, der vare under Udvikling, for mulig at finde blot een, der var moden nok til at plukkes og spises, og saa havde han med en ubevidst Følelse af, at han sluttede et Afsnit i sit Liv, foræret sine Drager, Baade og andet Legetøi til Gartnerens Søn. — Nu sad han paa Bænken agter i den klodsede Hjuldamper, der for ikke ret mange Aar siden var bleven sat i Fart imellem Neapel og Marseille, og stirrede med store, vaade Øine efter Baaden, som roede iland med hans Fader. Da denne dreiede ind imellem den Sværm af Fartøier, som laae ved Kaien, betog Skilsmissefølelsen ham saa stærkt, at han udstødte en hulkende Lyd. Hansen, der stod ved Siden af ham, klappede ham da paa Skulderen og sagde med dæmpet Stemme: »Græd kun væk, min Gut!

det letter at øse læns, naar Taarerne sidde og trykke i Halsen — men græd ud med det Samme, for, naar vi først skal til at omgaaes Cadetter, saa gaaer det ikke længere, saa maa man lære at sluge det Kram, inden det løber ud af Øinene paa En.«

»Maa en Cadet ikke græde?« spurgte Drengen og glemte under sit Spørgsmaal et Øieblik sin Sorg.

»Nødig, meiet nødig!« svarede Hansen med et alvorligt Eftertryk; »for, gjør han det, saa si'er de, han er en Kællingeunge, og det Navn er ikke godt at faae paa sig.«

Drengen betvang den Hulken, der reiste sig i hans Bryst, og svarede med sittrende Stemme: »Nei! saa vil jeg ikke græde.«

Dette var hans første Forsøg paa at faae Magt over sig selv, hvor det gjaldt den naturligste og uskyldigste Ting af Verden, og det gav ham, saa ung han var, en Bevidsthed om Villiens Betydning, der senere kom ham mangfoldige Gange tilgode.

I Marseille gik vore to Reisende ombord i et Altonaerskib, som havde Fragt directe til Elben, og under den forøvrigt heldige Overfart havde Hansen al Grund til at glæde sig over sin Myndling, der efterhaanden blev heelt skibsvant og med Liv og Lyst vænnede sig til at færdes tilveirs.

Man maa forresten lade Hansen, at han havde miskjendt sig selv, da han med en saa stor Ængstelse paatog sig at være Drengens Mentor paa Hjemreisen; thi han var ligefrem anlagt til at være praktisk Pædagog og gav Carlo, uden maaskee selv at gjøre sig Regnskab derfor, ved alle gunstige Leiligheder et eller andet Vink, der kom Drengen

tilgode som forberedende Cursus i den Kunst at omgaaes Kammerater. Da han saaledes en Dag stod paa Dækket og huggede et Rundholt til — thi ledig kunde han aldrig være — kom Skibsdrengen, som havde hjulpet Kokken med at gjøre reent i Kabyssen, pludselig hen til Carlo, der stod og iagttog Tømmermandens Arbeide, og smurte ham Ansigtet ind med Kønrøg, idet han grinende sagde: »Det kalder vi for Kabyschocolade, min Snut!« — Anfaldet var kommet saa uventet, at Carlo i det første Øieblik, i Fornemmelsen af, at han havde Mund og Øine fulde af Sod, spyttede og gned sine Øine; men, da han opdagede Kokkens og Skibsdrengens grinende Ansigter lige for sig, foer han med et italiensk Skjeldsord ind paa Spøgefuglen, krogede sig som en Kat fast i hans purrede Haar og gav sig til at behandle ham med Spark og Knæstød.

»Sikken en italiensk Djævel!« udbrød den Angrebne og søgte at ryste ham af sig; men, inden det lykkedes, var Hansen sprungen til. Han greb Carlo's Hænder med et Tag, der øieblikkelig aabnede dem, satte den gispende Dreng ned paa Dækket og sagde med et Blik, som denne sletikke kjendte: »Saadan slaaes Dyr og ikke Mennesker — en kvik Gut gi'er en Spøg for en Spøg og et Snudedrag for et Snudedrag; kun arrige Fruentimmer trækker i Haarene, og det er kun ondskabsfulde Heste, som sparker.«

Carlo krøb sammen som en vaad Hund, og man kunde see paa Vridningerne i hans Hals og Kinder, hvor svært det var ham at følge Lære-

sætningen om ikke at græde. Men Dagen efter bad han Tømmermanden om at lære ham, hvordan man slaaes paa Dansk, og Skibsdrengen blev da heel venlig stemt imod Carlo ved som Mester i Kunsten at blive kaaret til hans Lærer.

Fra Altona gik vore Reisende over Travemünde til Kjøbenhavn med det i hine Dage saa berømmelige Dampskib »Fulton« og bleve ved Ankomsten til Toldboden modtagne af en ældre Herre med et lille, glatraget rundt Ansigt, der holdtes iveiret af et høit Atlaskes Halsbind med stive Flipper, og hvis strittende hvide Haar var samlet til en »Hanekam« over Panden og børstet frem i Sløifer langs Tindingerne. Det saae ud, som om det var af en Feiltagelse, at Haaret var klippet tæt af i Nakken istedenfor at være samlet i en Pidsk. Hans smaa brune Øine havde et venligt, lidt ængsteligt Udtryk, og der var noget næsten Forkuet i den lille spinkle Skikkelse, der, iført en bruun, kortlivet Frakke, som naaede til Hælene, stod og vinkede med en langhaaret graa Cylinderhat.

En Slægtning, til hvem Verling havde henvendt sig for at skaffe sin Dreng et Hjem i Kjøbenhavn, havde skrevet ham til, at Cancelliraad Dank, som han havde formaaet til at tage Carlo i Huset, var det bedste Menneske, man kunde tænke sig, og det kan ikke negtes, at den lille Mand, som stod og vinkede, saae inderlig god ud.

»Naa! see Goddag og velkommen! hjertelig velkommen! lille Ven,« udbrød Cancelliraaden, der i de to Reisefæller, som stege iland, strax havde fundet dem, han søgte. »Og det er Hr. Hansen

fra den faste Stok!« tilføiede han. »Velkommen! velkommen! og Tak for al Deres Omhu for Drengen!«

»Bevares!« svarede Hansen, »selv Tak — og saa forresten bare Hansen, ikke Hr. Hansen.«

»Men! hvordan bære vi os nu ad med Tøiet?« faldt den Anden ham i Talen med et Ansigtsudtryk, der viste, at det pludselig var gaaet op for ham, at han her stod overfor en meget indviklet og vanskelig Opgave.

»Lad De mig om det,« svarede Hansen med et Smiil, »og kjør De bare hjem med Gutten! jeg veed jo, hvor De boer;« og dermed gik han.

Den lille Herre stod et Øieblik og saae forundret efter ham, hvorpaa han tog Carlo ved Haanden med den Bemærkning: »Er det dog ikke nogle Pokkers Mennesker de Folk fra Nyboder!«

Under Hjemkjørslen sagde han til Drengen: »Din Fader vilde have Dig i et stille og venligt Huus, hvor Du kunde finde Hvile under alle de nye Indtryk. Bare det nu ikke bliver Dig altfor stille, min lille Ven. Vi ere jo kun to gamle Folk, og saa har jeg mit Contoir, og min Kone har sin Huusholdning.« — Efter en lille Pause yttrede han lidt nølende: »See, min Kones Huusholdning, den giver hende nok at tænke paa; hun er en ferm Kone, der holder paa streng Orden, og derfor er hun vant til at faae sin Villie. Det gjør jo, at hun er noget gesvindt af sig, engang imellem lidt utaalmodig, naar Alt ikke gaaer, som hun vil have det .... Men derfor skal Du ikke være bange for hende, lille Ven! Du skal see, hvor rar hun er, naar man føier hende — det gjør jeg nu altid.«

Drengen forstod ikke ret Meningen af denne Yttring; men modtog dog et Indtryk af, at der blandt alt det Nye og Ubekjendte ogsaa i det Hjem, han drog til, var noget Ubekjendt, som det vist ikke var saa ganske rart at lære at kjende.

Da Drosken holdt udenfor Porten til den lille Gaard i Larsleistræde, hvor Cancelliraaden boede, rakte en kvindelig Skikkelse Hovedet ud af et aabent Vindue paa første Sal, nikkede bekræftende til sin Formodning og forsvandt for at gaae ud i Forstuen og lukke de Ankomne ind. Da disse viste sig paa Trappen, udbrød Skikkelsen i en forretningsmæssig Tone: »Velkommen til Danmark, Du Smaa!« og, da Carlo var kommen indenfor Døren, rakte hun ham lige saa forretningsmæssigt en haard Haand og tilføiede: »Velkommen i mit Huus!« Derefter tog hun ham ved Armen, førte ham ind i Dagligstuen, hen til et Vindue, mønstrede ham fra Top til Taa og ledsagede sin Mønstring med Udbruddene: »Velvoxen for sin Alder!« .... »God Holdning!« .... »Seer ikke dum ud!«

Carlo tilkastede under dette Eftersyn Cancelliraadinden et mere nysgjerrigt end undseeligt Blik, der viste ham hans Madmoders Eiendommeligheder i det første Indtryks skarpe Belysning. Det var en lille Kone, smekker om Livet, med Overkroppen frem og Underkroppen tilbage som hos Fjælebodsdandserinder, store og kantede Armbevægelser, et fremskudt Hoved med Sidekrøller, omstraalet af en bred Kappe med Silkebaand. De smaa brune Øine havde altid travlt, den lille kantede Næse stod

kjækt i Veiret, og den fremstukne brede Hage havde paa den ene Side en Vorte med Knurhaar, der tjente til Udraabstegn for det uophørlige »Her er jeg!«, som lyste ud af Ansigtet, hvis lange, smalle Mund klemte sig sammen over de udkastede Ord og Sætninger, som om de skulde klippes af Stykke for Stykke.

Medens hun efter Mønstringen var ifærd med at gjøre Drengen en Række Spørgsmaal om, hvilke Klæder han medbragte, hvor ofte han var vant til at skifte Linned o. s. v., tog Cancelliraaden en Brevtaske ud af sin Brystlomme og rakte ham et Par Breve, som laae i den.

»Hvad er det?« spurgte Fruen kort, og, da Manden sagtmodig oplyste, at det var Breve fra Neapel, fik han til Svar de afgjørende Ord: »Det har ingen Hast! — Han kommer lige derfra!«

»Men Posten gaaer hurtigere« . . .

»Det er meget muligt! — Men, at han skulde læse Breve, inden han har nydt Vaadt eller Tørt i mit Huus! Nei! Det bliver der ikke noget af!« Førend Carlo havde faaet Tid til at smage paa den lokkende forbudne Frugt, stod Fruen henne ved Bordet med en Bakke Chocolade og Kager — og Drengen, der kom fra en længere Søreise, syntes, at den løierlige Kone dog havde sine gode Sider.

Lidt efter kom Hansen med Tøiet, og, da han efterat have aftalt, naar han skulde aflægge Regnskab for Reisen, forlod Stuen med sit nikkende Buk, fulgte Carlo ud med ham i Forstuen, lænede sig her op til ham og hviskede: »De maa endelig komme tidt og see til mig.«

»Ja, saadan engang imellem, ved høitidelige Leiligheder — for nu faaer De Folk af Deres egen Slags at omgaaes.«

»De er den Eneste, som har været derhjemme,« svarede Drengen med et saadant Udtryk i Øinene, at Hansen med sær Hast gav ham et venligt Slag paa Skulderen og foer ned ad Trappen med Ordene: »Javel! javel! jeg skal nok kikke ind, naar jeg har Tid!« .... »Det er dog en Satans Knegt« — udbrød han, da han kom ned i Porten — »var det ikke paa et hængende Haar, at han havde faaet mig voxne Menneske til at tude!«

Langt om længe blev Cancelliraadinden færdig med sine Huusmoderpligter overfor Carlo: Stykke for Stykke havde Drengen maattet pakke sit Tøi ud og lægge det ned eller hænge det op efter hendes Anviisning, der krydredes med gavnlige Læresætninger om »Accuratesse« og Orden. Endelig var han alene og kunde læse de Breve, der i Timeviis havde ligget og brændt i hans Lomme. Igjennem Forældrenes kjærlige Ord lyste Barndomshjemmet ham imøde — saa smukt og tiltrækkende, saa rigt paa Alt, hvad Hjertet hang ved, var det aldrig forekommet ham, før han nu saae det i Savnets og Længslens tryllende Skjær; han saae drømmende op fra Brevet og rundt paa det lille Værelse, hvor Intet mindede om Syden. Ja! han var langt borte fra alt det, han brød sig

om; men han var gudskelov alene: Ingen saae ham — saa turde han nok — han lagde Ansigtet i Hænderne mod Ryggen af Stolen og græd af Hjertens Lyst.

III.

De Fordringer, som for en fyrretyve Aar siden stilledes ved Adgangsprøven til Søcadetakademiet, vare vel i og for sig ikke meget store; men, henseet til det store Antal Concurrenter og disses unge Alder, var den saakaldte Præliminærexamen ingenlunde at spøge med, og det var derfor ikke saa ganske let at afgjøre Spørgsmaalet om, hvem man skulde vælge blandt de Officerer, der forberedte de smaa Fyre til Prøven. Imidlertid var der en af disse Lærere, en Lieutenant Lassen, som havde erhvervet sig et vist Ry for den udmærkede Examens-Dressur, han gav Drengene, idet der kunde paavises adskillige Exempler paa, at Aspiranter, som hans Concurrenter havde erklæret for aldeles haabløse, under hans kyndige Haand havde drevet det til at aflægge en endog udmærket Adgangsprøve. At disse Vidundere i Dressur somoftest efter et Par Aars Forløb igjen forsvandt fra Akademiet eller kun drev det til at gjennemgaae Anstalten som Efternølere i alle Afdelingerne, glemte man rigtignok at tilføie, naar man fremhævede Lieutenantens Talenter som Opdrager. — Imidlertid kunde det, som sagt,

ikke negtes, at Manden ofte udrettede det Utrolige i Retning af Dressur, og han blev derfor anbefalet til Cancelliraad Dank som den, der burde foretrækkes. Hvad der yderligere talte derfor, var, at han ikke som de andre Examenslærere var udsat for at komme tilsøes, da han af Helbredshensyn havde forladt Tjenesten. Ingen skulde dog have seet paa ham, at han var svagelig: han saae nærmest noget blodrig ud, var stærkt bygget og gjorde ved første Øiekast ikke noget ubehageligt Indtryk; men hans Elever opdagede snart, at et ondskabsfuldt Glimt i Sideblikket fra hans staalgraae dybtliggende Øine og en uhyggelig Dirren i hans blaarøde Læber ofte i et Nu kunde give hans Ansigt et mere end frastødende Udtryk. Dette Udtryk fornegtede sig ikke i hans Færd, og, hvad der endyderligere bidrog til, at ikke en eneste af hans Elever havde det Mindste tilovers for ham, var, at han overfor Forældrene forstod at tage sig ud som den skikkeligste Fyr af Verden.

Lieutenant Lassen havde i Reglen en halv Snees »Præliminarister« under Behandling fra Klokken otte til to hver Dag, og han underviste selv i alle Fagene. —

Efterat Carlo havde tilbragt en fjorten Dage i Eensomhed og Ørkesløshed i sit nye Hjem, blev han en Morgenstund lidt før otte ført op til Lieutenant Lassen, der beboede et lille Huus, som han selv eiede, i en af Smaagaderne. Drengene samledes altid meget betids i Skolestuen, hvor de havde Lov til at »muntre sig«, saalænge Lieute-

nanten ikke var der. Selv mødte han altid i det Øieblik, Klokken slog det sidste Slag, og da skulde Enhver staae opreist paa sin Plads i ærbødig Taushed. — Cancelliraaden førte selv sin Myndling op til Læsestuen og havde vistnok havt isinde at vente med ham der, indtil Lieutenanten kom; men han gøs tilbage ved Synet af de støiende Drenge, blev selv udenfor og trak Døren skyndsomt i efter sig, saasnart Carlo var kommen ind. Ved Synet af den nye Kammerat standsede Legen øieblikkelig, og Alle omringede ham. De Fleste saae nysgjerrig eller forundret paa ham; men Tre, Fire af de Største mønstrede ham med huusvant Overlegenhed og gjorde ham forskjellige Spørgsmaal, der aabenbart skulde være vittige. Den Ledende i Klyngen var en kjøn Knegt paa omtrent elleve Aar, med lyst, krøllet Haar, spillende blaa Øine og en meget bevægelig, fyldig Mund med smukke Tænder.

»Seesaa! Nu ingen Spørgen mere!« afbrød han de Andre. »Lad ham nu vise os sine italienske Kunster! Dands nu en Tarantella, eller hvad det er, de Røvere kalde deres Dands.«

Carlo saae paa ham med et Udtryk, hvori der laa en Følelse af, at en Prøve nu nærmede sig, og rystede benegtende paa Hovedet.

»Kan Du maaskee ikke dandse?« spurgte den Anden.

»Jo, jeg kan; men jeg har ikke Lyst,« svarede Carlo med nedslagne Øine.

»Saa skal jeg vise Dig, hvordan man faaer Lyst!« udbrød Kammeraten; »nu skal jeg dandse for Dig,« og derpaa slog han ud med Arme og

Been et Par Gange, dreiede sig rundt paa Hælen og sluttede under de Andres Latter sin Svingning med et rungende Ørefigen, der uden et Øiebliks Betænkning besvaredes af Carlo med en af de »lige i Synet«, som Skibsdrengen havde lært ham at »stikke«.

Dette dristige Svar paa Tiltale frembragte almindelig Taushed og Forundring, og den seirvante Leder saae ikke mindst forbauset ud. Da Klokken idetsamme begyndte at slaae, sprang Enhver paa sin Plads undtagen Carlo, der blev staaende ved Døren, som Lieutenanten nu traadte ind ad.

»Naa! det er vores Italiener,« sagde denne med en noget tyk og læspende Stemme. »Kom! han skal sidde her ved Siden af mig; han er under min specielle Varetægt.«

»Uh! hvor Lieutenanten sledsker for ham; hans Fa'er er bestemt rig,« hvidskede med den fra Skolelivet bekjendte Færdighed en af Drengene til sin Sidemand. —

Lieutenant Lassen sled sine gamle Uniformsklæder op, naar han underviste, og var derfor iført et Par af Ælde og Slid glindsende blaa Beenklæder, der bestandig krøb op ad de rynkede Støvleskafter, en ligesaa forslidt spraglet Fløiels Vest prydede hans Bryst, og dertil bar han en af de endnu reglementerede blaae Galakjoler med rød Krave og Opslag, der var meget snever over Armene og hvidslidt paa Sømmene. Ud af Baglommen paa Kjolen stak Enden af en Tamp. — Han slængte sig ned paa den læderbetrukne Stol, der stod for Enden af Bordet, strakte Benene lige ud fra sig og

udbrød: »Min Pegepind!« Strax raktes der ham en gammel, takket Lineal, som laa midt paa Bordet, og med den i Haanden begyndte han at examinere i Geometri.

Hans Underviisningsmethode var meget lidt indviklet: den gik ud paa den mest gjennemførte og ubønhørligste Udenadslæren. Pensum'et i de forskjellige Fag blev inddeelt i Portioner, som tiltog i Størrelse, efterhaanden som Underviisningen skred frem, og som lærtes udenad i Hjemmet. Det Eneste, han af Mangel paa en passende Lærebog selv docerede, var Mathematik; men selv heri talte han som en Bog, idet han bestandig benyttede de selvsamme Ord og Vendinger. Tegning og Skrivning, der gik under Navn af Haandarbeide, forstod han godt at lade afvexle med de andre Fag.

Saasnart han havde sat sig tilrette, begyndte han altsaa sit Dagværk med at examinere i Geometri. Saalænge det gik godt for den, der blev hørt, sad han med halvlukkede Øine og slog Tact til Ramsen med sin Lineal; kom der et Ord paa urette Sted, standsede Linealen, og, blev Examinanten usikker, trak Lieutenanten Benene op under sig, heldede sig frem og saae med et koldt, stivt Blik paa Synderen, der da i Følelsen af, hvad der forestod, som oftest gik istaa.

»Han har ikke hørt efter!« lød det da, »Han har ingen Respect for sin Lærers knappe Tid og for alt det, hans Fader koster paa ham! Kom med Fingrene!« og Synderen maatte saa række Haanden frem med Fingrene vendte opad i et Knippe for at faae et Slag paa Fingerspidserne med den skarpe Kant af Linealen for hver Feil, han havde gjort.

»Han slipper naadig idag« — tilføiede nu Lieutenanten i Almindelighed. »Kan Han det ikke næste Gang, faaer Han Tamp. Syv og tyve Slag Tamp, det er Holmens Ret, og det er en overmaade mild og behagelig Straf.« — Naar der var Flere, som ikke kunde deres Ting, kom han efterhaanden i en saa livlig Stemning, at der vankede Hib paa Fingerspidserne — »Nødder« kaldte man det — for den ubetydeligste Feil. Man maa forresten ikke troe, at han savnede Greb paa at give sine Smaastraffe lidt Afvexling — tværtimod! Han var endog meget opfindsom i den Retning. Sad en Dreng med Ansigtet for nær ved Papiret, naar han skrev eller regnede, fik han pludselig et saadant Stød i Baghovedet, at Næsen kom i en høist ublid Berøring med Bordet; skilte en Anden sig daarlig fra sin Tegning, gav den kjære Lærer sig til at »føre« hans Haand, hvilket bestod i, at han klemte Drengens Fingre saa fast om Blyanten, at de vare ømme deraf hele Dagen; at rykke i Haaret og Ørene, knibe i Armene eller trykke Fingerleddene saa haardt sammen, at de vare kraftesløse flere Timer derefter, regnedes kun for Pilleri. Nei! saa var det noget heelt Andet, naar Linealen blev slængt tilside, og Tampen kom frem for tilhøire og venstre at uddele »Holmens Ret«.

Det var ikke uden Grund, at en af Drengene havde draget sine Slutninger af Lieutenant Lassens Venlighed. Børn ere jo i Almindelighed paa deres Viis skarpe Iagttagere, og mangfoldige Smaatræk pegede hen paa, at Lieutenanten i sit Forhold til Eleverne meget stærkt lod sig paavirke af deres

Forældres Stilling i Samfundet. Hans almindelige Indledning til Advarsel eller Straf var saaledes overfor de mindre Begunstigede: »Han forbandede Dreng!«, medens han derimod tiltalte dem, hvis Forældre havde en vis Indflydelse, med et høitidsfuldt: »Mosiø-Kavaleer!« Værst farne af alle vare dog de Drenge, hvis Forældre udtrykkelig havde anmodet ham om »at holde Knegten i Ørene«: han piinte og pryglede Ramserne ind i disse ulykkelige med en saadan Ihærdighed, at det ikke var hans Skyld, naar de slap for at blive legemlig eller sjælelig lemlæstede.

Skjøndt Carlo hørte til dem, der bleve tiltalte med »Mosiø-Kavaleer«, og skjøndt han snart fik en Følelse af, at han vilde have let ved at følge med de Flinkere i Holdet, virkede det Nye, han her blev Vidne til saa nedtrykkende paa ham, at Cancelliraaden næsten daglig, naar han kom hjem, spurgte ham, om det ikke var gaaet ham godt. Han fik dog aldrig andet Svar end »Jo, meget godt«; thi Kammeraterne havde strax belært Carlo om, at, naar man vilde være Cadet, maatte man vænne sig til aldrig at fortælle i Hjemmet, hvad der foregik iblandt Kammeraterne.

Den iblandt disse, som Carlo allerede den første Dag havde gjort et saa eftertrykkeligt Bekjendtskab med, sluttede han sig snart nærmere til, end til de øvrige. Havde Klokkeslaget ikke jaget Alle paa Plads, strax efterat Carlo havde givet ham det anførte Beviis paa sine Anlæg som Slagsbroder, er det rimeligt, at det var kommet til, hvad dengang kaldtes »en rigtig Tyrefegtning«; men, da

Friqvarteret kom, havde Lederen, Emil Lyng, havt Tid til at besinde sig, og han gik hen til Carlo med et freidigt: »Kom Du! lad os bytte Mad og spise Forlig.« Carlo nikkede, og Emil Lyng gjorde aldrig mere noget Forsøg paa at hovmesterere ham.

IV.

Cancelliraadinden holdt sit Huus i en mønsterværdig Orden: der blev hverken sparet paa Gulvskrubber, Støveklude eller Kakkelovnsbørster, og næppe øinedes en Rift eller et Hul i Linned, Gardiner eller Møbelbetræk, før Stoppenaalen var igang. Alting bar Præget af den Punctlighed og Orden, som Manden havde omtalt, Alting glindsede af bestandig Gniden og Aftørren, og hvert Møbel, hver Fold i Bordtæppe og Gardiner sagde lige saa tydelig som Fruens Ansigt: »Her er jeg! Her skal jeg staae! Saadan skal jeg være!« Manden anstrengte sig vel af al Evne for at finde de rette Folder og den rette Plads i al den Orden, men undgik dog ikke at blive afvisket og aftørret Dag ud og Dag ind. Kun i een Retning havde han forstaaet at faae Konen til inden visse Grændser at give efter, og det var overfor hans store Kjærlighed til Musik. Før han blev gift, havde hans Violin været hans bedste Selskab i alle ledige Timer; men, da hans vordende Hustru ikke havde en Tone i Livet, er det en Selvfølge, at Violinspillet efter

hendes Program skulde lægges paa Hylden, saasnart hun blev hans Kone. Heri forregnede hun sig dog; thi, da det kom til Stykket, viste han, at han paa dette Punct havde en Villie, som hun var klog nok til ikke at egge til Modstand, og der blev da sluttet en Overeenskomst, som gik ud paa, at han skulde have Lov til at »spilde sin Tid med det Fileri« en Timestid hver Eftermiddag. Denne Time anvendte altid Konen paa en eller anden Huusgjerning saa langt som mulig fra Mandens Arbeidsværelse. Carlo's lille Kammer stødte op til dette Værelse, og man kunde næsten fristes til at troe, at Fruen listelig havde gjort Regning paa, at dette vilde komme til at gribe ind i Violinspillet; men Manden selv var det ikke faldet ind før den første Gang, han tog sin Violin frem, efterat Drengen var bleven hans Nabo. Han skulde lige til at stemme Instrumentet, da det gik op for ham, at han her stod overfor en endnu større Vanskelighed end den at faae Reisetøiet bragt hjem. Med det mest bekymrede Udtryk lod han Armene synke og rystede forknyt paa Hovedet; men saa gik der et Haab op for ham: han skyndte sig hen til Døren, som førte ind i Drengens Værelse, stak Hovedet ind til ham og sagde spændt: »Sig mig, lille Ven! har Du ogsaa lært at holde af Musik derovre i Italien?«

»Musik!« udbrød Drengen glad, »det holder jeg meget af.«

»Men troer Du nu ogsaa, lille Ven, at Du kan læse Dine Lectier, naar jeg spiller Violin her ved Siden af?«

»Hvad kan det gjøre? Derhjemme var der næsten altid Nogen, der spillede eller sang, naar jeg læste, og saa syntes jeg altid, at det, jeg læste, var morsommere.«

Cancelliraaden nikkede sjæleglad, trak Døren til og tog fat paa Violinen med de fornøielige Udbrud: «Prægtig lille Fyr!« .... »Elskværdig Charakteer!« .... »Tidligt udviklet!« .... »Det er Musik og Solskin, der har gjort det! — Lys og Toner!«, og med et Par raske indledende Strøg strømmede der fra hans Violin et Væld af bløde, glade, solvarme Toner, der i Drengens Phantasi forvandlede sig til lyse Billeder af det Hjem, han havde forladt.

Ret længe fik han dog ikke Lov til at glemme, hvor han var. Med eet hørte han Lyden af en Dør, der blev reven op, og de brusende Toner brødes midt over i en Dissonants, der var saare nær beslægtet med det Udbrud, som nu lød ind til ham:

»Det maa jeg sige! .... Det er en net Opdragelse! .... Lediggang og Sværmeri — det kommer der ud af det Gnideri!«

»Men vi vare jo enige om, at jeg om Eftermiddagen....« faldt Manden dulmende ind, men afbrødes af Fruens heftige Svar:

»Dengang! ja! — Nu! nei! .... Har Du glemt vore Pligter! — glemt Drengens Forældre!« gjenlød det med hendes smældende Tonefald, og det vilde vistnok ikke være blevet derved, naar ikke Døren fra Carlo's Værelse var gaaet op, og Drengen var kommen ind. Han saae Fruen rolig op i Ansigtet

og sagde: »Moder spillede saa tidt for mig og var saa glad over, at jeg holdt af at høre derpaa.«

»Hvad! Kvækker den Frø! udbrød Fruen med Forbavselse og tilføiede: »Smaafolk taler kun! naar man spørger dem!«

»Jeg syntes, De spurgte om dem derhjemme,« svarede Carlo.

»Hold Bøtte!« — »Ind med Sig!« svarede Fruen; men Drengen blev staaende og saae paa hende med en Mine, der røbede, at han ikke ret kunde troe, at det var hendes Alvor.

»Gaa ind i Dit Værelse!« sagde da Cancelliraaden venlig — og Drengen føiede ham øieblikkelig.

»Hvad er Meningen?« — »Hvad skal det sige?« foer nu i en dæmpet, men sittrende Stemme ud af den klippende Mund.

»Ikke Andet, end at Drengen vistnok er af dem, som maae tages med Venlighed,« svarede Manden beroligende.

»Venlighed! — Jo, jeg siger Tak! — Han skal lære at slaae Øinene ned, det skal han! — Han har jo ikke gjort Andet end at gloe, siden han kom! — Og saa skal han tages med Venlighed!« svarede Fruen med et vrængende Eftertryk paa det sidste Ord, idet hun stak alle udstaaende Dele endnu mere frem end sædvanlig og jog ud af Døren.

Den lille Mand fulgte den forsvindende Skikkelse med et besynderligt Blik, der tydelig viste, at Noget i Optrinnet havde forundret ham. »Hun kan ikke lide, at Drengen seer hende ind i Øinene, naar hun gaaer ud af sit gode Skind« — tænkte han — »men hun, som ellers er saa gesvindt til

at sige os Andre, hvad hun ikke synes om, hun siger det ikke til ham selv .... Hvem der dog kunde lære Drengen den Kunst af!« — Og med dette Ønske lagde han Violinen fra sig.

I Cancelliraadens eller rettere i hans Frues Huus var Tidens Anvendelse ligesaa punctlig ordnet som Syltetøis-Krukkerne i Spisekammeret, og, saasnart Carlo var kommen paa Cursus, fik ogsaa han sit Skema at rette sig efter. Dette paabød, at han efter The, fra otte til ni, skulde høres af Fruen i Alt, hvad der lærtes efter danske Bøger. Stiv som en Pind sad hun midt i den store sortbetrukne Sopha, med Hovedet iveiret, Albuerne ud og Strikkepindene igang. Ved det ringeste Ord, der ikke kom paa netop samme Sted som i Bogen, lød der et skarpt »galt!«, og, glemtes der en Sætning, hed det »Snavs! Læs om!« Methoden stemmede saa godt med Lieutenant Lassens, at Carlo snart blev en sand Mester i den Kunst at lære paa Ramse, og det var derfor et Held for ham, at Cancelliraaden, naar de vare ene om Eftermiddagen eller spadserede sammen om Søndagen, underholdt ham om Meget af det, der laa bagved Ramserne. Den lille Herre var en ypperlig Historiker og kunde blive heel ivrig, naar han kom ind paa de skjæbnesvangre Begivenheder, der i Tidernes Løb havde ramt vort Fædreland. Især blev han veltalende, naar han tilbagekaldte sine Erindringer fra det berømmelige Aar 1807. »Det, der falder i Øinene ved Begiven-

hederne,« sagde han da ofte, »det er det, som vi læse om i Historien; men vi faae ikke Stort at vide om, hvad der har ligget skjult under Begivenhedernes ydre Skal. Tag nu for Exempel Peymann: »han var en uduelig Person,« sige Folk, der kun kjende Tildragelserne fra Historien; men Historien, lille Ven, er det samme som Scenen paa et Theater, hvor Tilskueren jo ikke seer det Mindste af, hvad der skeer bagved Coulisserne. Derfor veed man ikke, at Peymann var en Hædersmand, men et politisk Offer. Alle vi Mennesker ere Offre for Et og Andet i vort Liv; i Peymann's Lod faldt det at blive et politisk Offer.«

»Skal virkelig alle Mennesker være Offre for Noget i deres Liv?« spurgte Drengen, der ikke kunde følge den lille Herre, naar denne, fordybet i sit Emne, gav sig hen til sine Stemninger.

»Alle!« svarede Cancelliraaden stadig optagen af sin Tanke.

»Hvad er De da et Offer for, Hr. Dank?« spurgte Drengen troskyldig.

»Jeg? Naturligviis for...« her rømmede han sig og tilføiede: »for Et og Andet, som.... hm! .... som jeg ikke er Herre over, og som Du ikke kan forstaae, lille Ven.«

Drengen saae deeltagende op paa ham og tænkte: »Bare jeg kunde forstaae det, saa skulde jeg hjælpe ham.« —

Men lad os vende tilbage til Tidsinddelingen. En Time før Vægteren raabte det dengang saa bekjendte: »Hov, Vægter! Klokken er slagen ti!... Da er det paa de Tide, man føier sig til Seng,« lød der et

uafviseligt: »I Seng!« til Carlo fra Fruen, og idetsamme traadte Cancelliraaden ind fra sit Contoir med Adresseavisen i Haanden, tog Plads i en kantet, høirygget Lænestol og gav sig til at læse høit for Konen, der lagde en Sax hen til ham og sagde: »Klip!« hvergang hun fandt, at en Falbydelse fortjente at opbevares. Den lille Herre maatte da ofte døie et Utaalmodigheds Udbrud, fordi han benyttede Leiligheden til at udklippe alle de komiske Avertissementer, han underveis havde opdaget.

»Naa! faaer det en Ende!« vrissede da Konen. — »Strax, lille Gode!« svarede Manden; »Du veed jo, hvor det morer min gamle Ven Kroglund.« Fruen slog med Hovedet, men taug stille; thi Hr. Verling's Fætter, Proprietair Kroglund, var ikke blot en meget velstaaende Mand — og Velstand var Noget, Fruen havde stor Agtelse for — men havde tillige undertiden et saa kritisk Øiekast og en saa ligefrem Maade at sige sin Mening paa, at hun i Grunden ikke var saa ganske lidt bange for ham.

Oplæsningen af det for hende mest Underholdende i Adresseavisen maatte besørges paa en Time. Paa Slaget ti pakkede hun sit Sytøi sammen, rettede paa Bordtæppet og trak sig tilbage med en Formaning til Manden om ikke at gaae altfor seent tilsengs. —

Saalænge det var mildt i Veiret, havde Carlo det forholdsviis godt, da han kunde opholde sig i sit eget Værelse; men med Vinteren indtraadte den Forandring, at han — da der ikke maatte lægges i Kakkelovnen inde hos ham — altid skulde opholde i Dagligstuen, hvor gjerne Cancelliraaden end

havde seet ham sidde inde hos sig. Dette vilde imidlertid Fruen Intet høre om: »Jo Tak!« havde hun svaret sin Mand, da han foreslog det, »lade ham sidde hos saadan en Børnefordærver! — Nei! — Jeg veed da heldigviis, hvad Pligten byder os!«

Denne Ordning blev Aarsag til et Sammenstød imellem hende og Carlo, der øvede sin Virkning i forskjellige Retninger. Ved bestandig at sidde i Nærheden af den struttende Skikkelse og ved uophørligt at blive sat tilrette for hvert Ord og hver Bevægelse var den livlige, aabenhjertede lille Dreng efterhaanden bleven tvungen saaledes ud af sin Natur, at der vaktes en Trods hos ham, som en Tid kun yttrede sig ved den paafaldende Langsomhed, hvormed han udførte Fruens strixe Befalinger, og ved den Egenhed hos ham, at han ikke længere saae hende freidig ind i Øinene. Dette sidste Symptom førte den gode Frue paa Vildspor. Der var Intet, som havde været hende mere imod end Drengens store spørgende Øine, der ofte med et Glimt af Kritik eller Forundring fæstede sig paa hendes smaa stikkende Synsredskaber. De Øine maatte Knegten lære at tage til sig, hvis hun og han skulde blive gode Venner, — og see! — nu gik det jo ypperligt, nu havde hun fundet Midlet: jo stærkere hun kjørte paa med vragende og tilrettevisende Udbrud og Bemærkninger, jo mere sænkede hans Øienlaage sig.

Stærk i Bevidstheden om sin Seir udtalte hun en Aften sit uimodstaaelige: »iseng!« netop som Drengen sad og skrev et Brev til sin Moder. Den lille Reisepult, han benyttede udelukkende hertil,

havde i hele sin Udstyrelse noget saa Let og Smagfuldt over sig, at den tog sig ud som en sydlandsk Fugl i det gammeldags-tarvelige Værelse og næsten ligesom henpegede paa Forskjellen mellem den virkelige Moder og Madmoderen. Denne Sidste havde vistnok en uvilkaarlig Følelse deraf; thi Brystet og Næsen kom frem med et vragende Sæt, hvergang Drengen bragte sin Pult ind for at skrive Brev. Det kunde ikke være den Ting, at han benyttede en Pult, der mishagede hende, da en saadan Gjenstand i hine Tider var ligesaa uundværlig til den høitidelige Brevskrivning som Pen og Papir — nei! det var Fløilet og Ruslæderet, det var Udstyrelsen, som, anvendt paa en Gave til en tiaars Dreng, vakte hendes høieste Mishag.

»Iseng!« lød det altsaa fra Fruen.

»Lige strax,« svarede Drengen og vedblev at skrive istedenfor som sædvanlig uden Betænkning at reise sig.

»Jeg sa'e iseng!« lød det nu med en snittende Betoning.

Drengen saae op med et ældre Udtryk i Ansigtet end ellers og svarede med en lidt stakaandet Stemme: »Jeg har lovet Moder at skrive med hver Post -- jeg er strax færdig.«

»Ingen Snak! iseng!« hvæsede Fruen.

»Saa faaer Moder ikke Brev med denne Post!« kastede Drengen tilbage med Trods.

»Mukker han, Knegt!« skreg Fruen. »Skrub iseng med sig!«

Carlo satte igjen Pennen til Papiret. Et Secund

sad Fruen i maalløs Forbauselse og udbrød saa: »Jeg troer, Hvalpen er gal!«

»Jeg føier bare til, at jeg ikke har Tid!«

»Naa det gjøre Du! — Jeg skal lære Dig — at give Dig Tid!« skreg hun, foer op, skruede i en Haandevending Blækhuset sammen, smældede Pulten i og slængte den ud af Døren med Udraabet:

»Afsted med Sig! naar Han ikke vil have samme Confect!« Drengen rokkede ikke af Pletten; men nu aabnede han Øinene og saae hende ind i Ansigtet med al den Trods, hun selv havde avlet hos ham, og sagde med halvkvalt Stemme: »Min Moder har givet mig Pulten til Afsked, just for at jeg skulde skrive til hende, og saa ødelægger De den, fordi jeg skriver!«

»Naa! Du vil selv have Noget med!« gispede Fruen.

»Ja værs'go!« svarede Drengen og fik øieblikkelig et rungende Ørefigen, som han kvitterede for med et haanligt »Tak!«

Kladsk! kladsk! kladsk! regnede nu Slagene ned paa hans Kinder; men hans Tunge var ligesaa rap som Fruens Hænder, og »Tak! tak! tak!« lød der til Svar.

Tilsidst lod hun udmattet Hænderne synke og sagde grædende af Arrigskab: »Vil Du saa gaae!«

»Ikke før, jeg har lagt mit Brev sammen og pakket Tingene ned i min Pult.«

Cancelliraaden var ubemærket kommen ind under denne Scene, der i første Øieblik havde taget Veiret fra ham. Nu traadte han frem og sagde: »Kom Carlo! vi to skal hjælpes ad. Lille Mo'er er

ikke rigtig rask iaften.» Det gav et hysterisk Sæt i alle Fruens Lemmer, men uden at mæle et Ord jog hun ud af Stuen, medens Cancelliraaden tog Drengen ved Haanden og førte ham ind i sit Værelse. Den Haand, han venlig omsluttede, rystede saa stærkt, at han strax indsaae, at der ikke kunde blive Tale om at skrive Brevet færdigt den Aften, og Drengen var tilmed saa bleg, at den Gamle skyndte sig med at faae ham iseng, idet han lovede ham, at han skulde blive vækket tidsnok næste Morgen til at indhente det Forsømte. Da dette var besørget, gik han mechanisk ind i Dagligstuen med Adresseavisen i Haanden; men Konen var ikke kommen tilbage. Med betænksom Mine vandrede han op og ned ad Gulvet en halv Snees Minuter, lagde saa Avisen fra sig og gik hen til Døren, som førte til den anden Del af Leiligheden; her blev han staaende lidt som i heftig Strid med sig selv og gav sig derpaa igjen til at spadsere op og ned, men dennegang med en vis Uregelmæssighed og hyppige Standsninger. Endelig purrede han sig i Hanekammen, strøg Sidehaaret frem og gik med sammenkneben Mund og et høitideligt Blik ud af Stuen. — Havde Carlo vidst, at han var saa langt fra ham, da havde han ikke bidt saa haardt i Hovedpuden for at kvæle Lyden af sin harmfulde Hulken.

Der forløb en god Time, inden Cancelliraaden med meget hede Kinder, men med en usædvanlig Selvbevidsthed i sit Ydre vendte tilbage til Dagligstuen, hvor han slukkede Astrallampen, som brændte midt paa Bordet, for derefter at gaae ind i sit Ar-

beidsværelse. Hvad der var foregaaet imellem Ægtefolkene, fik Carlo aldrig at vide; men han mærkede dog snart, at den lille spagfærdige Herre ikke blot havde en Mening, naar det gjaldt Forholdet til Myndlingen, men ogsaa forstod at gjøre den gjældende.

Det var paa Tide, at der indtraadte en Forandring. Vor nordiske Vinter med de korte og ofte halvmørke Dage havde lagt sig som en indsnevrende Skygge over Drengens unge Sind, og det forekom ham hvert Øieblik, som om den stod i Ledtog med Meget af det, der omgav ham. Pleiemoderen med den skarpe, snittende Optræden syntes ham nær beslægtet med den bidende Kulde og den knittrende Frostsnee, ligesom hans Lærers Skjelden og Tampen ofte kun paavirkede ham som Noget, der var i Slægtskab med Vinterstormens Hviin og dens susende Kast. Alt, hvad der omgav ham, tyngede stærkere paa ham og knugede ham mere sammen, efterhaanden som Vinteren skred frem, og med den Fangnes Frihedshigen søgte han at slippe bort fra Virkeligheden ved at give sig hen til sin Phantasi i uophørlige Drømme om det Hjem, han havde forladt. Han havde jo Ingen at meddele sig til; thi Tømmermand Hansen, den Eneste, der havde været »derhjemme,« altsaa den Eneste, der efter hans Begreber kunde forstaae ham, var bleven udcommanderet hen paa Efteraaret. Men, selv om Tømmermanden var bleven i Byen, havde Carlo næppe seet ham ret ofte. Da han nemlig

kom for at byde Farvel, havde han sagt: »De skal inte ta'e Dem nær, at jeg stikker af, for jeg var vist efterhaanden bleven herfra alligevel!« Og, da Drengen forundret spurgte hvorfor, havde han tilføiet: »Det er nu inte for at være ubehagelig mod Folk af Deres Lige — det kunde aldrig falde mig ind — men bare for at sætte det ud for Dem, saadan som det er, at jeg si'er, at det havde vist ikke holdt sammen i Længden med mine Besøg. For, naar jeg endelig skal ud med det — saa kan Fruen ikke rigtig med mig, og til dem, hun ikke kan bruge, har hun, reverenter talt, saadan et Par Spidsbor af Øine, at man hytter sig for hende. Var hun Ens Lige, kunde man imellem faae Lyst til, at hun var et Mandfolk, for saa kunde man jo i al Venskabelighed be'e hende om at ta'e Gluggerne til sig; men det kan man nu inte, og saa ta'er man Næsen til sig og husker, man inte skal ta'e sig Noget paa, man inte kan klare .... See! saadan hænger det nu sammen.«

Med Pleiefaderen var Carlo i alt Andet meget aabenhjertig; men, naar det dreiede sig om hans Følelsesliv, havde han selv overfor sin gamle Ven den Sky for ældre Folk, som Børn saa ofte have Vanskelighed ved at overvinde, medens de paa den anden Side give sig fuldt hen, naar denne Ængstelse først er overvunden. Den gamle Herre havde vel mærket, at Drengen i Vinterens Løb var bleven noget ordknap og fraværende; men det var først efter Sammenstødet med Fruen, at han nøiere iagttog ham og saaledes efterhaanden blev klog paa, at hans Hjemvee havde taget en betænkelig Overhaand:

»Han gaaer og klemmer det inde,« tænkte han; »jeg maa see at faae ham til at give sig hen, jeg maa paa en eller anden Maade skaffe ham Luft.«

Den paafølgende Søndag havde Carlo været hjemme hele Dagen, da Veiret var saa »ubarmhjertigt,« at Fruen meente, det var Synd for Skotøi og Klæder at gaae ud. Han havde siddet ene i sit Værelse, hvor der nu blev lagt i Kakkelovnen, naar han var hjemme, og, skjøndt han havde havt en Bog liggende for sig, havde han uophørlig siddet og ruget over Minderne fra Neapel. Ved Middagsbordet havde han mechanisk ladet sig proppe af Fruen, der holdt paa, at den Kost, hun gav ham, skulde være baade rigelig og god, og derefter var han igjen gaaet ind i sit Kammer, hvor han stod i Halvmørket og stirrede ud paa den skyede Himmel, fortabt i Tanken om de Tusinder af Blus, der fra Fiskerbaadene glimtede frem paa Golfen ved Neapel, naar Solen var gaaet ned. Han hørte næppe Violinen blive stemt inde i Stuen ved Siden af, saa fuldstændig optagen var han af sine Drømme. Men nu begyndte Spillet, og, da de første Toner lød ind til ham, vendte han sig om med store spørgende Øine, lyttede nogle Øieblikke med halvaaben Mund, som om han drog Tonerne ind med sit Aandedræt, rev derpaa med et pludseligt Tag Skotøiet af sig og gav sig til paa Hosesokker at dandse efter den jublende Tarantella, som den Gamle spillede for første Gang. Hurtigere og hurtigere lød de lunefulde Phantasier fra Violinen, og med tiltagende Liv og Fyrighed gik Dandsen, der var begyndt med ængstelig Forsigtighed. Cancelliraaden hørte eller gjettede,

hvad der gik for sig — uden at standse i sit Spil stødte han med sin Albue Døren op og stod saaledes pludselig ligefor Drengen, der med blussende Kinder og nedslagne Øine standsede som naglet til Pletten. Den gamle Herre holdt i samme Nu inde med Spillet; men da saae Drengen uvilkaarlig op paa ham og sagde med sagte, bønlig Stemme: »O! bliv ved!«

»Saa maa Du dandse,« svarede Pleiefaderen, der lod Buen sagte og lokkende glide hen over Strengene, idet han vendte sig halv bort. »Jeg skal ikke see paa Dig,« tilføiede han og vendte Ryggen endnu mere til Drengen, medens Tonerne fyldigere og klarere droges frem af Violinen.

Den lille Fyr stod lidt og kæmpede med sig selv; men han var overvunden: sagte, næsten som ufrivillig, begyndte han Dandsen igjen; dog lidt efter lidt glemte han, at han ikke var alene, og gav sig atter heelt hen til Musikens jublende, brusende Tact. Tilsidst kastede han sig gispende paa en Stol med Udbruddet: »Nu kan jeg ikke mere!« og, da Pleiefaderen havde vendt sig om imod ham, hviskede han med vaade Øine: »Hvor det gjorde godt!«

Den Gamle klappede ham paa Hovedet og sagde med et veemodigt Smiil: »Det kalder man at ryste Lænkerne af sig .... det er Noget, vi Alle stundom trænge til i Livet .... og det kan selv for ældre Folk falde svært nok, naar man er ene om det; .... men, seer Du, iaften har vi været To om det, min Dreng« – og dermed gik den lille Herre ind i sit Værelse, hvorfra Violinen nu atter lød,

men denne Gang drømmende og blødt som i en Vuggesang.

Drengen sad og stirrede paa Døren, og, kunde han have tydet, hvad han mere følte end tænkte, saa havde det lydt: »Han er ogsaa bedrøvet — naar jeg blot vidste, hvordan jeg kunde hjælpe ham!«

Det var ikke ofte, at der kom Fremmede i Carlo's nye Hjem. I Ny og Næ gave nogle ældre Damer Møde, helst paa den sidste Løverdag i Maaneden, da Cancelliraaden denne Dags Aften var ude til Spilleparti. Disse Fruens udkaarede Gjester vare ikke lystige Skikkelser at see til; men for hende havde de den tillokkende Egenskab, at de saae op til hende som til noget meget Overlegent og Dygtigt. Alle mødte de tidlig paa Eftermiddagen med store Kapper, som omhyggelig bleve tagne paa i Forstuen, med stive Snørliv og med det uundgaaelige Strikketøi. Efter de meget vidtløftige indledende Hilsener og Forberedelser toge de med Værdighed og Symmetri Plads rundt om Bordet, satte saa som paa Commando Strikketøiet igang, og, alt som de strikkede, behandlede de nu en Række Spisekammer-, Vaskekjælder- og Huusholdningsspørgsmaal, der krydredes med indkastede fortrolige Meddelelser om de Grueligheder, hvori den Enes eller den Andens Pige havde gjort sig skyldig.

Da Fruen betragtede Carlo som noget Fordægtigt, der skulde holdes »tre Skridt fra Livet,« fulgte hendes Gjester pligtskyldig hendes Exempel og

nedlode sig i det Høieste til at give ham et alvorsfuldt og værdigt Nik til Godaften, medens et Par af dem, der fulgtes ad som Selskabsfugle, derefter vexlede et dybsindigt Blik, som den kjære Cancelliraadinde helst maatte bemærke, da det skulde udtrykke deres inderlige Medfølelse for hende. Paa Carlo gjorde al den Stivhed og Kulde ikke det ringeste Indtryk: de vare jo hendes Veninder — hvordan kunde de saa være anderledes? De maatte jo ligesom hun være i Slægtskab med Iistappene under Tagskjægget og den knittrende Frostsnee. Ja, han glædede sig endog til disse Besøg af den simple Grund, at de medførte, at Fruen næsten ganske glemte at tage sig af ham i en Dagstid eller to, saa travlt havde hun i Kjøkkenet, naar hun ventede sine Gjester, med den Mængde forskjellige Ting, der skulde beredes til at lægges paa en Uendelighed af smaa Assietter, som ved Aftensbordet altid vare Kilden til en Række Henrykkelsesudbrud og utallige Spørgsmaal. Blandt hendes Forberedelser maa man endelig ikke glemme Bakken med en halv Snees forskjellige Slags Syltetøi, der hen paa Aftenen bødes rundt i Dagligstuen med naadige Smiil af Fruen selv og blev nydt i søsterlig Eendrægtighed med een og samme Skee, der havde sin Plads i et Glas Vand midt paa Bakken.

Da Carlo første Gang saae de høitidelige Skikkelser med Hovedet paa Siden og opstillede Haandbevægelser kjøre Bakken rundt i denne fælles Spiisning, fik han heel travlt med at grunde over, om det, han var Vidne til, skulde være en Slags Fri-

murerceremoni, der afsluttedes med, at Glasset med Skeen gik rundt og blev tømt af Strikkesøstrene.

Bortseet fra et enkelt tilfældigt Besøg kom der kun mandlige Gjester tre Gange om Aaret: to Gange til Spilleparti og een Gang til Middag. Dagen efter Mandens Spilleselskaber var Fruen ikke god at komme nær, i eetvæk gik hun og vrissede over, at hun var forgivet, at hun og Huset vare forpestede af den væmmelige Tobaksrøg. Tobakken havde imidlertid den forunderlige Egenskab, at den ikke voldte hende den allerringeste Meen, naar den efter Middagsselskabet ganske anderledes fyldte Leiligheden og efterlod sit Spor i Møbelbetræk og Gardiner. Men denne aarlige Middag var jo ogsaa en Begivenhed af en aldeles betagende, næsten ophøiet Natur, idet den gav hende Leilighed til at vise en udsøgt Kreds af Mandens Bekjendte, hvilken opvakt, livlig og i Særdeleshed dygtig Kone, Cancelliraaden var velsignet med, hvilken Orden der var i hendes Hus, hvilken Smag der var i hendes Mad, og hvor massivt det Sølvtøi var, som hun havde bragt ham i Medgift. Hvordan skulde hun desuden Dagen efter Middagen have Tanker for Tobaksrøgen? Var der ikke nok at tage Vare med at tørre af, pakke ind og lægge afveien? Og saa de kjønne Ting, Justitsraad Blak havde sagt om Bordopsatsen, og de Taarer, han havde i Øinene, da han reiste sig og sagde: »Vor uforlignelige Værtindes Skaal!« — »See, det kan jeg forstaae, man kalder rørende,« tænkte hun, »og ikke det Gnideri paa Violinen.«

Den berømmelige Middag blev holdt omtrent ved Terminstid i December, naar Proprietair Kroglund var i Byen et Par Dage. Klokken fire mødte Selskabet, der bestod af lutter Herrer, for Størstedelen civile Embedsmænd i sort Kjole, sort Atlaskes Vest og meget høit hvidt Halsklæde. Der var Noget saa eensartet i deres Holdning og Væsen, i de glatragede, contoirblege Ansigter med den tætklippede Bakkenbart og det fremstrøgne Sidehaar, at man ved første Øiekast kunde fristes til at antage dem for større og mindre Exemplarer af een og samme Familie. Desmere faldt den joviale lille Huuslæge i Øinene ved sit utvungne Væsen og ved den blaa Kjole med blanke Knapper over en guul Vest, for ikke at tale om Proprietairen med sit af Landliv og Landluft prægede Ydre.

Middagsspiisningen blev besørget med en rolig Grundighed, der stod i god Samklang med de ikke talrige, men solide Retter, og, skjøndt man tog ganske flittig til Rødvinen og Malagaen, var der en stilfærdig Anstand, en næsten forretningsmæssig Alvor over hele Maaltidet. De Skaaler, der udbragtes, indlededes ikke med nogen Tale, i det Høieste knyttedes et Par høflige eller smigrende Ord til den, hvem Skaalen gjaldt. Kort efterat man havde reist sig fra Middagsbordet, var man med Piben i Munden i fuld Virksomhed ved Spillebordene. Til de Faa, der vare saa forvænte, at de røg Cigarer, var der kjøbt et Bundt hos en af de Porcelainshandlere, der »førte denne Vare.« Under alt dette var der ikke blevet knappet op for Lystigheden; men saa kom Aftensbordet med sit kolde

Kjøkken, hvori der gjordes utrolige Indhug, og derpaa fulgte den dampende Punchebolle, der havde frigjørende Kraft nok til at forvandle de pæneste Gjester til gemytlige Mennesker, og, naar man til det første Glas istemte en eller anden af de dengang mest yndede Sange, saasom:

»Min Doctor er en ærlig Mand,
»Han siger, jeg maa drikke«, o. s. v.

da var det, som om Contoirstøvet blev blæst bort fra de mest pergamentagtige Ansigter. Den for sin Taushed bekjendte Legationssecretair gjorde en spøgefuld Bemærkning og sang omkap med den Bedste, Doctoren slog Tact med sit Glas, og Fruen leverede nogle høie Toner, som fik Ruderne til at dirre. Selv beholdt hun Pladsen for Enden af Bordet, fyldte flittig i Glassene og erklærede, at Docteren var »ustyrlig vittig.« Da man længere hen paa Aftenen, til en af Bay's kjælne Melodier, sang Ingemann's bekjendte:

»Du, som svøbt i Skjønheds Rosenklæde,
»Gaaer i jordisk Dragt en himmelsk Aand,
»Du, hvis Øie straaler hellig Glæde,
»Pige! see, mit Liv er i Din Haand,« o. s. v.

dvælede Huusvennen Justitsraad Blaks Øine med et saa sværmerisk Udtryk paa Fruen, der sad ved hans Side, at hun med et gjennemborende Blik udbrød: »Bedaarende Uhyre!«; men, næppe havde hun sagt det, før hun foer sammen med et Sæt, fordi Doctoren fra den anden Side hviskede hende ind i Øret: »Uhyre griinagtig.«

Kroglund, der var en gammel Bekjendt af næsten alle Gjæsterne, var vel ikke meget talende;

men han havde et eget Greb paa at sætte Andre i Humør ved korte Bemærkninger, der henkastedes i det rette Øieblik. Denne Gang var han imidlertid saa ordknap og fraværende, at hans gamle Ven Dank trak ham hen i en Krog og spurgte ham ud, og hertil fik han det meget aabne Svar, at den gode Landmand den hele Eftermiddag havde været plaget af Samvittighedsnag over, at han hidtil næppe havde skjenket sin Fætters Søn en eneste Tanke, skjøndt det var ved hans Mellemkomst, at Drengen var bleven sat i Huset hos Danks. »Skulde gjort det, min Ven!« mumlede han, »seer brav ud — nærmeste Slægtning — rar Fyr Verling — yndig Kone — Godt Træ, god Frugt!« Han sluttede med at sige: »Jeg er ikke vant til Børn, men faaer vel lige saa godt springe som krybe i det — send mig ham i Sommerferien!« Saa greb han sit Glas, udbrød: »Det lettede! Nu kan jeg synge!« og istemte med dyb, klangfuld Røst Sangen:

»Har jeg kuns en lumpen Daler,
»Notabene, som er min;
»Nogle Flasker og Pocaler,
»Notabene, fyldt med Viin,
»Er jeg hjerteglad og blid,
»Notabene, for en Tid.« o. s. v.

V.

Kroglunds Eiendom, Høimarkgaard, laa en halv Snees Miil fra Hovedstaden i en skovrig Egn, og saavel Bygningerne som Omgivelserne havde et ligesaa hjemligt som tiltalende Udseende. En Lindeallee førte op til Gaarden. Til Høire laa Hovedbygningen med sin Midtergavl og to Sidefløie, ligefor var Forvalterboligen, og til Venstre dannede Stalde, Loer og Lader en egen Gaard Den store Have, der omgav Vaaningshuset, var ikke inddeelt i symmetriske Bede med ziirlige Kantninger, der var derimod noget Frit, Frodigt og Utvungent over den, og med sine gamle Træer og brogede Busketter gjorde den nærmest Indtryk af et blomsterrigt Vildnis. Igjennem en lille Elmelund, der gik i eet med Haven, kunde man paa nogle faa Minuter naae ned til Aaen, som forbandt de to Søer, der i en halv Miils Afstand fra hinanden laa hver paa sin Side af Eiendommen.

Høimarkgaard var i flere Slægtled gaaet i Arv fra Fader til Søn, og dens nuværende Eier havde hverken Søskende eller Børn. Han havde giftet sig i sine bedste Aar; men hans Ægteskab var barnløst. For nogle Aar tilbage var hans Kone kommen tilskade ved et Fald, og siden havde hun havt saa vanskeligt ved at gaae, at hun sjelden vovede sig tilfods udenfor Haven, som derved var bleven hende en lille Verden, hvormed hun bestandig syslede. Hun var en lille Skabning, lidt sammensunken og rundrygget, men med et næsten barnligt Udtryk i de lysebrune Øine, med en smuk,

blid Klang i Stemmen og med noget saa Dulmende og Fredeligt i hele sit Væsen, at de, der kom i Berøring med hende, ligefrem smittedes deraf.

Gaarden laa en Miilsvei fra nærmeste Kjøbstad, og i dennes Postgaard gav Kroglund selv Møde med en lille Eenspændervogn en smuk Sommereftermiddag, lige da Ferien var begyndt. Lidt efter gjenlød de dristige Toner fra et Postillonhorn, og med et komisk Forsøg paa rask og flot Kjørsel svingede Dagvognen ind ad Porten. Hvid af Støv og næsten begravet under det vældige Forlæder, der lukkede til for hver af de fire Sæder paa den høie Kurvevogn, sad Carlo, som om Morgenen var bleven expederet fra Kjøbenhavn af Cancelliraaden, der ved Afskeden fra Postgaarden havde medgivet ham en vældig Pakke Smørrebrød og Anviisning paa, i hvilken Kro han skulde forlange en Kop Kaffe, og hvor han kunde forfriske sig med et Glas Mælk. Det varede ikke mange Minuter, før Drengen kjørte afsted ved Siden af sin Onkel, der i dette Øieblik sikkert var meget optaget af Tanken om, hvor ringe Evne han havde til at omgaaes en saadan lille Fyr. Under det Par Besøg hos Dank's, hvor han tidligere havde seet Carlo, havde den samme Følelse været over ham, og han gjorde derfor nu som dengang et lidt utilgængeligt og koldt Indtryk paa Drengen. Men denne fik snart Andet at tænke paa end Onklens fraværende Udseende; thi, da de et Stykke Vei fra Kjøbstaden vare naaede op til Toppen af en Bakke, bredte der sig i Aftensolens Belysning et Landskab for dem, der var høist forskjelligt fra Alt, hvad man seer i Syden, men netop i denne sin Forskjel

saa venligt, friskt og kvægende, at den lille Fyr trods sin Ungdom følte, han her saae en Art Naturskjønhed, som man aldeles ikke kjender i sydlige Lande. Da Kroglund lidt efter pegede ud imellem de to Søer, der glimtede frem blandt Skovklynger, og sagde: »Der ligger Gaarden,« forsvandt dog alle umiddelbare Indtryk for den Tanke, om Gaarden laa nær ved eller langt fra et af de lokkende Vandspeil. Endelig tog han Mod til sig og spurgte derom, og, da han saa fik at vide, at Aaen, der forbandt Søerne, løb tæt forbi Stedet, havde hans Phantasi saa travlt med al den Fornøielse, dette kunde blive Kilden til, at Vognen kjørte op for Hovedbygningen, længe før han havde ventet det. Den lille Frue kom ud paa Trappen for at tage imod dem, og, da Kroglund med et Nik til hende sagde: »Her er Knegten!« var der en saa hjemlig Klang i hans Stemme, at Carlo saae ham forundret op i Ansigtet, og han opdagede da, at det, trods den krogede Næse og de buskede Øienbryn, hverken var uvenligt eller koldt. Med den derved vakte Tryghedsfølelse sprang han af Vognen og sagde Goddag til Fruen, og, da hun, støttende sig til hans Skulder, havde ført ham ind i Huset og derefter taget sig af, at han fik Noget at styrke sig paa efter den lange Kjørsel, var det ham, som om han havde fundet Noget, han længe havde savnet — og han sov ind den Aften glad i Tanken om, hvad der ventede ham, og ikke som ellers rugende over alt det, han havde tabt.

Carlo's første Tanke, da han vaagnede næste Morgen, var det spændende Spørgsmaal, om der

nu ogsaa var en Baad i den deilige Aa, som han lovede sig saa Meget af. Han havde i sin Frygt for at være ubeskeden eller paatrængende ikke spurgt derom, da de kjørte til Gaarden, skjøndt Spørgsmaalet havde ligget paa hans Læber fra det Øieblik, han fik at vide, at en Aa løb tæt forbi Stedet. Nu vilde han selv skaffe sig Rede paa Sagen. I en Fart kom han i Klæderne, ud af Huset, ned i Haven og opdagede med en upaaklagelig Stedsands Stien, som igjennem Elmelunden førte ned til Aaen. Hvor hoppede ikke Hjertet i Livet paa ham, da han nede ved Vandet fik Øie paa en lille Landgangsbro og en Baad. Med et Par Spring foer han over Broen ned i Baaden, hvor han trak Veiret dybt og saae sig om, som om han havde erobret den hele Verden; men, da han saae nærmere til og opdagede, at en uforskammet Hængelaas holdt Baaden lænkebunden til Broen, blev han noget lang i Ansigtet. Dog trøstede han sig snart derover ved henstrakt paa Agtertoften at kikke ned i Vandet: hvilket Mylr af Smaafisk var der dog ikke inde ved Bredden, og see! længere ude kom der nogle større svømmende, først et Par ad Gangen og saa en heel Stime, medens der hvert Øieblik hørtes Pladsk mellem Aakanderne ovre paa den anden Side. Der maatte bestemt være en Mængde store Fisk i den Aa.

Han var ganske optagen af alt det Liv, der rørte sig i Vandet, da han foer op ved at høre Kroglund's Godmorgen inde fra Stien. »Flink Sporhund! Har strax lugtet Baaden«, bemærkede Onklen med et roligt Smiil og spurgte saa: »Kan Du roe?« —

»Ja!« svarede Drengen med en Mine, der røbede, at han fandt Spørgsmaalet meget besynderligt. »Lad see!« sagde Onklen, rakte ham Nøglen til Baaden og bød ham at roe op imod Strømmen. Det viste sig strax, at Drengen ikke for Intet havde tumlet med Fartøier, fra han var ganske lille, og han fik da ogsaa Lov til at benytte Jollen saa meget, han vilde, kun med det Forbehold, at han ikke maatte komme længere ned ad Aaen, altsaa i Retning af Strømmen, end til et Par høie Popler nogle tusind Alen borte, da der hiinsides disse var en Vandmølle, som man paa Egnen nærede en næsten overtroisk Frygt for, hvergang man vovede sig ud i en Baad.

Kroglund havde nu med eet Slag heelt og holdent vundet Drengens Hjerte; men selv vidste han det ikke, og hans Usikkerhed, ja man kunde næsten sige Undseelse, overfor den Smaa medførte, at denne fremdeles vedblev at være noget sky i hans Nærhed, hvorimod han for hver Dag, der gik, følte sig mere hjemme hos Fruen. Med Folkene havde han naturligviis meget hurtig stiftet Bekjendtskab: Forvalteren trak ham med sig rundt i Markerne, Huusjomfruen gav ham Syltekrukker at slikke, og Staldkarlen lod ham ride Hestene tilvands. Til Gjengjæld fortalte han dem Løst og Fast om Italien og om sin Hjemreise derfra, hvorfor han ikke sjeldent lønnedes med det bekjendte Udbrud: »Nei! det er da Løgn!« — Om Kjøbenhavn og det, han havde oplevet der, talte han ikke; men netop derved vakte han en vis Nysgjerrighed hos den halvgamle Huusjomfru, der gjorde sig en heel

Fornøielse af at faae ham ind til sig, naar hun havde lidt »siddende Arbeide« i Anretningsværelset ved Spisekammeret. En Dag kaldte hun ham ind, da hun skulde til at eftersee endeel Linned. Han havde flere Gange søgt at lokke hende til at give ham et gammelt Folkelagen, hvoraf han vilde lave Seil til Baaden. Da han første Gang bad derom, slog hun Hænderne sammen og spurgte ham, om han var fra Forstanden, om han vilde begaae Selvmord: der var jo engang druknet en Forvalter, som havde havt Seil paa sin Baad. Men lidt efter lidt havde han faaet hende bragt til Ro ved at forsikkre hende om, at en Stump gammelt Lagen slet ikke var noget rigtigt Seil og derfor aldeles ikke kunde være farligt. Da han nu saae den store Bunke Lagener, der var stablet op paa Bordet, begyndte han igjen at lokke for hende, og hun lovede endelig at føie ham paa den Betingelse, at han vilde fortælle hende Lidt om de Folk, han boede hos i Kjøbenhavn. »Det er bestemt noget krakilsk Pak,« sagde hun tirrende, »hvorfor skulde Du ellers blive mopset og tvær, bare jeg spørger Dig om dem.«

»Nei! Hr. Dank er rigtignok ikke krakilsk, han er mageløs rar, og jeg holder rædsomt meget af ham,« svarede Drengen ivrig.

»Naa! men Fruen? hvordan er hun?«

»Det veed jeg ikke, hvordan jeg skal fortælle,« svarede Drengen.

Jomfruen holdt et hullet Lagen op for Lyset, rystede lidt i det og sagde: »Det er for mørt til at stoppes — vil Du saa have det?«

»Ja Tak!« udbrød Drengen glad og rakte efter det; men hun holdt det tilbage med de Ord: »Hvordan er saa Fru Dank?«

Han stod et Øieblik og betænkte sig; da lysnede det i hans Ansigt, og han spurgte: »Faaer jeg det, naar jeg viser Dig, hvordan hun er?«

»Hvordan vil Du vise mig det?«

»Naar Du vil give mig en Kappe, en Kjole og et Strikketøi, saa skal Du see.«

»Det bliver grueligt morsomt!« sagde Jomfruen og var med det Samme ude af Døren. Lidt efter vendte hun tilbage med Pynten, og nu paafulgte der en Omklædningsscene, hvorunder hun var nær ved at tabe Veiret af Latter, da Carlo gav sig til at frembringe Fruens Former ved at stoppe Linned ind paa forskjellige Steder, og da han derpaa trævlede noget mørkt Garn op og klæbede det paa Hagen med Vox fra hendes Syæske.

Da han var færdig med Forberedelserne, satte han sig paa en Bænk ved Væggen med Strikketøiet i den rette Stilling, Ryggen stiv, Albuerne udefter og Næsen iveiret, idet han samtidig vred sit Ansigt saaledes, at det fik en paafaldende Lighed med Fru Dank's. Derefter gjengav han hende, naar hun læste Lectier med ham, naar Adresseavisen blev oplæst for hende, og naar hun thronede iblandt sine Veninder. Optagen af sin Rolle havde han ikke bemærket, at Døren var bleven staaende paa Klem, og at Husets Piger med en henrykt Fnisen kikkede ind igjennem Dørsprækken, og hverken de, Jomfruen eller han selv havde lagt Mærke til, at Kroglund gjennem et

Vindue havde fulgt hele Forestillingen og først gik sin Vei, da Carlo under almindelig Jubel sprang op og rystede Tøiet og de fyldige Former af sig.

Om Aftenen, da Drengen var gaaet iseng, spadserede Kroglund med Piben i Munden op og ned ad Gulvet i Havestuen. Hans Kone sad ved sit Haandarbeide, som altid rede til at optage den Samtale, han fremkaldte ved sine korte Yttringer. Da han havde tiet længere end sædvanlig, spurgte hun: »Hvad gaaer Du og grunder over? Du seer saa alvorlig ud.«

»Jeg har dog sjeldent leet som idag,« svarede han, gik derpaa nogle Skridt og tilføiede: »Skulde hellere have grædt.« — Hun tav stille, da hun vidste, at hun blot skulde give Tid, saa kom nok Forklaringen tydeligere frem. Og ganske rigtig: efterat han i Taushed var gaaet op og ned et Par Gange til, satte han sig overfor hende og begyndte med at give hende en Fremstilling af den Scene fra Livet i Kjøbenhavn, som Carlo havde opført for Jomfruen, og hvis komiske Virkning overfor ham, var bleven forhøiet ved, at Drengen, der endnu havde et fremmed Tonefald i sin Stemme, talte fuldstændig kjøbenhavnsk, naar han efterlignede Fru Dank. Kroglund paastod, at det havde været ham umuligt ikke at lee i det første Øieblik; men strax efter var det blevet ham klart, at det, han havde seet, kun altfor meget bekræftede den Erkjendelse, han i den senere Tid var kommen til, at han havde dømt som den Blinde om Farverne, dengang han havde raadet Verling til at sætte Carlo i Huset hos Dank's.

»Naa, saa det er det, Du har gaaet og været optaget af efter Dine sidste Besøg i Byen,« bemærkede hans Kone og spurgte: »Men kan hun ikke være skikkelig og omgængelig, selv om hun er lidt latterlig?«

»Jeg var saa sølle at troe det,« svarede han, »bildte mig ind, hun blot var lidt rap og vigtig, eller rettere Dank bildte mig det ind: han roser hende saa svært, Stakkels Fyr! han lægger vaade Klude om Koderne — skjuler Skavankerne.«

»Er hun da virkelig saa slem?«

»Maaske god nok paa sin Maade; men — hvad skal jeg kalde det? — Hakkelsemaskine! Snit, Snit, Dag ud, Dag ind .... Nu seer jeg det, men desværre lovlig seent!« Her reiste han sig og gik atter en Stund op og ned ad Gulvet, derpaa standsede han foran Konen og tilføiede: »Tage ham bort fra Dank's? — umuligt! Vilde være Uret mod den hjertensbrave Fyr; vilde krænke ham dybt. Vi maae selv see at bøde paa det. — Men hvordan?«

»Lad os hjælpes ad. Du siger, at han kommer saa godt ud af det med Dank og mig, — han kunde bestemt ogsaa blive rigtig gode Venner med Dig.«

»Mener Du, jeg skal holde af ham?« faldt Manden hende i Talen med Forundring; »det gjør jeg min Sandten!«

»Det gjør Du ogsaa; men lad ham mærke det, for det gjør Du »min Sandten« ikke,« svarede Konen med et spøgende Udtryk i Mine og Stemme.

»Der traf Du det!« udbrød han fortrædelig; »jeg har ikke Begreb om at omgaaes Børn. Jeg kan pinedød ligeud føle mig flau overfor dem.«

»Du tumler dog mig ganske godt, skjøndt Du saa tidt siger, jeg er et Barn. — Det kommer nok, skal Du see,« trøstede Fruen ham, reiste sig og sagde Godnat. Hun havde hellerikke nødig at sige Mere, han forstod saa godt hendes Vink.

Næste Morgen var Carlo endnu tidligere oppe end sædvanlig og løb strax ned til Baaden, som han allerede den foregaaende Aften havde havt travlt med at »takle«. Blandt en Bunke Humlestager havde han udsøgt sig den tykkeste til Mast, og ude i Hasselkrattet havde han skaaret sig et Par lange, stærke Kjeppe, som skulde benyttes til Ræer. Han riede nu en af dem hver til sin Side af Lagenet, som han havde faaet Jomfruen til at lappe lidt paa, og saa bleve de bundne til Stagen, der endelig gjordes fast til den forreste Tofte. Det Hele var saa primitivt, som tænkes kan; men, da han var stødt fra Land med Baaden, og denne strøg for den friske Brise op imod Strømmen med en klukkende, næsten brusende Lyd, følte han sig heel og holden som Fører af et herligt Skib, der stævnede ud mod fjerne, ukjendte Kyster. Og de Drømmerier, han hengav sig til, idet han gled forbi Sivene, som vinkede og nikkede til ham, slog forsaavidt over i Virkeligheden, som han meget snart blev klog paa, at han med den Fart, Baaden nu løb, inden Frokost vilde kunne naae langt længere end paa de tidligere Rotoure, hvis Maal havde været en nærliggende Bugtning i Aaen, der altid

havde lokket ham til at lægge Aarerne ind for at mede efter de deilige store Aborrer, som fandtes paa dette Sted. Da han nu uden mindste Anstrengelse strøg hen over den Plet, hvor han pleiede at binde Baaden til Sivene, syntes det ham, som om det Fiskeri, han her hidtil havde ladet sig nøie med, krøb ind til Ingenting imod den Fangst, der ventede ham oppe i Søen, som det nu maatte være let for ham at naae. Men snart bortjog alt det Nye, der oprullede sig for ham paa Bredderne, hver en Tanke om Fisk og Medestang. Landet blev mere bakket, og de bugnende Kornmarker afløstes af Krat og Skov. Lidt efter veg de stolte Bøgetræer tilbage og gav Plads for et Parkanlæg, der omhegnede en Have, hvis Grupper og Busketter vare spredte over en bølgende Skraaning, ved hvis Fod der laa et lille Lysthuus, bygget paa Pæle ude i Vandet. Endnu nogle Minuter, og saa traadte en stor Bygning frem imellem gamle Kastanie- og Lindetræer. Det forekom ham som et heelt Eventyr. Han havde vel hørt tale om en Herregaard »ovre paa den anden Side af Aaen«; men der blev nævnet saa mange Gaarde, der ofte laae flere Mile borte, at han sletikke havde forbundet nogen bestemt Tanke dermed, og allermindst havde han ventet, at han her skulde opdage Noget, der uvilkaarlig førte Erindringen hen til Eventyrenes Slotte med de deilige Haver og de fortryllede Prindsesser. Alt var jo ogsaa saa tyst og stille, ingen Lyd hørtes inde fra Haven, intet Dyr eller Menneske viste sig i dens Gange, og Huset var tillukket som i den slumrende Skov. Phantasien tog Tag i ham og

drev ham frem — han kunde ikke staae imod. Med bankende Hjerte styrede han ind mod Lysthuset, rev Seilet ned og bandt Baaden fast til en Pæl, der netop stod paa det beleiligste Sted til at komme iland. Et Øieblik dukkede den Tanke op: »Jeg har vist ikke Lov til det«; men netop Angsten for, at Tanken skulde holde paa ham, drev ham frem, og han sprang iland. Et Øieblik standsede han; men da faldt hans Øie paa en Platan oppe paa den nærmeste Høi, en rigtig Platan af dem, han kjendte derhjemmefra, og han løb derop, slog Armene om Træet og trykkede sig op til det, som havde det været et levende Væsen. — »Nu maa jeg vist gaae tilbage,« tænkte han; men gik dog hen imod Huset. En Plaine strakte sig foran det, og Gangen tilvenstre, der førte ind under høie Lindetræer, var mere beroligende end den aabne Gang tilhøire. Da han var gaaet et Stykke, dreiede Gangen op imod Huset; men Krattet tilvenstre saae saa tyst, saa hemmelighedsfuldt ud: hvad der skjulte sig derinde, maatte han allerførst vide. Han trængte ind igjennem det tætte Løv; Grunden høinede sig hist og her med unge Linde- og Egetræer — men saa stod han med eet ved et Stakit, der løb langs en Skovvei. Paa denne Vei saae han lige tæt ved sig en Rytter, der fordybet i sine Tanker aldeles ikke bemærkede ham. Han blev ildrød, gjorde en Bevægelse som for at løbe sin Vei; men, da var det, som om Tømmermand Hansen stod ved Siden af ham og sagde: »Det gjør en brav Karl ikke!« og under dette Indtryk tog han fat i Stakittet, idet

han med en rigtignok noget usikker Stemme sagde: »Goddag, Hr. Kroglund!«

Proprietairen hævede forundret Hovedet, opdagede Drengen midt i det tætte Krat og udbrød: »Hvor kommer Du der?«

»Jeg er gaaet iland fra Baaden,« svarede den Smaa forlegen.

»Dygtig Rotour, hurtig besørget!« bemærkede Kroglund.

»Jeg roede ikke, jeg seilede,« svarede Drengen med en vis Selvfølelse.

»Hvadbehager?«

»Jo, jeg har lavet saadant et deiligt Seil af et Lagen, Jomfruen gav mig; det gik meget hurtigere, end naar jeg roer.«

»Saa Du seiler? Farlige Løier!« bemærkede Kroglund, hvis Tanker aabenbart var andensteds henne. Drengens Ufortrødenhed tiltalte ham; men han skulde dog have at vide, at man ikke saadan uden videre maatte gaae ind paa et fremmed Sted, og, hvordan skulde han nu bære sig ad med at sige ham det paa en Maade, som hans Kone vilde synes om? — Efter nogle Minuters Taushed, der forekom den lille Synder en Evighed, saae han hen paa ham igjen og gav ham ganske rolig Anviisning paa, hvordan han ved at gaae rundt om Hovedbygningen skulde naae hen til Forvalterboligen, hvor de da kunde mødes.

Den sovende Prindssesse forvandlet til en Forvalterbolig! det var et haardt Stød for Barnephantasien; men det tænkte Knegten ikke paa, han havde kun een Tanke, idet han løb afsted, og

det var: »Bare han ikke er vred paa mig!« Opklaringen paa dette Spørgsmaal lod vente længe paa sig, da Kroglund til en Begyndelse havde en heel Deel at tale om til Forvalteren, der havde taget imod ham og hjulpet ham af med Hesten. Endelig vinkede han ad Carlo, tog ham ved Armen og sagde til Forvalteren: »Denne Smaafyr hører mig til, han har Lov at see sig om — han stjæler ingen Frugt.« Carlo blev høirød; men Kroglund lod, som han ikke bemærkede det, og, medens han derefter viste ham rundt paa Gaarden, tiltalte han ham paa en mere utvungen Maade end nogensinde før. Hans »Flauhed« var veget for Drengens.

Da Carlo, efter en dygtig Rotour op imod Vinden, kom hjem til Frokost, blev han modtaget af Fru Kroglund med den Bemærkning: »Naa, Carlo! Du har nok rigtig været paa Eventyr idag,« og, da Carlo undvigende slog Øinene ned, tog hun ham om Skulderen, saae ham ind i Ansigtet og hviskede: »Hvad ledte Du saa efter paa Næsholm?« — Drengen svarede ganske sagte: »Det veed jeg ikke!« — »Mon ikke? Da veed jeg godt, hvad jeg havde ledt efter i Din Alder,« sagde hun og gik ind til Frokostbordet med ham. — »Det er dog mærkeligt, at hun har gjettet det!« tænkte Drengen med Beundring.

Ved Frokosten faldt Talen naturligviis paa Næsholm, og Carlo hørte da, at Godsets tidligere Eier var død, og at hans Eftermand endnu aldrig havde opholdt sig paa Gaarden, skjøndt han havde eiet den et Par Aar. Kroglund havde foreløbig paataget sig Bestyrelsen, der ikke voldte ham stor

Uleilighed, da den dygtige Forvalter, der havde lært Landvæsenet hos hans Fader, var Mand for paa egen Haand at fjerne alle Vanskeligheder.

VI.

Da vor Ven Cancelliraaden ved Feriens Ophør spadserede hjem med Carlo fra Dagvognen, stod Munden ikke paa Drengen, der næppe havde faaet fortalt en Tiendedeel af alt det, han havde seet og oplevet, da han kom ind i Stuen og pludselig bræmsede op ved Gjensynet med den kjære Frue. Dank, der følte sig ilde tilmode ved dette iøinefaldende Beviis paa, hvorledes det blotte Syn af hans Kone virkede paa Drengen som en Spændtrøie, søgte at bøde derpaa ved paa sin ængstelige Maade at sige: »Er det ikke en Fornøielse, hvor solbrændt og flink han seer ud? Han er jo formelig voxet og bleven fed.«

»Kan nok være!« svarede Fruen, der i selvbevidst Følelse af, at hendes Mad var ligesaa nærende som alle Andres, fandt Bemærkningen om Fedmen upassende, ja ligefrem uartig, »kan nok være!« .... »Men nu faaer han Andet at tænke paa end at gaae paa Fedesti!« Med priselig kvindelig Logik havde hun dog sørget for, at der ventede Drengen et rigeligt Maaltid, som hun efter bedste Evne proppede ham med, saasnart han havde faaet Reisestøvet af sig. —

Da han næste Dag gav Møde hos Lieutenant Lassen, stode Aspiranterne i en Klynge henne ved det ene Vindue og hviskede meget ivrig sammen. Det var aabenbart en saare spændende Begivenhed, der var Gjenstand for Samtalen, og tilmed en Begivenhed, der paa engang vakte en uimodstaaelig Glæde og en ængstelig Gysen. Det dreiede sig om intet Mindre end, at en Aspirant, der var i Huset hos Lieutenanten, da hans Forældre boede i Jylland, og som havde tilbragt en Deel af Ferien hos en Familie i Lyngby, ikke var vendt tilbage til sin værdige Opdrager, skjøndt han efter Aftale var taget fra Lyngby den næstforegaaende Dag. Der var ikke fjerneste Tvivl om, at han var »stukket af«, sagde Drengene, da den Familie, han havde været hos, skulde paa en Reise og havde været i Byen, Dagen efterat han var tagen bort. Netop som Carlo havde faaet at vide, hvad der var paafærde, kom en Aspirant farende ind med et Udtryk i Øinene, i den halvaabne Mund og i hele den geskjæftige lille Person, der øieblikkelig meldte, at han havde Noget at fortælle, som kunde sige Sparto til Alt, hvad de hidtil havde hørt. Alle vendte sig da ogsaa til ham og hviskede travlt i Munden paa hverandre: »Hvad veed Du?« — »Hvad har Du hørt?«

»Jeg har seet ham!« sagde Drengen med udspilede Hænder og et Blik, som havde han deeltaget i en morderisk Sammensværgelse.

»Hvad!« »Hvor!« »Hvordan?« lød det i hviskende Chor.

»I Dyrehaven, igaar, inde i Krattet; han fløitede ad mig, da jeg gik ned ad en Sti. Han havde om Natten ligget i noget Hø inde i Skoven!«

»Hvad havde han levet af?«

»Af Vafler!«

Da det dybe Indtryk, denne Meddelelse gjorde, havde noget fortaget sig, tilføiede Meddeleren med ikke ringe Selvbevidsthed: »Han bandte paa, at han ikke vilde tilbage til Lieutenanten; men han havde ikke flere Penge, og, da han dog maatte have Noget at holde Livet i sig med, laante jeg ham tyve Skilling.«

»Men hvor vil han hen?« blev der spurgt, »Vil han see at komme hjem til Jylland?«

»Nei, tro bare ikke det! han er jo næsten ligesaa bange for sin Fa'er som for Lieutenanten.«

Nu slog Klokken, Alle løb hen og satte sig; men Lieutenanten lod mod Sædvane vente paa sig, og med Hovederne stukne sammen over Bordet fortsattes den hviskende Samtale, indtil han kom. Han saae ikke godt ud. Kinderne vare guulblege, og deres tidligere Rødme havde samlet sig i to mørke Pletter under Øinene, der vare stærkt blodsprængte. Han kastede sig ikke ned paa Stolen med sin sædvanlige Flothed, strakte ikke, som naar han var blidere stemt, Arme og Been med et vældigt Gab, efterat han havde sat sig tilrette, men tog fat paa Mathematik-Underviisningen paa en saa fraværende Maade, at de, der examineredes, smurte igjennem deres Beviisførelse med ukjendt Freidighed og til hele Classens Forbauselse ikke bleve stoppede i de groveste Feil. Hvergang En sluttede med det

reglementerede »Hvilket skulde bevises,« mumlede han »Slet ud!«, nævnte Afløserens Navn og gav ham et geometrisk Spørgsmaal til Behandling uden at vende det stirrende, glasagtige Blik fra Tavlen. Men saa bankede det paa Døren, og med et næsten krampagtigt »Kom ind!« foer han op af Stolen, idet han efter Sædvane instinctmæssig slyngede sit Straffe-redskab fra sig og paatog sig sit elskværdigste Ud-seende. Døren gik op, og der viste sig et langt Ansigt med en spids Næse, stikkende Øjne og kort-klippet Haar. Ansigtet gav Lieutenanten et alvor-ligt Nik og forsvandt igjen, hvorpaa Døren sagte og omhyggelig blev trukken til; men i samme Øieblik sprang Lieutenanten hen til den, rev den op, saae, at Manden med den spidse Næse havde Flygtningen med sig og holdt ham ved Armen, og udbrød: »Kom ind med ham!« Derpaa vendte han sig til Classen med de Ord: »See! saadan gaaer det Landstrygere: de bli'er bragt hjem af Politiet!« Han vexlede derefter nogle Ord med Betjenten, og, da denne var gaaet, vendte han sig mod Drengen og sagde med dirrende Stemme:

»Hvor har Du været henne, Du Rasphuusfrø?«

»I Dyrehaven,« svarede Drengen med klangløs Stemme.

»Vilde Du lære at trække med Bjørne og spise Blaar, eller vilde Du maaskee lære at dandse paa Linie?«

Drengen tav, men dirrede over hele Kroppen, og det pludselige Blik, han sendte Lieutenanten, burde have mindet denne om, at et Barn stundom kan egges til Handlinger, som tilhøre en ældre

Alder. Dog Sligt havde han ikke Begreb om, og han tilføiede derfor tirrende: »Naa! Han Tugthuus-candidat, vilde Han saa begynde med at æde Blaar eller med at dandse paa Linie?«

Drengen saae op paa ham med et Par Øine, hvori Angsten forjoges af en ustyrlig Trang til at tage Hevn, og svarede:

»Hvad det skal være! hellere end at blive behandlet som et Dyr!«

Aldrig havde Lieutenanten tænkt sig den Mulighed, at en saa ussel og ringe Skabning som en Aspirant vilde tage til Gjenmæle, og det, han nu oplevede, var derfor saa overvældende, at han med Øinene ud af Hovedet stod nogle Øieblikke og betragtede Drengen som et uhyggeligt Gjenfærd — men saa tog han sig sammen og raabte med hvæsende Stemme:

»Du vil æde Blaar, Din Hvalp! — Her har jeg Blaar til Dig! Pukkelblaar, Din Æsel!« — og han trak Tampen ud af Baglommen paa sin Kjole — »Nu skal jeg lære Dig at dandse Liniedans paa min Maneer!« tilføiede han, hævede, idet han dreiede sig halvt om, Tampen saa høit i Veiret, at han kun støttede paa den ene Fod, og førte Strafferedskabet med al den Kraft, han ved at svinge sig kunde lægge i det, susende ned mod Drengens Ryg. Men denne havde nøiagtig fulgt enhver af hans Bevægelser, og i samme Nu, som Svingningen til Slaget begyndte, bøiede han sig med en Kats Smidighed heelt sammen, saa at Tampen foer hvislende hen over Hovedet paa ham. Derefter rullede han sig sammen som en Klump med Hænderne om

Benene og Ansigtet imellem Knæene og blev liggende paa Gulvet i denne Stilling, medens alle Kammeraterne i den forfærdeligste Spænding stirrede paa ham og Lieutenanten. Denne betænkte sig ikke længe: efterat et Par Slag af Tampen vare faldne som paa en livløs Klump, gav han sig til at sparke til sit Offer, og, da dette hellerikke frugtede, greb han ham med den ene Haand i hans tætte krøllede Haar, løftede ham op fra Gulvet og tampede løs paa ham, saalænge Kræfterne sloge til, hvorpaa han med en sidste Kraftanstrengelse slængte ham hen ad Gulvet.

Man maa ikke troe, at Delinqventen under hele denne brutale Mishandling havde udstødt en eneste klagende Lyd. Fra den Dag, en Aspirant trak i Trøien med Ankerknapperne, var han fuldstændig paa det Rene med, at han for bestandig vilde blive udpeget som en »Kjærling« af sine Kammerater, hvis han »gav sig for en Lussing,« og ved en Lussing forstod man dengang ikke som nu et Par paa Øret, men en solid Afbankning eller en Portion Tamp. Hvis en Enkelt var for blødskindet til ikke at give en Lyd fra sig, naar Tampen gjennem den tynde Trøie lagde sine blaarøde Mærker paa hans Ryg, havde han dog i Reglen Selvbeherskelse nok til ved en fiffig Nuancering af Tonefaldet i Skrigene — Noget, som Kammeraterne øieblikkelig opfangede — eller ved komiske Grimasser at give sine Smertensudbrud et humoristisk Anstrøg, der bragte Alle undtagen Lieutenanten til at troe, at han »bare gjorde Knas.« Dagens Helt hørte imidlertid til dem, der vare bekjendte for at »tage en Lussing

med Anstand,« uden at fortrække en Mine, uden at skifte Plads og uden at give sig i Ryggen, og, da det altsaa ikke var af Kjærlingeri, at han havde kastet sig paa Gulvet, maatte det opfattes som en Slags Protest imod den Behandling, han fik. Denne hans uhørte Dristighed vakte derfor ogsaa almindelig Beundring. Saasnart Friqvarteret kom, flokkedes alle Drengene om ham med fremrakte Smørrebrødspakker og et deeltagende: »Du er vel sulten?«

»Skrupsulten! Jeg har ikke faaet en Bid, siden jeg igaar spiste de 20 Skilling op, han der gav mig,« svarede han og gav sig til med forskjellige Smaabemærkninger at vælge sig en anseelig Portion Smørrebrød, som han stillede op i Vindueskarmen, medens han graadig tog store Mundfulde af det første Stykke, han havde valgt.

Under Indtrykket af, at han nu ikke havde Tanke for Andet end for at stille sin Sult, vendte Kammeraterne sig under indbyrdes Passiar bort fra ham; men En af dem, han pleiede mest Omgang med, listede sig tæt hen til ham og hviskede: »Er Du meget mør?«

»Ikke værre end saa tidt før — Fa'er har baade med Kjep og Spanskrør lært mig til at tage imod Tamp. Sparkene, det var det Værste: dem fik dog kun Hundene derhjemme.«

»Stikker Du af igjen?«

»Det skal jeg sige Dig, naar jeg har fundet ud af, hvordan jeg kan gjøre det uden at blive nuppet.« Han vendte sig nu om, udsøgte sig det mest lokkende af de opstillede Stykker Smørrebrød, tog en Bid og sagde, idet han gumlede: »Een Fornøielse har

jeg dog havt af at løbe fra ham: jeg har gjort ham saa splintrende gal, som han aldrig før har været! Pigen hviskede til mig, da hun mødte mig paa Trappen, at han havde været reent fra det igaar. Jeg tog gjerne et Livfuld Hug til, naar jeg kunde skaffe ham saadan en Sygdom, at han maatte tage en vældig Portion amerikansk Olie hver eneste Dag, for det er da den ækleste Medicin, jeg kjender.«

De Andre begyndte nu at spørge ham ud om hans Oplevelser paa Flugten, og derom havde han saameget at fortælle, at han knap var kommen halvveis i sin Beretning, da Friqvarteret var tilende. —

De inderlige Ønsker om, at Sot og Syge maatte ramme Lieutenanten, skulde gaae i Opfyldelse baade hurtigere og paa en alvorligere Maade, end hans Offer havde ventet det. Da Aspiranterne næste Dag gave Møde, blev der nemlig sagt dem, at de skulde læse videre hjemme det første Par Dage, da Lieutenanten havde faaet uventede Forretninger; men det rygtedes snart, at han om Natten havde havt en stærk Blodstyrtning, og, da de igjen indfandt sig til Underviisningen, bleve de modtagne af en ung Officeer, der ved sit rolige, tiltalende Ydre, ved sin Dragt og Optræden dannede en fuldstændig Modsætning til Lieutenant Lassen. Da han havde taget Plads og var begyndt paa i en venlig Tone at overhøre Aspiranterne, saae han imidlertid strax i deres Minespil, i de Blik, de vexlede, og i deres Trang til at gjøre hinanden hviskende Meddelelser en Antydning af, at de havde været holdte i altfor stramme Tøiler til at kunne taale en pludselig Overgang til en anden Behandlingsmaade. Han havde

saa smaat ventet det og var forberedt derpaa. Da Glæden ved Udsigten til et blidere Regimente efterhaanden begyndte at træde stærkere frem, trak han et meget smukt Silkelommetørklæde ud af den venstre Baglomme paa sin Uniformsfrakke, pudsede sin Næse med stille Værdighed, og, idet han langsomt tørrede sig om Munden, sagde han til den Dreng, der sad ham nærmest: »Jeg synes, der faldt noget ud af min Lomme — see efter paa Gulvet!« Drengen sprang hen bag hans Stol, bukkede sig ned og rakte ham, hvad der laa: en meget ziirlig forarbeidet, ganske ny Tamp, der hverken i Tykkelse eller Længde gav Lieutenant Lassen's det Mindste efter. »Tak!« sagde Lieutenanten uden at forandre en Mine, rullede Tampen omhyggelig sammen og lagde den i den høire Baglomme, hvor den øvede en vidunderlig Virkning; thi et alvorligt Blik og en Haandbevægelse hen imod bemeldte Lomme var i Fremtiden næsten altid nok til at tøile de Uagtsomme eller Uvorne.

Med Aspiranterne kom Lieutenant Lassen aldrig mere til at læse. Da de nemlig nogle faa Dage efter Sygdomsanfaldet en Morgen mødte til Underviisningen, sagde deres nye Lærer til dem: »Vi vil ikke læse idag, der er Sorg i Huset — Lieutenant Lassen er død. Gaa stille ned ad Trappen!« De listede i Taushed ud paa Gaden og samlede sig som efter Aftale i en nærliggende Port. Da de her havde staaet lidt og seet paa hinanden, udbrød Deserteuren: »Skal vi saa gi'e ham et Hurra?«

»Hvem,« spurgte de Andre.

»Lieutenant Lassen! Han har jo aldrig gjort os nogen større Glæde.«

De tilkastede ham Alle et sky Blik og gik i Klynger ud af Porten. Døden havde skræmmet dem.

VII.

Søcadetakademiet, der i de ældre Dage havde thronet paa Amalienborg i det nuværende Kronprindsens Palais, var senere blevet flyttet ud paa Hjørnet af Bredgade og Toldbodveien i den store og for hine Tider meget statelige Gaard, som endnu staaer der. Hovedbygningens Stueetage tjente til Beboelsesleilighed for Chefen, de høie og meget rummelige Værelser paa første Sal brugtes til Underviisningen, og Mezzaninen paa anden Sal anvendtes deels til Tjenesteværelser for Cadetofficererne og Cadetunderofficererne, deels til Beboelse for de to Oppassere, der gik under det officielle Navn Tambourerne — en Betegnelse, som knyttede sig til den Trommeslagervirksomhed, de øvede, siger og skriver, een Gang om Aaret. Ved Enden af den lange Forgaard laa et Baghuus eller rettere en Mellembygning af en mere beskeden Stiil end For- og Sidehuset, og her havde Akademiets Næstcommanderende sin Leilighed. Udfor Porten, der igjennem denne Bygning førte til den store og rummelige Legeplads, saaes Gavlen af Gymnastikhuset, der laa tæt op til den høie Muur, som adskilte Akade-

miets Grund fra Hospitalets. Legepladsen var omhegnet af et høit Plankeværk, der paa den ene Side stødte op til Chefens Have og paa de to andre til de store Haver bagved Bygningerne paa Toldbodveien og i Amaliegade.

Da en talrig Flok Aspiranter et Aarstid efter Lieutenant Lassen's Død samledes i Akademiets høie Port og derefter førtes op ad den store og lyse Hovedtrappe for at begynde paa »Præliminærexamen,« gjorde Omgivelserne et vist høitideligt Indtryk paa alle dem, der ikke tidligere havde været der, og dette Indtryk formindskedes ingenlunde, da de kom ind i de store Læsesale, hvor de skulde gjøre Rede for deres Kundskaber. Deres Puls slog hurtigere, og de lærte ret for første Gang, hvad Examensfeber vil sige.

Endelig var Skærsilden gjennemgaaet, en halv Snees af de Bedste vare blevne Cadetter og havde faaet Ordre til at møde paa Akademiet, naar Underviisningen begyndte efter Søtogtets Afslutning. I de faa Dage, der vare forløbne, siden de fik deres Udnævnelse, havde de svælget i den Glæde at see sig selv og sees af Andre i den af alle Jævnaldrende misundte Cadetuniform: blaastribede Beenklæder, der i Gala afløstes af hvide og om Vinteren af blaa, blaa Vest med Ankerknapper, kort blaa Trøie med stiv rød Krave besat med Guldtresser paa begge Sider, Dolk i Skuldergehæng og en lille rund Cylinderhat, som det gjaldt om at bære paa den mest bedaarende Maade. I Selskab, ved Kirkegang og til Stads bare de Kjole med samme Krave som paa Trøien, Dolk i Livgehæng og trekantet

Hat. Dolken var efter Vedkommendes Smag: snart lignede den Italienernes Stiletto, snart var den lille og fiin som en Nipsgjenstand, snart var den en tyrkisk Sabel i formindsket Skikkelse. Overtøiet var ligeledes underkastet Lunernes Tilfældigheder; de Fleste bare vel en Art Søtrøie, hvorunder Kjoleskjøderne stak frem; men man saae ogsaa Livfrakker med Anker- eller Hornknapper, og en Enkelt udmærkede sig endog ved en Slængkappe med Fløiels Krave og Kantning af samme Stof. Den mest charakteristiske Dragt var dog Galauniformen; thi den trekantede Hat var i de Tider meget stor og blev af Cadetterne baaren stærkt bag ad Nakken, Kjoleskjøderne vare lange og brede, og, naar en lille Fyr paa en tolv Aar kom »seilende« ned ad Gaden med den store Hat og de store Skjøder, tog han sig ud som en mærkværdig Fugl af en ubekjendt Race — men Smaapigerne fandt, at han var »yndig«.

Enhver, der i en yngre Alder er trukken i en Uniform, kjender mere eller mindre de velbehagelige Følelser, som derved fremkaldes, og vil deri have en Maalestok for den berusende Fornemmelse, det maatte vække hos Smaafyre i en Alder af tolv til fjorten Aar at iføre sig en Dragt, som Alle vare enige om at beundre. Men, var Glæden stor, maatte der ogsaa bødes for den, og mere end Een har vistnok i sit første Cadetaar af og til spurgt sig selv, om den kjønne Dragt ikke var noget vel dyrt betalt; thi Indvielsen til Cadetlivet var hverken lystelig eller blid.

Da Carlo med de øvrige Nyantagne den første Underviisningsdag paa Cadetunderofficerens Com-

mando: »Ned i Gaarden!« ved Friqvarterets Indtrædelse gik ud af Læsesalene, bemærkede han, at de ældre Cadetter i en meget oprømt Stemning skyndte sig ud i Forveien. De vare da ogsaa strax alle samlede paa den lange Gang udenfor Hoveddøren og modtoge her de Nyantagne med Raabet: »Nu skal I døbes!« hvorefter de dreve dem foran sig ned til Posten. Tuden paa denne blev stoppet med en Halmvisk, to af de Nye ad Gangen bleve stillede paa hver sin Side af Posten med sammenslyngede Arme, og derefter blev der pompet saa ivrigt som til en Ildebrand. Naar det skummende Vand var væltet ned over dem, saa hver Trevl paa dem var gjennemblødt, standsedes der for at lade de to Næste komme til. Derefter tog en af de mere veltalende blandt de Ældre Ordet og meddeelte dem i et med kraftige Udtryk spækket Foredrag, at de nu vare Dus med hele Corpset, at de altsaa som gode Kammerater aldrig skulde fortælle til Nogensomhelst i Byen eller hjemme det Ringeste om, hvad der foregik paa Akademiet, at de skulde vænne sig til Lydighed ved blindt i Et og Alt med Iver og Glæde at lystre de Ældre, og at de Alle, indtil et nyt Hold blev antaget, skulde føre Betegnelsen »Rade,« hvilket medførte, at, saafremt der ikke øieblikkelig mødte en af dem, naar der blev praiet »En Rad!« da vilde de Alle »faae paa Gummerne«. Han sluttede med at meddele dem, at, da Tiden var saa langt fremrykket, vilde Tractementet i Anledning af Fadderstadsen blive udsat til den følgende Dag.

De vidste godt, hvad der ventede dem i det næste Friqvarteer. Hiinsides Gymnastikhuset var der i Hjørnet af Legepladsen anbragt endeel Klavre- og Voltigeerapparater, hvoraf det mest fremtrædende var en høi Stang, støttet af fire »Barduner,« hvorved her forstaaes Touge, som med Tallier vare strammede ud til nedrammede Pæle. Fra Toppen og ned ad denne Stang, der kaldtes Masten, hang forskjellige Touge, bestemte til en sund og uskyldig Adspredelse, der bestod i, at man, klyngende sig til et af Tougene, løb rundt om Masten, indtil man havde saa megen Fart, at man ved at hæve Benene kunde svinge videre frit i Luften. Denne Mast benyttedes imidlertid ved Fadderstadsen, og, sandt at sige, hvergang En eller Anden af de Ældste følte Trang til at more sig, til noget heelt Andet end det, den var bestemt til, idet den tjente til at give de Smaa »Øllebrød« og »Kjærnemælk«. Den første Ret tilberedtes paa den Maade, at et af de nedhængende Touge, der var dobbelt og altsaa dannede en Løkke, slyngedes rundt om en af Bardunerne, indtil det hang ned fra denne i et Par Mands Høide fra Jorden. Den, der skulde tracteres, lagde sig udstrakt i Løkken med Hænderne gribende om Touget paa hver Side; de Ældre sluttede Kreds udenom og satte ham i Svingning ved Slag paa Hoved og Fødder. Saalænge Touget snoede sig sammen, gik det lidt trægt, hvad man dog trøstede sig over ved ret med Eftertryk at anbringe sine Slag; men, naar den Ophængte derefter sattes igang den modsatte Vei, hvirvlede han rundt med en saadan Hurtighed, at kun de Ivrigste i Kredsen

kunde naae at aflevere et ordentligt Rap paa det blaarøde Hoved, der med strittende Haar fløi forbi dem som en Hvirvelvind. Naar den Feirede blev trukken ud af Løkken, ravede han som stærkt beruset ud af Kredsen og kunde endda være glad, naar der ikke hvert Øieblik spændtes Been for ham med spøgefulde Bemærkninger om de skrækkelige Følger af overvættes Nydelse af Mad og Drikke.

»Kjærnemælken« blev frembragt ved, at en Bardun gjordes los, saa at den hang ned langs Masten, den Udkaarede klamrede sig da til den med Hænderne saa høit, han kunde naae; alle de Andre tog fat i Enden af Bardunen, der laa langs Jorden, og paa et givet Tegn styrtede de afsted med den. Naar da Touget med et stærkt Ryk stivnede, hvirvledes han, der hang i det, to, tre Gange rundt om det ved den Fart, hvormed han var bleven hævet op fra Jorden. Det vil da sige, hvis han havde Kræfter og Seighed nok til ikke at give Slip trods Slidet paa Hænderne — i modsat Fald blev han i Almindelighed slynget et godt Stykke ud til Siden. Gav han Slip, naar Benene vare i Veiret, faldt han ned som en Icarus, og det er ubegribeligt, at aldrig Nogen har knækket Halsen derved. Da det imidlertid engang hændte, at en »Nybagt« brækkede begge Arme og fik Ansigtet forslaaet netop ved et saadant Fald, var det umuligt at skjule Legen for Cadetofficererne, og derefter blev denne Deel af Festmaaltidet afskaffet.

De Retter, der i de følgende Dage opvartedes med, vare i Sammenligning med de to, der her ere beskrevne, saa lidt krydrede, at Alle gik til dem

med en glad Følelse af, at det Værste var overstaaet. Ja Himmelspræt var ligefrem en Morskab, som selv de Ældste forlangte deres Andeel af. Hertil anvendtes et langagtigt Seil paa henved fire Alens Længde og knap tre Alens Brede, med Haandfang heelt rundt i Kantningen. Hele Corpset fordeelte sig rundt om det og strakte det ud imellem sig, hvorefter den, der skulde vippes, lagde sig ned i det uden Trøie og Støvler. Under en tactfast Opsang blev Vedkommende derpaa ved Ryk, der tiltog i Mellemrum og Styrke, kastet høiere og høiere i Veiret. Nogle vare endog saa begeistrede for denne Luftfart, at de, hvergang de faldt ned igjen paa den elastiske Dug, raabte: »Mere Krudt! høiere tilveirs!« Naar Kræfterne ikke vare ligelig fordeelte hele Seilet rundt, eller naar Tacten ikke nøie passedes, kunde det stundom hænde, at den, der slyngedes i Veiret, tog en noget skjæv Retning; men man havde da rigelig Tid til at løbe hen og gribe ham i det udspændte Seil. Kun een Gang hændte det, at en af de Ivrigste i Fordringen om at blive vippet rigtig høit dalede ned i Toppen af et af de gamle Pæretræer, som stode langs Plankeværket paa den ene Side af Legepladsen; men, da Træet var tæt og løvrigt, faldt han som i en Vugge.

Med Festmaaltidet efter Daaben var dog ingenlunde Mishandlingerne tilende. Denne Høitid maatte tværtimod betragtes som Indledningen til den Række Adspredelser, de Ældre enkeltviis eller samlede skaffede sig ved at gribe enhver gunstig Leilighed til at »muntre Radene,« som derfor intet Øieblik

vidste sig sikkre imod at blive piinte eller plagede paa en eller anden Maade.

Denne Tyranniseren af de Smaa var vel dengang ikke ganske egen for Søcadetakademiet; men den blev her dreven til en større Yderlighed end andensteds, og Grunden dertil maa sikkert søges i det Kald, hvortil de unge Folk uddannedes. Den, der vilde hellige sig Sølivet, maatte i høiere Grad end Skoleungdommen i Almindelighed vænnes til Haardførhed, til med et freidigt Sind at finde sig i den drøie Medfart, som man ofte er udsat for paa Søen, og dette medførte, at en af de første Fordringer, der stilledes til de smaa Fyre, naar de trak i Cadetuniform, var, at de skulde holde Humøret oppe, hvad der saa skeete dem. Denne i og for sig rigtige Opfattelse, fortolkedes imidlertid paa en egen Maade af de unge Mennesker, der kun i altfor god Overeensstemmelse med de nedarvede Traditioner gave Tonen an iblandt Cadetterne. Det maa erindres, at de Yngre blandt disse i det Høieste vare fjorten Aar gamle, Størstedelen af dem kun tolv eller tretten, og at de Ældste, der som Underofficerer havde en stor arbitrair Myndighed, kun vare sex til syv Aar ældre. Disse unge Folk betragtede sig som erfarne og modne Mænd overfor de Yngste i Corpset og havde meget høie Begreber om de Pligter, der paahvilede dem som disses daglige Mentorer i al praktisk Gjerning. De følte sig personlig berørte, naar en af deres Foresatte eller endog blot en Kammerat lod falde en Bemærkning om, at en eller anden af de Cadetter, som stod under deres specielle Opsyn, viste Mangel paa Liv

eller Ufortrødenhed, og de saae sig derfor blinde paa det Maal at gjøre de Yngre »raske«. Raskheden blev saaledes den Trylleformel, i hvis Navn mange af de Ældre Aaret rundt »muntrede« de Smaa ved Paafund og Plagerier, som meget ofte grændsede til ligefrem Mishandling. Paa den anden Side maa det dog indrømmes, at de Fleste havde et vist Greb paa snart at komme paa det Rene med, hvilke af de Smaa der vare »flinke Gutter,« og at der blev taget langt læmpeligere paa disse end paa de Ængstelige og Forknytte, der i Almindelighed bare Navnet »Lurendreierne«.

Enhver, der tænker tilbage paa Skolelivets Tyranni, vil vist erkjende, at mange af de hjerteløse Bødler, der under Spøg og Latter piinte de Smaa, senere have udviklet sig til brave, elskværdige, ja ofte eiegode Mennesker, der ikke nænne at gjøre en Kat Fortræd, og man ledes derfor let til at betragte denne de ældre Drenges Tilbøielighed til at plage de yngre som en Slags Sygdom, der hører med til Menneskets Modningsproces. Dette er vel ogsaa for en Deel Tilfældet; men der er dog en overmaade stor Forskjel mellem de personlige Tilbøieligheder, som nære denne Sygdom, der forvandler unge Mennesker til Plageaander, og heri ligger det, at de Smaa opfatte den ilde Medfart, de maae døie, høist forskjelligt efter den Person, som den kommer fra: hos den Ene tilgive de let, hvad de hos den Anden mindes med Harme mange Aar efter. Til den uhyggeligste Type blandt Plageaanderne, den, der efterlader det største Nag hos Offrene, og i hvis modnere Alder man tillige, naar

Leiligheden frembyder sig, vil gjenfinde en dump Efterklang af Drengeaarene, høre de, der uden noget særligt Motiv drives frem af den hensynsløse og hjerteløse Trang til at gjøre Ondt, som er saa uforstaaelig for dem, der ikke ere befængte af denne Skavank. Her er der intet forsonende Moment i Mishandlingen: Stemmen, Smilet, Latteren eller det skulende Blik præger sig i Erindringen med ækle, frastødende Træk. Herskesygens Type har derimod tidt et kjækt og kraftigt Anstrøg, som virker forsonende, saameget mere som den — naar den faaer sin Villie – kan være baade mild og venlig. Drillesygens Repræsentanter kunne i det givne Øieblik være de »Utaaleligste«; men man tilgiver dem forholdsviis hurtig, vel nærmest, fordi man alt som Barn har en Fornemmelse af, at »Drillepinden« ofte kan være en skikkelig Fyr, som man let kan afvæbne ved ikke at lade sig paavirke af hans Drilleri. Det Farlige ved Drilleriet er, at det meget ofte grændser til at være en Sygdom, idet det er Udtrykket for en uimodstaaelig Trang til at tilfredsstille et ofte skjævt eller sygeligt Blik for det Komiske. Enhver Vridning af Ansigtsmusklerne, enhver abnorm Bevægelse af Lemmerne, som overfor den Sunde gjør et uskjønt eller smerteligt Indtryk, virker lattervækkende paa den Drillesyge. Den Type, som staaer i nærmere Forbindelse med Overgangsalderen, er et Product af en gjærende Trang til uophørlig Bevægelse, til bestandig Afvexling, til Noget at tage sig for. Dens Repræsentanter drives af en ubestemt Higen fra det Ene til det Andet, ofte fra Yderlighed til Yderlighed. Den ene Dag »finde

de paa« at tvinge Taarer frem af Øinene paa den mest Standhaftige, den næste Dag tage de intet Øieblik i Betænkning at springe overbord under de vanskeligste Forhold for at bjerge den, de et Øieblik før have mishandlet. »Han er et galt Asen, men alligevel en prægtig Fyr« sige ofte Drengene om den Slags Folk. Endelig har man Sværmen, der under alle Afskygninger fra det Umiddelbare til det Beregnede seiler i Kjølvandet paa de mere Udprægede.

Paa Søcadetakademiet havde som saa mange andre Steder hver Aarstid sine Adspredelser. Haardnakkede Kampe paa Stylter, hvori Ældre og Yngre uden Forskjel deeltoge, hørte til den mildere Aarstid og afvexlede med Langbold og andre sunde Lege. Med Vinteren kom Glidebanerne, paa hvilke de Ældre kunde gjøre Kunststykker, som det var en Glæde at see paa; men, faldt der Tøsnee, gik Legen over til en Muntring af »Radene,« der ingenlunde vakte Glæde hos disse. De bleve nemlig stillede op i en Krog og her bombarderede af de Ældre, som trykkede deres Sneebolde i Vand, for at Virkningen kunde blive kraftigere. »Stik igjen!« raabtes der vel til de Smaa; men hvad skulde de stikke igjen med? Den Smule Snee i Krogen var snart opbrugt, og de vaade Projectiler, der udslyngedes imod dem, spredte sig efterat have ramt i unyttige Brokker rundt omkring. Desuden vare jo Angriberne baade talrigere, stærkere og mere øvede end de Angrebne. — Med Frostsneen kom derimod

en Adspredelse, som var mere uskadelig. Af Sneen dannedes der en Kiste eller ophøiet Grav paa en fire Fods Dybde, og i denne bleve de Yngre en for en begravede, idet de lagde sig udstrakte paa Ryggen, med Hænderne hvælvede om Næse og Mund, paa Bunden af Kisten, som derefter tilkastedes med Snee. Med paatagen Høitidelighed i Gang og Holdning traadte nu den af alle Cadetterne, der havde den mest uharmoniske Stemme, hen til Enden af Graven, bøiede sig ned over den og raabte: »Hvad hedder Du?« Den Begravede svarede med sit Navn og Øgenavn, og det, der vakte mest Morskab, var, at Svaret lød aldeles, som om det kom langt borte fra. Derefter afsang Fyren med den kjønne Stemme et Par Stropher, som endte med Ordene: »Reis ud! reis ud! reis ud!« der af Alle gjentoges i Chor. Saafremt den, der laa i Graven, nu bevarede sin Koldblodighed og fulgte den ham tidligere givne Anviisning, som gik ud paa, at han uden at flytte Hænderne fra Munden skulde vende sig om og derpaa skyde Sneen fra sig med Ryggen, var der Intetsomhelst iveien: han kom op med det Indtryk, at der var »rart luunt dernede,« og at enhver Lyd fra Omverdenen havde en besynderlig fjern Klang; men stundom hændtes det, at den Begravne — vistnok paavirket af en altfor levende Phantasi — blev ængstelig ved, at Alt lød saa langt borte, glemte de ham givne Forskrifter og i urolig Higen efter at komme op vendte Hænderne om for at kaste Sneen fra sig med dem. Naar dette var skeet, kunde det strax sees paa, at Sneen ikke rørte sig efter Raabet: »Reis ud!« og Alle styrtede da

til for at rydde Graven, da man vidste, at Sneen pakkede sig fast om Næse og Mund og forhindrede Aandedrættet, saasnart Hænderne ikke bleve holdte for Ansigtet. Takket være den Hurtighed, hvormed man altid skaffede Sneen afveien, naar den Begravne ikke var istand til selv at gjøre det, var der sjeldent Nogen, der tog Skade af denne Fornøielse.

Den nys berørte Kasten med Snebolde gav Anledning til, at Carlo og Lyng, der havde færdedes meget sammen, siden de bleve Cadetter, sluttede sig nøiere til en Kammerat, som var kommen ind paa Akademiet et Par Aar tidligere. Hans Navn var Gram, og det, der mest faldt i Øinene hos ham, var hans usædvanlige Grimhed. Han var kort og knortet af Bygning, med dybtliggende sorte Øine under en lav Pande, der var kantet af stridt, mørkt Haar. Tilsyneladende var han hverken snaksom eller meget rørig; men hans hurtige Blik opfangede nøie Alt, hvad der foregik, og, selv naar han taug, røbede hans Minespil, at han gjorde sig sine egne Tanker derom, medens han, naar det gjaldt om at bruge sig, kunde tage det op med den Bedste. Fra den første Dag, han gav Møde paa Akademiet, var der blevet tildeelt ham en halv Snees Øgenavne, som alle vare møntede paa hans uheldige Ydre, og dette havde endmere skærpet den Bitterhed, han nærede overfor dem, hvis Ydre tiltrak sig Opmærksomheden i modsat Retning. Da saaledes en af de andre Cadetter under Gymnastikøvelserne bemærkede om Carlo, som entrede i Armene alene op ad Glatstangen: »Det er en kjøn Knegt, den Italiener,« svarede han med det halv undseelige,

halv spottende Smiil, der ofte krusede hans lange, smalle Læber: »Aa ja! som en Tøs kan være det.« — »Han er ikke mere tøset end Du,« indvendte den Anden. — »Saa bli'er han det nok, naar I rigtig tidt fortælle ham, hvor deilig han er,« henkastede Gram bittert og vendte sig bort. Men, da Carlo nogle Dage senere, efter en »Hanekamp,« som de Ældre foranstaltede, og hvori de Nye vexelviis skulde gaae løs paa hinanden med knyttede Næver, gav Møde med hoven Næse og Mund og et Par vel anbragte blaae Øine, gik han hen til ham og bemærkede med sit egne Smiil: »See! det klæder Dig — nu ligner Du ikke længer en indbildsk Tøs.« — Var Gram fattig paa Skjønhed, saa var han til Gjengjæld rig paa Kræfter og havde et ubændigt Mod til at lade staae til, hvor det gjaldt Skrammer og Bugler, og det var derfor kun saare Faa, som i deres »Rade«-Aar vare slupne saa meget for Muntringer af alle Slags som han, skjøndt han ofte havde egget de Ældre ved den Dristighed, hvormed han sagde: »Det gjør jeg ikke!« naar han fandt, at Vilkaarligheden gik for vidt, og ved den Seighed, hvormed han trods drøi Medfart og endnu drøiere Trudsler stod ved sin Erklæring. —

Sneen var falden tæt og jævnt hele Natten igjennem, og som sædvanlig under slige Forhold fik Radene, da de gik ned til Friqvarteret, Paalæg om at trykke Sneebolde til de Ældre, medens disse spiste deres Frokost. For dog at faae Tid til at tage sig en Bid Mad, før de skulde bombarderes, skyndte de sig ud paa Legepladsen og havde taget fat paa det taknemmelige Arbeide, da Gram kom

ud til dem, mønstrede dem med et misfornøiet Blik og bemærkede: »Det kan man kalde at lave Riis til sin egen Bag. — Sig mig! er der ikke En af Jer, der kunde have Lyst til at kløe ordentlig fra sig?« — »Den Lyst har vi vist Alle,« svarede Lyng med en munter Latter, medens Carlo rettede sig op og spurgte: »Hvordan mener Du?« — »Med Sneebolde naturligviis. Der kommer kun Halvdelen af de Ældre herned idag, de Andre har faaet Noget at hjælpe Lieutenanten med. Tryk i en Fart en Bunke Sneebolde inde i Krogen, saa skal jeg nok hjælpe Jer.« Med et Nik fulgte de To ham over i Krogen.

Da en fem, sex af de Ældre kom ned paa Pladsen, stod Alt beredt til dem, ikke engang Spanden med Vandet til at dyppe Sneeboldene i var glemt; men imod Sædvane vare de Yngste allerede samlede inde i Krogen, hvor de til de Ældres Overraskelse havde opkastet en Vold af Snee udenom sig.

»Nei! see til Radene! De har forskandset sig,« raabte en af de Ældre; »ind paa dem fra Siden af!« og i en Haandevending dyppede hver af de Ældre nogle Sneebolde og løb i to Hold hen til Plankeværket paa begge Sider af Krogen; men næppe vare de naaede derhen, før de bleve modtagne af en saa tæt Salve af dyppede Sneebolde, at de i deres Forbavselse næsten glemte selv at kaste. »Nu hen til Kuglestablerne!« raabte Gram og sprang fulgt af de Smaa over Brystværnet hen til Angribernes Plads, hvor de benyttede det Forraad af Projectiler, som var tiltænkt dem selv, med

en saa begeistret Iver, at de Ældre leende og bandende rømmede Legepladsen. De unge Seirherrers Jubel derover blev dog snart kølnet ved, at Gram raabte: »Nu klar til at tage imod Snudedrag! De har naturligviis hentet Forstærkning og venter os i Mellemporten eller paa Trappegangen, naar vi skal op. Slut nu tæt sammen, de Stærkeste udenom, og saa storme vi igjennem. I skal ikke slaae igjen, det har I ikke Lov til — med Sneeboldene var det en anden Sag.«

Som sagt, saa gjort. Klyngede fast til hinanden, tre og tre, Arm i Arm med Gram, Lyng og Carlo i Spidsen stormede de med ludende Hoveder op fra Pladsen, da der raabtes: »Op dernedefra!« og de bleve, som forudseet, modtagne af en halv Snees Ældre, der stode i to Rækker i Mellemporten. Det var en sand Hagelbyge af Næveslag, hvormed de bleve overdængede; men Anførerne lode sig ikke standse og trak de Andre med sig, saa at de Fleste nogenlunde uskadte slap igjennem. Idet de gik ind i Læsesalene, sagde Gram, hvis ellers noget blege Ansigt havde faaet et rødplettet Udseende, til sine to Sidemænd i Kampen: »Skal vi tre saa holde sammen herefterdags.« — »Javel! det er et Ord!« sagde Lyng og tørrede Overlæben, som blødte, medens Carlo, som holdt et blodigt Lommetørklæde for Næsen, nikkede med Eftertryk.

Dagen efter blev Gram kaldt op paa Underofficeerskammeret, hvor han traf fire af Underofficererne henslængte i magelige Stillinger paa Stolene og Bordet, medens en femte, den ældste

af dem, stod for Enden af det med alvorlig Værdighed i Mine og Holdning. Denne modtog ham med det Spørgsmaal: »Naa! Du Underjordiske, har Du Lyst til igjen at faae Tamp og behandles som Rad? eller hvad var Meningen med de Optøier nede paa Pladsen igaar?«

Gram saae ham ind i Øinene og svarede med et Smiil, hvori det Undseelige ganske var veget for Bitterhed og Ironi: »Meningen? Naturligviis, at Radene skulde see, at I meente det ærlig, naar I raabte til dem, at de skulde stikke igjen.«

Ved dette Svar gik den Ældste istaa; men en mørkhaaret Underofficeer, der sad og red paa Bordhjørnet, sendte Gram et lunefuldt Blik fra sine store udtryksfulde Øine, sprang op, gav ham et Slag paa Skulderen, dreiede ham rundt og satte ham ud af Døren med den Bemærkning: »Stukket med Trumf, min Gut! stik af med Dig!«

Senere blev der aldrig mindet om Sagen paa anden Maade end, at Carlo og Lyng i nogen Tid maatte gjøre Begyndelsen — »lægge for« kaldtes det — naar der blev leveret Tractemente af en mere udsøgt Slags.

Akademiet havde hvert Aar to Mærkedage, som bare et festligt, næsten høitideligt Præg; den ene, naar der blev skudt til Skive med Geværer, den anden, naar Corpset blev forestillet for Hans Majestæt Kongen. Nutildags er Skiveskydning en saa almindelig Øvelse selv i de yngste militaire

Corps, at man ikke godt vil kunne forstaae, hvorledes den kunde faae et høitideligt Anstrøg uden i Skikkelse af Præmieskydning, naar man ikke blev mindet om, at Cadetterne kun ganske undtagelsesviis havde Skiveskydning med Geværer ombord, og at de iland kun een Gang om Aaret afskød skarpladte Geværer. Skydningen foregik paa Jægernes Skydebane i Citadellet, og det hørte til Traditionen, at Cadetterne ved denne Leilighed skulde vise sig offentlig som et militairt Corps, der dog havde noget Kjendskab til »Armeens« Exercits. Da imidlertid Cadetterne ikke til daglig Brug fik nogensomhelst Underviisning hverken i Geværexercits eller i Marche og Evolueren, og da Akademiets Næstcommanderende, der førte Corpset til og fra Skydepladsen, i Reglen ikke havde noget klart Begreb om »Soldatervæsen«, forberedtes Alle dertil ved, at en af Armeens Sergenter i Løbet af nogle Uger instruerede Cadetterne under Næstcommanderendes »Tilsyn«.

Paa den store Dag mødte hele Corpset i Gala, og for at forøge det militaire Udseende ombyttedes Dolken i Livgehæng med en Kaarde i Skuldergehæng og en Patrontaske med forgyldt Vaaben. Hver fik ligeledes udleveret et efter hans Størrelse afpasset Gevær, og til Ungdommens store Glæde mødte Tambourerne — et Par graahaarede, ærværdige Skikkelser — i Kjole med rød Krave, gule Bomulds-Epauletter og Besætning, men med rund Hat og sort Cocarde, da man ellers paa Afstand kunde tage dem for Admiraler. Endelig var Opstillingen tilende, Officeren drog sin Sabel og com-

manderede »Marche!«, Trommerne lød, og saa — ja saa indtraadte Alvoren; thi det var virkelig med en ublandet høitidelig Følelse, at man saae den store Port blive smældet op og marcherede »som rigtige Soldater« ud paa Gaden. For den commanderende Officeer var det tillige et saare spændende Øieblik; thi han vidste, hvor overordentlig tvivlsomt det var, om det skulde lykkes ham at naae ud til Citadellet og tilbage igjen uden at træffe paa en af disse skjæbnesvangre Forhindringer, der kunde tvinge ham til med Tropperne at foretage en aldeles uforudseet Evolution, hvis heldige Udførelse var afhængig af et ubetydeligt Ord, idet »høire«, anvendt istedenfor »venstre«, kunde afstedkomme den skrækkeligste Forvirring. »Styrbord« og »Bagbord« — see det var Noget, som man maatte være meget indskrænket for at tage feil af; men »høire« og »venstre«, hvad kom det en Sømand ved? Man havde jo ogsaa de sørgeligste Erfaringer om, hvor let det var at komme galt fra det; havde ikke en Ølvogn det foregaaende Aar imponeret den Commanderende i den Grad, at han havde kastet al den Sagkundskab, han havde erhvervet sig ved sit »Tilsyn«, overbord og havde grebet til den Udvei at raabe: »Stik ind paa Fortoget, Cadetter!«? Det var aldeles ikke til at beregne, hvilke Vanskeligheder man kunde støde paa; men paa den anden Side var der ogsaa Gjenvordigheder, som man næsten altid mødte, og som man maatte finde sig i med Resignation. Til disse hørte Honneuren for de høiere Officerer, som man oftest mødte, altsaa dem, som kun skulde honoreres ved at see til Høire eller til Venstre; mødte man

dem paa sin venstre Side, var der Intet iveien; men paa Udmarchen til Citadellet kom de ofte forbi oppe i Grønningen, altsaa paa høire Side, og da hed det: »Se til Høire!«, hvilket medførte, at den bageste Spids af den store trekantede Hat kom i Collision med Bøssepiben, og at alle de høire Arme røg tilveirs for at holde paa Hattene. Bleve nogle Hatte slaaede af, rendte Tambourerne hen, samlede dem op og klaskede dem paa Eiermændenes Hoveder. For Cadetterne kunde Dagen have sine Lyssider; men for Corpsets Anfører var den sandelig ikke nogen Glædesdag, og, naar den en sjelden Gang var overstaaet uden Modgang af nogen Slags, var man derfor sikker paa, at der lød venlige og paaskjønnende Ord.

VIII.

Da Carlo var bleven udnævnt til Cadet, havde Fru Dank bemærket: »Nu revner han da af Indbildskhed!« og, da han nogle Dage derefter for første Gang havde viist sig i Uniform, og Cancelliraaden havde betragtet ham med Glædestaarer i Øinene, havde hun, saasnart de vare ene, stukket Næsen op i Ansigtet paa Manden og søgt at bringe ham til Fornuft ved at klippe følgende Sætninger af til ham: »Maa jeg spørge! — Gaaer Du i Barndommen? — Du seer jo paa ham med Øine som en Kat paa Fløde! Aldrig har Du seet paa mig,

Din ægteviede Kone! — saadan, som Du seer paa ham! — Jeg maa ikke faae Lov til at opdrage ham — men Du! — Du skal have Lov til at ødelægge ham! — At en Mand kan være saa umandig! — Hu!«

»Herregud, lille Ven,« svarede Manden beroligende; »vi have dog virkelig Grund til at glæde os. Husk, hvormange der var oppe til Examen. Hvor let kunde han ikke være bestaaet for lavt til at blive optaget paa Akademiet.«

»Vi! Jo jeg si'er Tak! — Har Du gjort Andet end at lokke ham til Lediggang? — Spildt hans Tid med Snak og Musik — det har Du! — Havde jeg ikke været, saa havde de to Børn gaaet og leget den hele Dag! — Og saa snakker Du om, at Du har Grund til at glæde Dig!«

»Ja! det har jeg, sandt for Dyden!« udbrød Manden med ulmende Bestemthed. »Det er . . . det er ikke Dig, der havde faaet Skammen, hvis det var gaaet galt, men sandelig Din Mand. Det er blodig Synd at tage den bedste Glæde fra mig, jeg har havt i mange Aar!« og han purrede sig i Haaret med en famlende Bevægelse, der røbede hans dybe Forbauselse over hans egen Dristighed.

Fruens Kappe og Sidekrøller, Næsen og Albuerne, Knurhaarene paa Hagen, kort sagt Alting struttede paa hende ved Svaret; men hun formaaede ikke at fremføre andre Ord end: »Det er for galt! Aldrig har jeg hørt Mage!«; men, da den lille Mand, idet han trak ned i Vesten med den ene Haand og op i Flipperne med den anden, kronede Værket ved at svare: »Ja, galt nok har

det længe været!« og derefter med stiv Nakke og hede Kinder gik ud af Stuen, faldt de struttende Fjer sammen paa hende som paa en skræmmet Kalkun, selv Næsen heldede sig nedefter, og hun mumlede: »Jeg kunde hade den Dreng: det er af ham, han har lært det!«

Dog mildnedes Fruens barske Sind i Løbet af Vinteren: Carlo var saa lidt hjemme. Mellem Klokken to og fire kom han og fik sin Middag, og saa vendte han først hjem fra Akademiet tidligst henved sex og hyppigst henved halvotte. Da var han som oftest træt af den lange Dag med dens evige »Muntringer«, trængte til hjemlig Fred og undgik Alt, hvad der kunde berøve ham den. Desuden forsømte de kjære Veninder ingen Leilighed til at sige hende, at det var ene og alene hendes Fortjeneste, at en saa egenraadig og forkjælet Dreng var bestaaet, tænk! som en af de Bedste af Gud veed hvormange. Hun havde mere Ret end den mest opoffrende Moder til at kalde ham sin Cadet. Carlo kunde da heller aldrig vise sig iblandt dem, især naar Manden var nærværende, uden at de med et indholdsrigt Blik paa Fruen gjentoge deres bestandige: »Der har vi jo Deres Cadet« — og uvilkaarlig gik Fruen over til at sige min Cadet, ligesom hun sagde mit Huus, min Pige o. s. v.

Hvor lidet venlige end Fruens Følelser vare for Carlo, følte hun sig dog ret i sit Es, da hun skulde til at tage sig af hans Eqvipering til Søtogtet; thi for det Første var det noget heelt Nyt, som hun kunde være geskjæftig med, og for det Andet fandt hun her en længe savnet Leilighed til

idetmindste een Gang hver Dag at opvarte ham med et med Stiklerier krydret Foredrag om, hvorledes hans Linned, hans Skotøi og hans øvrige Klæder skulde behandles. Nogle Dage før Cadetterne skulde ombord, fik Carlo som alle de Andre sin Skibskiste og sit Koietøi tilsendt, og, da Alt, hvad han skulde have med, var fix og færdigt — thi Ingen skulde sige Fru Dank paa, at hun lod vente paa sig — gav efter Aftale Gram Møde for at vise Carlo, ikke blot hvorledes det meget Tøi skulde faae Plads i den lille Kiste, men ogsaa for at lære ham, i hvilken Orden det skulde lægges, naar man vilde undgaae at bringe Uorden i Alt for at finde en Ubetydelighed.

Af Carlo's to Venner havde Gram fundet størst Naade for Fruens Øine; hun var mindre opskruet og snittende mod ham end mod de to andre og kunde endog indlade sig med ham i Noget, der lignede en Samtale, hvilket aldrig faldt hende ind med Lyng, endsige med Carlo. Denne blidere Stemning var ikke blot fremkaldt ved Gram's Alder og den dermed følgende større Modenhed, og heller ikke blot ved Følelsen af, at han aldeles ikke lod sig imponere af hende, men tillige, ja nok saa meget, af Gram's eget Forhold til hende. Han følte sig hjemme hos hende, hendes Mangel paa Skjønhed og paa et tiltalende Væsen virkede mildnende og befriende paa ham, dulmede hans Bitterhed og næsten lokkede ham til at være mindre kort og skarp i sin Optræden overfor hende, end han i Almindelighed var det imod det smukke Kjøn.

Da han kom ind i Carlo's Stue, havde Fruen netop tilendebragt sin Deel af Forberedelserne ved at lade sin Cadet optage en Liste over Tøiet, og hun modtog nu Gram med de Ord: »Han kan være glad — den Lille — at han har faaet Dem til Ven. Det blev nok en rar Indpakning, hjalp De ham ikke! — Men sig mig: hvad er det, han væver om — at Lagenerne skal syes fast til Tæppe og Matras — Barnesnak naturligviis! — Hvordan skal man saa ryste dem?«

»Nei! det er meget rigtigt: saadan bruger vi det.«

»Saa det gjør De! — Hvor det ligner de Mandfolk!«

»Det gjør det ogsaa: det er praktisk,« svarede Gram, der næsten altid fik sig en lille indledende Skjærmydsel med Fruen, førend de begge aflagde deres Kanter.

»Hør mig til ham! — Bilder De Dem virkelig ind, at Mandfolkene forstaaer sig bedre paa at rede Seng end vi?«

»Nei! men de forstaaer bedre at lade Sengen rede sig selv, og det er det Praktiske ved Tingen. — Men nu skal Fruen see, hvordan man pakker en Skibskiste!« og dermed tog han fat, idet han ledsagede sin Indpakning med oplysende Bemærkninger til Carlo og af og til en lille udfordrende Henvendelse til Fruen, der var bleven i Stuen for at see, »hvordan et praktisk ungt Menneske tog paa det gode nye Tøi,« og hvert Øieblik korsede sig over den tilsyneladende »grusomme Behandling«, det blev underkastet.

»Seer De det!« sluttede Gram med; »nu er Alt stuvet ned, og der er oven i Kjøbet Plads tilovers.«

»Det kommer han da aldrig ud af!« henkastede Fruen med et affeiende Blik til Carlo.

»Aa jo! pas nu blot paa!« svarede han tørt og gav sig til i en Haandevending at tømme Kisten.

»Men hvad gjør De? Menneske!« udbrød Fruen, som sletikke havde ventet, at hendes Udfald mod Carlo skulde have den Virkning.

»Jeg viser ham der, hvordan han skal pakke ud,« svarede Gram med et Udtryk i Stemme og Blik, som hun meget godt forstod, og, da Alt var spredt rundt i Stuen som før, purrede han Carlo ironisk kjærtegnende i Haaret og sagde: »Prøv nu paa, om Du kan klare det, Du lille Stakkel!«

»Nei! nu har jeg spildt Tid nok!« tilkastede Fruen dem og vendte sig for at gaae.

»Nei! Fru Dank, det gjælds ikke!« udbrød Gram.

»Hvad mener De?« spurgte hun.

»Det er det, vi kalder at knibe ud. Det gjælds ikke!«

»Har jeg ikke Lov til at gaae — er det Meningen?« spurgte hun med en ganske uvant Forlegenhed i Mine og Stemme.

»Jo! men saa maa De tage mig med, for ellers troer De, at jeg har hjulpet ham.«

Fruen rødmede virkelig, og baade Øinene og Næsen vendte sig bort fra Gram, idet de fulgtes ad ud af Stuen og kom ind i Mandens Værelse.

Det var vist ogsaa for at komme i sine rette Folder igjen, at hun her greb til den Udvei at sige til Dank, der stod og skrev ved sin Pult: »Hør, Mand! skal ikke Gram og Lyng drikke et Glas Punch med os førend Afreisen?»

Manden saae glad overrasket op fra sine Papirer, strøg fornøiet Sidehaaret frem og sagde smilende over hele Ansigtet: »Ypperlig Idee, min Ven, ypperlig Idee! Men det faaer saa vel være iovermorgen: den sidste Aften vil de dog vistnok nødig af med de unge Folk i deres Hjem — ikke sandt, Gram?«

»Ja, Lyng vil vist helst være hjemme den sidste Aften,« svarede Gram.

»Og De da ogsaa,« yttrede Dank med et forundret Smiil.

»Aa, den Slags Tøseri er jeg ikke vant til,« svarede Gram med sin sædvanlige Bestræbelse efter at spille den Følelsesløse.

»Skal vi have Nogen med?« spurgte Dank sin Kone med et Blik, der røbede en tilbagetrængt Spænding, og han blev saare glad ved hendes Erklæring om, at han den næste Dag skulde indbyde nogle af Husets Venner og Veninder. Under Samtalen om, hvem disse Udkaarne skulde være, kom Carlo ind og meldte med en umiskjendelig Flothed og Selvbevidsthed, at Kisten nu var pakket, og at der igjen var Plads tilovers, hvortil Gram bemærkede: »Seer De, Frue, den Lille kunde dog klare det!« hvorpaa han henvendt til Carlo tilføiede: »Men bliv nu bare ikke vigtig!«

Da Fruen gik iseng den Aften, følte hun sig i Grunden ydmyget: at hun skulde have foreslaaet,

at der blev gjort Afskedsstads for en saadan Hvalp, det vilde hun have forsvoret: »Hvad er der dog ved ham« — tænkte hun — »at de Alle holde med ham?« —

Den Bolle, der blev tømt den næstpaafølgende Aften, var omgiven af en lystigere Kreds, end man nogensinde før havde seet i Cancelliraadens Huus. Fruen havde ikke glemt, at Doctoren engang som hendes Sidemand havde stiklet paa Justitsraad Blak, og hun havde derfor sørget for at anbringe ham ved Siden af den Yngste af sine Damebekjendtskaber, en snaksom lille Enke, der var meget for lattermild og livlig til at tage Deel i de værdige Strikkeselskaber, og Doctoren viste sin Paaskjønnelse deraf ved at bringe hendes klangfulde Latter til uafbrudt at fare som en glad Melodi hen over Selskabet. Den ligesaa snakkesalige som sværmeriske Justitsraad havde Fruen derimod som altid ved sin »grønne« Side, hvor han fik Broderparten af Bollen, da hans Øine bleve ømmere for hvert Glas, han tømte. Proprietairen, der til Fru Dank's Forbauselse var kommen til Byen samme Dag, efter hvad han angav, for at see, hvad det var, man kaldte Cadetskibet, men i Virkeligheden for at føie sin Kone ved at anbefale Carlo til en af Officererne, havde Plads ved Siden af sin gamle Ven og førte an i alle de gemytlige Sange, medens man overlod alt det »Rørende« til Justitsraaden. Da Bollen var tømt, blev man uden Omsvøb enige om, at man maatte have sig »et nyt Bryg«, og at man imidlertid skulde rydde Spisestuen for at faae sig en rigtig Svingom. Violinen kom frem, og det var en Fryd at see de

statelige Trin, hvormed selv de Ældste traadte en langsom Vals, og den ungdommelige Lethed, hvormed Alle svingede rundt i Hopsaen. Men Veiret var snart fra dem, og Dank sagde da til Carlo: »Hør lille Ven! nu kunde det være morsomt at vise dem, hvordan Tarantellaen tager sig ud, naar den bliver rigtig dandset og spillet.« — »Ja! naar saa Gram og Lyng bagefter vil dandse en Reel,« svarede Drengen. Hans to Kammerater gik ind derpaa, men erklærede, at man maatte være Tre, for at Dandsen skulde tage sig ud, og at Carlo skulde være Dame. Efter Tarantellaen jog Enken afsted med ham, og, da de Andre igjen havde dandset Veiret af sig i en »Galopade«, traadte Enken ind i Stuen med en nydelig lille Dame under Armen, og med overgivne Latterudbrud gjenkjendte man Carlo's Ansigt under de flagrende Baand paa en af Fruens Kapper. Han stillede sig op midt i Stuen med Ansigtet vendt til den ene Kammerat og med Ryggen til den anden, Dank gjorde et Par indledende Strøg paa Violinen, og saa begyndte den livlige Dands, hvori Gram var en Mester; men, da Carlo lidt efter vendte sig om mod sin anden Makker, faldt hans Øine paa Kroglund — hans Tanke fløi hen til Scenen med Jomfruen paa Landet, og aldeles uvilkaarlig paatog han sig et Øieblik Fruens Skikkelse. Justitsraaden — der, da Drengen kom ind i sin Forklædning, havde hvisket til Fruen: »Det er et Misgreb af Naturen, at han er en Dreng, han er skjøn, vidunderlig skjøn som Kvinde!« — var gaaet over til Kroglund paa den anden Side af Stuen for at meddele ham sit Indtryk,

og i det Øieblik, Carlo paatog sig et Anstrøg af Fruens Ansigt og Skikkelse, skød der et Glimt ud af hans af Punchen stærkt omtaagede Øine.

»Forunderligt!« mumlede han, gik udenom de Dandsende hen til Fru Dank og sagde: »Nu har jeg Nøglen til min betagende Beundring! Han ligner Dem Frue, han ligner Dem paafaldende!«

»Hvem? Carlo? — Ligner han mig?«

»Ja! saadan har De seet ud i Deres blomstrende Vaar. Tidens Tand har modnet Skjønheden; men igjennem dens forædlende Klædebaand seer jeg grandt den Sjælens Skjønhed, der har smeltet mig til lyksalig Blødhed, hvergang jeg skuede ind i Deres mørke Øine.«

Fru Dank slugte hans Ord med halvaaben Mund og hviskede: »Det er fortryllende — i al Ærbarhed — bedaarende! — at høre Dem tale! — men vi kjender vores Pligt — vi maa tie!«

»Jeg skal tie! men i Tanken vil jeg tilbede Dem som en uopnaaelig Drøm og trøste mig ved at beskue Dem!« svarede Justitsraaden med vaade Øine, og, da han seent paa Aftenen gik hjem med det stirrende Blik og de stive Skridt, som ledsage en Ruus, der bæres med Anstand, havde han en uklar, men meget velgjørende Følelse af, at han aldrig før havde svævet saa høit i de sværmerisk-erotiske Udgydelser, hvori han fandt sin største Lykke, naar han havde drukket en lille Smule over Tørsten.

Og Fru Dank? Ja, da hun den Aften gik i Seng, tænkte hun: »Nu forstaaer jeg, hvorfor de Alle føie Carlo: han er smuk! — ualmindelig smuk!«

IX.

Cadetskibet var lagt ud fra Flaadens Leie og stadsede paa Inderrheden med sin høie pyntelige Reisning og den skinnende hvide Gang. Cadet-underofficererne, der havde deeltaget i Skibets Eqvipering, vare fulgte med det ud fra Leiet, men Resten af Corpset gik dengang ombord »efter Udlægningen«, altsaa fra Toldboden, og det var derfor en talrig Skare af Frænder og Venner, som samledes her paa denne for saa Mange meget bevægede Dag. Ikke blot Cancelliraaden og Kroglund fulgte Carlo paa Vei; men endog Fru Dank var gaaet med, iført sin Stadshat med Strudsfjer og Confirmations-shawlet — et ægte ostindisk — som kun kom frem ved store Leiligheder et Par Gange om Aaret: Folk skulde dog see, hvormeget hun lignede den smukke Cadet, som kunde takke hende for, at det var gaaet ham saa godt til »Præliminærexamen«.

Carlo selv var i prægtigt Humør: han var glad over, at Onkelen var kommen til Byen, glad over al den Venlighed, der skinnede ham imøde fra Cancelliraadens Øine, og først og fremmest glad over, at Touren skulde gaae til de Lande, som hans Tanke og Hjerte med higende Længsel bestandig vendte tilbage til. Gram var alene: »Jeg render ikke med Fatter i Hælene,« sagde han, og sin Moder havde han mistet saa tidlig, at han næppe kunde huske hende. Lyng derimod stod omringet af en talrig Kreds, baade Forældre, Søskende og Cousiner, der alle med en Blanding af Spøg og

tilbagetrængt Ømhed i Hjertekrogen fulgte hans travle Oplysninger om, hvem den og den var, og om, hvad bereiste Folk havde fortalt ham om Tajofloden og Lissabon, som de skulde besøge.

Endelig var Cadetternes »Kram« stuvet ned i Trekroners Barkas, der paa Grund af sine buttede Former og lange Aarer kaldtes Edderkoppen og altid benyttedes ved denne Leilighed, og dermed var Skilsmisseøieblikket kommet. Men, hvor trangt det end var for dem, der for første Gang forlode et kjærligt Hjem, toge de dog Alle Afsked med et mere eller mindre naturligt Smiil. Tømmermand Hansen havde havt fuldkommen Ret; thi den, der havde røbet sin Bevægelse ved Dirren om Munden og Taarer i Øinene, vilde være bleven mindet derom hele Togtet igjennem ved Betegnelser som: »Mo'ers egen Dreng«, »Skjørtehænger«, »Kjærlingeunge« o. s. v. Mange lærte derved saa godt at smile, naar de vare bedrøvede, at endog Latteren hos Enkelte gik over til at blive det eneste synlige Udtryk for Sorg og Smerte.

Skibskisterne vare heiste over og i deres Egenskab af Kistebænke anbragte paa deres Plads langs Bordene i Cadetmessen; Enhver havde faaet Besked om, hvor han under forskjellige Forhold hørte hjemme ved Udførelsen af sin Tjeneste, og dermed tog Cadetskibslivet sin Begyndelse. Det havde i mange Henseender meget tilfælles med Samlivet paa Akademiet og især de samme Skyggesider

som dette; men Forholdene ombord gave det dog en lidt anden Charakteer. Cadetterne vare fordeelte ligesom i Land i sex »Qvarterer«, hvert under sin Cadetunderofficeer, men med den Forskjel, at de kunde komme overeens med Underofficererne, altsaa »Qvarteercheferne«, om, paa hvilket Qvarteer de skulde være, naar blot Antallet var ligelig fordeelt, og hver Enkelt indtog den Plads i Rækkefølgen, der tilkom ham efter hans Anciennetet i Corpset. De mest afholdte Underofficerer vare derfor meget gunstig stillede ved Sammensætningen af deres Qvarterer, da der altid var Mange, som bad om at staae under dem, medens derimod de mindre populaire iblandt dem selv maatte gaae rundt og udspørge Cadetterne og til syvende og sidst maatte lade sig nøie med dem, der ikke havde været forsynlige nok eller ikke vare godt nok anskrevne iblandt de Ældre til itide at sikkre sig et godt Qvarteer. Denne i militaire Forhold saa demokratiske Ordning stod i en egen Modsætning til Datidens almindelige Opfattelse og havde større Skyggesider end Lyssider. En enkelt Cadet, som en eller anden Underofficeer særlig var paa Nakken af, kunde vel derved slippe for i næsten al sin Tjeneste og under næsten al sin Færden ombord at knyttes til ham, saafremt hans Nummer i Corpset ved en tabellarisk Fordeling vilde have medført det; men paa den anden Side afgav denne Frihed en rig Næring for det temmelig udbredte Protections-System og kunde endog afføde et vist Øientjeneri, hvor enige end Alle vare om at betragte Betegnelsen

»Spytslikker« som en af de mest haanlige, der kunde anvendes.

Selve Inddelingen i Qvarterer, altsaa i Hold, der gjorde Vagt sammen og havde deres særlige samlede Plads ved Maaltiderne og jævnsides Koiepladser, gav Forholdet mellem Ældre og Yngre en noget anden Retning end i Land. For hver enkelt Qvarteerchef indeholdt den en ikke ringe Spore til at værne om sine Cadetter, og derved trængte der sig et beskyttende Moment ind i Forholdet til dem, men dog aldrig i saa høi en Grad, at det forhindrede Qvarteercheferne i jævnlig at uddele Stryg og i altid at være med til de collective »Muntringer«, hvormed Radene opvartedes ligesaavel ombord som iland. Der er vel ingen Tvivl om, at der ombord var noget langt mere Venskabeligt eller Kammeratligt i Underofficerernes Optræden mod Cadetterne paa deres Qvarteer; men det var, ligesom om de vilde værge sig imod, at Respecten kom til at lide derunder, ved jævnlig at uddele Prygl. Iland blev der kun givet Tamp i særegne Anledninger, men ombord hørte Tampen til det daglige Brød; iland blev den næsten udelukkende brugt som Straffemiddel, ombord gik den over til at anvendes som »Muntring«; iland laa Tampen i Bordskuffen paa Underofficerernes Værelse, og man blev kaldt derop, naar man skulde have sig en Mundsmag af den, ombord derimod gik hver Underofficeer med sin Tamp i Lommen, og det var kun hos de Færreste, at den fik Lov at ligge der i Ro Dagen over. Hvergang Cadetterne raabtes op paa Dækket, stillede saaledes et Par af Underofficererne sig ved Udgangs-

døren med Tampen i Haanden, under Raabet: »Op! op! op! Sidste Mand, min Mand!« og det var da kun de fem, sex Første, der slap for at faae nogle Rap; enhver Gjenstand, der »laa og drev«, efterat der var raabt op fra Messen, hvilket fandt Sted mange Gange om Dagen, blev indløst med nogle Slag Tamp, og »Svedsken« — som den kaldtes — gav Møde, hvergang der med Eftertryk skulde indprentes Noget for »Radene«.

Cadetmessen var de unge Menneskers daglige Opholdssted, og man vil kunne danne sig et bestemtere Billede af den, naar man har stiftet et kort Bekjendtskab med selve Cadetskibet. Dette var en let Seilcorvet paa en Snees Kanoner, der stode, ti paa hver Side, paa det aabne Dæk med Mundingen ud igjennem »Portene« i den høie Reling, der bar Navnet »det Opstaaende«. Heelt agterude var der bygget et spinkelt Dæk over det Opstaaende, og dette dannede i Forbindelse med et »Forskod« et lille Lukaf, »Ruffet«, der fik sit Lys igjennem Ruder saavel i Forskoddet som i en Indgangsdør paa hver Side. I godt Veir vare desuden de to Kanonporte, »Speilportene«, aabne, og der var da baade rigelig Lys og Luft. Forude var der ligeledes lagt et Dæk, hvorfra Udkiggene havde fri Udsigt, og hvorfra man tillige kunde lede Arbeiderne med Ankrene og andet Mere. Skibet havde som alle Seilcorvetter tre Master, alle med Ræer, hvorved forstaaes de Tværstænger, hvorunder Seilene rulles sammen og »gjøres fast« eller »beslaaes«, naar de ikke bruges, og hvorunder de udstrækkes, naar man under Seil »sætter dem«. For-

uden Raaseilene har ethvert større Seilskib endeel andre Seil, som enten heises under de Skraatouge, »Stagene«, der give Masterne med deres Stænger, »Toppene«, Støtte forefter, eller ogsaa ere anbragte under Gafler ɔ: Stræbere eller Stænger, der staae ud fra Agterkanten af Masterne. Slige Seil benævnes Stagseil og Gaffelseil, medens de Seil, der heises under Spiir, som fures ud fra Ræerne, kaldes Læseil. Midtskibs mellem Fokkemasten og Stormasten — den midterste af de tre — stode de sværeste Fartøier, og de lettere vare heiste under »Jollebomme«, der stode ud fra Siden og fra Agterenden. Den Deel af Dækket, der laa agtenfor Stormasten, kaldtes »Skandsen«, den smalle Strækning paa begge Sider af de indenbords Fartøier »Kobryggen«, og den forreste Deel »Bakken«. Imellem det her omtalte øverste Dæk og Lasten, hvori al Proviant og Skibets mangfoldige Brugsgjenstande opbevares, laa Banjerdækket, der tjente til Beboelse for hele Besætningen, saavel Befalingsmænd som Mandskab. Agterst var der her Lukafer til et Par Officerer med en mellemliggende ganske lille Messe, derefter Chefens Kahyt med to Sidelukafer, derpaa atter Officeerslukafer, saa Cadetmessen og endelig foran for denne Folkerummet, til Orlogs »Banjerne«, med Officeerslukafer og Spisekammer, »Stirrids«, agterst og Lukafer til de ældste Skibsunderofficerer forude.

Denne Fremstilling passer fuldstændig i mange Henseender paa en heel Deel af Nutidens Skibe; men desuagtet er der her og paa mange andre Omraader, hvor Nutid og Fortid falde sammen, anvendt Udtrykket var, for ikke altfor hyppig at

drage Tanken bort fra den Tid, hvortil Skildringen knytter sig.

Cadetmessen, der altsaa laa mellem Chefens Kahyt og Banjerne, var tretten Fod lang — idet Længden ombord angives i Skibets Længderetning — og femogtyve Fod bred. Iborde paa hver Side var der anbragt et langt grønmalet Bord, omgivet af Kistebænke, af hvilke de yderste, altsaa de, der stode »heelt ude iborde«, med andre Ord stødte op til Skibssiden, paa Grund af Skibets Form vare meget brede foroven og derfor afgave et trods sin Haardhed meget lokkende Leie, hvergang Cadetterne kunde hengive sig til den Nydelse at »slange«, det vil sige med hinanden til Hovedpude at tage sig en kortere eller længere Luur. Midtskibs var der et noget kortere Bord uden Kistebænke, og dette benyttedes blandt Andet af Chef og Officerer under den fælles Middagsspiisning. Foran Messen, med Indgang fra denne, var der paa hver Side et Lukaf til Cadetunderofficererne, det ene med fire, det andet med to Koier. Dette sidste havde de to ældste Qvarteerchefer, som nød det Privilegium at udcommanderes som »Skibsofficerer« og i denne Egenskab vare fritagne for til daglig Brug at gaae tilveirs.

Cadetmessen skiftede Udseende adskillige Gange i Løbet af Døgnet. Naar der om Aftenen blev commanderet til Cadetkoierne, stimlede Størstedelen af Corpset sammen om det midterste Bord, medens et Par stod oppe paa selve Bordet, med Hovederne i den aabne Luge midt over det, for at modtage Koierne, der »langedes ned« fra Dækket, og under

Opraabet af hver Koies Numer at kaste den hen til Eiermanden, der saa hurtig som muligt hængte den op paa sin Plads ved at befæste Snoren i hver Ende, »Koiestjerterne«, til de Ripper, der vare anbragte langs Dæksbjælkerne. Koiestjerterne maatte gjøres saaledes fast, at de i en Fart, altsaa med Lethed, kunde gjøres los igjen, da der kun var tilstaaet en nøie begrændset Tid til næste Morgen at surre Koien og lange den op igjen; men Følgen heraf var da ogsaa, at Stjerterne vare lette at løse, naar Eiermanden laa i Koien, og heraf benyttede især de ældre Kammerater sig, naar de trængte til lidt Adspredelse paa en eensformig Nattevagt. I al Stilhed listede de sig da ned i Messen og lagde Knyttelsen, »Stikket«, paa en tre, fire Koier saaledes om, at de ved et lille Ryk i Stjerten kunde faae Stikket til at gaae op og altsaa Koien til at falde ned, enten med den ene eller med begge Ender, Alt efter Smag og Behag. Naar der saaledes var »gjort Slippestik« paa Stjerterne, og disse forsigtig vare samlede i Haanden, lukkedes Udgangsdøren op paa Klem, man gav et kraftigt Ryk og smuttede ud overordentlig opfrisket ved Lyden af de Sovendes Fald ned paa Dækket eller paa Kistebænke og Borde.

Naar alle Koierne vare anbragte paa deres Plads og Cadetterne i dem, var det kun krybende eller heelt sammenbøiet, at man kunde bevæge sig i Messen, og det tilmed kun paa de Strøg af den, hvor der ikke fandtes Borde eller Kistebænke, hvorimod det fælles Opholdssted tog sig næsten rummeligt ud, naar alle Cadetterne vare ligelig fordeelte

ved alle Bordene under Forelæsningerne i Sømandskab. Flere af de forskjellige Stadier, Messen gjennemgik i Dagens Løb, knyttede sig til Erindringen ved den eiendommelige, næsten gjennemtrængende Lugt, man omgaves af: Med Finlapperbakkerne, som brugtes til Vandfade, udviklede der sig saaledes en ram Duft af »Kokuspalme-Olie-Soda-Sæbe«, den eneste, der skummede i salt Vand, og om fersk Vand til at vaske sig i var der dengang ikke Tale; med Theen fulgte Lugten af grovt Puddersukker og harsk Smør, med Frokosten af grøn Ost og Rullepølse — Alt med en Tilsætning af Lugt af Fedtsværte og vaade Klæder i Regnveir, forøget med Uddunstninger fra Lasten i haardt Veir og Søgang. Om Natten, naar Lugen af Hensyn til dem, der laa tæt op til den, maatte lukkes, slog der En en saa tæt, bedøvende og kvalm Atmosphære imøde, naar man kom ned fra sin Vagt, at man klædte sig af og faldt isøvn under de ihærdigste Bestræbelser for at trække Veiret saa lidt som muligt. At de unge Mennesker desuagtet trivedes godt ombord, skyldtes den Omstændighed, at de en stor Deel af Døgnet færdedes under travl Virksomhed, deels paa Dækket, deels tilveirs i den styrkende Søluft.

De tre Venner vare komne paa Qvarteer sammen, under den Underofficeer, som havde givet Standretten, der var bleven nedsat over Gram, en saa brat Afslutning. Han holdt dem dygtig til Ilden og sparede

ikke overvættes paa Tampen; men han hjalp dem saa godt tilrette, og der var udbredt et saa uudtømmelig godt Humør over Alt, hvad han gjorde, at de efterhaanden bleve enige om, at deres Qvarteerchef, som de havde ventet, dog var den bedste af de sex. I Begyndelsen af Togtet havde de dog været lige ved at nære lidt Tvivl derom, idet en anden af Underofficererne havde gjort det Mesterstykke i Godmodighed ikke at give et eneste Slag Tamp i en halv Snees Dage — ja! der gik endog Rygter om, at han sletingen »Svedske« havde i Lommen. Men saa vendte pludselig Bladet sig ved, at en af Officererne en Dag sagde til ham: »De er vist for god mod Deres Cadetter: de er' mig saa løie!« Følgen heraf var, at han greb til den Udvei at give sine Cadetter Paalæg, der ikke kunde følges, og, naar de saa i Løbet af Dagen brød Paalægget, fik de Tamp. Nei! saa heller en Qvarteerchef, som man var sikker paa kun at faae Stryg af, naar man havde en mindre god Samvittighed, og, hvor uberegnelig end Gram's Beskytter, Klingberg, kunde være i sine Paafund, naar det gjaldt om at gjøre Løier, gav han dog aldrig Tamp, uden at det var vel fortjent. Desuden havde han den Egenskab, at være en udmærket Lærer, og den indbyrdes Underviisning blev dreven med megen Iver i Cadetskibet. De Nye maatte for at opnaae den Ære at staae paa Vagtsbænken og med Raaberen commandere hele Besætningen under en Vending aflægge en theoretisk Prøve i Sømandskab. De skulde gjøre Rede for, hvorledes hele det Apparat, som tjener til at bære Seilene og manøvrere

dem med, altsaa »Reisningen« med dens Master, Stænger og »Gods«, var indrettet, endvidere skulde de kunne forklare Seilenes og Rorets Virkning og endelig vide nøie Besked med den smukkeste af alle Seilmanøvrer, »Stagvendingen« eller »Vendingen igjennem Vinden«. Endeel af det havde de vel lært om Vinteren paa Akademiet; men først ombord kunde de faae en klar Opfattelse af det Hele, og det afhang da meget af den Qvarteerchef, der underviste dem, om det gik langsomt eller hurtigt frem. Ogsaa heri udviklede der sig somoftest en Kappestrid imellem Underofficererne; men Midlerne, som disse anvendte for at komme først til Maalet, vare forskjellige, og Mange af dem ansaae Tampen som det vigtigste Underviisningsapparat. Stundom var det dog temmelig ufrivilligt, at den bragtes til Anvendelse. Naar saaledes en meget tungnem eller doven Cadet endnu ikke var indmeldt til den nysnævnte Prøve, der afholdtes i Ruffet og derfor kaldtes »Rufsexamen«, flere Dage efterat hans Kammerater havde bestaaet den, hændtes det undertiden, at hans Qvarteerchef fik et lille Vink af en af Officererne om, at han næppe havde omfattet denne Deel af sin Tjeneste med den fornødne Interesse, og at det derfor var meget muligt, at hans egne Charakterer for Togtet vilde blive mindre heldige, hvis Efternøleren ikke meget snart underkastede sig Rufsexamen. Den, der gav Vinket, vidste meget godt, at det i Reglen vilde føre til, at »Stagvendingen« blev »banket ind i« den sølle Efternøler; men hvad saa? Havde han ikke selv i sin Ungdom, ligesom Lieutenant Lassen, lært at betragte syv og

tyve Slag Tamp som »en overmaade mild og behagelig Straf«? — Den indbyrdes Underviisning indskrænkede sig forøvrigt ikke til, at Underofficererne læste med de Yngste; thi disse maatte tilbringe mange Timer med Bogen i Haanden for at høre de Ældre i den Uendelighed af Fortegnelser over alt Muligt — lige fra de forskjellige Regnskabsføreres Gods til den Orden, hvori Eqviperingen og Desarmeringen foretoges — som de skulde kunne ramse op ved den theoretiske Prøve ved Togtets Slutning, og i de ledige Øieblikke paa Nattevagten gjennemgik jævnlig de ældre Cadetter forskjellige Afsnit af Sømandskaben med de yngre.

Efterat Cadetskibet havde ligget et Par Dage paa Inderrheden for at »eqvipere seilklar«, altsaa for at ordne Alt til at gaae tilsøes, lettede det en smuk Foraarsmorgen med jævn vestlig Brise. Cadetterne toge sig særlig af Seilene paa Krydstoppen, hvorved forstaaes den agterste »Top«, da Udtrykket »Mesansmasten« strengt taget kun gjælder den nederste Deel af »Toppen«, selve Masten, der forlænges ved de høie »Fastestænger«, som bære Mærsseilene, og ved Bramstængerne, som bære Bram- og Boven-Bramseilene. Da Seilene gjordes los, gik dog ikke de yngste med tilveirs, da der hertil udkrævedes en vis Øvelse, som de først i Løbet af Togtet kunde erhverve sig; de ældre derimod satte en Ære i at være først ude paa Ræerne og klare til at lade Seilene falde, før

Matroserne vare det paa Stor- og Fortoppen. Fra den vagthavende Qvarteerchef udgik til daglig Brug Commandoerne; men ved en Leilighed som denne, Skibets første Letning og det tilmed paa Kjøbenhavns Rhed, stod Næstcommanderende paa Vagtsbænken, hvorfra han havde Oversigt over hele Skibet, og udsendte gjennem Raaberen efter Chefens Anviisning, de klangfulde Commandoord, hvorefter Seilene faldt ned langs Toppen med en raslende Lyd, derefter med »Skjøderne« bleve spændte ud til Ræerne underneden og endelig »straktes« ved med »Faldene« at heises op hvert med sin Raa. Ankeret blev »hevet hjem«, Ræerne »braste« for at give Seilene den rette Stilling imod Vinden, og Corvetten gled saa som en stor Fugl med hævede Vinger bort fra sin Ankerplads, medens Piberne lød, snart i korte Stød, snart i lange Triller, til de »smaa Tag« og de »lange Hal«, der skulde tages i de mangfoldige »Ender«, de Touge, hvormed Seilene stilledes og manøvreredes. Hvilket Liv og Røre var der ikke overalt! ikke »en Sjæl« var ledig, og selv de trægeste af Matroserne bleve smittede af den almindelige Travlhed, medens de mindre Søvante af Besætningen i deres Iver efter at »gjøre Gavn« gjorde Ulykker ved at kaste forkeerte Ender los, og de for Sølivet vildfremmede Soldater, der dengang udcommanderedes med Skibene, puffedes til fra alle Sider og i en Slags Vildelse halede af alle Kræfter i de »Ender«, der skulde sættes fast, hvilket altid fremkaldte et undertvungent, men heftigt: »Giv los, I Kvapmænd!« fra Underofficerernes Side. Hvor forskjelligt var det ikke fra nutildags

med Dampskibene, hvor al denne Travlhed er bleven afløst af en Bevægelse paa Maskintelegraphen oppe paa Commandobroen, paafulgt af Aabningen og Lukningen af nogle Fyrdøre og Ventiler nede i Maskinrummet!

Udfor Trekroner klang Saluten, og efter det sidste Skud »faldt« Underseilene, der, idet de bugnende kastedes frem af Vinden, ligesom vinkede det sidste Farvel til den Havn, man forlod. Seilene skinnede i Solen, de lette Søer brød sig i lystigt Skum for Bougen og løb med sagte, mumlende Brusen hen langs Skibets Sider, Landet derinde saae saa venligt ud. Hvor det dog var deiligt at fare tilsøes, tænkte Lyng og trøstede sig ved denne Tanke over Skilsmissen fra de glade Cousiner, — men, da nogle Timer senere Kronborg var passeret, og Corvetten med tiltagende Brise begyndte at arbeide i den krappe Sø, paakom der ham en Række underlige Fornemmelser: en afskyelig Slaphed og Usikkerhed i Benene, en snerpende Huulhed i Hjertekulen, en borende Trykken for Tindingerne, og, efterhaanden som disse Fornemmelser tiltog og gik over til et fuldstændigt sløvende Ildebefindende, afløstes hans freidige Stemning af en villieløs Ligegyldighed for Alt, parret med et inderligt Ønske om at være iland igjen. Han stod fortabt i sin Elendighed og holdt sig fast ved en »Ende«, da en af de Ældre kom hen til ham og bemærkede: »Naa! Du er 'en nok! Men det nytter ikke at staae der og hænge, kom Du med mig!« Han tog ham hen til Brødfadet, gav ham et Stykke af de sorte Rugbeskøiter og tilføiede: »Gaa nu rask op og ned

ad Dækket og gnav væk paa den! bliver Du tør i Halsen, saa tag Dig en Slurk Vand henne i Fadet, og spiis Dig saa en ordentlig Portion Ærter, naar vi skal skaffe, saa skal Du see, hvor det letter!« Lyng saae fortvivlet op paa Kammeraten: gnave Beskøiter og spise gule Ærter, naar man følte, at man havde en Klump i Halsen, der vilde vende sig ved hver Mundfuld — det var et gyseligt Indfald! Og saa gaae op og ned, naar man næppe kunde staae opreist — det var jo ligefrem latterligt, hvis overhovedet Noget kunde nogensinde igjen blive latterligt i dette Liv. Men Kammeraten var ubønhørlig: han havde Qvarteerchefens Ordre til at tage sig af de Søsyge, og han vidste af egen Erfaring, at den Fremgangsmaade, han brugte, var den eneste virksomme. Han tog Lyng under Armen og satte ham i Gang op og ned ad Kobryggen, og det var dog altid en Trøst for Patienten nu at opdage, at et Par af de Nye allerede vare ifærd med at tridse frem og tilbage, gnavende paa en Beskøit. Da han havde vandret en halv Times Tid, begyndte han saa smaat igjen at troe paa Muligheden af en nogenlunde taalelig Tilværelse, og, da han skulde ned at skaffe, forekom det ham, at Klumpen i Halsen var bleven saa lille, at han dog maaskee nok kunde faae Ærterne ned. Det lykkedes ham da ogsaa, og han gjorde da den anden og meget vigtige Opdagelse, at Søsygen volder En langt mindre Uleilighed, naar man tager Føde til sig, end naar man faster.

Skibets Bevægelser i Kattegattet vare imidlertid ikkun Børneleg mod det, som de nogle Dage senere

under en »Ryger« af Nordvest skulde gjøre Bekjendtskab med i Nordsøen. Med Seilene beslaaede paa For- og Krydstoppen, med klodsrebet Store-Mærsseil og et Par Storm-Stagseil laa Corvetten »underdreiet«, det vil sige med Forstævnen saa nær op mod Vinden som muligt og altsaa med Siden skjøns op imod den vældige Sø, der af og til hævede den op paa sin Ryg og krængede den over, saa at Vandet strømmede ind igjennem Kanonportene, og af og til kom rullende med fraadende Kam, tørnede derpaa med et vældigt Slag op imod Siden, skød sig høit over denne og sendte et brusende Vandfald hen over Alt, hvad der var paa Dækket foranfor Stormasten, ja stundom heelt hen til Ruffet. Selv befarne Folk, som i nogen Tid havde opholdt sig iland, vare mindre vel, og alle vare noget forkomne, da der ikke kunde koges paa Kabyssen. De Usøvante blandt Mandskabet og Cadetterne laae i et Par Klynger imellem nogle af de agterste Kanoner med hvidblaa Læber i en Søvn, der mindede om Dødens. Af og til sloge de Øinene op med et dorsk, næsten sandsesløst Blik, og under Skibets Krængning saae det da ud for dem, som om en graaladen, hvidplettet, ujævn og vældig Havflade hævede sig med en ængstelig Hurtighed som en uendelig Muur høit over den læ Side — og med et dunkelt Indtryk af noget Altopslugende lukkede de da Øinene, stundom med et Ønske om, at Muren vilde vælte sig ind over dem og befrie dem for den Søsygens Marter, som de selv i Søvne vaandede sig under. Lyng hørte til disse Ulykkelige, hvorimod Carlo efter lidt

Beskøitgnaven i Kattegat havde holdt sig tappert og kunde passe sin Tjeneste paa Vagten for derefter at nyde den Frihed for Manøvrer, Forelæsninger, Exercits, Regnen-Observationer og Læsen til Rufsexamen, der var Lyssiden ved stormende Veir og benyttedes af Cadetterne til en næsten uafbrudt »Slangen« paa Kistebænkene nede i Læ.

De rigtige Foraarsstorme af Nordvest ude i Nordsøen pleie ofte at lave sig til den første Dag, at »rive dygtig i« den anden og at løie af i Løbet af det tredie Døgn. Saaledes gik det ogsaa denne Gang: tidlig paa Eftermiddagen havde Kulingens brølende Opsang efter to Dages Vedholdenhed faaet en stakaandet Klang, der hørtes ikke længere den stadige, døvende Brusen, der minder om Slutningspartiet i en Symphoni, hvori alle de mest støiende Instrumenter søge at overgaae hverandre, men derimod en afbrudt, sukkende Tuden, hvis svigtende Kraft røbede sig paa Søerne, der ikke længer kastede Kammen frem vildt og fnysende, men slængende og usikkert som en Arm, der er træt af at føre Vaaben. Den djærve Sømand, der førte Corvetten, havde næsten uophørlig været paa Dækket, saalænge Veiret stod paa, og, da han var en Officeer »fra Byen« — et Udtryk, der anvendtes for at betegne, at han ikke var Akademiets Chef, der kun hvert andet Aar førte Corvetten — havde han Nyhedens Interesse for Cadetterne. Som alle Datidens Søofficerer havde han til Overtøi en civil Frakke, der bar Spor af den Tid, hvori, og de Omstændigheder, hvorunder den var anskaffet. Hans Overfrakke havde aabenbart været bestemt til at holde

rigtig længe ud; men det var tydeligt, at han havde lagt en aldeles ubegrændset Betydning i Udtrykket »rigtig længe«. Nu var dens Farve aldeles ubestemmelig, en falmet og blakket Afskygning af Grønt og Brunt, den opslidte Krave stod høit op i Nakken, Livet sad midt paa Ryggen, og Skjøderne naaede ned til de opsmøgede Buxer, der dækkede den øverste Deel af Skafterne paa de ærværdige Vandstøvler. Figuren kronedes af en langhaaret Cylinderhat af Filt, hvis mangeaarige Omgang med Vind og Veir havde givet den en rødbrun Farve.

»Hvorfor vinker Chefen saa tidt med Haanden?« spurgte Carlo, der længe havde betragtet ham, en af de ældste Underofficerer, som med opsmøget Krave, Sydvesten ned over Nakke og Ansigt og Hænderne dybt i Lommerne paa sin korte Jakke stod ved Siden af ham, ilæ af det Opstaaende paa luv Kobryg.

»Det skal jeg sige Dem, Hr. Lieutenant — selv de mindste Cadetter tituleredes med Hr. Lieutenant af Folk og Underofficerer — »det er nu saadan en Vane, som mange gamle Søfolk har, naar en Braadsø kommer ansættende: de vinker den af.«

»Vinker de til den, for at den ikke skal bryde over Skibet?«

»Javel gjør de det.«

»Men Søen kommer jo alligevel, hvis den har Lyst til det — ikke sandt?«

»Ja! det skulde man jo synes,« svarede Underofficeren med et overveiende Udtryk; »men der er dog mange dygtige gamle Folk, der holder for, at det skulde hjælpe.«

»De siger, at Chefen skal være saadan en dygtig Sømand,« bemærkede Carlo lidt efter spørgende, »De har jo faret med ham?«

»Om jeg har? Det kan nok være! hele to Aar til Koffardies, dengang han førte Briggen »Rosalie«, der mestendeels foer paa Brasilien. Jo! ham er der Ingen, der skal kimse ad, naar vi taler om Søfolk.«

»Han seer saa alvorlig ud: er han ikke meget streng?«

»Han vil, hvad han vil; men han er en pæn Mand, — ikke fordi, at han ikke skulde kunne give En en Overhaling, især naar han bliver opfarende; men han mener ikke noget Ondt med det. Om det saa var hans Kone, saa ragede hun sig en ordentlig En til, dengang hun foer med ham paa Briggen.«

»Skjældte han hende ud?« spurgte Carlo nysgjerrig.«

»Ja! for Andet kan det inte kaldes,« og, da Carlo saae spørgende paa ham, tilføiede han: »See! det var engang, vi havde et Veir, som da det tog rigtig i at blæse igaarmorges, og til Koffardies har man jo ikke Folk at rutte med. Vi laae oppe paa Mærseraaen og skulde tage det sidste Reb ind, men trætte var vi, og Alt, hvad vi sled, saa kunde vi ikke faae Seilet op under Raaen. Capitainen stod selv tilrors, og, da det varede ham for længe, saa praiede han op til os, at vi var nogle Klodrianer og nogle Asener. Det tog vi os nu inte nær, for vi vidste, at der altid vankede Noget af den Slags, naar han blev gal i Ho'det. Men, hvad

gjorde han saa? Han gav Rattet til Konen, som stod tæt ved Siden af ham ....«

»Kunde hans Kone styre?« afbrød Carlo ham.

»Om hun kunde?« svarede Underofficeren overlegent. »Hun var fæ'rig at være ligesaa dygtig en Sømand som han selv, og, naar hun mødte med sin Kyse og de opkiltrede Skjørter, skulde Ingen være falden paa, at hun hørte til fine Folks Børn ... Naa! hun tog saa Roret, og Capitainen entrede op til os — det er en seig Hund: jeg tør bande paa, at han kunde gjøre det om igjen idag, hvis det stak ham. I et Nu var han ude paa Raaen, — men saa fik han at mærke, at vi dog ikke var saa store Asener, som han skyldte os for: for han kunde ikke selv magte at faae Seilet op, hvormeget han saa tordnede, bandede og sled. Nu veed De jo nok, at, naar man kniber-Skuden godt op i Vinden, saa hjælper det, og derfor gav han sig til at praie ned til Roret: »Luf i al hede! luf!« men hun vilde ikke komme til Vinden.«

»Vilde Fruen ikke luve?«

»Fruen? — Næ — hun gjorde, hvad hun kunde — næ, det var Skuden, som ikke vilde luve; men han troede, at det var Rorgængeren, der bar sig dumt ad, og saa praiede han, saa det rungende igjennem: »Luf i al hede! luf Din Svinehund!« — Ja, det gjorde han saamænd« .... »Men,« tilføiede han undskyldende, »han havde natyrligviis glemt, hvem det var, der stod tilrors.« —

Efterhaanden som Cadetterne bleve ældre og kom til at staae i et mere udpræget Commandoforhold til Underofficererne og Folkene, indlode de

sig mindre i Samtale med dem; men paa deres første Togter tilbragte de mangen en Time med at lytte til især de befarne Folks og Underofficerernes omstændelige og af praktisk Sands gjennemtrængte Beretninger om tidligere Oplevelser eller til deres pudsige Fremstillinger af Folk, de havde været sammen med, og Forhold, de havde været Vidne til, og i Almindelighed havde de kun Gavn deraf; thi de fik derigjennem mangt et belærende Vink, ofte krydret med en oplivende Latter, og, hvor grovkornet end Samtalen imellem Matroserne indbyrdes ofte kunde være, saa faldt det dem næsten aldrig ind at fortælle Smaafyrene Noget, som ikke Enhver maatte høre. Naar de derimod samledes i Kreds og sang »Sømandsviser«, saa maatte helst de unge Mennesker ikke komme saa nær, at de kunde høre Ordene; thi, som bekjendt, indlader mangt et Menneske i Forening med Andre sig paa Meget, som han aldrig vilde finde paa at sige eller gjøre under fire Øine.

Der er faa Steder, hvor smukt Veir efter en Storm virker saa velgjørende paa Alle som ombord i et Skib; man kunde vel høre en enkelt af Cadetterne fortælle, at han holdt ligesaa meget af en »rygende Storm« som af Magsveir; men den, der sagde det, var vistnok i Almindelighed stærkt paavirket af den Tro, at det var sømandsmæssigt og rask at have en saadan Mening. For at blive paa det Rene med, at saa at sige Ingen ret for Alvor nærede en saadan Opfattelse, behøvede man blot at kaste Blikket paa selv de mest Søvante i en Skibsbesætning, naar Veiret havde »bedaget« sig,

og sammenligne deres tilfredse Ansigter med de anstrengte Træk, man havde for sig Dagen før. Ingen hilser haard Kuling med Glæde, medmindre Stormen blæser den Vei, man skal, saa at man kan »lænse« afsted for den og med en strygende Fart stævne frem mod Maalet; thi da finder man sig gjerne i de Ulemper, den volder, men at »ligge underdreiet« i en Storm er det Samme som ingen Vei at komme, ja ofte at drive længere bort fra Maalet, det indledes som oftest med et meget anstrengende Arbeide for hele Besætningen, da man skal give Skibet den Seilføring, der passer for Veiret, og det fortsættes med en uophørlig Duven og Slingren, hvorunder snart det Ene, snart det Andet »tager Rovs« ned ad Læ til. Naar Folk og Gjenstande kjøre afsted i en Overhaling, enten enkeltviis eller samlede, kan det ofte tage sig komisk ud, og den Glæde, Tilskuerne føle ved ikke selv at være blandt Offrene, bidrager jo Sit til at forhøie Nydelsen ved Synet af de villieløse Lemmer, der i ørkesløs Famlen fare tværs over det vaade Dæk. Men, fordi man nu og da faaer Leilighed til at slaae en lystig Latter op i haardt Veir, er der i og for sig ikke noget Lysteligt ved det, selv naar der, som vi her gaae ud fra, ikke er forbundet nogensomhelst Fare dermed. Paa de ældre, mindre Orlogsmænd, der toge meget Vand over, vare Lugerne altid »skalkede«, det vil sige ikke blot tillukkede, men tættede ved Hjælp af Presenninger, der strammedes ud over dem og spigredes fast til Lugkarmen eller Dækket. Nede om Læ gjorde et Par døsige, slingrende Lanterner mislykkede Forsøg paa at sende

nogle Straaler ud i det mørke Rum, Vandet sivede ind trods alle Kapper og Presenninger, saa at der var vaadt overalt, Luften var en klam Blanding af Lastlugt, Lampeos og Uddunstningerne fra de mange vaade Mennesker, der døsede Frivagten hen i en Række afbrudte Tilløb til at falde rigtig isøvn under Skibets uophørlige Bevægelser. Blev man af Trangen til at trække Luft dreven op paa Dækket, efterat al Travlhed var forbi, efterat Alt, hvad der kunde surres og forstøttes, var saavidt muligt sikkret imod at arbeide sig los og tage Rovs, saa kunde man vel en Tid give sig hen til det storartede Skue, som Havet frembyder, naar det i sin vældige Kraft, i sin evige Vexlen, jagende, skummende og brusende vælter afsted og ruller sig op i brydende, fraadende Toppe; men selv dette Syn tager paa Kræfterne, Øiet blændes af de skummende Søer og jagende Skyer og vender sig træt imod Skibet. Her møder det da atter de eensformige Bevægelser af Folk, der gjøre kort og langt Been og under de svære Overhalinger gribe ud efter Noget at holde sig ved, det glider hen til Vantene, der ved hver Overhaling stivne tilluvart med en sittrende Bevægelse, ret som de følte, hvor haardt de maae holde igjen, medens de ilæ hænge saa løst, at de hugge mod det Opstaaende, og paa selve Dækket møder Øiet Vandet, der strømmer frem og tilbage, skummende rundt om Lugekarmene, efterat det med en sivende Lyd har trængt sig ind ilæ eller med Pladsk og Bulder har væltet sig over tilluvart. Vagtsfolkene sees trykkede op under luv Reling paa Kobryggen, en Enkelt med en vaad Pibe i

Munden, nogle af Officererne føre en afbrudt Passiar agterude paa Skandsen, og den Vagthavende, der holder sig fast ved en eller anden Ende, følger Søerne, Skyerne og Vindens Virkning paa Seilene, vexler i Ny og Næ et Ord med Rorgængeren og giver af og til et Prai om Et eller Andet, som der maa bødes paa. — Nogle Timers Kamp med Veiret har som enhver Kamp, hvori man føler Tillid til sin Kraft og sin Evne, noget Vækkende ved sig, der maa tiltale enhver kraftig Natur; men, er Indledningen først forbi, er Alt bragt i Orden til at tage imod Kulingen, saa er Stormen for det underdreiede Skib saa lidt en Kilde til Adspredelse, at Enhver som sagt byder den et glad Farvel.

Med hvilket befriende Aandedræt hilses da ikke den friske Luft, der igjen strømmer ind ad de aabne Luger, medens alt det Snavs, der havde samlet sig nede om Læ, skaffes afveien! med hvilken Fornøielse entre ikke Folkene op for at stikke Rebene ud, og hvor livlig er ikke Samtalen, medens alt det vaade Tøi »naies paa Jollerne« for at heises op til Tørring! Det var en broget Blanding, der i tidligere Tider saaes paa disse Tøijoller, som gaae tilveirs efter nogle Dages Storm- eller Regnveir, Jakker og Trøier af alle mulige Stoffer og Snit, Skjorter af alle Slags og Farver, fra brogede Bomuldsskjorter til røde, lyse- og mørkeblaa Uldskjorter. Den indrullerede Matros brugte tilsøes de samme Klæder, som han havde anvendt til Koffardies, de Sø- og Usøvante den Dragt, de havde været iførte i Hjemmet, og kun de faste Folk bare den for Corpserne reglementerede Uniform. Forsøget paa at give hele

Mandskabet en eensartet Klædning indskrænkede sig til, at de Alle bleve beordrede til hos Hosekræmmeren, der mødte ombord før Afreisen, at anskaffe sig et »Landgangssæt«, hvorved man forstod en bestemt Hovedbedækning, en ulden Skjorte og stundom et Par »mørke« Beenklæder; thi graasorte Vadmelsbuxer fra Hjemmet med Linningen midt op paa Brystet maatte jo ogsaa henregnes til mørke Beenklæder. Man kunde dengang see to af vore Orlogsmænd Side om Side, den ene med Folk, hvis Stadsdragt bestod af de omtalte mørke Beenklæder, en høi i Halsen sammenknappet blaa Skjorte og en høipuldet, smalskygget blank Hat, medens Folkene paa det andet Skib bare hvide Beenklæder, rød Uldskjorte og skotsk Hue med rød og hvidternet Kant og rød Dusk.

Maalet for den første Deel af Cadetskibets Togt var som oftest Doggers Bank, i hvis Nærhed der blev manøvreret stundom flere Uger itræk. Det var en fortrinlig Øvelse for Cadetterne, lige ned til de yngste iblandt dem, at føre Commandoen over det forholdsviis store Skib og see det rette sig som et levende Væsen efter hver en Bevægelse, der gjordes med Roret og Seilene; men en Fornøielse var det kun for dem, der følte sig sikkre i den Manøvre, som de skulde udføre, og det var næsten altid under et større eller mindre Anfald af Examensfeber, at de især paa deres første Togter bestege Vagtsbænken med Raaberen i Haanden. Skibet dreiede

ofte saa hurtigt, naar de først havde begyndt en Manøvre, at det forekom dem, at det formelig løb fra dem, inden de med Øiet og Tanken kunde gribe og følge den Mængde Enkeltheder, der skulde iagttages, naar de ikke vilde udsætte sig for, at den ene Feil drog den anden med sig, saa at de kom galt fra det Hele — og saa stod tilmed baade Chefen og Meddommeren med den afskyelige Charakteerbog i Haanden og saae mere og mere kritiske ud, efterhaanden som de selv mærkede, at Noget maatte være galt, men samtidig følte, at de vare ifærd med at blive saa forvirrede, at de hverken vidste ud eller ind. Selv de ældste Cadetter vare ikke altid ganske freidige, naar de havde faaet overleveret Raaberen og meldte Chefen: »Jeg har overtaget Commandoen;« thi stundom fik de Opgaver at løse, som laae ganske udenfor det Regelbundne og Tillærte, ja af og til hændtes det dem, at Roret paa et dulgt Vink af Chefen blev dreiet den forkeerte Vei, og, opdagede de det ikke strax, saa vankede der »paa Hovedet« — bevares! i figurlig Forstand; thi selv de mindste Cadetter bleve af Officererne behandlede som voxne Mennesker, der blev aldrig under nogen Form lagt Haand paa dem, og de tiltaltes altid med Udtrykket »De Herrer«. »Du« og Bank vare en Kost, som det var de ældre Kammerater forbeholdt at opvarte med. Manøvrerne kunde saaledes vel være ganske spændende og give Anledning til Samtaler iblandt dem, der netop havde havt Commandoen; men det var ikke ret længe ad Gangen, at det stod paa, og Resten af Tiden

arbeidede de Alle sammen med Besætningen, idet Qvarteercheferne fungerede som Underofficerer med Sølvpiben imellem Tænderne og Næverne frie for at kunne »lange en Muntring ud« til dem af Cadetterne og Folkene, der vare »søvnige«. I Længden var det eensformigt en fem, sex Timer hver Dag at fare afsted med »Enderne«, at kaste los og sætte fast, at entre op og entre ned og at være vis paa, at man fik sig en Opstrammer af en eller anden Art, hvergang man havde fortjent det, og engang imellem, naar en Anden havde fortjent det. Der var da ogsaa almindelig Glæde ombord i Corvetten over, at man denne Gang, da man havde et fjernere Maal end sædvanlig, skulde slippe for »at ligge og seile Vandet tyndt« ved Doggers Bank, der i Cadetternes Øine kun havde den trøstende Egenskab, at man, naar man fik Stille paa Kanten af den, kunde svælge i den Fornøielse at fange Kabliauer og Helleflyndere, saa store, at man undertiden maatte have en Kammerat tilhjælp for at hale dem op — ikke at tale om, at man derved ofte fik et Maaltid Fisk til hele Besætningen, og, hvad det vilde sige, indseer man først ret, naar man erindrer, at man i de Tider hos os endnu Intet kjendte til henkogte og hentørrede Sager.

X.

En halv Snees Dage efter Afreisen fra Kjøbenhavn stod Corvetten med smukt Veir Canalen ud og hilstes af Atlanterhavets Pulsslag, den lange bløde Dønning, hvori det næsten bestandig hæver og sænker sig, selv om Stormene i nogen Tid have ladet det være i Fred. Man behøver ikke at spørge om, hvor man er; thi man seer saa grandt, at der maa være langt til Bunden og meget fjernt til den modsatte Kyst der, hvor Dønningen har en saadan Ro i sin Svulmen, en saadan Udstrækning i sin Dalen; man føler og veed, at man nu er ude paa en af de mægtige Havflader, der skille den gamle og den nye Verden fra hinanden og have været Vidne til alle de eventyrlige Opdagelsesreiser, som ere udgaaede fra Europas Kyster. Det er, som var man med eet kommen langt, langt fra Hjemmet, som havde man allerede sat Foden i en anden Verdensdeel.

For hver Dag, det gik frem mod Maalet, blev Luften varmere, Himlen høiere, Vandet mere blaat, og igjennem Luft, Himmel og Hav hviskede det til Carlo: »Kan Du huske?« — Han huskede kun altfor godt! Det drog og manede ham hen til Hjemmet, det rigtige Hjem, nede ved Middelhavets Kyster, og han tørstede efter at see Land, see, om ogsaa Jordbunden og dens Væxter, om ogsaa Befolkningen og dens Boliger havde den samme Lighed med Barndommens gyldne Erindringer.

De sidste Dage før Ankomsten gik han som i en Ruus, i en Blanding af Jubel og Længsel. Snart

skildrede han for sine Kammerater med betaget Iver Scene paa Scene fra Livet i Neapel, snart stöd han lænet op til en Naglebænk eller Vantleider heelt fortabt i sine Drømme, ganske blind for Alt, hvad der foregik omkring ham; men det var lyse og glade Drømme, glindsende som Solstraalerne, der brød sig i tusinde Lysstænk paa den dunkelblaa Sø, friske og freidige som Skummet, der med perlende Brusen strøg hen langs med Skibet, hvis sneehvide, bugnende Seil kastede skarpe Skygger, der vuggede sig frem og tilbage, hen over det blanktskurede Dæk. Det var ikke længer de Savnets knugende Drømme med Graad i Hjertet, som han saa ofte havde hengivet sig til i det ensomme Værelse i Kjøbenhavn, stirrende gjennem Vintertaagen paa Gjenbohusenes klamme Tage. De Billeder, der nu flokkede sig om hans Tanke, vare vel ingenlunde nye; men de havde undergaaet Stemningens lysende Forvandling.

Det er imidlertid ikke godt at give sig selv de lyseste Drømme i Vold, naar man har Tjeneste, og Carlo havde netop Vagt den Dag, Corvetten var skjønset ind imod Land for at faae Kjending af nogle fremtrædende Bjergtoppe nordenfor Tajoflodens Munding. For nøie at bestemme, hvormeget man nærmede sig det Land, man skulde see at »faae fat i«, var der givet Ordre til at logge hvert Qvarteer. — »Hvormeget løb vi saa?« spurgte Qvarteerchefen, der havde været forude for at rette paa Seilene, idet han kom agterefter. Carlo stod heelt optagen af sine Tanker, lænet til Vagtsbænken nede i Læ, og hørte ikke Spørgsmaalet.

»Naa Verling! sover Du? Hvad løb vi sidst?« udbrød Qvarteerchefen skarpt.

Carlo Verling rettede sig overrasket, flau og hørød i Ansigtet, idet han svarede: »Nu skal jeg logge.«

»Det er fem Minuter for seent! See, Du kan rappe Dig!«

Carlo løb hen til Kobryggen, praiede: »En Soldat til at logge!« fik en af disse af Fedme struttende Skikkelser i altfor snevre Uniformer hen agter til at holde Logrullen, og, da Farten var maalt, gik han hen og meldte: »Vi løber ni.«

»Sig til Gram, at han sørger for Logningen, og gaa Du op og luft Dig en Times Tid paa »Dueslaget«!« var det Svar, han fik, og saa entrede han op paa Store-Stængesaling, den mellemste af de tre Afsatser — Mærset, Stængesalingen og Bramsalingen — som man seer paa alle større Seilskibes Master, og som kaldes Fore-, Store- eller Krydsstængesaling, eftersom det angaaer For-, Stor- eller Krydstoppen.

Den overfor Cadetterne i alle Mariner baade før og nu anvendte Straf, som gaaer ud paa, at Delinqventen skal tilbringe fra en til flere Timer oppe paa Salingen, er efter Omstændighederne ofte en særdeles mild og kun sjelden en haard Straf, forsaavidt der er Spørgsmaal om legemlig Smerte og Anstrengelse. I smukt, varmt Veir kan det endog være ganske fornøieligt at sidde og blive vugget lidt oppe paa Salingen, og Marryat fortæller jo, at hans Sands for litterære Sysler oprindelig blev vakt ved de mange Bøger, som han,

takket være hans Foresattes Velvillie, fik saa rig Leilighed til i Smug at læse deroppe. Er Veiret derimod koldt og uroligt, saa man sidder og klamrer sig fast med stive Fingre, hører naturligviis Straffen til de i legemlig Henseende mindre behagelige, hvilket ogsaa gjælder, naar en Cadet pludselig kaldes op om Natten, giver Møde mindre varmt paaklædt og saa sendes op paa Stængesalingen. Sligt er stundom hændet: en Nat tilankers kom Chefen ombord fra et Selskab, og, idet han uden Overfrakke traadte over Faldrebet, sagde han til den Vagthavende: »Lad den Cadet, som skal sørge for, at Officerernes Overtøi kommer ind med Fartøiet, der henter dem, purre ud og send ham et Par Timer paa Stængesalingen, saa husker han vel nok en anden Gang, at det er køligt om Natten!« Cadetten huskede det senere saa meget bedre, som han var Chefens egen Søn. Men selv under gunstige Forhold har Straffen den ubehagelige Side, at Alle og Enhver ere Vidne til den, at man paa en Maade sættes i Skammekrogen i hele Besætningens Paasyn, og det var under en meget ubehagelig Følelse heraf, at Carlo for første Gang gjorde Bekjendtskab med »Dueslaget«. Hvor vare de dog lige med eet blevne af, alle de herlige, straalende Drømme, som havde baaret ham saa langt og saa høit i deres betagende Flugt? Solen og Søen saae jo nu næsten spottende ud, som de der nedenunder ham legede med hinanden i det brusende Skum, der pidskede hen forbi Skibet. Han krøb heelt sammen for at gjøre sig saa lille som mulig og sad og rugede over sin Skam. Men lidt efter lidt toges han igjen fangen af alt det,

der bredte sig om ham, over ham og under ham: hvor lignede ikke Seiladsen, seet deroppe fra, en let og gyngende Flugt igjennem den klare Luft! Og Havet! hvor saae det ikke jævnt og roligt ud; men hvor var det ikke voxet, hvor langt var der ikke til dets Grændser! — Mon man ikke snart skulde kunne see Land? Det var jo forude om Bagbord, det skulde være. Han vendte sig den Vei, strakte sig hurtig frem, stirrede et Øieblik og dukkede sig saa med urolig Iver ned imod Mærset, hvor en af Topsgasterne — en af de Folk, der have Opsyn med Toppen og næsten bestandig færdes tilveirs — sad paa et meget bekvemt Sæde af Maatter og Tougværk og syede Lapper i en Skjorte under en sagte Nynnen. »Niels Peter!« praiede han hviskende et Par Gange netop saa høit, at han kunde høres i Mærset, men ikke nede paa Dækket, »Niels Peter! Aa, kom lidt op her! jeg troer, jeg seer Land.«

Niels Peter lagde hurtig sit Arbeide fra sig og entrede gesvindt, men forsigtigt op til ham. Carlo pegede ud paa en langagtig takket Stribe, der som en blaalig Sky hævede sig over et hvidt Taageslør nede i Horizonten: »Er det ikke Land?« spurgte han.

»Naar det ikke er Land, saa hedder jeg ikke Niels Peter! Prai væk!«

»Men jeg er heroppe til Straf.«

»Naa, De har 'en med Flovhed. — Saa skal jeg!« og han praiede, saa det rungede efter: »Land to Streger foranfor tværs om Bagbord!«

Da der altid holdes Udkig efter Land fra Fortoppen, og man, naar det gjælder om at faae det

ret betids i Sigte, sender Udkiggen fra hans sædvanlige Plads paa Fokkeraaen op paa Fore-Stængesaling, er det altid med en vis triumpherende Klang i Stemmen, at Praiet om Land i Sigte lyder, naar det kommer fra Stortoppen. Stortopsgaster med et godt Syn gjøre sig en lille privat Fornøielse af at have Øinene med sig for at komme »i Forhaanden« for de reglementerede Udkig paa Fortoppen, hvilket ofte lønnes med en Extrasnaps — og den er da ogsaa værd at tage med.

Efter nogle faa Minuters Forløb havde de da ogsaa seet Landet fra Fortoppen, og nu fik Niels Peter Ordre til at komme ned for at faae den ommeldte Snaps; men han svarede meget ærlig, at det var Cadetten og ikke ham, der havde seet Land. Carlo blev da kaldt ned og fritaget for Resten af Straffen. Da han vendte sig bort fra Qvarteerchefen, sagde den tjensthavende Officeer, under hvis Opsyn Cadetunderofficererne gjorde Vagt, og som netop stod tæt ved ham:

»Det var billig sluppet, Verling! Men tro nu bare ikke, at De blot skylder Deres gode Øine det — Nei! De har Lykken med Dem — skjøn paa den og hold fast paa den — uden den trives man ikke tilsøes, selv om man har nok saa gode Øine!«

»Ja! jeg har rigtignok havt Lykken med mig« — tænkte han — »jeg har seet det Land, som jeg længes mere efter end alle de Andre, før dem Alle, og jeg havde ikke seet det, hvis jeg ikke var bleven sendt op paa Salingen.«

Næste Morgen, da den tjensthavende Cadet-underofficeer nede i Messen brølte sit: »Reis ut af Koierne! ut! ut! ut!« tilføiede han: »Det skal være i en lynende Fart! I skal op at see paa Land.«

Den friske Nordenvind, der saa hyppig træffes ved Portugals Kyst, havde ført Corvetten rask afsted hele Aftenen; men i Løbet af Natten døde den hen, og det var blevet blikstille, da man var naaet til omtrent en halv Miil fra Tajoens Munding. I den klare Nat hævede Landet sig som en truende Skybanke østerpaa; men med Morgendæmringen kom der Farve og Liv i den eensformige, mørke Dæmning: Høider og Lavninger, Brinker og Kløfter skilte sig fra hinanden, hist og her mærkede af en mørk Skovplet eller en lys Bygning. Saa trak den opgaaende Sol de høieste Puncter frem i skarpe, takkede, glindsende Linier og kastede Glimmer over de bløde, hvide Skyer, der havde rullet sig sammen og lagt sig til Hvile i alle lune Kroge imellem Bjerghøiderne. Med hvert Minut tiltog Landskabet i Storhed og Fylde, og, da Solen havde hævet sig over en Sænkning i Landet ved Flodbredden, kastede den en heel Lyssøile ud over Tajoens Munding, og de gammeldags Taarne ved Indseilingen traadte da frem som Skildvagter ved Klippernes Fod, medens en heel Skare Fiskefartøier sendte Lyset tilbage fra deres hvide Seil.

Kort efter gled en let Brise hen over Høiderne, strøg Skyerne bort, krusede hen over Vandet og fyldte de store spidse Latinseil paa Baadene, der sværmede ud som en Flok Maager med mægtige Vinger.

Cadetterne vare komne op paa Dækket og betragtede med en Overraskelse, der bragte Liv i de endnu noget søvndrukne Ansigter, denne Landets Opvaagnen, da der commanderedes til at brase — stille Ræerne paa rette Maade — og til at sætte Seil. Endnu hurtigere end sædvanlig blev Arbeidet besørget, der kom igjen Styr paa Corvetten, og den satte Coursen ind mod Løbet i Barren, som danner Skjellet imellem Floden og Havet. Lidt efter kom Lodsbaaden med den første Hilsen fra Land, og Corvetten strøg med den opfriskende Brise tæt forbi Forterne og Fiskerleiet paa den nordlige Side af Floden, over Bredningen indenfor Mundingen og derefter langs den bølgende Kyst med sit rødlige Jordsmon, sine Haver og Landsteder, ganske nær ved det eiendommelige Slot Belem med de tusinde Steenzirater, hvorefter den endelig ankrede udfor Byen, der hæver sig amphitheatralsk fra de prægtige Steenkaier, som dæmme mod Floden i en Strækning af mindst en Fjerdingvei.

Først hen paa Eftermiddagen kom de fleste Cadetter og endeel af Folkene iland; men Carlo var ikke med dem, da han havde Vagt. Det tog han sig dog ikke nær — tværtimod! Det var jo en heel Nydelse forholdsviis ene, rolig og uforstyrret at kunne give sig sin Stemning i Vold, og Alt indbyder dertil, naar Størstedelen af Officererne og Cadetterne ere iland; thi de Faa, der blive tilbage, gaae hinanden saa lidt iveien som muligt, da de have en uvilkaarlig Fornemmelse af, at de ved slige Leiligheder tilhøre sig selv langt mere end til daglig Brug.

»Det Seete afhænger af de Øine, der sees med«, siger en bekjendt Forfatter, og det er saare sandt; thi enhver Opfattelse af Tilskikkelser og Omgivelser paavirkes jo af den Stemning, hvori man i det givne Øieblik befinder sig, saafremt man overhovedet er tilgængelig for Stemninger, og i ethvert Tilfælde afhænger Opfattelsen af de Forudsætninger og Forhold, hvorunder man er udviklet. Den eenlige Eftermiddag og Aften ombord kom derfor til at staae i et heelt andet Lys for Carlo Verling end for hans Kammerater. For Enkelte af disse var endog Eftermiddagen bleven en Skuffelse, da den ikke havde bragt den uforstyrrede Ro, som de havde glædet sig til. De havde pligtskyldigst seet paa Landet og vare saa gaaede ned for ret i Ro og Mag at løse den besværlige Opgave at skrive Brev til Hjemmet; men næppe vare de komne ud over den forfærdelige Vanskelighed at faae »lavet en Begyndelse«, før det lød fra Dækket: »Klar ved Saluten! Cadetterne op til Kanonerne!« — Der var nemlig stor Fest iland, St. Georg's-Festen, Portugals største Høitidsdag, paa hvilken den kraftigste Karl, man kan finde, stikkes i den hellige Georg's Rustning og i stort kirkeligt Optog rider gjennem Gaderne, hvor hele Garnisonen staaer opstillet for at gjøre Honneur. Ved Processionens Afmarche og ved dens Ankomst til Domkirken saluteres der fra Batterierne iland og fra alle Orlogsmændene paa Rheden, og under hele dens langsomme Gang igjennem Byen omsværmes den af den festligklædte Befolkning. Ved Solnedgang lyder ud til Skibene Musiken fra de hjemdragende Regimenter omkap med

Kirkeklokkernes rhythmiske Spil, Raketterne tegne deres Ildstriber i Luften, fra de talrige Baade inde ved Kaien og ude paa Strømmen gjenlyde de Tilraab, Skjeldsord, Venligheder og Bebreidelser, som, ledsagede af heftige Gesticulationer, ere en Naturnødvendighed overalt, hvor der er Liv og Røre i Syden. Hvert Ord foer i den stille Aften saa klangfuldt hen over Vandet, men prægedes tillige af det varme, bløde Skjær, som den nedgaaende Sol strøede ud over Floden og de omgivende Høider.

For dem, hvis Tanke hang ved Brevet, som det var saa svært at faae skrevet, var alt dette Forstyrrelse; men for Carlo Verling var det en Velkomsthilsen fra Syden, en Hilsen, der bragtes ham til Løn for de mange mørke Timers Længsel og Savn. —

»Kan Du saa forstaae Alt, hvad de siger?« hørte han midt i sin Glæde Lyng spørge tæt ved sig.

»Hvem siger? Hvor?« spurgte han i pludselig Opvaagnen.

»Hvem? Naturligviis de sortsmudsede Abekatte derhenne i Baaden, som ere ifærd med at ryge i Totterne paa hinanden.«

»Abekatte! Det kan Du selv være!« svarede han fraværende og pegede med et glad Smiil ind imod Byen, hvor Lys ved Lys tændtes og overstænkede Byen med skinnende Puncter. »Det er ligesom, naar man om Aftenen ligger i en Baand i Golfen ved Neapel.«

Lyng fandt, at han var kjedelig, og gik derfor hen og lyttede til de Historier, som Folkene sad

og fortalte forude. Især naar der var Noget om »Pigebørn« i Fortællingerne, hørte han efter med spændt Opmærksomhed. En af de Befarne var begyndt med at fortælle om, »da han sidst laa her«, og de Andre fortsatte med, da de sidst vare paa forskjellige andre Steder. Med et saadant lille Stikord til Indledning kan en Klynge Matroser »holde det gaaende« i Timeviis.

Efter en fem, sex Dages Ophold stod Corvetten ud af Tajofloden. Cadetterne vare i fortræffeligt Humør, og de af dem, der tidligere havde været tilsøes, fandt, at de aldrig havde besøgt et saa prægtigt Sted. Skulde de have gjort Rede for, hvad der havde efterladt det dybeste Indtryk hos dem, vilde sikkert de fleste have fremhævet den bugnende Overflod af Frugter af alle Arter, i alle Skikkelser, baade friske, tørrede og candiserede, dernæst en Kjøretour igjennem Landsbyer med Steenrønner og halvnøgne Tiggere op til det bekjendte Zintra, hvor de havde havt et saa »ubændigt Griin«, da de red paa Æsler, og hvor de havde faaet et Maaltid af lutter ferske og friske Sager »med deilig Viin til«. Ja! for mange af dem var sikkert dette Maaltid Glandspunctet i alle Oplevelserne; thi Maden iland er for unge Folk, der længe have været paa Skibskost, Noget af det, som omfattes med den varmeste Interesse.

Paa Carlo havde Alt, ligefra Frugten og Maden op til Blomsterne, Luften, Træerne og Befolkningen,

virket med Mindernes Magt; for ham var Afreisen en ny Skilsmisse fra disse Barndommens hjemlige Indtryk, der havde vinket ham til sig fra alle Kanter, i alle mulige Skikkelser, saa at han selv glemte Sprogets mindre harmoniske Klang i sin Glæde over at forstaae Alt, hvad der blev sagt. Det forekom ham, som om han igjen drog bort fra sit Hjem, og denne Gang ikke for at besøge det Phantasiens Land, som knyttede sig til hans Higen efter at blive Søcadet, men den kolde og ofte haarde Virkelighed, som han senere havde gjort Bekjendtskab med. Afsondret fra de Andre, stirrede han sit Farvel til hver sydlandsk Plet ved Flodbredden og hen langs Høiderne, og, da Alt smeltede sammen i Afstandens uklare Omrids, krøb han op i Travaillen — det største Fartøi midtskibs — hvor han under den skjermende Presenning kunde skjule, hvad Ingen maatte see.

Hvor længe han laa her, kunde han senere ikke gjøre sig Regnskab for; vist er det, at hans Qvarteerchef, der tiltrukken af hans Eiendommelighed fulgte ham med en dulgt Omhu, havde savnet ham hele Formiddagen og derfor bad Gram om at opsøge ham. Denne tog Ingen til Hjælp, men gik selv rundt og ledte; thi Carlo var ham ofte en Gaade, som han søgte efter Løsningen paa. Det, der ad forskjellige Veie paavirkede baade Qvarteerchefen og Gram, var ikke noget Dybere eller Sammensat i Carlo's Charakteer, men næsten udelukkende det Uvante og Fremmede hos ham, som skyldtes Barndomsaarene i Syden. — Carlo laa sammenkrøben imellem det Tougværk og andet Gods, der

stuvedes bort i Mellemrummene mellem Travaillen og det Fartøi, som stod inden i den, da Gram løftede Presenningen og kikkede ind.

»Ligger Du der, Verling?« udbrød han, »hvad Pokker gaaer der af Dig?«

Den Anden, der laa med Ryggen mod ham, hverken rørte sig eller svarede.

»Sover Du?« spurgte Gram og tog et Tag i Kammeratens Skulder.

»Nei!« svarede Carlo klangløst og rystede Taget af sig.

»Lurer Du den da af heroppe? Hvad!« fortsatte nu Gram utaalmodig.

»Pleier jeg nogensinde at gjøre det?« svarede Carlo heftig og vendte Ansigtet imod ham.

Gram studsede og spurgte: »Hvordan er det, Du seer ud? — Er Du syg?« og, da han intet Svar fik, tilføiede han: »Er Du kommen noget til? — Noget maa der jo være istykker!«

Nølende, halvhøit og som mod sin Villie svarede endelig Carlo: »Jeg er kjed af det«

»Kjed af det! Hvad vil det sige?«

»Jeg skulde vist aldrig have været Cadet — jeg duer ikke til det.«

»Er Du kulret! Hvor kan Du hitte paa saadan Noget?«

»Jeg længes efter at været borte herfra... Jeg veed ikke, hvad jeg vilde give, naar jeg maatte blive hernede.«

»Hvornede?« spurgte Gram i den største Forundring.

»Her — i Lande som disse.«

»Og saa vilde Du opgive det Hele og blive til en Landkrabbe. Holder Du da ikke af Sølivet?«

»Jo, umaadeligt! — Det vil da sige, saadan som jeg tænker mig, det kunde være, men just ikke saadan, som det er.«

»Hvad i al Verden! Saa er Du jo alligevel en Kjærling! — Og jeg, som troede, at jeg havde gjort Dig Uret.«

»Synes Du ikke, at jeg tager baade Stryg og hvad Andet, de Ældre opvarte med, saa godt som Nogen? Gaaer jeg nogensinde afveien for en Næve eller en Tamp? og er jeg ikke med overalt, hvor jeg kan gjøre Gavn?«

»Det er netop Tingen: Du gi'er Dig aldrig, og just derfor er det, at jeg ikke kan forstaae, at Du for en eller anden Ubehageligheds Skyld vil knibe ud fra det Hele.«

»Knibe ud! — Vilde Du kalde det at knibe ud, hvis jeg søgte min Afsked?«

»Ja saagu' vilde jeg saa! og det vilde ethvert fornuftigt Menneske. Duede Du ikke til det, var det en anden Sag; men vi veed da Alle, at Du ikke er en Klokker. — Stikker Du nu af, saa er det, fordi der dog er Noget af en Kjærlingeunge i Dig, og saa skal Du see, at de griner og si'er: »Vi vidste det jo nok -- Italieneren var for fiin paa det, han kunde ikke taale Regn og Rugbrød.«

»Det skal Ingen sige!« udbrød Carlo med Trods, reiste sig og sprang ned paa Dækket. Saa vendte han sig om mod Gram og sagde med et spørgende Blik, hvori der var en Alvor, større end hans Alder: »Sig mig ærlig: kan Du ikke forstaae,

at Landet, det Land, man rigtig holder af, kan klamre sig saa fast til En, at det er næsten, som man blev revet istykker, naar man skal bort fra det?«

Gram saae paa ham med det blandede Smiil, der ganske var forsvundet under Samtalen i Travaillen, og svarede: »Det er saadant Noget, som jeg undertiden er kommen til at læse om i Bøger; men, kan jeg, saa springer jeg det over, for jeg synes, det er ligeud noget Sludder.«

»Synes Du da ogsaa, at det, vi før talte om, var noget Sludder?« spurgte Carlo med et Anstrøg af Ironi.

»Naar man kalder det for Sludder, som man helst skal holde sin Mund med — Ja! saa var det Sludder, og derfor skal det blive mellem os, saalænge Du ikke er en Kjærling, som vil knibe ud.«

XI.

Cadetskibet var altsaa igjen paa Vejen tilbage til vore Farvande; men den Vei var ikke kort, da Skibet maatte søge langt vesterpaa for den nordlige Vind, førend det kunde vente gunstig Leilighed til den engelske Canal. Desuden var der endnu henved et Par Maaneder til Togtets Slutning, saa at Cadetterne egentlig først nu ret faldt ind i Hverdagslivet tilsøes.

Hvad Kosten angaaer, maa man ikke troe, at Besøget i Havn i de Tider efterlod noget synderligt

Spor udover de første Dage. Der anskaffedes vel lidt Viin og fersk Kjød til et Par Maaltider; men det var i Reglen Alt. Frisk Brød fik Cadetterne næsten aldrig i fremmede Farvande, Smørret blev harskere for hver Dag, der gik, og Hønsene, hvormed der tracteredes om Søndagen, bleve efterhaanden saa magre og trevlede, at det nærmest var Bevidstheden om, at man fik »Fersk«, der gjorde dem saa velkomne. Paa Svinene virkede Sølivet i modsat Retning: de bleve saa fede, at et magert Stykke næsten ikke var til at opdrive. Det i Længden mindst tiltrækkende Maaltid var dog Frokosten. Saasnart de store Tinfade, der altid havde et fedtet Udseende, bleve bragte ind med det reglementerede Antal flækkede Rugtvebakker, udsøgte Enhver de mindst besværlige Stykker, og saa begyndte Forberedelserne, blandt hvilke den vigtigste var at blæse den revne Grønost af Tvebakkerne, og efter et Par Minuters Forløb stod hele Messen i en grøn Røgsky. Derefter hørtes der en Banken som i et Værksted, idet Alle med kraftige Slag hamrede »Skonnerokkerne« istykker mod Bordet for derefter med smaa hurtige Stød at ryste Ormene ud af dem. Rullepølsen, der i Reglen vakte ligesaa megen Lede som den grønne Ost, blev pillet af og lagt paa Tinfadene med det strengeste Paalæg til Oppasserne om at spise den, for at Hovmesteren ikke næste Dage skulde bruge den igjen. De store Ølbimpler, hvori selv forlængst afdøde Admiraler havde kradset deres Navnetræk, kom fyldte ind for hver Gang, de tømtes, da der — vistnok i Tillid til Skibsøllets bittre Smag — ikke var sat Ration paa

denne Drik. Det kraftige, nærende Øl bødede forøvrigt paa Manglerne ved Spisevarerne; men den Rundhaandethed, hvormed det tildeeltes Cadetterne, havde dog sine Skyggesider. Naar nemlig Øllet begyndte at blive grumset, var det i Almindelighed Tegn paa, at man nærmede sig Bunden af en Tønde, og det gjaldt da om, at faae Tønden drukket ud, for at der kunde blive taget Hul paa en ny. Dette besørgedes af »Radene,« der ved slige Leiligheder fik en i smukke Udtryk stilet Indbydelse fra de Ældre til at indtage Hædersplads erne ved det midtskibs Bord, hver med sit Glas eller sin Spølkum. De Ældste gik derefter rundt og skjænkede i med en vis udsøgt Opmærksomhed, udbragte med Salvelse Skaaler, som vordende Søofficerer med Begeistring maatte tømme deres Bæger for, og de bleve ved dermed, indtil der kom Bud fra Hovmesteren om, at nu maatte de vente lidt, for der skulde en ny Tønde op af Lasten. Saa toges der Afsked med de »dyrebare Gjæster,« hvoraf Enkelte stundom maatte hjælpes hen paa Kistebænken iborde for i et Blund at blive af med den Ruus, de havde faaet ved Gildet. — Undertiden indlededes Drikkelaget med en lille Appetitsup, der bryggedes sammen af Eddike, Sennep, Peber og Salt.

Det var dog ikke blot en Ølruus, Cadetterne engang imellem vare udsatte for. Den, hvis Fødselsdag faldt paa en Søndag, kunde blive saaledes hædret, at han fik sig en ædlere Perial. Fersk, Rødviin og Smaakager hørte til Søndags-Tractementet, og det var en Regel, at »Geburtsdagsbarnet« skulde drikke Bordet rundt med alle Kammeraterne,

hvoraf hver Enkelt gav ham lidt af sin Ration. Naar nu Vinen, som den der anskaffedes i Lissabon, var stærk, og Kammeraterne bleve enige om, at fylde godt i, var det ikke Enhver, som kom uskadt derfra.

Lyng holdt saaledes Fødselsdag paa den første Søndag efter Afreisen fra Portugal, og, da han havde gjort sig bemærket ved det Udtryk af Velvære, der bredte sig over hans Ansigt, naar han sad ved et velbesat Bord, bleve Kammeraterne enige om, at han ikke skulde tørste paa denne sin Høitidsdag, og med stor Fryd tømte han de rundelige Bidrag, der østes i hans Glas. Efter Maaltidet blev der som sædvanlig leget paa Dækket, hvor Cadetterne samledes rundt om Vagtsbænken ilæ. De begyndte med at »lade Tøflen gaae« og sade derfor med korslagte Been i en Rundkreds paa Dækket. Da Legen havde været igang et Par Minuter, bemærkede Lyng's Sidemænd, at han sad med stirrende Øine og slingrede frem og tilbage imellem dem under Skibets Bevægelser. De hviskede det til en af Underofficererne, og denne svarede: »Skaf ham afveien og sørg for, han bliver ædru i en lynende Fart!« hvorpaa han sprang op med det Udbrud: »Lad os ligge for et Haandværk!« Under denne Leg skulde Alle staae i Klynge om Vagtsbænken, og han opnaaede saaledes, at Lyng kunde skaffes bort, uden at Officererne saae det. Legen gik nu sin Gang; men en halv Snees Minuter senere kom den Ene af dem, der havde ført Lyng bort, listende hen til Gram og hviskede med ængstelig Hastværk: »Du maa komme ned — Lyng er vist død!« —

Gram fulgte ham uden at sige et Ord, og, da han kom ned i Messen, saae han et Syn, der trods hans Ro næsten betog ham Veiret. Henne i en Krog stod der en af Skibets største Ballier, og i denne sad Lyng afklædt, med Vand til midt paa Livet. Han var sammenfalden, de slappe Træk vare blaahvide, og Munden stod halvt aaben.

»Hvad Dæv'len har I gjort?« udbrød han — »Ud af Ballien med ham!« tilføiede han, styrtede ind i Underofficeerslukafet, rev et Teppe ud af en af Koierne, kastede det glat hen over Bordet og sagde kort: »Læg ham der! ... Nu Trøierne af, Uldstrømper paa Næverne og gnid saa væk, til der kommer Liv i ham igjen!« Selv deeltog han kraftigere end Nogen i Gnidningen, og, da Varmen vendte tilbage til de før saa iiskolde Lemmer, svøbte han Patienten i en Bunke Uldtepper og lagde ham ind i en Koie, hvorefter han skyndte sig at faae fat i Doctoren og betroe ham det Hele. Til Løn for hans Snarraadighed ymtede Doctoren ikke et Ord derom til Officererne, men spurgte dog de Cadetter, der havde været Mestere for Kunststykket med Ballien, hvad deres Tanke egentlig havde været. Herpaa fik han det meget troskyldige Svar, at Qvarteerchefen havde givet Ordre til, at Lyng skulde blive ædru i en lynende Fart, og saa havde de meent, at det maatte være et probat Middel at putte ham nøgen i en Ballie og helde den ene Pøs Vand efter den anden over Hovedet paa ham. De havde havt saa travlt hermed, at de sletikke havde tænkt paa, at see rigtig paa ham,

før Ballien var fuld; men saa saae han rigtignok ud, som om han var død. —

Under det afsondrede Samværen paa Søen lærte Cadetterne naturligviis mange af hinandens Særheder og Eiendommeligheder at kjende, og enhver Svaghed eller Tilbøielighed, som kunde afgive Stof til Løier, blev med stor Opfindsomhed benyttet. En lille, elskværdig, lyshaaret Fyr med store barnlige Øine og med saa runde Kinder og trinde Lemmer, at han havde faaet Øgenavnet »Bolle«, var saaledes fuldstændig ude af Stand til at lade sig nøie med den reglementerede Søvn og henfaldt derfor uden mindste Varsel i en blid Slummer, saasnart man lod ham skjøtte sig selv. Morskaben bestod da i, at hans Kammerater paa Nattevagten under en eller anden Spas fik ham til i al Troskyldighed at indtage en komisk Stilling, som det gjaldt om at holde sig i en vis Tid. Under dyb Taushed lod man saa, som om man fulgte Tiden paa Timeglasset — og saa faldt han i Søvn i Stillingen, naar man blot sørgede for at »støtte ham for Overhalinger.« Hyppig brugte man at sende ham ned i Cadetmessen mod Slutningen af Nattevagten for at hente Et eller Andet, som man vidste laa paa Bunden af hans Kiste. Fra slige Ærinder vendte han aldrig tilbage, og, naar man var afløst, var man sikker paa at finde ham staaende ved Kistebænken i den dybeste Søvn, med Hoved og Arme begravede i Tøiet paa Bunden af Kisten.

En saa udviklet Soveevne maatte naturligviis fuldt ud sættes paa Prøve. Dagen efter Hundevagten — der varer fra Kl. 12 til 4 om Natten —

vare de Uvante altid meget søvnige og benyttede enhver Leilighed til at faae sig en Luur, eller som det hedder i Fagsproget, »slibe en Skraber.« For nu ret at modne Bolle til det Experiment, der skulde foretages, forhindrede man ham en Dag efter hans Hundevagt ved alle mulige Paafund i at sove før Koietid om Aftenen, og da overraskede man ham ved den glædelige Efterretning, at han til Løn for sin Udholdenhed skulde have Lov til at sove i en fast Koie i det ene Underofficeerslukaf. Næppe var han kommen i den, før han faldt hen i den dybeste Slummer. Det blev nu paalagt Cadetterne at være saa stille som muligt hele den følgende Dag, især ved den ellers saa støiende Udpurring, og, da denne vel var overstaaet, uden at Bolle vaagnede, steg Spændingen, efterhaanden som Døgnet lakkede ad Ende. Tænk! om han skulde kunne sove 24 Timer itræk! — Om han kunde? Han sov den hele Dag og den paafølgende Nat og vaagnede først efter en Søvn paa 33 Timer. Der var Jubel over Resultatet, og Munterheden fik hvert Øieblik ny Næring ved, at Bolle var fuldt overbevidst om, at det var et aftalt Spil, at Alle sagde, at det var Torsdag, medens han jo bestemt vidste, at det var Onsdag.

Forsøget havde havt et saa glimrende Udfald, at Cadetterne fandt, det vilde være Synd og Skam, om man ikke kunde hitte paa nogle nye Løier med ham. Hvad om man fedede ham? — Tænk! at forvandle Bollen til en Sprutbakkelse! — Den, der fik dette Indfald, erklæredes eenstemmig for et lyst Hoved, og strax blev Tingen sat i Værk. Ved

en lille Sammensværgelse med den føielige Doctor sikkrede man sig frie Hænder. Bolle fik nu Ordre til ikke at foretage sig Nogetsomhelst, der kunde volde Anstrengelse, han fik Paalæg om kun at røre sig til bestemte Tider, blev saa vidt mulig fritagen for Nattevagt, og man indrettede en meget bekvem Plads til ham i Hjørnet af Messen paa Kistebænkene iborde. Her skulde han indtage en saa bekvem Stilling som mulig, saasnart Forholdene tillode det. Hele Dagen igjennem blev der heget og hygget om ham: slumrede han ind, blev der paabudt Stilhed, saae han ud til at kjede sig, bleve strax et Par »Rade« beordrede hen til ham for at høre ham fortælle Historier, og han huskede med en mærkværdig Nøiagtighed alle Enkelthederne i den Mængde Søromaner, han havde læst, saa at der ofte samlede sig en heel Tilhørerkreds om ham; de bedste og lækkreste Stykker, man kunde trygle sig til hos Hovmesteren, opbevaredes til ham og gaves ham til Belønning, naar han havde taget dygtig til sig af Grød eller Ærter og Flesk, og, fandt man en Dag, at hans Appetit var mindre god, blev der strax ved en extra Motion eller ved andre Midler bødet derpaa. Kort sagt, hele Cadetmessen var i sit Forhold til ham som en omhyggelig og kjærlig Moder, der kun lever for at gjengive sit af Sygdom afkræftede Barn den tabte Sundhed og Styrke.

Med et mildt og lykkeligt Smiil lod Bolle sig behandle, og han var lige saa fornøiet som sine Kammerater, naar den »Commission«, der var nedsat til at maale og veie ham hver Mandag, kom tilbage med ham fra »Kjødvægten« — der benyttes

til Rationernes Fordeling — og oplæste af »Protokollen« de glimrende Resultater, som vare opnaaede.

Stakkels Bolle! han var vist den eneste Cadet, der med ublandet Glæde har kunnet see tilbage til sit Liv som »Rad«; thi, selv efterat Fedningsprocessen var bragt til Afslutning ved, at Chefen en Dag udbrød, idet hans Øine »uheldigviis« faldt paa ham: »Han er jo ganske bullen, sørg for, han faaer dygtig Motion!« selv derefter bevarede man ved Vanens Magt den moderlige Følelse for ham, og, da han et Par Aar senere døde af Typhus, var der en oprigtig Sorg blandt alle hans Kammerater.

XII.

Man ventede Cadetskibet i Kjøbenhavn, og Cancelliraad Dank havde i et Par Dage til stor Forbauselse for hele Contoirpersonalet gjort hyppige Afstikkere for at gaae ud paa Langelinie, hvortil han havde laant et Tegn hos en Ven. Endelig havde han havt den Glæde den tredie Dags Eftermiddag at see Corvetten i det herligste Augustveir, med alle Seil til, staae ind mod Trekroner, bjerge Underseilene og give Salut. Med spændt Opmærksomhed havde han seet den komme nærmere, ret som en Fugl, der lader sig beskinne af Solen, havde seet den dreie til, bjerge sine Seil og lade Ankeret falde udfor Citadelspynten. Commando-

raabene lød ind til ham, og under Pibernes Hvislen saae han Folkene og Cadetterne entre tilveirs for at beslaae Seil. Med en ikke ringe Tilfredshed ved Tanken om, at der var En, som hørte ham lidt til, blandt de raske Knegte, der med en saa vidunderlig Hurtighed løb op ad Vantene og spredte sig paa Rærne, trak han op i sine Flipper, og strøg Sidehaaret frem, hvorpaa han i sin Ærbødighed for, hvad han saae, løftede Hatten høit i Veiret for Corvetten. Derpaa skyndte han sig ind paa Toldboden; men, da han der af Lodserne havde hørt, at Cadetterne først vilde komme iland næste Formiddag, gik han noget slukøret hjem og maatte hele Aftenen høre Stiklerier af sin Ægtemage, fordi han var saa »utaalelig urolig og fraværende«, især da han læste Adresseavisen for hende.

Næste Formiddag kom Carlo iland og blev greben af en glad, hjemlig Følelse ved at møde Dank's straalende Smiil og føle hans sittrende Hænder paa sine Skuldre. Hjemme i Forstuen hos Danks kom den struttende Frue jagende dem imøde, afklippede et utroligt mildt: »Velkommen tilbage!« tog Carlo om Hovedet og gav ham et skarpt smældende Kys midt paa Munden. Heldigviis var der halvmørkt, ellers havde hun seet en besynderlig Trækning i hans Ansigt, der vred sig paa samme Maade, som naar han ombord tog en »Appetitsup« før Ølgilderne. Dank var næsten ligesaa overrasket som Drengen selv; men det var en straalende glad Overraskelse, der forledede ham

til at slaae Armene om Konens Liv og gjengjælde Kysset til Carlo.

»Naa! — Bli'er Du nu ungdommelig!« sagde hun afvisende, dreiede sig ud af hans Arm og viste Veien ind til Værelserne, hvor Carlo først ved Chocoladen forvandt det overvældende Indtryk, som Kysset havde gjort paa ham. —

Der var dengang ikke noget synderligt Ophold imellem Orlogsmændenes Hjemkomst og deres Indlægning i Flaadens Leie for at desarmere, da de ikke, som nu, først skulde sees efter i Sømmene af en Flaadeinspecteur. Kun et Par Dage anvendtes til en Examen i Sømandskab, og derefter fik Cadetterne en lille Ferie, dog med Undtagelse af de Ældste, som deeltoge i Desarmeringen og derefter i Almindelighed udnævntes til Officerer.

Saasnart Carlo var fri, tog han paa Landet til sine Slægtninge. Den første Morgen derude blev naturligviis anvendt til at fornye Bekjendtskabet med alle Gaardens Mennesker og Dyr, med hver en Krog, der havde knyttet sig til Erindringen — men dog først efterat han havde været nede ved Aaen for at see, hvorledes Baaden havde det. Den var bleven saa lille, syntes han; men forresten var den i bedste Orden. Hvor mon hans Seil var blevet af? Der var Adskilligt ved det, som han nu forstod at indrette langt mere praktisk end før. — Men gik det nu ogsaa an, at han, en Søcadet, seilede med saadant et Legetøi af et Seil? — tænkte han — Aa jo! Der var jo ingen af »de Ældre«, der saae det, og, naar der ikke var noget Bedre at faae, kunde det jo betragtes som et Nødseil. Men

det maatte naturligviis rigges en heel Deel mere sømandsmæssigt end sidst. Blot nu Jomfruen vilde give ham et Lagen, der ikke var altfor mørt.

Han begyndte da ogsaa sin Rundtour med at kikke ind til Jomfruen og kunde ikke ret længe skjule, hvad hun skyldte Æren for denne Udmærkelse.

»Fy! Gaa Din Vei! svarede hun, da han rykkede frem med sin Anmodning, »Du er bleven mig for voxen.«

»Hvad! Er jeg for voxen til at lave Seil til Baaden?«

»Nei see! saa den Lille kan ikke forstaae mig — saa faaer jeg vel forklare Dig det. Saalænge I er ganske smaa, saa kommer I til En for Ens egen Skyld; men efterhaanden, som I voxer til, bliver I nogle egenkjærlige Skarn, der kun tænker paa Jer selv. — Og jeg, der troede, at jeg havde vundet Dit Hjerte ved alt det Syltetøi, jeg proppede i Dig ifjor. Men nu kan Du see, hvor Du faaer et Lagen fra.«

»Det var da ikke for Ingenting, jeg fik det ifjor. Jeg maatte jo agere Fru Dank.«

»Det er rigtigt!« svarede Jomfruen med paatagen Alvor og tilføiede med Hovedet paa Siden og en meget deeltagende Stemme: »Hvordan har hun det forresten, den kjære Sjæl?«

»Hun »har'en med Venlighed« — som Folkene siger ombord.«

»Hør! nu primer Du! Vil Du bilde mig ind, at hun er bleven venlig imod Dig sidste Vinter?«

»Ikke i Vinter, men nu, efter Søtouren.«

»Aa! det er Noget, Du vil binde mig paa Ærmet,« sagde Jomfruen med drillende Alvor.

»Nei, jeg vil ikke,« svarede Carlo ivrig. »Veed De, hvad hun gjorde? Hun kyssede mig, da jeg kom hjem!«

»Det var da rigtig sødt af hende,« bemærkede Jomfruen og vendte sig fra ham for at skjule sit Smiil.

»Uh nei! det var ækelt!« udbrød Drengen med Overbeviisning og gik hen imod Døren, men standsede og tilføiede: »See saa! Nu fik De ogsaa det narret ud af mig — faaer jeg saa et Lagen?«

Jomfruen brast ud i Latter og svarede: »Naa! Barnet er da ikke blevet heelt borte endnu. Jeg skal see, hvad jeg kan gjøre for Dig, hvis Du vil vise os iaften, hvordan Fru Dank tog imod Dig.«

»Hvem skal saa være mig?« spurgte Carlo livlig.«

»Naturligviis jeg!«

»Nei, veed De hvad, Jomfru, jeg har nok af det ene Kys!« tilkastede Drengen hende og løb leende ud af Døren, medens hun truede ad ham og raabte: »Det er rigtignok en nydelig Opdragelse, I faaer derinde i Byen som Cadetter.« —

Noget før Frokost kom han ligesom saa hyppigt det foregaaende Aar ind i Havestuen til Tanten, der sad i sin Lænestol paa Forhøiningen ved det ene af Vinduerne ved Havedøren, og snart var han heelt inde i Beretningen om Alt, hvad han havde oplevet, siden de saaes.

Havedøren stod aaben, Blomsterduft og Solstraaler strømmede ind igjennem den, der var saa

lyst, saa hyggeligt og fredeligt i den venlige Stue.

Carlo var standset lidt i sin Fortællen. Fruen sad og talte Masker, satte saa Strikkepindene igang igjen, og, da han vedblev at tie, saae hun spørgende hen paa ham. Hvor alvorligt, næsten bekymret var ikke hans Ansigt i det Øieblik blevet!

»Hvor er nu Tankerne henne?« spurgte hun sagte og blødt.

»Jeg veed det ikke.«

»Skal jeg hjælpe Dig? . . . Fløi de som Fugle langt bort, heelt ned til Neapel?«

»Nei! ikke til Neapel — til Lissabon.«

»Og hvad tænkte Du saa?«

»At det i Grunden var en Skam, at jeg saa nødig vilde derfra.«

»Havde Du Lyst til at løbe bort fra Danmark med det Samme?«

»Ja jeg havde, — men »Grams« sagde, at det var kjærlingeagtigt — og i Grunden har han Ret.«

»Grams! Hvem er det?«

»Jeg mener Gram; men vi kalde ham Grams. Først kaldte de ham Grimme-Gram efter en Underjordisk i et nyt Stykke, som de spiller paa Theatret, saa forandrede de det til Grims-Grams, og tilsidst blev det til Grams.«

»Hvad hed nu den Anden, som Du altid fulgtes med, naar I gik iland, og som Du ogsaa kaldte Din Landgangskammerat?«

»Han hedder Lyng; men han gaar under Navn af »Pille«, fordi hans Fader er Apotheker.«

»Og hvad Navn gaaer Du under?«

»Mig kalder de »Massa«. Først hed jeg Masaniello; men det var for langt, og saa skar de Enden af.«

Fruen havde en instinctmæssig Tilbøielighed til at føre Andres mørke Tanker hen i et lysere Spor, og overfor dem, hun holdt af, helmede hun ikke, før hun følte sig sikker paa, at Maalet saavidt mulig var naaet. Derfor fortsatte hun med Spørgsmaalet:

»Men sig mig nu, Massa, er det ogsaa nogle skikkelige unge Folk, Du har valgt til Venner? Lære de Dig for Exempel ikke at bande?«

»Det er to af de prægtigste Fyre blandt alle Cadetterne,« svarede Carlo med ungdommelig Begeistring; »og at bande behøve de saamænd ikke at lære mig — det kan vi Allesammen, for vi høre det jo ombord fra Morgen til Aften, baade af Underofficererne og af de fleste af Officererne.«

»Jeg har dog ikke hørt Dig bande endnu,« sagde Fruen med et spørgende Tonefald.«

»Nei, jeg kan ikke rigtig vænne mig til det — derfor sige de ogsaa, at jeg er hellig — men dog ikke saameget for det, som fordi jeg ikke vil slaae Qvarteerchefen og Officererne Plader.«

»Hvad vil det sige?«

»Det vil sige, at lave en Historie for at rede sig ud af de gale Streger, man har gjort.«

»Vil de have, at Du skal lyve?« spurgte Fruen, idet hun i sin Forundring lod Hænderne med Strikketøiet synke ned i Skjødet.

»Nei! ikke til Kammeraterne. At lyve for dem kan Ingen være bekjendt. Men de sige, det

er rask at stikke Officererne og Underofficererne en rigtig En ud.«

»Det er da et underligt Sprog, Du taler; »at stikke En ud«, vil det sige at lyve?«

»Ja saadan kalder Folk det iland; men Cadetterne siger, at det er en ærlig Sag at gjøre det for Kammeratskabets Skyld, og at den, der ikke gjør det, er en daarlig Kammerat.«

»Gjør Du det da?«

»Ja! naar jeg er nødt til det for Kammeratskabets Skyld, men ellers ikke, og derfor siger de, at jeg gjør mig hellig.«

»Men, Du min Gode! kan Du med Dit ærlige Ansigt staae og lyve en Officeer lige op i Øinene.«

»Det bliver jeg undertiden nødt til, naar jeg ikke vil være en snavs Kammerat — og det er det Sidste, jeg vilde være.«

For at slippe bort fra denne meget indviklede Samvittighedssag udbrød nu Carlo:

»Men sig mig, Tante, er Niels Kudsk bleven vænnet af med at bande, naar han taler til Dig? for ude i Stalden bandte han da for lidt siden lige saa godt som vores Baadsmand ombord.«

»Jeg gjør mit Bedste, mit Barn; men jeg er bange, det aldrig lykkes,« svarede Tanten med et bedrøvet Smiil, og, idet hun pegede paa et buttet Gulduhr i dobbelt Kapsel, som laa paa Arbeidsbordet foran hende, tilføiede hun: »Nu kommer han jo strax med sin daglige Besked om mine Kjøreheste, og saa kan Du selv høre, om han har gjort Fremskridt.«

Lidt efter bankede det paa Døren, og Niels Kudsk kom varsomt ind paa Hosesokker. Han var en halvgammel, velvoxen og bredskuldret Karl med graaguult Haar og et lyst, struttende Overskjæg. Han var iført et Par blaa Liberi-Beenklæder, en spættet islandsk Nattrøie og et høit sort Halsbind, hvorover Kindbakkerne slog Fold.

»Goddau, Frue!« sagde han, idet han indtog en Stilling, der tydelig viste, at han havde været i Kongens Tjeneste.

»Goddag, lille Niels,« svarede Fruen; »hvor gaaer det saa med Hestene idag?«

»Ded gaaer inte godt, Frue; og nu, den onge Fyr der er kommen heryd, har vi jo Brug for dem.«

»Hvad er der da iveien, Niels?«

»Hvad der er iveien? Ded er inte saa godt at sige. Hinne, den Fjermer, er bleven krakilsk, hun bli'er s'gu inte til at kjøre med i de første Dage. Fanden veed, hvad der plager hinne; men halt er hun.«

»Er den Fjermer bleven halt, Niels?«

»Ja! den Unde partere mig! er hun saa!«

»Herregud! hvor tidt skal jeg dog bede Niels om at lade være med at bande?«

»Fruen skal aldrig mere i Livet bede mig om ded, for jeg har, Dævlen bryde, mig lovet mig selv, at aldrig en Ed skal komme over m i n Mund, naar jeg taler med Fruen.«

»Men Niels staaer jo i eet Kjøre og bander.«

»Gjør jeg ded?« udbrød Niels med det mest vantro Blik og tilføiede derefter med Inderlighed: »Ja, ded vil jeg dog gi'e min Saligheds Ed paa,

at ded Sidste jeg sa'e til mig selv, dengang jeg satte mine Træsko herudenfor, ded var, at jeg sa'e: Niels, sa'e jeg, Niels! nu skal du, den Unde knuse, æde og fortære mig, inte sige saa meget som s'gu, naar du kommer ind til Herskabet — Ja! Fanden hakke mig, gjorde jeg saa!« og Niels nikkede med dyb Overbeviisning.

»Gaa Niels! gaa sin Vei — han er jo reent desperat idag.«

Niels vilde svare; men Fruen vinkede ham bort med Haanden, og med sønderknust Mine sneg han sig ud af Stuen. Da Carlo hen paa Aftenen besøgte ham i Stalden, var han meget nedtrykt og bandte sine dyreste Eder paa, at den Banden tilsidst vilde lægge ham i Graven.

Efter Frokosten fik Proprietair Kroglund Ild paa sin Meerskums Pibe, vinkede ad Carlo, gik med ham ned i Haven til Materialskuret, aabnede Døren til det og pegede med Pibespidsen hen i den mørke Krog, idet han til Oplysning udtalte Ordet: »Examenspræmie.«

Drengen var nær falden ham om Halsen, da han havde opdaget, at den Belønning, Onklen nu gav ham for hans »Præliminairexamen«, var en Mast med tilhørende Storseil og Fok til Baaden. Alt var fuldstændig »sømandsmæssigt«, men let og smaat, saa at der, naar man bar sig nogenlunde fornuftigt ad, ikke var nogen Fare ved at bruge den temmelig brede og flade Baad med dens nye Seil.

»Men Onkel! hvem har Du dog faaet til at lave det?« spurgte Carlo, da han lidt efter høirød

af Iver og Glæde stillede Masten op i det Spor, som Hjulmanden havde været nede at anbringe, medens han var oppe til Frokost.

»Jeg talte til Dank,« svarede Kroglund, idet han syntes meget optagen af at trykke Ilden ned i sin Pibe; »Tømmermand Hansen besørgede det.«

»Er han hjemme?« spurgte Carlo forundret.

»Ikke længer — er igjen reist til Vestindien.«

»Ja! saa kan jeg begribe, at det er saa nydelig gjort: Der er Ingen, der kan arbeide som Holmens Folk.«

»Sletingen?«

»Nei! Onkel. De si'er, at der ikke er noget Land, hvor Skibene er byggede saa godt og saa smukt som vore Orlogsmænd.«

»Hvem siger det?«

»Alle! baade Officererne, Underofficererne og Folkene.«

Onkelen morede sig over hans inderlige Overbeviisning, men gjorde intet Forsøg paa at rokke den. Denne tillidsfulde Tro til Alt, hvad der udgaaer fra den Stand, man hører til, kan vel avle baade Kasteaand og Eensidighed — tænkte han — men det er netop en saadan Kulsviertro, som ofte avler kjække Handlinger, og det er et Arvestykke, jeg ikke vil fordærve for Knegten.

Da Baaden var rigget, og Carlo stødte fra Land for med gunstig Vind at seile op imod Strømmen, sagde Kroglund: »Ingen Landgang idag, Du! Næsholmerne er nu hjemme,« og dermed gik han op ad Huset til.

Næppe var Carlo naaet forbi den første Krumning i Aaen, før han til sin Forundring et Stykke fra sig saae en lille Baad, der kom drivende med Strømmen. I Baaden var der kun en lille Dreng paa omtrent sex Aar; han sad og red paa den midterste Tofte og syntes meget optagen af at see ind paa Land. Med Advarslen om Møllen i frisk Erindring bjergede Carlo i en Fart Storseilet og styrede for Fokken alene hen paa Siden af den anden Baad — det var jo »en heel Sviir« saadan at overhale en modgaaende Seiler — greb fat i dens Forstævn, dreiede den op imod Strømmen, bandt den fast til sit Fartøi, satte igjen Storseilet, og, først da alt dette var besørget, henvendte han sin Opmærksomhed paa den lille Fyr, der med opspilede Øine og i en Blanding af Angest og Vrede havde betragtet den »store Dreng«, hvis røde Krave med Guldtresser vakte en betagende Ærefrygt hos ham.

Da imidlertid den Lille opdagede, at han blev slæbt tilbage ad den Vei, han var kommen, fik Vreden Magt over Frygten, og han udbrød:

»Slip min Baad! Jeg vil ikke seile den Vei!«

»Vil Du da ned og laves til Rullepølse i Møllehjulet?«

»Hvad for et Møllehjul?«

»Hjulet i den store Vandmølle, som ligger dernede og vælter alle Baade, der kommer seilende med smaa Drenge.«

»Det er ikke sandt! Der er ikke nogen Vandmølle!«

»Hvad er der da?«

»Der er No'et, som hedder Stamhuset, og det skal jeg ha'e,« svarede den Lille og nikkede med Eftertryk.

»Hvem har bildt Dig det ind?« spurgte Carlo, der ikke forstod, hvad han meente.

»Det er sletikke No'et, No'en har bildt mig ind, for det er Fa'er selv, der si'er det.«

»Siger Din Fa'er, at Stamhuset ligger ved Møllen?«

»Nei! Fa'er si'er sletikke No'et om Møllen, han si'er, at jeg er Stamherre, og saa peger han altid denne Vei og si'er: »Der ligger Stamhuset:«

»Naa saadan! Og har han saa sagt, at Du skulde gaae alene ned i Baaden og lede efter Stamhuset?« spurgte Carlo og saae ham stivt ind i Ansigtet.

Drengen blev rød i Hovedet og stammede: »Nei .... men .... Fa'er sov til Middag, og Søster syede, og saa gik jeg ned i Baaden for at lede efter det... Slip mig nu... Aa hvad!«

»For at Du skulde komme i Møllehjulet? Nei! nu tager jeg Dig hjem. Det er vel fra Næsholm, Du kommer?«

»Ja!« svarede Drengen mut og havde vist den største Lyst til at tilføie: »Du er en rigtig ækel En;« men den røde Krave imponerede ham. Derfor taug han, men sad og skulede hevngjerrig hen paa Carlo, der nu fik travlt med at manøvrere Baaden igjennem de skarpe Krumninger, man maatte forbi, før man kunde faae Øie paa Næsholm.

Han dreiede om Pynten: Udsigten aabnede sig, Lysthuset ved Bredden traadte frem, Havens Træ-

klynger og Blomsteranlæg fulgte efter, og det før saa hemmelighedsfuldt slumrende Slot stod nu lysvaagent for ham med aabne Vinduer og Havedør. Som det laa der i den klare Sommerdag, badet i Lys, straalende af Blomster, kvæget af Skygge, besad det Alt, hvad der kunde fængsle Øiet; men det var ikke længer saa anelsesfuldt tiltrækkende som dengang, det af Phantasien var blevet ført over i Eventyrets Trylleverden.

Og dog var der noget Eventyrligt ved det Hele. Forrige Gang havde han foregjøglet sig en heel Række vidunderlige Ting, som han skulde opleve, naar han først satte Foden iland ved den slumrende Lund, og i sin Higen efter at gribe det Ubekjendte var han sprungen iland, havde vovet sig videre og videre frem og var saa bleven truffen — af Hr. Kroglund! Nu var derimod Eventyret kommet ham imøde paa Veien, det havde rakt ham Haanden for, at han ubekymret kunde stige iland — og det til Trods for, at Onklen havde sagt: »Ingen Landgang idag«.

Ja! var det ikke, som han tænkte? Der kom jo den slumrende Prindsesse! Klædt i Hvidt, med mørkt flagrende Haar, kom hun løbende ud fra Huset og ned mod Aaen. Først i Lysthuset standsede hun, lænede sig ud over Karmen imellem Pillerne og saae ned i Baaden.

Kom hun mon lige fra Syden? Hvor hun dog lignede dem derhjemme — tænkte han, og det ikke uden Grund: de store mørke Øine, den mathvide Hudfarve, de røde Læber, hvorimellem blændende Tænder netop skinnede frem, var Alt saa fuld-

stændig sydlandsk. Selv Skuldrenes Runding og det Fyldige i de barnlige Former hørte Syden til. Men, om hun var stor eller lille, smuk eller ikke, det gjorde han sig ikke nogen Tanke om — han følte langt mere, end han tænkte, at hun var et Billed af det Land, han hang ved, og han ventede næsten, at hun skulde tiltale ham paa Italiensk, idet han strøg tæt udenom Lysthuset for at dreie ind ved Siden af det.

»Du slemme Dreng!« sagde hun til den Lille — rigtignok paa Dansk, men med en saa blød og klangfuld Stemme, at Carlo strax tilgav hende. — »Hvor Du har forskrækket os!«

»Jeg vilde bare lede efter Stamhuset,« svarede Stumpen med et Udtryk, der varslede om, at han nok ved Leilighed skulde gjøre det om igjen.

»Men Du lille Nar — Stamhuset, det er jo her.«

»Nei! det er det sletikke, for Fa'er si'er, det er den Vei.«

»Ja! de fleste af Jorderne ligge den Vei; men her er jo Hovedgaarden,« svarede hun tildeels henvendt til Carlo, der havde gjort Seilene fast og nu løftede den Lille — som syntes at have den største Lyst til at stritte imod — op til hende.

»Men, hvor fandt De ham?« spurgte hun.

»Nede ved Høimarkgaard.«

»Nei! hvad siger De! Saa kunde han jo være kommen ned til Møllen, inden vore Folk havde naaet ham.«

»Har De da først faaet det at vide for lidt siden?« spurgte Carlo, der havde lagt Masten og

var ifærd med at lægge Alt tilrette for at ro hjem med Baaden.

»Ja! for et Øieblik siden kom Gartnerkarlen og sagde, at Baaden var borte, og at en af Pigerne havde sagt ham, at Ingen kunde begribe, hvad der var blevet af »Stamherren« — hun rødmede let, da hun brugte denne Betegnelse, og kunde ikke skjule et ufrivilligt Træk om Munden, idet hun tilføiede: »Under det Navn gaaer han her paa Gaarden.« »Jeg lod strax Karlen bede Forvalteren om at sende Bud ned langs Aaen, og saa sagde jeg til Tjeneren, at han skulde skynde sig hen og lade Fader det vide. Selv løb jeg herned — og saa saae jeg Dem komme.«

Alt dette stod hun og fortalte med paafaldende Ro, man kunde næsten sige med Træthed i den bløde Stemme, medens Drengen, som hun holdt ved Haanden, sled i hendes Arm og hviskede: »Kom, Clara! kom! Jeg kan ikke li'e ham der med Stads paa Trøien.«

Idet hun sluttede sin Beretning, kom en høi, mager Herre, med en langhaaret Cylinderhat og løst hængende Sommerklæder, rundt om Høien og gik ned imod Lysthuset. Hans graalige Ansigtsfarve, Mundens Krumning og det kolde Skjær i Øinene gav hans regelmæssige Træk et mindre tiltalende Udseende. Han skyndte sig som en Mand, der ikke er vant til at skynde sig, og han syntes at være bevæget som en Mand, der ikke har den Vane at lade sig bevæge.

Da han fik Øie paa Drengen, gik der et lyst Glimt hen over hans Ansigt, han rømmede sig og

sagde med en Blanding af paatagen Ro og ulmende Fortrædelighed:

»Naa! Der er han jo. Hvad skulde vi saa have al den Spektakel for.«

Med den lette brunlige Rødme, der kom og gik i hendes Kinder, svarede Clara behersket, næsten koldt: »Ja! nu er han der — men for lidt siden var han der ikke.«

Jægermester Raffel til Næsholm kunde ikke see Baaden, der laa bag Lysthuset, og svarede gnavent: »Saa var han vel i Jordbærbedene.«

I det Samme skød Carlo med sin Jolle op forbi Lysthuset, som han stødte ud fra. Han lagde Baadshagen, idet han tog Huen af for Jægermesteren, og satte sig tilrette for at roe.

»Cadetten der har bragt ham,« bemærkede Clara. — »Han var nok ikke ret langt fra Møllen, da han fandt ham,« tilføiede hun, da Faderen ikke syntes at ændse hendes første Bemærkning, og gik saa med Drengen op ad Høien.

Jægermesteren tog nu meget ceremonielt Hatten af for Carlo og sagde: »Maa jeg ikke tale et Ord med Dem.«

Carlo roede Baaden rundt, lagde den ind ved Lysthuset, gjorde den fast og sprang iland.

»De er vel den Cadet, som Hr. Kroglund ventede?« spurgte han stivt og formelt. »Hans Næstsøsken debarn, ikke sandt?«

»Jo!« svarede Carlo og saae ham saa freidigt ind i Ansigtet, at han vendte Blikket bort.

»Deres Navn er Verling, har jeg hørt« — og som i Tanker mumlede han: »En velmeriteret

Familie, gode Connectioner,« hvorpaa han med tydelig Stemme bemærkede: »Og de har truffet min Søn i Baaden, tæt ved Møllen?«

»Nei! tæt ved Høimarkgaard.«

»Ja! det er jo ikke saa ganske tæt ved; men, hvis De ikke havde mødt ham, var Baaden vel dreven ned til Møllen?«

»Hvis den ikke underveis var kommen ind i Sivene,« svarede Carlo med et Forsøg paa at smile til den stive Herre.

»Det er rigtigt!« udbrød Jægermesteren, »Det er meget rigtigt!« — Hvor fandt han det dog velgjørende ikke at være nødsaget til at takke Carlo. Han kunde altsaa bevare sit nedladende Standpunct. »Det er meget rigtigt, det med Sivene; men det var dog godt, at De mødte ham: det kunde i værste Fald være gaaet galt!« — Og ved Tanken om, at han kunde have mistet sin Arving, sin Stamherre, ham, for hvem Stamhuset var blevet oprettet, det Eneste i Livet, han havde nogen inderligere Følelse for, det Eneste, der interesserede ham mere end Stamtavler og Penge — ved Tanken om en saadan nærliggende Mulighed, nedlod han sig i den Grad, at han sagde: »Deres Onkel talte om at forestille Dem for os: nu er det overflødigt. Vil De lære min lille Stamherre at bære sig fornuftigt ad i en Baad, vil jeg være Dem meget forbunden.« Derpaa trak han Veiret dybt — det havde jo ogsaa været en meget anstrengende Dag.

»Jeg bliver her saa kort,« svarede Carlo, for hvem det Tiltrækkende hos Datteren var blevet stænket over med Riimfrost af Faderen.

»Saa venter jeg Dem hver Dag for at give Børnene Lection i at haandtere Baaden. Jeg havde tænkt paa at lade den hugge istykker; men min lille Benedict har faaet Løfte om, at det ikke skal skee, og med hans Fremtid for Øie er det vel og rettest, at han itide lærer at beherske de forskjellige Situationer, som hans Liv vil kunne føre med sig.« Atter trak han Veiret dybt: det var saa besværligt at tale til Nogen saa ubetydelig som en Cadet. Men han syntes dog, at der under de foreliggende Omstændigheder var Anledning til at vise sig lidt opmærksom — Cadetten havde jo vel ikke frelst hans Benedict fra at blive ham berøvet; men han havde dog havt nogen Andeel i, at den høist uhyggelige Spænding, hvori hans Fader et Øieblik havde befundet sig, hurtig var overstaaet, og saa kunde det jo hellerikke negtes, at, havde Cadetten ikke tilfældigviis været ude med sin Baad, vilde der kunne være indtruffet en Ulykke, ja! en meget stor Ulykke. I Betragtning heraf tilføiede han da ogsaa meget nedladende: »Vil De ikke see Dem lidt om? Her er smukkere end noget andet Sted paa Egnen.«

Carlo undskyldte sig imidlertid med, at han kun netop kunde naae hjem til Spisetid, og sprang ned i Baaden, efterat han havde faaet sin Haand berørt af nogle stive Fingerspidser. —

»Saa kom jeg dog iland paa Næsholm,« sagde han, da han ved Hjemkomsten gik tilbords med Onklen og Tanten.

»Pokker heller!« udbrød Onklen med et nysgjerrigt Blik, og han fik derefter en kort Skildring

af det Forefaldne, der endte med de Ord: »Da jeg vilde roe hjem igjen, kom Drengens Fader; han sagde, han vilde tale med mig, jeg gik iland til ham, og saa spurgte han, om jeg vilde lære Drengen og hans Søster at roe og seile.«

»Men han takkede Dig da først,« afbrød Fruen med et Smiil, der krydsedes af et pudsigt ironisk Blik fra Manden.

»Det har jeg saamænd ikke tænkt paa,« svarede Carlo — »Jeg troer forresten ikke.«

»Et Haandtryk er ogsaa en Tak,« henkastede Kroglund og spiste videre.

»Aa ja! naar man kjender og forstaaer hinanden,« bemærkede hans Kone og spurgte derpaa Carlo, om han havde faaet et rigtig varmt Haandtryk, hvortil denne leende svarede: »Det har jeg vist ikke — hans Haand er saa løierlig stiv.«

»Som hele Manden; det hører til Fornemheden,« yttrede Kroglund med et let Smiil.

»Er han da saa fornem?« spurgte Carlo.

»Tvivler Du?« svarede Onklen.

»Jeg veed ikke, men jeg synes ikke, han ligner de Folk, jeg saae saa mange af derhjemme. De var meget venlige og legede med mig, da jeg var lille .... Forresten mumlede han Noget om, at han kjendte vores Familie.«

»Naturligviis! — Gammelt Slægtregister. Kan dem alle udenad. Leder efter sit eget,« bemærkede Kroglund.

»Har han tabt det?« spurgte Carlo troskyldig, og hertil svarede Onkelen med sin dybe Latter:

»Han leder og leder, men finder bare Smaafolk. De Store kan han ikke hitte.«

Igjennem den Samtale, som derefter udspandt sig, fik Carlo endeel at høre om Jægermesterens tidligere Liv og Familieforhold. Han var Søn af en jævn Mand, der oprindelig havde været i Urtekræmmerlære, men efterhaanden, især ved Hjælp af en dygtig ældre Broder, svunget sig op til Grosserer. Først da han var bleven en ældre Mand med en ikke ringe Formue, giftede han sig, og den Søn, Konen skjenkede ham, opdrog han til at være Noget »ganske anderledes fiint end hans Fader« ved at sætte ham i en af Hovedstadens bedste Skoler, hvor Drengen Ingenting bestilte, deels fordi han af Naturen var yderst indolent, deels fordi han bestandig hørte, at med de Penge, han havde i Vente, skulde han nok komme til Ære og Værdighed, uden at bryde sit Hoved med kjedelige Bøger og tossede Examiner. Allerede i Drengeaarene erhvervede han sig en saa udviklet Opfattelse af sin egen Betydning, at han bestandig følte sig forurettet, og, da Faderen efterhaanden fik Øinene op herfor og begyndte at sige ham Sandheden, betragtede han det som en ny Forurettelse og fandt heri Medhold hos sin svage Moder. Men sin bedste Trøst fandt han dog hos en ung Pige, som Forældrene havde taget til sig. Hun havde et indtagende Ydre og var af en blød, medfølende Natur. Ved at beskjerme og beskytte ham, forgabede hun sig i ham og endte derfor med altid at see Tingene netop i det Lys, hvori han selv syntes, at de skulde sees. Saaledes voxede han op, og, da han var

bleven lidt over en Snees Aar gammel, var han en sand Plage for sit Hjem. Faderen gik derfor næsten med Glæde ind paa hans Forslag om at udbetale ham en større Sum, for at han kunde sætte Bo med sin Trøsterinde til Hustru. Kort efter døde hans Onkel og efterlod ham endeel Penge. Han nærmede sig herved Maalet for sine Drømme, at blive en større Godseier. Saasnart Konen fik en Søn, vilde han see at faae oprettet et Stamhuus. Men hun havde den Uforskammenhed at føde ham en Datter, og dermed kølnedes stærkt den Smule Følelse, han nærede for hende. Det gik da ogsaa snart op for ham, at hun havde den utilgivelige Feil at være flere Aar ældre end han selv, og, jo mere hun bøiede, føiede sig og beundrede ham, jo mere overlegen, afvisende og uomgængelig blev han overfor hende. Da Datteren, Clara, var en halv Snees Aar gammel, fødte hans stakkels Kone ham en Søn og lukkede derefter for bestandig sine Øine, lykkelig i Bevidstheden om, at han dog atter engang havde seet mildt paa hende. Ved at døbe Drengen Benedict viste han, hvormegen Vægt han lagde paa den Tanke, at Sønnens Fødsel havde voldt Moderens Død.

Datteren Clara havde jo allerede ved at komme til Verden som en lille Pige viist den største Hensynsløshed imod ham, og hun havde senere yderligere mishaget ham ved altid at krybe tæt ind til Moderen og see ængstelig og forskræmmet op paa ham, naar han Dag ud og Dag ind gav sine Luner Luft overfor sin Syndebuk. Det var derfor ogsaa høist beleiligt for ham, at han for den lille Piges

Opdragelses Skyld ved Moderens Død kunde sætte hende i Huset hos nogle Slægtninge, og her havde hun næsten uden Afbrydelse opholdt sig, indtil hun, et Aarstid før Carlo saae hende, var kommen hjem for at være sin Broder til Selskab. I denne Henseende var hun mere tilfredsstillende, end den vanskelige Fader havde ventet: skjøndt fyldig var hun lille af Vext, saa at hun saae langt yngre ud end sin Alder, og det fulgte derfor ganske af sig selv, at Faderen endnu en rum Tid vilde kunne behandle hende som et Barn. Kort før hendes Hjemkomst var Faderen flyttet ind paa Næsholm, som han havde kjøbt efter sine Forældres Død for deraf at oprette et Stamhuus til Sønnen. —

Morgenen efter Mødet med Jægermesteren indfandt naturligviis Carlo sig ved Lysthuset for at »melde sig til Tjeneste«, og, da han hverken der eller i Haven øinede Nogen, gik han hen til Huset og op ad Hovedtrappen. I Døren kom Clara ham imøde. Det viltre Haar hang i krusede Lokker ned under den bredskyggede Straahat, og den Haand, hun rakte Carlo til Velkomst, lignede slet ikke Faderens — den var lille, blød og venlig.

»Kom nu først ind og sig Goddag til Tante!« sagde hun, idet hun førte ham ind i et Cabinet ved Siden af Havestuen og forestillede ham for en gammel stivrygget Dame, som med store Hornbriller paa den skarpe Næse sad og beskjæftigede sig med Linnedsyning. Hun tog Brillerne af, saae stivt paa Carlo med et Par store afblegede graa Øine, gav ham et lille Nik og bemærkede i en Tone, hvori en mere erfaren Iagttager end en lille

Fyr paa fjorten Aar havde sporet et Stænk af Ironi:

»De bliver opdraget til at bære Ansvar — saa kan De vel ogsaa bære det, der nu lægges paa Dem; men vær forsigtig! — meget forsigtig!« Saa saae hun paa ham, som om hun havde Lyst til at sige en heel Deel mere, men taug.

»Ja! see nu, om De kan faae Bent med,« bemærkede Clara; »han er endnu vred fra igaar .... Men, det er sandt! kald ham ikke Bent uden til Tante og mig — for alle Andre hedder han Benedict.«

Carlo vandt snart Seir over den Lille ved at love ham, at han skulde faae hans Cadettrøie paa, saalænge han selv roede, og saa gik de ned til Baaden. Paa Veien derned sagde Clara til ham:

»De maa ikke være bange for Tante, fordi hun seer noget streng ud og ikke siger Meget, naar Folk hører paa det. Hun er virkelig saa god.« De gik et Par Skridt til, og, idet Rødmen skød op i Kinderne, tilføiede hun med sagte Stemme: »Hun er vist meget klogere, end de Fleste troer.«

»Hun seer meget ældre ud end Deres Fader,« bemærkede Carlo for dog at sige Noget.

»Ja, hun er ogsaa hans Faster, og det er nok efter min Bedstefaders Ønske, at hun styrer Huset for os.« —

De mange Gange, Carlo før havde roet op ad Aaen, vare de Omgivelser, han drog forbi, smeltede sammen med Barndommens Minder, og han havde fundet en veemodig lokkende Glæde i saaledes at glide hen imellem Drøm og Virkelighed.

Men nu vare baade Drøm og Virkelighed ifærd med at smelte saaledes sammen, at han ikke kunde finde Rede i dem. Som hun der laa henstrakt paa Toften agter, med Haanden legende i Vandet og de store mørke Øine snart dvælende paa ham, snart sænkede ned mod den boblende Strøm, var hun det yndigste Billed af Syden, som var dalet ned lige foran ham. Han kunde tale til dette Billede, høre dets Stemme, see dets Smiil. Hun smilede ikke ofte; men, hvor lyste det saa ikke op i hendes Ansigt, naar Smilet vovede sig frem. Og saa Farven, der kom og gik, den smittede ham jo ligefrem — men hvorfor kom og gik den? —

Dagene svandt som Timer, aldrig havde en Ferie været saa kort, og, da han den sidste Dag før Afreisen nølende snarere styrede Baaden med Aarerne end roede den ind fra Søen med Strømmen, havde hans Drømmeverden skiftet Skikkelse og Form. Clara hævede sig over Billedet af Syden, hans Moder, som hans Tanke tilbedende havde hængt ved, veg tilbage og stod i det Fjerne som en Skytsaand med ubestemte Omrids, medens uklare Ønsker og Længsler nu kredsede om hende, »den Guddommelige«, der havde draget ham ind i Drengeaarenes første betagende og bedaarende Sværmeri.

Og hun? — Ja! hvem kan sige det? Hun sad saa stille med sænkede Øine og lyttede, naar han talte, fik ham til at fortælle om det Meget, han allerede havde seet og oplevet, og, naar han taug, saae hun spørgende op paa ham eller spurgte sagte: »Hvad saa?« skjøndt Emnet ofte var udtømt. Han forstod hende dog og var saa stolt i Følelsen af, at

hun saa gjerne lyttede til ham. Undertiden kom hun ned til Baaden alvorligere end ellers og sagde: »Idag skal De tage Dem af Bent, jeg er saa træt;« men, naar saa Broderen jublede ved at vise de Fremskridt, han havde gjort i at bruge Aarer og Baadshage, reiste hun sig langsomt — hendes Bevægelser vare altid bløde, næsten magelige — tog en Aare og sagde: »Jeg maa ogsaa øve mig for ikke at gjøre min Lærer Skam.«

»Min Lærer«! Hvor følte han sig voxe ved disse Ord! De vendte ogsaa fuldstændig om paa Forholdet: hun var ham altid saa overlegen i sin beherskede, rolige Betænksomhed, i sin næsten beskyttende Optræden. Men dette gjorde han sig ikke Rede for: han følte kun ved at blive kaldt hendes Lærer en ubestemt Higen efter at kunne lede og beskytte hende, og han syntes bestemt, at hun maatte trænge dertil, hun saae jo ofte saa alvorlig ud — og Jægermesteren var vist meget værre at omgaaes end Fru Dank. Fru Dank var i Grunden skikkelig sammenlignet med ham. »Ja! hvem der rigtig kunde blive til Noget for hendes Skyld!« det var hans Tanke, da han efter den sidste Tour roede bort fra Lysthuset og nikkede sit Farvel.

Fra nu af begyndte hans Breve til Hjemmet at faae et lysere Skjær: han dvælede mindre og mindre ved sin Længsel efter Barndomshjemmet og røbede mere og mere Sands for den Skjønhed, Norden eier. Men han gav sig ikke mere saaledes hen i Brevene til sin Moder som tidligere — og dette havde til Følge, at der imellem hende og hans Tante efter-

haanden udviklede sig en Brevvexling, hvorigjennem Forældrene i de kommende Aar fik Meget at vide, som han troede skjult for Alle.

XIII.

Medens Carlo Verling og hans Kammerater fortsætte deres Uddannelse paa Søcadetakademiet, gaae vi en fire, fem Aar frem i Tiden og aflægge et Besøg i Nyboder.

Der er vist ikke ret mange Kjøbenhavnere, som ikke, idetmindste af Udseende, kjende det lille Stykke af Hovedstaden, der af Christian IV og Christian V opførtes til Holmens Folk, den faste Stok. Der er vel gnavet en Deel bort af denne lille Caserneby, men forøvrigt har den næsten fuldstændig bevaret sit oprindelige Præg. Før Jernbanernes Tid kunde Hovedstadens Beboere vanskelig undgaae at komme forbi den, naar de skulde »i Skoven«, og det er vel de Færreste, som ikke tilfods eller tilvogns have søgt denne vore Fædres ypperste Sommeradspredelse. Imellem de yderste Huse langs Grønlandsgade og Østerport holdt der jo, saasnart Veiret kunde beskyldes for at være sommeragtigt, Snese af »Kaffemøller« med deres forsorne, støiende og prangende Kudske, omgivne paa Helligdagene af en pyntet Skare, der tingede om Prisen og om at komme lidt hurtigt afsted. I den sidste Retning vare Kaperkudskene altid

meget villige: »Sæt bare op, saa kjører vi lige strax,« svarede de uden Betænkning; men, inden man fik seet sig om, var Fyren forsvunden — heelt oppe ad Store Kongensgade til, antastede han Folk med Forsikkringer om, at han kun havde et Par Pladser, der skulde besættes, saa kjørte han strax. De, der sad paa Vognen, havde da rigelig Tid til at studere Nyboders Udseende. Men baade Herskabsvogne og Hyrevogne maatte jo denne Vei, og kun de Kjørende, der vare meget optagne af deres Naboer i Vognen, kunde da undgaae at kaste et Blik paa Nyboders eensartede Smaahuse.

For dem, der aldrig have havt Leilighed til at slutte Bekjendtskab med den faste Stoks Hjemstavn, er det imidlertid saare let at gjøre sig Begreb om dens fordringsløse Udseende. Række paa Række ligge de sammenbyggede guultmalede Huuslænger med deres høie røde Tage langs snorrette og forholdsviis brede Gader. I den tarvelige Deel, som nu for Størstedelen er fortrængt af høie private Bygninger, ere Husene kun paa eet Stokværk, medens de i den øvrige Deel, der i mindre Grad har maattet vige for Hovedstadens Udvidelse, ere rummeligere, have større Gaardsplads og to Etager. I Stueetagen er der en smal Huusdør og i Almindelighed tre Fag Vinduer, »paa Salen« er der et Fag mere, og dette afgiver Lys til det fælles Kjøkken, som i Stueetagen maa lade sig nøie med Lyset fra et smalt Vindue ved Siden af Døren. For Enden af de fleste Længer er der et noget større Huus, »Pavillonhuset«, der tjener til Bolig for Officerer og Mestere. Tidligere strakte Nyboder

sig fra Østerport langs den ene Side af »Ny Østergade«, Fortsættelsen af Store Kongensgade op til Hindegade, omtrent udfor Frimurerlogen, omtrent ligesaa langt op paa den ene Side af Rigensgade og derefter langs »Grønlandsgade«, nu Østervoldgade, til Østerport. Gaderne betegnes ved Dyre- og Blomsternavne, og de saakaldte Blomstergader ligge imellem Adelgade og Rigensgade. Ved Nyboders Beskæring ere endeel af disse Navne forsvundne, saaledes Løve-, Katte-, Pindsvine- og Timiansgade, nogle have bevaret deres Navn som Byens Gader, og andre danne Skjellet imellem Nyboder og Byen.

Man maa nu ikke troe, at man ved »Huus i Nyboder« skal forstaae et enkelt Afsnit af Længen med de omtalte tre til fire Fag til Gaard og Gade; thi det, der betegner Huset som et enkelt Huus, er kun Huusnummeret. Ved »Huus i Nyboder« forstaaes i Fagsproget et Værelse og et Kammer med halvt Kjøkken, nede eller oppe, til Gaarden eller til Gaden, og deraf opstaaer Betegnelserne: Gadestue eller Gadesal, Gaardstue eller Gaardsal. Skjøndt »Gadesal« rangerer høiest efter Bestemmelserne, saaledes at f. Ex. de fire Classers Tømmermænd efter deres Stilling i Classen have Ret til i første Classe at faae »Gadesal« og i anden »Gaardsal«, medens tredie og fjerde Classe maae lade sig nøie med »Gadestue« og »Gaardstue«, gjøres der ikke altid Fordring paa denne Ret, da man foretrækker Gaardsal og Gaardstue paa Gadens »mørke Side«, hvor man til Gaden lider endeel af Fugtighed og Kulde.

Disse Nyboders Huse see vel endnu næsten ganske ud som for Menneskealdere siden; men i enkelte Henseender ere de dog fulgte med Tiden. De smaa Ruder i Blyindfatning vare alt forsvundne for en Menneskealder siden, og Muursteensgulvene ere efterhaanden blevne fortrængte af Brædegulve, der tidligere ofte bleve lagte af Beboerne selv. Lidt efter lidt anbragtes der to smaa Comfurer i det fælles Kjøkken; men endnu kan man i de mindre Huse træffe den aabne Skorsteen med sine to Ildgryder, og overalt i Kjøkkenerne sees endnu Mærkerne af Indfyringsstederne for de gamle Bilæggerovne, hvormed Stuerne opvarmedes. I enkelte andre Henseender har Nyboder mistet Noget af sin Eiendommelighed: det spores tydeligt, at man derude er voxet mere sammen med Byen og ikke som tidligere betragter den som Noget, der er langt borte. Man seer ikke længere Huusmødrene gjenne deres Høns og Ænder hjem hen paa Aftenen og faaer altsaa hellerikke Leilighed til at høre dem slaae en gemytlig Passiar af paa aaben Gade; Barken fra Garverierne, der Sommeren rundt var spredt til Tørring overalt i Gaderne, er ogsaa ifærd med at forsvinde og med den den gjennemtrængende Garverlugt, som Beboerne fordum førte med sig.

Men, er det landlige og frie Præg veget fra Gaderne, saa trives det dog endnu i Gaardspladserne mellem de lave Længer, hvor der kun er to Familier om hver Gaard. Her er der i Tidens Løb næsten i hvert solbeskinnet Hjørne blevet anbragt Syrenbuske eller Slyngplanter, hvoraf der dannes

smaa Lysthuse. Har man ikke selv Sol nok til at drive Planter frem, bøier man Grene og Skud ind til sig fra den gunstigere stillede Nabo, trækker dem over nogle Tremmer, der spigres paa Plankeværket, stiller en Bænk op under dem og fører saa her Landliv om Sommeren. Bekjendte af begge Kjøn give jævnlig Møde om Aftenen, der fortælles Historier, synges i Chor, og, har man tjent lidt extra til et Glas Punch, kommer der frisk Vind i Seilene. —

Tømmermand Hansen hørte som »Obertømmermand« ombord til Tømmermændenes første Classe og havde altsaa en Gadesal i Elsdyrsgade, hvor den Skibbygmester, han stod under, havde fiirdobbelt Huus i Enden af Længen. Han havde været hjemme længere end sædvanlig, og under Cadetcorvettens Klargjøring til Togtet besørgede han efter Chefens Anmodning Kahyttens Eftersyn og Udstyring. Herved fik han Leilighed til daglig at faae sig en lille Passiar med Carlo, der som »Eqviperings-Gast« bestandig færdedes ombord under Udrustningen. Den første Gang, de to Reisefæller vare trufne sammen ombord i Cadetskibet, kom han meget fornøiet hjem og sagde til sin Moder, der boede sammen med ham:

»Det er, som jeg fra først af har sagt: der er ikke saa meget som et fineret Hjørne ved ham. Blank poleret er han at see til — ligesaa fornøielig som saadant et rigtig nydeligt Stykke Arbeide, man længe har gaaet og pillet med. — Og saa ligefrem! Accurat som han endnu var den lille hidsige Dævel, jeg engang maatte ta'e i Nakken.«

Moderen, en graahaaret og rørig ældre Kone med et Par livlige og kloge Øine i det stærkt rynkede Ansigt, var ifærd med at rydde bort fra Bordet, for at sætte Maden frem. Hun standsede dog ikke, som hun ellers pleiede for med Hænderne støttede til Bordet at lytte til, hvad Sønnen fortalte, naar han kom hjem fra Holmen, men mumlede blot:

»Aa ja! med ham har det vist ingen Nød.«

»Det har Du Ret paa, Mutter,« svarede Hansen; »men fornøieligt er det alligevel saadan at mærke, at han sletikke har slaaet sig, men i Et og Alt har beholdt Façonen.«

»Hvorfor skulde han slaae sig, Emilius, naar han, som Du si'er, fra Barnsbeen af har været et godt Menneske?« spurgte hun, medens hun strøg Trevlerne fra Syarbeidet bort fra Bordet.

»Hvorfor?« gjentog Hansen og satte sig paa Stolen ved det ene Vindue. »Jo, det skal jeg si'e Dig Mutter. Det er ikke saadan lige at gaae til for en ung Fyr, der omgaaes fornemme Folk og faaer al den Opdragelse, der hører til for at blive Officeer og byde og befale over Folk, der kunde være Ens Bedstefa'er. Med det Ene og det Andet bli'er han saadan stivet af og strammet op, at det nok kan hænde — hvad der jo hænds det bedste Rundholt — at han slaaer en Bugt.«

»Ja! bare Alle var, som de skulde være, saa spurgtes der ikke saamange Sørgeligheder i denne Verden,« bemærkede Moderen, idet hun gik ud efter Maden, som derpaa blev nydt i Taushed.

»Hvad var det, Du sa'e om den megen Sørgelighed?« spurgte Hansen, da han havde faaet Ild paa sin Pibe, »Du pleier dog ellers ikke at være traurig af Dig.«

»Traurigheden byder sig selv til Gjæst, og det er ikke hver Dag, man kan jage den paa Døren.«

»Er det Naboens Kone — hende, der altid klager paa Mandens Vidtløftighed — som igjen har havt fat i Dig, Mutter?« spurgte Sønnen med et spøgende Blik.

»Bare det var saa vel, min Dreng — Nei! det er meget værre end som saa!«

»Naa! er det saa galt?«

»Ja, det veed den søde Gud, det er.«

»Naa! saa lang ud paa det i en Fart — det er dog det, Du trænger til, Mutter.«

»Jeg veed ikke selv, hvad jeg gjør .... Jeg er bange, Du ikke skal syn's om det.«

»Syn's om det? — Være glad for noget Bedrøveligt — Nei! det maa Du ikke forlange af mig.«

»Det var hellerikke saadan meent. Det, jeg er bange for, er, at Du ikke skal syn's om de Tanker, jeg har gjort mig ved det.«

»Kom nu bare ud med det, der skal synes — jeg skal lade, som det sletikke kommer mig ved.«

»Men Herregud! det er jo netop det Besværlige, at jeg ikke rigtig veed, om det kommer Dig og mig ved eller ikke.«

»Nu bli'er jeg sgu nysgjerrig! .... Ja! syntes jeg ikke nok, jeg kunde mærke, at Du gik og mulede med Noget i disse Dage. — Vend saa op

og ned paa Muleposen, at vi kan see, hvad der er i den.«

Moderen, som efterat have stillet Tallerkenerne sammen ikke havde havt Øinene fra sit Sytøi, saae nu lidt usikkert op paa ham og spurgte:

»Du husker jo nok den Skipper derovre fra Jylland, som jeg kjøber Ost hos til os selv og Naboens?«

»Javel gjør jeg det!« — »Har han hængt sig?«

»Nei, Emilius! Du maa ikke gjøre Sjov med det — det er virkelig meget bedrøveligt.«

»Skal jeg see høitidelig ud?«

»Vær nu blot skikkelig og giv Tid, saa skal Du faae Redelighed paa det. — Naar jeg gaaer ned til ham, hvor han ligger udfor Enden af Boldhuusgade, saa veed Du nok, jeg pleier van at spørge lidt Nyt fra Frøkenen — den største af Pigebørnene der, hvor jeg tjente, før jeg giftede mig.«

»Javel! Hende, som blev saa farlig godt gift, og som Du var ligesaa glad ved, som jeg var ved den lille Fyr, jeg lodsede hertil fra Middelhavet.«

»Ja! Mage til Barn har jeg aldrig kjendt. Det var saamænd mestendeel hende jeg græd for, dengang jeg tog fra dem, og Herren skal vide, at det var med min rigtig gode Villie, at jeg giftede Din salig Fader.«

»Men er hun da kommen Noget til?« spurgte Hansen, der nu endelig var bleven alvorlig.

»Det har staaet længe paa; men nu er det blevet heelt galt. De holdt stort Huus derovre, baade med Kjøretøi og Liberikudsk, og Skipperen fortalte, at de en Tid kunde hamle op med Herre-

mændene fra Omegnen. Men der var nok noget Fedteri ved det Hele: han, Manden, var ikke det, han gav sig ud for, og saa gik det istykker for ham.«

»»Bøiten blank og binden krank« ligesom Fartøier, naar der gaaer Fyr i Tømmeret,« bemærkede Hansen med et Nik.

»Saa blev Manden poplex ... Mange Børn har de, og ingen Føde er der til dem,« tilføiede Moderen og saae spørgende op paa ham; men, da han vedblev at ryge uden at vende Ansigtet om imod hende, tilføiede hun: »Nu vil de see at faae det ældste Pigebarn ud og tjene.«

»Hvordan det?«

»Som Pige .... Hun har havt Omgang med alle de fine Frøkener fra Landet og i Byen og har lært, hvad de har lært; men det er hverken nok til at være Jomfru eller det, som de kalder for Guvenante — og saa er hun jo desuden altfor ung til den Slags — nei! hun faaer vel lade sig fæste som Barnepige. — Og at det skulde ramme min egen Frøkens ældste Datter, som de tilmed si'er slægter Moderen paa baade i det Ene og i det Andet.«

»Naa! og hvad har Du saa tænkt, Mutter?«

Med Sittren i de mange Rynker svarede hun: »Jeg har gaaet og speculeret paa, om vi ikke kunde faae Raad til at tage hende til vos — blot saalænge, til hun faaer lært saameget, at hun ikke skal lade sig kalde for en Sjokke, og at hun er gammel nok til ikke at la'e sig gjøre Nar af.«

»Saa Du vil li'esom jeg agere Lods, Mutter?« — »Men Reisen bli'er noget længere end den fra Middelhavet — og saa ta'er vi jo selv Ansvaret — der er Ingen, der lægger det paa os.«

»Hvad mener Du med det?«

»Jeg mener bare, at, naar min Mester eller Chefen si'er til mig »Gjør det og det, Hansen«, saa veed jeg Besked — mit Haandværk skal Ingen lære mig, og mit Arbeide kan jeg være bekjendt. Men dette hersens er der Ingen, der har Ansvaret for, uden vi selv, og, hvordan man skal gjøre saadan et lille Pigebarn klar til Afløbning, det er Noget, jeg aldrig saameget som har tænkt over.«

»Det med at gjøre klar, Emilius, det ta'er jeg mig paa. Din Mo'er var ikke nogen Sinke som Huusjomfru, og, hvad jeg har lært, det kan jeg lære fra mig igjen ... Og nu det med Ansvaret: det kan da ikke være værre end dengang, Du tog Dig af de store Folks Barn derovre: han skulde jo dog ikke som et stakkels hjælpeløst Pigebarn bjerges fra at falde i slemme Folks Hænder.«

»Du sa'e bjerges, Mutter — Ja! naar det kommer an paa det, saa venter ikke nogen ærlig Mand paa Ordre fra sine Foresatte — det vil da si'e, naar han for Tjenestens Skyld kan gjøre, som han vil.« — Han sad lidt og søgte mechanisk at faae Ild i Piben, der var gaaet ud under Samtalen, hvorpaa han tilføiede med en meget betænksom Mine: »Vidste man nu bare, hvad Tømmer der er i hende, saa vilde det falde lettere .... For, er hun af den Slags sammenstykkede, afpudsede og ferniserede Remedier, der falder fra hinanden, naar man skal

bruge dem, saa er det, at Ansvaret kommer, og saa hedder det, at det er os, der har spoleret hende, fordi vi gav os af med Noget, som vi ikke har Forstand paa.«

Moderen beroligede ham med, at, naar Barnet slægtede hendes kjære Frøken paa, var der Intet at frygte, og dertil sagde Sønnen: »Det vil vi nu haabe, Mutter, for, skal hun bjerges, saa duer det inte at betænke sig. Ligger en Mand og er ifærd med at drukne, saa spør man ikke, hvad han duer til, før man springer ud efter ham .... Det vil da sige, hvis man kan svømme .... Det, der kreperer mig med Pigebarnet, er, at jeg ikke kjender Noget til de Svømmetag, som der skal bruges. Men det gi'er sig vel nok — og, hvad det anbelanger, om vi har Raad til det, saa gi'er det sig vel ogsaa. Lidt, skulde man dog mene, at hun selv kan tjene til Føden.«

Da Sagen saaledes var afgjort, paafulgte der en lang Samtale om, hvorledes Tilbudet skulde gjøres, og, da forskjellige Forsøg paa at sætte et Brev op til Pigebarnets Moder vare mislykkede, gjorde man den glædelige Opdagelse, at den simpleste Fremgangsmaade vilde være at bede Skipperen, der i mange Aar havde seilet for Familien i Jylland, om at ordne det Hele. Madam Hansen var nede hos ham den følgende Dag, og han paatog sig ikke blot at overbringe Tilbudet, men lovede tillige, at han, hvis Moderen samtykkede, paa en af sine Reiser til Kjøbenhavn skulde føre Barnet med sig uden at forlange en Skilling derfor.

Et Par Dage før Cadetskibets Udlægning kom den Officeer, der havde været Næstcommanderende paa Fregatten, hvorfra Tømmermand Hansen var bleven sendt syg iland i Neapel, ombord i Corvetten og spurgte efter Cadet Verling, som blev kaldt op fra Lasten, hvis Stuvning han overværede med de øvrige »Eqviperings-Gaster«.

»God Dag, unge Mand!« sagde Officeren. »De kjender mig jo nok?«

»Jo! Capitainen har flere Gange talt til mig ved Præsentationen paa Akademiet.«

»Det er sandt! Det er der, jeg kjender de Herrer Cadetter fra. Ja, saa husker De jo, at jeg af og til skriver til Deres Fader, der aldrig glemmer at minde mig om at gjøre Noget for Deres Ven, Tømmermand Hansen. Det behøvede han forresten ikke: Jeg gjør saa meget af Fyren, at jeg af egen Drift gjør for ham, hvad jeg kan, skjøndt det jo hidtil ikke har frugtet. Det er ikke her som i England, hvor Alting gaaer efter Protection — her betænker man sig længe paa at forbigaae ældre brave Folk. Men se, nu har Fyren hjulpet sig selv: De har nok hørt om alle de Havarier, som det sidste Skib, han var med, ragede sig til i en Orkan. De maatte søge Havn for at reparere, og Hansen blev glimrende anbefalet for den Dygtighed, hvormed han ledede hele Arbeidet. Da nu en Formandsplads er bleven ledig, har jeg forhørt mig hos Over-Eqvipagemesteren og Fabrikmesteren, som begge to have sagt mig, at der er Ingen, som længer kan staae Hansen iveien, og at han derfor

skal have Pladsen. — Nu kan De selv skrive det til Deres Fader: det vil fornøie ham, at det er Dem, som melder ham det.« Idet han vendte sig for at gaae, bemærkede han med en Blanding af Spøg og Alvor: »Ja, De veed jo, at jeg af og til sender ham en lille Rapport om, hvorledes De selv klarer Dem. Skulde De ikke blive nævnt som en af de Flinkeste i Deres Hold paa Togtet, saa kommer jeg til at betroe ham Grunden: Man siger, at Cadet Verling undertiden er lidt stædig. Hvergang De faaer Lyst til at være det, saa husk paa, at det i Almindelighed er indskrænkede eller meget indbildske Folk, som lide af den Skavank.«

Da Carlo havde slugt Pillen, spurgte han, om han maatte sige Noget til Hansen om Udnævnelsen.

»Ja! det maa De nok, naar De tør indestaae for, at han ikke snakker derom, før han har faaet Brev paa det,« svarede Officeren og gik.

Carlo var ikke seen med at komme ned i Chefens Kahyt, hvor Hansen netop var igang med at samle sit Værktøi, for derefter at melde, at nu var han klar.

»Sig mig, Hansen! naar venter De at blive Formand?« spurgte Carlo.

»Naar min Formand i Corpset er rykket op, tænker jeg.«

»Hvorlænge kan det vel vare?«

»Det er ikke nemt at gjøre noget Overslag over; men de af mine Colleger, der morer sig med at regne saadant Noget ud, holder for, at det kan vare en Slump Aar endnu.«

»Og dersom jeg nu fortalte Dem, at det ikke vil

vare mere end et Par Dage — hvad vilde De saa sige?«

Tømmermanden saae forbauset Carlo ind i hans straalende Øine og svarede langsomt og alvorligt: »Saadant Noget si'er De ikke til mig for at gjøre Knas — det veed jeg — men der er En eller Anden, som har havt Ondt af, at Lieutenanten er saa omgængelig med mig, og saa har han paa Dril stukket Dem en lumsk En paa Ærmet.«

»Troer De, Hansen, at Næstcommanderende paa Fregatten, som De gik iland fra i Neapel, vilde sige saadant Noget paa Dril?«

»Har han sagt det?« udbrød Tømmermanden ganske bleg.

»Ja! ingen Anden, og han har givet mig Lov til at betroe Dem det, naar jeg indestod for, at De beholdt det for Dem selv, indtil Udnævnelsen er kommen.«

»Ja! har han sagt det, er det li'esaa bestemt, som om det stod til at læse i Bibelen. — Men jeg vil la' mig kalde for Koksmath, om jeg kan begribe det.«

»Det er da let at forstaa! De er jo netop bleven anbefalet til Underofficeer, fordi De har klaret Dem saa brillant, dengang De stod for Reparationen efter Orkanen, som De havde paa Deres sidste Togt.«

»Jeg skal jo ikke negte, at baade Chefen og Næstcommanderende gav mig gode Ord for det; men det var da ikke min Fortjeneste, at de Gripominusser derovre ikke paa egen Haand kunde gjøre et rielt Stykke Arbeide.«

»Men, hvis De nu ikke havde viist dem til rette — hvad saa?«

»Ja ... saa var det vel blevet derefter — men det er det, jeg er oplært til, og det er da ikke for Ingenting, at man er oplært i Kongens Tjeneste.«

»Naa, seer De! Saa har De jo ikke stjaalet Deres Udnævnelse.«

»Nei! det kunde jeg ikke falde paa at sige, naar det er mine Foresatte, den kommer fra; men jeg gaaer dog mine Formænd forbi.«

»Er det det, der gjør Dem saa alvorlig? Jeg troede, De vilde være bleven saa glad.«

»Det bliver jeg vel ogsaa, Hr. Lieutenant; men det kommer først efterhaands, som jeg faaer summet mig lidt. Nu tænker jeg kun paa de Byger, jeg skal til at gaae afveien for.«

»Hvad for Byger?«

»Dem fra Kammeraterne — de, som staaer foran mig i Corpset. For, naar de hører det, saa maa jeg nok helst see at være døv paa det ene Øre, ja kanske paa begge. Det kan nok hænd's, der bli'er bakket op for mig.«

»Hvad skulde de bakke op med?«

»Fleskesteg og Krandsekage bli'er det minsæl ikke! Nei! det bli'er snarere med suurt Øl og mugne Beskøiter. Der er ikke den Ting ved mig, som ikke bli'er mønstret af, og det, man ellers kalder for at passe sig selv og inte gjøre Vrøvl, bli'er lavet om til, at man har passet sit Snit og gjort sig lækker for sine Foresatte.«

»Men det er da ikke Noget at tage sig nær. — Sæt, at De blev sprunget forbi af en

Yngre, vilde De saa ikke ogsaa give lidt Ondt af Dem?«

Hansen saae forundret paa ham, dreiede lidt paa Munden og svarede saa: »Ærlig talt, har jeg aldrig tænkt over, at det skulde arrivere mig — nei! det har jeg ikke! Men, nu Lieutenanten si'er det, saa kommer det mig heelt løierlig for ... Det maa da være en bandsat Fornemmelse ... De Andre maatte jo være forskrækkelig skikkelige, naar de ikke skjeldte mig ud.«

Netop som Hansen havde sluttet sin Selvbekjendelse, kom Lyng springende ind og udbrød: »Naa, er Du her, Verling! Lieutenanten spørger efter Dig ude paa Banjerne — Du skulde jo være nede i Lasten — gjør Dig nu klar til at tage imod en ordentlig Røffel.«

»Hvor har De været henne?« spurgte den tjensthavende Cadetofficeer, da Carlo meldte sig til ham.

»I Chefens Kahyt,« svarede denne noget slukøret.

»Hvad har De der at bestille?«

»Der var Noget, jeg vilde sige til Tømmermanden, som arbeider derinde.«

»Naa! saa De holder Sludder med Tømmermændene og forstyrrer dem i deres Arbeide, istedenfor at lystre Ordre og være med ved Lastens Stuvning? Det er nogle kjønne Begreber, De har om Tjenesten. Bliv bare saadan ved, naar vi kommer tilsøes, saa skal jeg vise Dem en Række Nuller i Notebogen, der ere stillede paa Rad ligesom Tønderne dernede i Lasten!«

»Der fik jeg da ham paa Nakken for hele Togtet,« hviskede Carlo til Lyng, da Lieutenanten ikke længer kunde see dem.

Næste Dags Eftermiddag kom Tømmermand Hansen hjem til Carlo for at bede denne takke sin Fader, hvis Bistand, han var vis paa, det skyldtes, at »de Foresatte« havde været saa venlige imod ham.

»Nu faaer De jo dobbelt Huus,« bemærkede Carlo, og Gram, der var hos ham, tilføiede: »Og saa gifter De Dem vel snart? De fleste af Holmens Folk gifte sig jo i en endnu yngre Alder end Deres.«

»Ja! de si'er, at de paa den Maneer kommer bedre ud af det. Men jeg har min Mo'er, og, er der No'en, der kan holde Ens Kram i Orden, saa er det hende ... Ja! forresten faaer vi vist snart et Barn i Huset: en lille Pige fra Jylland, som det er gaaet tilagters for med Forældrene.»

»Er hun af Deres Familie?« spurgte Carlo.

»Nei! Det er justement det, som jeg ikke rigtig veed, hvordan jeg skal styre fri af,« svarede han nølende og med et usikkert Blik hen paa Gram.

»Tal De kun lige ud, Hansen,« faldt Carlo ind. »Cadetunderofficeer Gram kan De betroe Dem til ligesaa godt som til mig.«

Opmuntret paa denne Maade fortsatte Hansen: »Det Besværlige er, at, naar de høre derude i Ny-

boder, at hun er et fremmed Barn, som vi tæ'er til os for Venskabs Skyld, saa si'er de, at vi nok bilder os ind, at vi er komne til stor Velstand, fordi jeg er bleven Formand — saa stikler de til Pigebarnet, og det Hele ender med at blive skjørt i Sammenføiningen ... Det er det, jeg gaaer og speculerer paa. Jeg kan ikke finde ud af, hvordan jeg skal klare det ... Men saa er der en anden Ting — og det er nærved at være det Værste — hun er fiint opdraget, saa vi kommer vist til at sige De til hende. Hører de først det derude, griner de os minsæl lige op i Øinene.«

»Det kan jeg saa godt forstaae,« bemærkede Gram; »men De kan jo klare det Hele ved blot at sige Du til hende og lade hende kalde Dem og Deres Moder Onkel og Tante. Der er vel Ingen, som veed rigtig Besked med, om De har Familie i Jylland eller ei.«

»Ja! naar man kunde det,« bemærkede Hansen leende; »men er Mutter hendes Tante, saa bliver jeg jo hendes Fætter. Hvordan kan hun saa kalde mig for Onkel?«

»Det tager man ikke saa nøie.«

Med et inderlig fornøiet Smiil takkede Hansen for det gode Raad, men blev strax derpaa alvorlig og sagde: »Der er dog Noget, der falder mig ind — Lieutenanten maa nu ikke blive vred; men er det nu ogsaa, hvad man kan kalde for en ærlig Løgn, at bilde Folk ind, hun er Ens Familie, naar hun ikke er det? Er det Noget, jeg kan stikke ud til Commandanten?«

Da Gram, der morede sig over Spørgsmaalet, ikke strax svarede, udbrød Carlo: »Nei, det gik aldrig an! Nei, De maa betroe Dem til ham og spørge ham, om han giver sit Minde.«

»Naar der ikke er andet iveien end det, saa gaaer det glidende: han kalder mig saamænd aldrig for Andet end for »min Søn«.«

Hermed var denne Steen fra Hjertet, og han vilde skynde sig hjem for at fortælle Moderen, hvor nemt de indbildte Vanskeligheder kunde klares, da Carlo standsede ham med Spørgsmaalet: »Deres Moder var da rigtig glad over den Nyhed, jeg bragte Dem igaar?«

»Saa jeg skulde være gaaet hen og fortalt det til Mutter?« udbrød han. »Nei! Hr. Lieutenant, saa kjendte jeg kun lidt til Fruentimmerne! — Over hendes Mund var der naturligviis ikke kommet saameget som et Ord, for, hvad hun ikke maa si'e, det si'er hun ikke, — men, om det saa gjaldt Livet, havde hendes Ansigt ikke kunnet skjule, at hun havde noget meget Fornøieligt at gjemme paa, og saa havde de Andre snart lugtet Lunten. Nei! Mutter maa vente, til de Foresatte selv har sagt mig det.«

XIV.

Ved Hjemkomsten fra det Togt, som stod for Døren, da vi sidst saae Carlo, blev han og Lyng Underofficerer og traadte nu ind i det sidste Aar

af deres Ophold paa Søcadetakademiet, samtidig med at Gram afgik derfra som Officeer. Naar de saae tilbage paa de fire Aar, der vare forløbne, siden de gjorde deres første Togt, hvor de og Gram sluttede sig nærmere sammen som Landgangskammerater, havde de lidt vanskeligt ved at skjelne de forskjellige Aar paa Akademiet fra hverandre: den lange daglige Læsetid fra Eftersommer til Forsommer gav det Hele et eensformigt Præg, som endog forplantede sig til de forskjellige Lege, der gik Haand i Haand med Veirforholdene, og til de mange »Knuder«, Cadetterne aldrig forsømte at gjøre de Lærere, der havde været altfor svage eller godmodige til fra først af at sætte sig i Respect. Under Formiddagstimerne gik det endda an, saa kunde man tilnød holde Opmærksomheden, naar Læreren eller Kammeraterne foredrog Et eller Andet; men under de to lange »Aftentimer«, hvori Tiden fra fire til syv var inddeelt, var det meget svært ikke at plire med Øinene i de store halvmørke Sale, hvor fire, fem Talglys i Messingstager stode paa Rad langs Midten af det smalle Bord. Hvor var det da fristende, naar man forgjæves havde søgt at holde sig vaagen ved i det Uendelige at pudse Lysene, ved lidt Commers at rive sig ud af den omtaagede Søvnighedstilstand, der var parret med en ængstelig Følelse af, at man snart blev greben i Uopmærksomhed! Og Fristelsen var saameget større, som man vidste, at selv de »skikkelige« Lærere, der nødig meldte En, fordi man havde gjort Spilopper, meget let kunde finde paa at melde den, som havde været uopmærksom.

I den store Sal ud til Bredgade, der laa længst fra det lille Mellemværelse, hvor den tjenstgjørende Officeer opholdt sig, og altsaa var mindst udsat for hans Control, tyede man jævnlig til et livligt lille Kunststykke, naar det gjaldt om at ryste Søvnen af sig. Forberedelserne dertil gjordes i Mellemrummet mellem den første og den sidste »Time«, der naturligviis var værst at faae Bugt med, og de bestode i, at alle Rullegardinerne paa de meget høie Vinduer bleve rullede op, hvorpaa Snorene ved en kyndig Anvendelse af de Kundskaber i »Fart og Takling«, som man havde erhvervet sig ombord, bleve fastbundne saaledes, at de alle »gik los« ved et lille Ryk i en enkelt af Snorene. Naar saa Timen begyndte at være kjedelig, opdagede en af Cadetterne, at der ikke var rullet ned for Vinduerne, bad om Tilladelse til at gjøre det, og et Øieblik efter »rousede« alle Gardinerne ned med en saadan Fart og Eendrægtighed, at Læreren ikke kunde bare sig for at lee — men dermed havde han ogsaa tabt Magten; thi nu var man ikke bange for at sætte lidt Kryderi paa Legen. Det lod da hellerikke vente paa sig: en Aften mødte Læreren — det, der skulde gjennemgaaes, var efter Cadetternes Mening meget kjedeligt, og man opdagede derfor meget snart, at der ikke var rullet ned. Tilladelsen til at besørge det blev givet, og Læreren kunde ikke holde sig fra at skele hen til Vinduerne: han havde aabenbart faaet en Svaghed for den effectfulde Nedrulning, der hvergang aflokkede ham en smilende Bemærkning om, at de vare nogle store Børn. Men han

var ikke forberedt paa, at Kunststykket var forbedret siden sidst. Det lille Ryk blev givet, Gardinerne »rousede ned tikkelik«; men med samme Fart, som de gik nedefter, røg Lysestagerne hen ad Bordet og opefter. Han blev ligefrem imponeret, kunde i sin Overraskelse ikke mæle et Ord og slog sig tiltaals med en lille Formaningstale.

Slige »større Forestillinger« kunde man dog ikke hyppig hengive sig til; men man trøstede sig med en heel Deel mindre, hvoraf en enkelt fortsattes daglig, indtil vedkommende Lærer døde. Manden var meget kortsynet, og deraf benyttede man sig til at volde ham de utroligste Bryderier, hvergang han skulde skrive i Charakteerbogen. Man gav ham nemlig et Blækhuus med et meget lille Hul til at dyppe i, befæstede to Traade af samme Farve som Bordpladen paa Foden af Blækhuset og stak Enden af disse Traade igjennem hver sit Hul i Bordet nogle Tommer fra hver Side af Blækhuset. Naar han nu med det ene Øie sammenknebet og Hovedet paa Siden havde taget Sigte og jagede Pennen ned, blev der givet et lille Ryk i en af Traadene, og Pennen traf udenfor. Med en mageløs Udholdenhed kunde han gjentage Forsøget, og, først naar han udbrød: »Det er dog besynderligt! Lyset falder saa forkeert idag,« holdt man inde og hjalp ham tilrette. Han havde aldrig fjerneste Anelse om Sammenhængen.

Men, skjøndt Opfindsomheden i Retning af alle Slags Løier var saare frugtbar, gled alt Sligt, som sagt, ud i den daglige Eensformighed, hvorimod Børneballerne og for de Ældre »de halvvoxne

Baller« ofte vare Lyspuncter, som knyttede sig fastere til Erindringen. For mange af Hovedstadens opvoxende Baldronninger var et Bal ikke, som det skulde være, naar den røde Krave fuldstændig savnedes, og det indtraf ikke saa ganske sjeldent, at Folk, der ingen Cadetter kjendte, henvendte sig til Akademiets Chef om en lille Leverance af den efterspurgte Artikel. Endog i de diplomatiske Kredse benyttedes denne Fremgangsmaade, naar der var halvvoxent Bal, og her var Carlo som Følge af den Lethed, hvormed han talte fremmede Sprog, bestandig blandt de Udvalgte den sidste Vinter før det nysnævnte Togt. Der var især et af disse Baller, hvorom Erindringen fulgte ham ikke blot Vinteren ud, men hele Togtet igjennem, ja længe derefter.

I Reglen vare Cadetterne ikke meget henrykte over at blive kaldte ned til Chefen for at modtage »Indbydelse til Dands«, deels fordi der klæbede noget Tjenstligt ved det, som paa Forhaand gav Fornøielsen en Bismag af noget Formelt og Stivt, deels fordi de ofte kom blandt Folk, som de sletikke kjendte, og det var derfor ogsaa som oftest kun som Indledning til senere directe Indbydelser, at de fik nogen rigtig Fornøielse af disse Tilsigelser, der dog tjente dem til Beviis paa, at Chefen havde Tillid til deres Belevenhed. — Da Carlo og Lyng saaledes en Aften gave Møde efter officiel Indbydelse hos en høitstaaende Familie, traadte de ind i Stuen med afmaalt Forsigtighed, gjorde efter alle Kunstens Regler deres Buk for Vært og Værtinde, idet de nævnte deres Navn, og

stillede sig derpaa med megen Alvor tæt indenfor Døren, hvorigjennem alle Gjæsterne spredte sig i Værelserne. Lyng mønstrede meget opmærksomt alle de unge Piger, der kom ind, og gjorde uden at fortrække en Mine sine Bemærkninger om dem til Carlo, der stod med Siden mod Døren.

»Hille den Gloende! see Dig om, Du!« sagde han med Eftertryk; »der kommer En, som er fløiet hertil fra Portugal eller Spanien!«

Carlo vendte Hovedet og blev blussende rød: det var Clara, som fulgt af sin Fader gik ham tæt forbi uden at bemærke ham og derefter forsvandt i den Klynge af unge Piger, som var samlet i det næste Værelse.

Da Dandsen begyndte, stod hun ene og forladt i det opfyldte Værelse, da hun Ingen kjendte og altsaa var fremmed for de forskjellige Klikker og Grupper, som havde dannet sig om hende, og hvis spørgende Øiekast tydede paa, at man havde travlt med at faae at vide, hvem hun var. Efterhaanden som Herrerne kom ind og førte deres Damer bort til Balsalen, blev hun endnu mere alene, og Udtrykket i hendes Ansigt røbede, at hun ikke var paa det Rene med, om hun skulde blive i Stuen eller følge med det sidste Par, naar Ingen kom og bød hende sin Arm. Da dette vanskelige Øieblik indtraadte, gjorde hun et Skridt henimod Døren og bemærkede da først Carlo, som hidtil var bleven skjult af Herrerne, der strømmede ind.

»Er De her! — Det drømte jeg ikke om!« udbrød hun med en pludselig Opblusssen.

Carlo bød hende sin Arm og førte hende ind i Balsalen med en inderlig Bevidsthed om, at han aldrig før havde været saa glad, men uden fjerneste Begreb om, hvad han sagde, eller hvorvidt han overhovedet sagde Noget.

»Jeg kjender næsten Ingen her i Byen endnu,« sagde Clara stille og blødt, da de havde taget Plads i Rækken af Parrene. »Jeg følte mig saa fremmed derinde, da de Andre gik; men saa kom De – det var saa hjemligt.«

Han var endnu for betaget til at give noget Svar, som der var synderlig Mening i — det følte han dog nu — og stod med Jubel i Blikket og betragtede hende. Det forekom ham, at hun atter denne Gang, ligesom hvergang han paa Landet havde gjenseet hende i de forløbne Aar, var bleven mere indtagende i sit Væsen, mere henrivende smuk.

Det Indtryk, hun gjorde paa ham, skyldtes dog ingenlunde alene de voxende Følelsers Evne til at forskjønne alt det, Øiet og Tanken mødte hos den, han fængsledes af — nei! det skyldtes fuldt saa meget Claras egen Udvikling i Aarenes Løb. Da han første Gang saae hende, var hun i Ydre endnu kun et Barn med Overgangsalderens noget tunge og uharmoniske Former og med dens Mangel paa Herredømme over Gangen og Bevægelserne. Nu var al det Overflødige og Kantede veget fra hende, hele hendes Skikkelse var som meislet: hun var slankere om Livet, bredere og rankere over Skuldrene, og de hende medfødte langsomme Bevægelser havde faaet en sjelden Blødhed og Ynde. Øiet

havde mere Fylde, Smilet mere Udtryk — Barnet var ganske forsvundet, hun var fuldt ud en Kvinde.

Han havde alt tidligere havt en instinctmæssig Fornemmelse af, at der foregik en saadan Forandring med hende; thi, efterhaanden som han følte sig stærkere og stærkere draget hen til hende, var han bleven greben af en ubestemt, uforklarlig Ængstelse; det var ham, som fjernede hun sig fra ham, som blev hun mere og mere uopnaaelig — men netop derved droges han endnu stærkere hen imod hende. Dog blev han mere ængstelig for at tale, gav sig ikke længere som i Førstningen sine Ord fuldstændig i Vold.

De dandsede ud. Han holdt af Dandsen for dens egen Skyld, den lokkede ham til sig ved den rhythmiske Bevægelse, ved den sagte Vuggen, ved den lynsnare Flugt paa Tonernes Bud — og dog syntes det ham, at han aldrig før nu havde tilfulde vidst, hvad det var at dandse. Men hvilken vidunderlig Magt var der ikke ogsaa i denne Dands! Han var ikke længere den Tilbedende, der søgte ængstelig at nærme sig sin Guddom — nei! han var nu den Stærke, der bar hende, den Svage, i sin kraftige Arm høit over Skyerne i en berusende Flugt.

Dette Indtryk var endnu over ham, da de standsede. Han saae paa hende med et lyst, begeistret, tillidsfuldt Blik. Hendes dunkle Øine fangedes af hans, og et Skjær, inderligt og ømt som et Glimt af uendelig Lykke, kom og gik som Rødmen i hendes Kind.

Det varede kun et Nu — saa saae hun bort og sagde dæmpet, næsten koldt: »Er det Deres Ven Lyng, som dandser der med Damen i Blaat?«

»Ja!« svarede han med et Tonefald, der gjorde Svaret til et Spørgsmaal om, hvad dette pludselige Omslag betød; men det hjalp ikke at gribe efter det Forsvundne: Tryllekredsen var brudt, og, hvormeget han end dandsede med hende i Løbet af Aftenen og paa et Bal, hvor han kort efter traf hende, kom ikke det fangne Blik tilsyne igjen: hun var venlig og rolig, som da han første Gang saae hende, kunde endog være næsten barnlig spøgende; men han gjenfandt end ikke en Afskygning af det, der i hiint Øieblik efter den første Dands havde aabenbaret for ham, hvorledes hun vilde see ham ind i Øinene, hvis hun nogensinde skulde komme til at elske ham. —

Mindet om dette Blik forfulgte ham, og, da denne Vinter ikke skulde sluttes med nogen afgjørende Examen, gik hans Tanker saare ofte paa Vandring, naar han sad over Bogen. Det var en heel Forfriskning at komme tilsøes; thi under Livet ombord med dets praktiske Syssel kunde han dog tæmme Tankerne ved fuldt ud at kaste sig ind i sin Gjerning — og det var jo en Selvfølge, at han maatte bære sig saaledes ad, at hun kun hørte Godt om ham, hvis hun traf Nogen, som kjendte ham. Han havde jo hørt, at man klagede over hans Stædighed — han skulde nok vise, at han kunde faae Bugt med den!

Endelig var Togtet tilende, og det Øieblik var kommet, da han kunde tage ud til Høimarkgaard, hvor der som sædvanlig var Glæde ved hans Ankomst, baade i Hoved- og Sidebygninger, baade i Gaard og i Lade. Han var et friskt og freidigt Livspust for Alle, og Ingen tænkte over, at han ikke længere var en lille Dreng, men efterhaanden havde udviklet sig til en slank og velvoxen Yngling med tæt Duun paa Kinder og Overlæbe. Onklen og Tanten havde i Aarenes Løb draget ham nærmere og nærmere til sig, de vexlede jævnlig Brev med ham i Løbet af Vinteren, og Kroglund forsømte aldrig, naar han kom til Byen, at »udvikle hans æsthetiske Sands« — som han kaldte det — ved at tage ham med ud til Price's Theater paa Vesterbro, hvor de begge lo omkap ad den »uforlignelige« Pierrot.

»Om det saa er den Iistap af en Jægermester,« sagde Jomfruen til hans Tante, da de talte om Forberedelserne til hans Ankomst, »saa skal han være næsten venlig imod ham — han er ligeud en Hjertetyv, Frue.«

»Ja, det maa De rigtignok bekjende, Jomfru, De kræser jo op for ham som for ingen Anden, og, havde han kun med Dem at gjøre, blev han saa forkjælet, at Ingen nogensinde mere kunde gjøre ham det tilpas,« bemærkede hertil Tanten, ret som om hun i denne Henseende ikke havde det Ringeste paa sin Samvittighed.

Med Hensyn til Jægermesteren havde Jomfruen forøvrigt ganske Ret, og Tingen var meget mere forklarlig, end hun troede. I sin Jagt efter sine

Forfædre var den indolente Herre faldet over Navnet paa en italiensk Adelsmand, Silvio Rafaelo, og var efterhaanden kommen til den Overbeviisning, at det var dennes Slægt, han stammede fra. Han gav sig til saa ivrigt, han formaaede, at studere italienske Adelsslægter, og ved sin Faders Hjælp havde Carlo skaffet ham forskjellige Bøger, han ønskede, og hjulpet ham til at forstaae dem. Ofte fik han igjennem Onklen tilsendt Forespørgsler om Ord og Sætninger, der for Hr. Raffel vare vanskelige at udtyde, og han lod aldrig vente paa Svar. —

Veiret var ikke gunstigt, da Carlo Dagen efter sin Ankomst til Høimarkgaard gik i Baaden for at gjensee Clara. Vinden blæste friskt i samme Retning som Strømmen, og han maatte altsaa roe op baade imod Vind og Strøm. Men, hvad gjorde det? Det var jo ligefrem en Glæde at lægge Kræfterne dygtig til, naar hvert Aaretag førte ham nærmere det Maal, han i Maaneder havde higet efter. Han kjendte Aaen, undgik den Side, hvor Strømmen løb stærkest, søgte Læ for Vinden under Brinkerne og naaede Næsholm hurtigere, end han selv havde ventet. Der var igjen denne Gang tomt i Lysthuset og Haven; men, da han var gaaet et Stykke op imod Huset, kom den lille Bent — som han havde meget tilovers for, ikke mindst fordi han skyldte hans Nærværelse de mange Timers Samværen med Clara — løbende ned til ham og slyngede Armen om hans Liv med det Udbrud:

»Hvor det er deiligt, Du kom! nu skal vi rigtig til at more os med Baaden.«

»Det kan Du troe, vi skal,« svarede han; »men, hvor er Søster Clara?«

»Hun og Fa'er er kjørt bort imorges. — Kom og spørg Tante, om jeg saa strax maa følge med Dig i Din egen Baad,« sagde den lille Gut og trak ham ved Haanden med sig op imod Huset.

Carlo havde naturligviis den inderligste Lyst til at rive sin Haand til sig for at løbe ned til Baaden og med Vind og Strøm fare bort fra al den bittre Skuffelse. Men han havde paa Akademiet lært at »bide Adskilligt i sig« — han kunde, naar det kneb, s'ramme sine Ansigtsmuskler overfor noget Ubehageligt paa samme Maade, som han strammede Rygmusklerne, naar han som »Rad« tog en Lussing med Anstand, og han viste sig derfor for Clara's Tante uden noget paafaldende Spor af Skuffelse i sit Ydre.

»De finder Huset tomt,« sagde den gamle Dame, da hun havde budt ham velkommen; »men den, der længtes mest efter, at De skulde komme, er her dog.« »Ja! min Dreng,« sagde hun til Bent, der bad om at gaae ud at seile, »faa blot en varm Bluse paa, saa kan Cadetten tage Dig med sig.« — Da den Lille var gaaet, bemærkede hun: »Det er Synd, at man saadan skal forvænne det Drengebarn: der kunde blive Noget ud af ham, naar man sørgede for at hærde ham itide. Men det har vi ikke Mod til — og, har man først begyndt med at være ængstelig og forsigtig, saa bliver man ved dermed, det tager til og tager til. — Aa! ja, ja! hver har jo sin Maade at see Tingene paa.«

»Efter Alt, hvad jeg kjender til ham, er han dog baade en fornuftig og en rask lille Fyr,« bemærkede Carlo.

»Det er jo netop det, jeg selv finder — man behøver saamænd ikke at passe paa ham som paa et lille Barn. Men vi glemme her i Huset, at Børnene voxe til — det er jo gamle Folks Svaghed — og jeg har selv min Andeel deri. Hvorlænge varede det ikke, førend vi kunde huske, at Clara var en voxen Pige, og dog er det en Stund siden, hun fyldte de Tyve ... Ja! hvor Tiden dog løber. Jeg synes, det ikke er længer siden end igaar, at vi første Gang saae Dem: De var ikke høiere end som saa, og nu har De jo snart en voxen Mands Høide, — men i Aar er De dog kun et Barn imod Clara ... og i Sind vel ogsaa.«

»Er hun saa gammel af Sind?« havde Carlo Lyst til at spørge; men han var altfor undseelig dertil. Desuden følte han sig altid lidt usikker overfor den gamle Dame. Det, hun sagde, kunde ofte lyde saa dagligdags ligegyldigt; men saa kom der et Blik, en Betoning, og han blev tvivlraadig. Var der mon ikke Noget, som skulde forstaaes anderledes, end det lød?

Han sad lidt under dette Indtryk uden at svare; da sagde hun:

»Men De seer saa varm ud — jeg troede, det blæste køligt.«

»Jeg er varm af Touren herop: jeg havde ikke blot som sædvanlig Strømmen, men ogsaa Vinden imod mig.«

»Vinden blæser ikke altid fra den Kant, vi helst vil have det; men i Deres Alder har man just godt af at øve sine Kræfter. Man veed aldrig, naar man kan faae Brug for dem her i Livet.«

»Vi øve dem virkelig dygtigt ombord,« faldt Carlo ind med Tilløb til et Smiil.

»Det vil jeg saa gjerne troe ... Men der er mange Slags Kræfter, man kan faae Brug for, og der er mange Maader at øve dem paa.«

»Der kommer hun igjen med Noget, som har en dobbelt Mening,« tænkte Carlo og reiste sig med en befriende Følelse ved at see Bent komme løbende. —

Det var en livlig Tour, som den Smaa fik sig den Dag. Det luftede friskt, Carlo krydsede ud i Søen med ham, der kom stive Kast fra Lavningerne i Skoven, Baaden laa ofte med Relingen i Vandet, der brød sig for Bougen, og Skummet fløi som Støvregn hen over dem. Den Lille sad agterude i Bunden af Fartøiet, tæt foran Carlo, saae med en Blanding af Ængstelse, Beundring og Glæde op paa ham og sagde: »Nu er vi rigtig tilsøes — ikke sandt?« Lidt efter sagde han: »Troer Du ikke, Clara vilde more sig, hvis hun var med? ... Hun holder saa meget af at seile.«

»Jo! det kunde nok more hende, naar hun ikke blev bange — i saadant et Veir har hun jo aldrig været ude.«

»Bange? Nei! Hun er aldrig bange for at seile med Dig. Hun si'er altid, at Du passer saa godt paa os!«

Carlo havde nær passet mindre godt paa Skjødet, end han skulde — saa glad blev han over Drengens Ord. —

Da han efter Seiltouren igjen kom op med ham til Tanten, udbrød denne: »Ih! Du er jo ganske vaad, Dreng — det regner jo dog ikke.«

»Nei! det er kun lidt Stænk af Vandet, vi tog over. Naar han tager en tør Bluse paa og løber sig lidt varm, har han saamænd ingen Skade af det,« bemærkede Carlo.

»Hvem der dog kunde tage Alt i Livet saa let!« bemærkede Tanten og saae ham op i Øinene; »skifte Dragt eller ryste det af sig ... Men der er de Ting, som kaldes gjort Gjerning, dem ryster man ikke af sig: det tænker Ungdommen ikke paa.«

»Jeg maa nok see at komme afsted,« sagde Carlo, der igjen begyndte at føle sig omspændt af Gaader. »Hun er da ogsaa i sit allerværste Hjørne idag,« tænkte han.

»Sagde jeg Dem ikke før, at Clara bliver borte i nogle Dage?« spurgte hun, idet hun rakte ham Haanden til Farvel. »Hun har aftalt med en Veninde, Kammerherrens Datter paa Nakkebølle, at de skal skiftes til at opholde sig lidt hos hinanden« ... Har De Meget for ovre hos Dem i denne Tid?« henkastede hun derefter som et Spørgsmaal, hun ikke brød sig om at faae Svar paa.

»Nei! ikke mere end sædvanlig. Vil De betroe mig Drengen, skal jeg komme og hente ham til en Tour imorgen og de næste Dage med, hvis Veiret er skikkeligt.«

Hun tilkastede ham ufrivilligt et spørgende Blik, gav sit Samtykke og sagde Farvel.

Bent kom lidt efter løbende op fra Lysthuset, hvor han havde været for at see Carlo med strygende Fart seile hjemefter, og udbredte sig for Tanten med barnlig Glæde over Seiltouren paa Søen.

»Det var jo rart, Du morede Dig. — Og hvad snakkede I saa om?« yttrede Tanten med Øinene fæstede paa Sytøiet.

»Jeg spurgte ham, om vi nu var rigtig tilsøes, og det sa'e han Ja til, og saa viste han mig, hvordan man skal bære sig ad, naar der kommer slemme Byger, og hvordan man skal see, at de kommer. — Hør Tante! troer Du ikke nok, jeg kan blive Søcadet?«

»Er Du fra Forstanden, Dreng? Hvad skulde der saa blive af Stamhuset?«

»Det bryder jeg mig slet ikke om, naar jeg blot maa blive Søcadet.«

»Har han sat Dig det i Hovedet? — Var det det, I talte om?«

»Nei! jeg har jo sagt Dig, Tante, hvad vi talte om.«

»Spurgte han sletikke om, hvor Fa'er og Clara var henne?«

»Nei, men han sa'e, han kom igjen imorgen, og at jeg skulde løbe, til jeg blev rigtig varm for at være flink, naar han kom og hentede mig, og det har jeg lovet ham.« Dermed løb Drengen; men Tanten saae efter ham og mumlede: »Hvor Børn dog kan være tungnemme. Hvad skulde han

nu komme her for imorgen, naar det ikke var for at faae ham der til at snakke om Søsteren?«

Ferien lakkede stærkt ad Ende, før Clara vendte tilbage, og, da hun endelig kom hjem, var hun ledsaget af den omtalte Veninde, der hørte til den Slags unge Damer, som i tiskende og hviskende Sværmeri for deres »Egen« og »Søde« klynge sig fast til dennes Arm, hvor de gaae og staae, krybe tæt op til hende og omklamre hendes Haand, naar de sidde ned, og slutte Dagen med at snakke den »Tilbedte« isøvn, siddende i Puddermantel paa Kanten af hendes Seng.

Denne Veninde forvandlede de faa Timers Samværen med Clara til en sand Kval for Carlo; hendes Burrevæsen gjorde ham saa taus, alvorlig og pirrelig, at Clara ofte saae ganske forundret paa ham, og det Værste af Alt var, at den kjælne Veninde var saa bange for Vandet, at det ikke lykkedes ham at iværksætte den skumle Plan, han omgikkes med, at prøve paa at seile hende dygtig søsyg en Dag, det blæste. Til de øvrige for Carlo saa elskværdige Egenskaber føiede hun den mest grændseløse Skinsyge. Hvadenten de spadserede eller satte sig ned, gjorde hun altid sit Bedste for at forhindre ham i at faae Plads ved Siden af Clara.

Den sidste Dag, han besøgte Næsholm, havde han gjort et mislykket Forsøg paa at faae de unge Piger ud at seile. Den kjære Veninde havde strax opdaget, da de kom ned til Baaden, at det »blæste rædsomt« ude paa Søen. De satte sig da ind i Lysthuset, hvor Clara øieblikkelig med stor Be-

hændighed blev skruet ind i Hjørnet ved Enden af Bænken. Carlo sad i kulsort Humør lidt fra Veninden og flettede en Pidskesnert til Bent, som lænede sig op ad ham.

Da han havde siddet lidt og ruget over Venindens skamløse Mangel paa Hensyn, fik han et Indfald og vendte sig imod hende med Spørgsmaalet: »De sværmer jo for Poesi, Frøken?«

»Ja! jeg elsker Vers, især naar de handle om et inderligt Venskab«, svarede hun med et forelsket Blik paa Clara.

»Forstaaer De Italiensk?« spurgte han.

»Nei! jeg synger ikke, og man lærer jo kun Italiensk for at synge.«

»Da kunde det virkelig ogsaa lønne sig at lære det for at læse dets Digterværker. Det er ikke blot i Sang, at det klinger saa rigt og saa blødt.«

»Hvordan lyder det? Sig et Par Ord!«

»De skal faae et Par Ord af en stor Digter; han siger et Sted:

»*Lasciate ogni speranza voi che l'amate!*«*)

»Hvad betyder det?«

»Frit oversat betyder det: »Det er yndigt at have en Veninde, man holder grueligt meget af«,« og han stjal sig til at see hen paa Clara, der siden deres Gjensyn her paa Landet næsten som forsætlig vendte Øinene bort, naar hans Blik søgte hende. Denne Gang vare hendes Øine fæstede paa ham, og det med et Udtryk, som viste ham, at hun havde forstaaet, hvad han havde sagt paa Italiensk.

---

*) »Opgiver ethvert Haab I, som elske hende!«

»Hjælper De Deres Fader med at fortolke de fremmede Forfattere?« spurgte han hende.

»Undertiden« svarede hun og rødmede.

Dette var det eneste Lysglimt i al hans Skuffelse, og dermed drog han til Byen for at tage fat paa det sidste Aars Arbeide med det Forsæt at kaste al sin Evne ind paa at træde ind i Etaten som en ung Officeer, hvorom man havde de bedste Forventninger.

XV.

Hvad Carlo havde lovet sig selv, holdt han i det kommende Aar. Alle de tidligere Examiner paa Akademiet havde været forholdsviis lette, da Fagene vare inddeelte i Grupper, hvori man enkeltviis kunde underkaste sig Prøven. Til Officeersexamen, den saakaldte Concurrence, underkastede man sig derimod Prøven samtidig i alle Landfag, og derved blev den naturligviis meget alvorligere. Faldt man igjennem i et enkelt Fag, blev man ikke Officeer, før man i den paafølgende Vinter havde bestaaet Prøven i Faget. Han gik ingen Mellemvei i sit Arbeide, frasagde sig alle Baller og enhver Selskabelighed, og, da en Dag gamle Dank bemærkede til ham, at han dog engang imellem skulde tage sig lidt Adspredelse for at skaffe Tanken Hvile, svarede han; »Hvormange, troer De, kan hvile saadan ud, som jeg gjør det, naar jeg

kommer ind til Dem og beder Dem om at spille lidt for mig? Deres Violin har hjulpet mig, dengang det kneb — den kan sagtens hjælpe mig, naar det sletikke kniber.«

»Kniber det sletikke? Er Du sikker paa, at Du »klarer Dig godt?«« sagde den Gamle heelt glad ved at bruge et af Carlo's egne Udtryk.

»Ja! naar jeg ikke er ligefrem uheldig; men De veed vist, at jeg har god Tro til Lykken — idetmindste i den Henseende.«

Den Gamle klappede ham paa Skulderen med et inderligt: »Vi vil haabe i alle Henseender, lille Ven, ja! i alle,« hvorpaa han tog sin Violin og førte ham med Tonerne fra den Vemod, der skinnede frem igjennem Carlo's sidste Ord, over til Lys og Haab.

Fru Dank's Forhold til det unge Menneske i de Aar, der vare forløbne, vilde for en ironisk Iagttager have kunnet afgive Stof til en tragikomisk Fortælling, — men Dank havde Temperamentets Tilbøielighed til at tage Alt troskyldigt, og Carlo var for ung til at analysere de Indtryk, hans Omgivelser gjorde paa ham. Til sin Onkel sagde han, at Fru Dank efterhaanden var bleven meget from og skikkelig, og til Gram havde han af og til yttret: »Hun er næsten altfor venlig — jeg synes, hun undertiden ligner en Kat, der snoer sig og snurrer;« men videre kom han ikke. Det faldt ham ikke ind, at han var Fruens »Roman,« hendes »ulykkelige Kjærlighed,« og han var fjernt fra at tænke sig, at hun mange Gange i Eenrum forsikkrede sig selv om, at det var »i al Ærbarhed« —

»moderligt«, »aldeles moderligt« — at hendes Tanker saa ofte beskjæftigede sig med ham. Justitsraaden, hendes trofaste Sidemand ved festlige Leiligheder, havde sletingen Grund til at see saa ulykkelig ud som, da de sidst havde været sammen til lidt Lystighed. Hendes Venskab for ham var usvækket; men hendes Følelser for Carlo var noget Andet: det var naturligviis det Moderlige, der gjorde Forskjellen. Naar man ingen Børn havde, var det jo saa naturligt, at de moderlige Følelser vaktes for saadant et smukt ungt Menneske — »naar han var elskværdig« — »og fortjente det« — »og han var bleven elskværdig.« —

I Løbet af den sidst berørte Vinter var Alt gaaet heldigt og godt for Carlo; kun overfor Dandselæreren havde han ikke formaaet at tøile den Trods, som jævnlig var bleven ham bebreidet, og som han forøvrigt var godt paa Vei til at faae Bugt med. Umiddelbart før Søtogtet blev, som tidligere berørt, Cadetcorpset fremstillet for Kongen, og blandt de forskjellige Forberedelser til denne Fest, der kaldtes Præsentationen, var en af de væsentligste Indøvelsen af et større Dandsenummer, hvori de Dygtigste optraadte deels i Solopartier, deels i en »Pas de deux« og en »Pas de trois.« Naar Dandselæreren hen paa Vinteren gav Møde til Timen, og, istedenfor at lade Alle opstille sig samlede, traadte frem midt paa Gulvet, standsede med en betænksom Mine, slog Tact med den ene Fodspids og bevægede Haanden foran sig i bølgende Svingninger for derefter ligesom under Paavirkning af en pludselig Inspiration at vinke en enkelt af Cadetterne

hen til sig — saa vidste man Besked. Nu skulde det store Nummer indøves, og den Udpegede var kaaret til Solodandser. Saaledes blev Verling kort efter Nytaar vinket frem, og nu vidste han, at det var ham, der skulde dandse Solo. Dette var alt tidligere blevet ham spaaet af hans Kammerater, og han var da bleven enig med sig selv om, at Clara's Tante vilde have fuldkommen Ret i at sige, han kun var et Barn imod hende, naar han optraadte som Solodandser. Det forekom ham, at han ligeud nedværdigede sig selv, at han bortkastede sin Mandighed ved for en stor Forsamling at lade sig stille til Skue som »Badutspringer.« Han hverken kunde eller vilde gjøre det. Han kom altsaa frem, bukkede og stillede sig i Position foran Læreren. Denne kastede atter nogle Tankebørn ud i Luften med sin Haand, traadte nogle Skridt tilbage og sagde: »Vil De gjøre disse Pas«, hvorpaa han med Sikkerhed og Smag udførte Begyndelsen af en Solo. Carlo gjorde et Par indledende Bevægelser med Fødderne og erklærede saa, at han ikke kunde.

»Er De da syg, Underofficeer Verling?« spurgte Dandselæreren; »det er jo kun Phantasier over Taranteltrinene, og dem veed jeg, at De kjender.«

Scenen, da han skulde dandse Tarantel for de forsamlede Drenge hos Lieutenant Lassen, dukkede som ved et Trylleslag op for Carlo — det var jo ligefrem et Vink til ham om at staae imod.

»Jeg kan dog ikke gjøre de Trin,« svarede han.

»Sig hellere, at De ikke vil.«

»Det kunde det aldrig falde mig ind at sige til en Lærer,« svarede han ganske rolig.

»De ligner ikke Dem selv idag; De maa være syg. Jeg opgiver Dem!« bemærkede Læreren med overlegen Værdighed og vinkede ad Lyng, der straalende sprang frem og gjorde Trinene med en saadan »Appel«, at Gulvet rystede under ham. Det, han udførte, var mere Gymnastik end Dands; men netop derved fik han Leilighed til under Præsentationen at vise Cousinerne baade sin Styrke og sin Ynde, og Tanken herom gav ham en Freidighed, der vistnok bidrog ikke lidt til, at han slap heelskindet igjennem Examen.

»Concurrencen« var overstaaet, og dermed stod den aarlige Høitid for Døren. Det var en meget travl Dag for alle Cadetterne; men de glædede sig til den, især fordi den gav dem Leilighed til at vise deres store Færdighed i Gymnastik og Vaabenøvelse.

I Løbet af det Par Timer, Festen stod paa, optraadte de desuden i lidt forskjellige Dragter, og Omklædninger ere som bekjendt Noget, der morer Ungdommen. Først vare de opstillede langs den store Forhal og brede Trappe, der fra Porten førte op til Læsesalene, med Sabel, Taske og Gevær — ligesom under Udmarchen til Skiveskydningen — for at gjøre Honneurs for Hans Majestæt, der modtoges i Porten af Chefen og derefter af de forsamlede Officerer og Lærere i den forreste Læse-

sal. Cadetternes mandlige Slægtninge, en stor Deel af Marinens Officerer og forskjellige Standspersoner vare tillige indbudne, og de samlede sig i den største af Salene, for Enden af hvilken der var opstillet en Talerstol med nogle Rækker Stole foran til Kongen og hans Følge. I de øvrige Sale vare de Tegne- og Skrivearbeider, som i Aarets Løb vare udførte, fremlagte, og Kongen førtes rundt for at besee dem, medens Cadetterne benyttede Tiden til at lægge Hat og Lædertøi og stille op i Halvkreds paa begge Sider af Talerstolen. Kongen traadte da ind, tog Plads med sit Følge, og Chefen eller en af de mere fremragende Lærere holdt Festtalen, hvorefter Kongen reiste sig, tog Æressablen, der var fremlagt paa et lille Bord foran ham, og overrakte den til den Lykkelige, som havde vundet den ved sin gode Examen. Var der Ingen, som havde fortjent den, betragtedes det som et Skaar i Festligheden.

Nu løb Cadetterne ad Omveie hen til den næststørste Sal, hvor de vare opstillede tilhøire for Tavlen, naar Kongen med Følge kom derind for at lade enkelte Cadetter overhøre i de forskjellige Fag. Det hændtes da ikke saa ganske sjeldent, at Læreren ved Navn kaldte en anden frem end den, Hans Majestæt havde peget paa, thi Uheldet vilde stundom, at netop de Svageste bleve udpegede; men det var ikke altid, at Manøvren lykkedes.

Herfra begav man sig ned i Gymnastiksalen, hvor atter Cadetterne stode opstillede, og hvor endeel Damer havde samlet sig. Under Musiken fra Orchesteret over Døren traadte Forsamlingen

ind, stillede sig rundt langs Væggene, og saa udførtes det store Dandsenummer. Endelig kom den for Alle mest tiltalende Deel af Festen, Gymnastiken og Vaabenøvelserne, der udførtes i Skjorteærmer, hvide Beenklæder og hvid Vest.

Belønningen kom Dagen efter i Skikkelse af en Meddelelse fra Chefen om, at Hans Majestæt havde givet Chefen Valget imellem efter Togtet at gjøre et Bal eller en Skovtour for Corpset, dets Officerer og Lærere. Var der Nogen, der særlig havde udmærket sig i Frihaandstegning, blev hans Arbeide sat i Ramme og ophængt i en af Salene.

I mere end een af Cadetternes Familier var der Fest og Munterhed om Aftenen efter Præsentationen, og det ikke mindst hos Lyng's, i hvis gjæstfrie Huus der var samlet en heel Deel Ungdom, som fik sig en lystig Svingom. De unge Herrer vare mere villige til at dandse og stillede mindre Fordringer til Aftensmaden end nutildags, og, da de unge Piger mere lagde an paa at være smagfuldt end kostbart paaklædte, var det meget lettere dengang at faae en Dands istand, end det er det nu, i vore forvænte og forslidte nymodens Tider.

Carlo og Lyng vare Aftenens Helte, da Kongen havde henvendt nogle venlige Ord til dem begge: til Carlo, idet han overrakte ham Æressablen, og til Lyng i Anledning af hans Dands.

Blandt de unge Piger, som gjorde mest Lykke, bemærkedes der to, som vare fuldstændige Modsæt-

ninger i Ydre og Væsen. Den ene af dem, Lyng's Cousine, Marie, var snarere lille end stor, hun havde lyst Haar, trofaste blaa Øine, en munter Latter, var livlig og opfarende. Den anden var lidt ældre, høi, slank og mørkhaaret med bleg Hudfarve og store brune Øine. Mellem et Par af Dandsene kom Marie Lyng hen til Veninden, som stod alene i en Vinduesfordybning, og sagde:

»Du seer sletikke rigtig fornøiet ud iaften, Laura! morer Du Dig ikke?«

»Hvorfor skulde jeg ikke more mig?« svarede Laura Berghøi.

»Du kunde jo savne En eller Anden, for Exempel Gram, der saa tidt lader os Andre forstaae, at Du omtrent er den Eneste af os, som man kan tale fornuftigt med.«

»Gram? Aa ja! Det var jo ganske originalt, om man savnede den Underjordiske .... Men, det er sandt, Du finder ham jo indtagende.«

»Det finder Ingen — men man kan ogsaa gjøre et Skarn Uret, og med alle Jeres Sfiklerier paa hans Ydre frister I ham ligeud til at være sær og uelskværdig.«

»Naar det kommer til Stykket,« bemærkede Laura ironisk, »saa bliver det nok snarere Dig end mig, der savner ham iaften.«

»Gjør jeg det, saa tager det i al Fald ikke paa mit Humør.«

»Nei! Du trøster Dig med Jeres Verling, som I finde saa deilig.«

»Synes Du maaskee slet ikke, at han seer godt ud?«

»Om man finder ham smuk eller ikke,« svarede Laura, »det er en Smagssag. Du finder jo Gram kjøn, saa kan vel jeg have Lov til at finde Verling grim.«

»Jeg har aldrig sagt, at Gram var kjøn, men kun, at han ikke var saa grim, som I vil gjøre ham — og Du mener naturligviis ikke et Ord med, at Verling er grim.«

»Hvorfor skulde jeg ikke kunne mene det?« spurgte Laura med et Anstrøg af Bitterhed i Tonefald og Udtryk.

»Fordi — fordi,« svarede Marie, der efterhaanden havde talt sig varm, »fordi Du vist ikke vilde see paa ham saa meget, som Du gjør, naar Du fandt ham styg.«

Laura rødmede næsten umærkeligt under dette Anfald, men svarede med samme Ro som før: »Aa jo! Du kan have Ret i, at jeg ofte seer paa ham; men, naar Du troer, at det er for at kvæge mit Øie ved al hans Deilighed, saa tager Du feil. Nei! for mig er han ikke nogen ung skjøn Ridder, der drømmer om det hellige Land. Han er noget heelt Andet.«

»Og hvad er det? — om man tør spørge,« udbrød Marie med et Knix ved de sidste Ord.

»Kan Du huske det Billede, vi saae forleden, af en Narcis, der speiler sig i Bækken?«

»Ja! han var kjøn!« svarede Marie med et drillende Smiil, der ikke bragte Veninden ud af hendes tilsyneladende Ro.

»Det fandt han idetmindste selv, og deri lignede han Verling. Enhver ung Pige er for ham

en Bæk, han speiler sig i. Jeg har nu min Morskab af at see ham staae for Speilet og af at see Jer agere Speil — om han er kjøn eller grim, det er mig aldeles ligegyldigt.«

»Hører ogsaa jeg til Speilene?« spurgte Marie leende.

»Nei! Dig troer jeg nok, at han overlader til Gram, da han vist har mærket, at der Ingen er, som kan give Gram et kjønnere Billede af ham selv end Du.«

Atter blussede Marie op til Kamp og udbrød: »Og veed Du, til hvem han overlader Dig? ... Det skal jeg sige Dig: til Dig selv!«

Vare ikke de to unge Damers Herrer nu komne og mindet dem om, at der forlængst var klappet op, vilde Marie have seet, at hendes sidste Snert havde ramt. —

Lyng var aldrig gladere, end naar der var fuldt op af Pigebørn om ham og dertil rigeligt af Drikke og Spise. Han sparede sig ikke, gjorde sig behagelig for enhver Dame, der var lidt livlig og tog sig lidt fix ud, var mere støiende end morsom; men ved sin glade, klangfulde Latter bildte han sig selv og mange unge Piger ind, at han var »mageløs vittig«. Som Søn af Huset tog han sig med Utrættelighed af Gjæsterne, men forsømte derfor ikke sig selv under Aftensmaden, og, da han svingede sig i Borddandsen, vidnede hans Øine om, at han i Gjerningen høit havde priist den Recept, hvorefter Mælkepunchen var lavet.

Ikke saasnart havde han dandset af med sin Dame, før han styrtede ind i Anretningsværelset

ved Siden af Balsalen og sagde pustende til en kjøn lille Jomfru, som man havde »laant« til Ballet af nogle Slægtninge: »Lad mig endelig faae et Glas Punch: jeg kvæles af Tørst!«

Hurtig rakte hun ham et Glas, han tømte det i et Drag, slog saa Armen om hendes Liv og gav hende et dygtigt Kys midt paa Munden. Først, da hun havde faaet det, trak hun Hovedet tilbage og sagde mere mildt end vredt: »Skammer De Dem dog ikke?«

»Det faldt mig ikke ind,« svarede han, »lad os see ad!« kyssede hende nok en Gang og løb ud af Stuen med det leende Udbrud: »ikke en Smule.«

I Balsalen rendte han lige paa Carlo, der skulde sige ham Noget fra en af Søstrene.

»Smaa Slag!« udbrød denne, idet han greb ham om Armene, men tilføiede, da han havde seet ham et Øieblik ind i Ansigtet: »Hør Lyng, nu begynder Øinene at virre paa Dig — drik ikke mere!«

»Du Dydens Apostel! det er ikke af Punch, mine Øine skinne, det er af en heel anden Nektar, en dobbelt destilleret Gudedrik!«

»Jeg kjender Dine Gudedrikke. Er det nu en Stuepige eller Kokkepige, Du har kysset?«

»Finere end det! olympisk Cardinal, min Ven: en Huusjomfru!«

»Er Du kommen saa høit paa Straa, saa er det tydeligt, at Du har drukket Alt, hvad Du kan taale. Tag nu Reb ind! Husk, hvordan det gik Dig paa Island ifjor!«

»Jeg faldt en Smule af Hesten — det gjorde jo saamange efter Frokosten hos Kjøbmanden.«

»Men Du var den Eneste, der kaldte Lieutenanten »Laksmatha« og sagde, at han ikke skulde bilde Dig ind, at han ikke havde været ligesaa tidt fuld som enhver anden Islænder.«

»Det var i Grunden uhyre griinagtigt, Du,« bemærkede Lyng med et skingrende Latterudbrud.

»For de Andre nok, men ikke for den, der blev til Griin — og det var Dig. Havde Du dengang været Qvarteerchef, var Du bleven sat et Aar tilbage.«

»Troer Du virkelig?« udbrød Lyng med et Omslag til Alvor.

»Det er der ikke to Meninger om, og, at Du slap saa godt fra det, kan Du kun takke Officererne for. Du har jo ogsaa givet Gram og mig Haanden paa, at Du herefter vilde tage Dig iagt.«

»Det har jeg ogsaa — men det er ikke hver Dag, man dandser Solo for Kongen. Jeg er jo bare gemytlig, det er der da ingen Ulykke i.«

»Lov mig blot, at Du ikke vil drikke mere iaften.«

»Lad gaae! — men paa een Betingelse ....«

»Og hvad er det?«

»At Du kommer ind og drikker et Glas med mig paa det .... Saa skal Du see, om hun ikke er Cardinal, hun, den lille Jomfru derinde.«

»Hør! Lyng, hvis Du vil agere Jeppe paa Bjerget, saa giver jeg mig til at agere Nille — men foreløbig klapper jeg kun op til Dands: vil Du saa huske, Du er Søn i Huset!« Dermed klappede

han op til Cottillon, tog Lyng under Armen og trak ham med sig ind til Damerne. Underveis mumlede Lyng: »Du er dog det helligste og stædigste Asen, jeg nogensinde har kjendt!« — men han blev ikke fuld den Aften.

XVI.

Atter dette Aar glædede Cadetterne sig til Togtet, da de havde et fjernere Maal og skulde gjæste en sydlig Havn. Men, hvormeget end Carlo syntes derom, var der ikke mere den anelsesfulde, higende Glæde over ham, som da han paa sin første Cadetskibstour besøgte Syden. Og, da Maalet var naaet, da han atter færdedes i en Natur og iblandt Mennesker, der hvert Øieblik kaldte hans Barndomsminder tillive igjen, var det ham, som om han hørte en kjær Melodi, hvoraf han med et let og lyst Sind kunde lade sig vugge, og som, naar den tabte sig i det Fjerne, dog uden at vække Savn mildt og venligt vilde klinge igjen fra hans Tanker. Han drog da ogsaa bort igjen glad, som han var kommen.

Natten efter Afreisen stod han paa Vagtsbænken og lod Øiet af og til glide Horizonten rundt for at see, om ikke en lille Afskygning over den klare Himmel og det speilglatte Vand skulde bringe Varsel om, at et Pust snart vilde naae de slappe Seil, der raslende kastede sig med regelmæssige

dumpe Slag mod Reisningen under Skibets langsomme Vuggen. Men intet Slør bredte sig ud over de glimtende Stjerner, ingen Krusning spillede hen ad den blanke Flade, der hævende og sænkende sig legede med de tusinde Glimt fra den straalende Himmel. Da gik hans Tanker paa Vandring: han mindedes sin Fortvivlelse, dengang han som Dreng efter et kort Gjensyn forlod Syden — hvor var Alt dog forandret! — hans Sjæleliv, hans Længsler og hans Drømme havde faaet et andet Hjem. Alt, hvad der havde draget ham til sig med en saa uimodstaaelig, saa sløvende Kraft i Neapels deilige Golf, havde tabt sin tryllende Magt. Alt, hvad der nu vinkende kaldte, lokkede og drog, det havde sit Hjem ved den slumrende Skov, ved den drømmende Bæk, ved de vinkende Siv. —

Det hørte næsten til Sjeldenhederne at træffe en Cadet, som med fjerneste Skygge af Tilfredshed tænkte paa Nattevagterne i Almindelighed og paa Hundevagten i Særdeleshed. Det var galt nok at blive reven ud af sin søde Søvn for i en aldeles urimelig Fart at trække i Klæderne og møde til Afløsning paa Dækket; men endnu værre vare de fire Timers Tjeneste, som paafulgte, og næsten allerværst var det, naar man med stille Veir saa at sige Intet havde at tage vare. Paa slige stilfærdige Vagter maatte Cadetterne gaae op og ned ad Dækket for ikke at falde isøvn; men Kanonerne, Lugkarmene, Bugterne af Braserne — de oprullede Ender, hvormed Ræerne »brases« eller dreies rundt — og Klamperne i Dækket indsnævrede Pladsen saa meget, at kun et Par Kammerater kunde følges

ad. I Begyndelsen af Vagten kunde de da vel jævnlig faae en Samtale igang om det uudtømmelige Emne: hvad de skulde tage sig for, og især, hvad de skulde spise, naar de næste Gang kom i Havn, og, var det et Par Landgangskammerater, som tridsede frem og tilbage sammen, kunde de endog blive ganske ivrige i Discussionen om, hvilke Retter der skulde vælges, og om der skulde spises een eller to Gange; men, naar Midten af Vagten nærmede sig, hendøde selv denne underholdende Samtale, og de Spadserende fik da efterhaanden en større og større Tilbøielighed til ikke at gaae rigtig afveien for hinanden, naar de hvert Øieblik mødtes paa den korte Strækning imellem Ruffet og Stormasten, som de maatte holde sig til. Var Alt saa stille paa Vagten, at de udelukkende vare henviste til denne Spadseren for at holde sig vaagne, varede det ikke ret længe, før de jævnlig løb lige paa hinanden — de bleve da et Øieblik revne ud af deres søvndrukne Tilstand for at skjendes om, hvem det var, der sov, og saa begyndte de forfra igjen. For disse søvnmartrede »Sjæle« var der ingen Lyd saa befriende, saa usigelig venlig og kjærkommen som det enkelte Slag paa Skibsklokken, der fulgte efter Commandoen »Slaa Pur!« og var Tegnet til, at Afløsningen skulde purres ud, saa at de selv efter et Qvarteers Forløb kunde krybe i Koierne.

For Carlo havde Nattevagten dog aldrig havt noget Afskrækkende: han hørte til de Lykkelige, som Søvnen selv i de første Cadetaar ikke tyngede paa med den bedøvende Vægt, der knuger desmere, jo vanskeligere man har ved at ryste den af sig,

og dertil kom, at han havde en befriende Følelse af, at han om Natten tilhørte sig selv og sine Tanker langt mere end om Dagen. I Begyndelsen havde dette vel ført til, at han ogsaa om Dagen lod sig tage fangen af sine Tanker; men efterhaanden havde han lært at lade Øine og Øren staae paa Vagt overfor det Uventede, selv om Tanken foer viden om. Han havde lært at »passe paa« saa godt som Nogen, og selv den Officeer, der havde lovet at have ham i Kikkerten paa Togtet, maatte erkjende, at han ikke var let at fange — han var altid »lysvaagen«, naar det gjaldt om at besvare et Spørgsmaal eller opdage Noget, som ikke var i sin Orden. Det er en Gave som enhver anden saaledes at kunne dele sig i To, i eet Menneske, som er, hvor Pligten byder ham at være, og et andet Menneske, der farer rundt i Tankernes vide Verden; men det er kun de Færreste, som ikke tilegne sig Mere eller Mindre af denne Gave ved at færdes tilsøes, og hos enhver erfaren Skibsfører, enhver dygtig og udholdende Rorgænger er man sikker paa at træffe den.

Paa denne Carlo's sidste Cadetskibstour faldt der mere end een »kjedelig« Hundevagt, det vil sige Vagter midt paa Natten med smukt, stille Veir og en Himmel saa skyfri, at der ikke var Udsigt til det mindste Arbeide, den ringeste Adspredelse. Hvor flagrede han da ikke høit og fjernt med sine Drømme, der bares videre og videre, ikke blot af Stilheden, der omgav ham, men ogsaa af hver en tilvant Lyd, der med eensformige Mellemrum blandede sig med, trængte ind i denne Stilhed:

Søens skvulpende og matte Slag op under Storrøstet, naar Skibet i det løie Veir dovent rullede med Dønningen, Skjødernes kraftløse Ryk i Skiver og Blokke, naar Seilene gjorde Tilløb til at fyldes, Godsets — Tougværkets — klagende Gnaven om Master og Stænger, Soldatens tunge Trampen henad Dækket, naar der blev praiet til at logge, det søvnige og slæbende »Alt vel!« fra Udkiggene og nu og da Baadsmandens Prai »Paa Fokkeraaen! La' vos høre lidt fra Dig«, efterfulgt af et skærende »Alt vel!«, der skulde tjene til Beviis paa, at Udkiggen paa Folkeraaen slet ikke følte sig søvnig.

Om Dagen vare Carlo's Tankeudflugter nu lagte paa Hylden, og, hvor der var Liv og Lystighed, var han villig med. Under det meget Stille, Corvetten havde paa Reisen til Canalen, var man afskaaren fra at manøvrere; Exercitsen dyrkedes dengang ikke nær saa ivrigt som nu, og, skjøndt Chefen jævnlig lod foretage større Øvelser med at skifte Seil, Ræer og Stænger, havde Cadetterne saa megen Tid tilovers, at de fik bragt en Comedie istand. Cadetmessen blev paa nogle Timer forvandlet til Theater, og trods den kvælende Varme og Osen fra de gammeldags Skibslanterner, som gjorde Forsøg paa at oplyse det lave Rum, morede man sig kosteligt — man bliver jo nøisom og stundom barnlig ombord. Indledningen til Skuespillet var dog »det Artigste«: den mest lyslokkede af alle Cadetterne blev klædt nøgen af, iført Svømmebuxer og anbragt med en Sele om Livet og to Smaaseler om Anklerne i en »tregrenet Hanefod«, altsaa ophængt som Skaalerne i en Vægtskaal, og fastgjort

til en »Jolle«, en Ende til at heise i, der gik igjennem en Blok paa Staget midt over Lugen til Messen. Som en svævende Genius kom han med en høist oplivende Fart flyvende op igjennem Lugen for med Trompetstød at melde, at Forestillingen skulde begynde. Netop den Dag var der kommet nogen Brise, og for at han ikke under Slingringen skulde »tørne« — støde — imod Vantene, havde man anbragt »Dolhalere« — spinkle Ender til at holde igjen med — paa begge hans Been. Hvergang Skibet »hev over«, blev der holdt igjen paa Dolhalerne, naar den Lyshaarede nærmede sig Vantene, og han sattes derved i pludselige Svingninger, medens hans Been foretoge aldeles ufrivillige og derfor meget komiske Svømmebevægelser, og idet samtidig den indstuderede Melodi paa Hornet gik midt over. Med en Alvor og Ihærdighed, der stod fuldstændig paa Høide med det Tillidshverv, man havde anbetroet ham, gjentog han for hver Overhaling sit afbrudte Forsøg paa at naae hen til den virkningsfulde Trille i Slutningen af Melodien, som det især havde kostet ham Møie at lære; men Skibets Slingring var for hurtig til, at han kunde naae sit priisværdige Maal. Efterhaanden blev han blodrød i Hovedet af sine Anstrengelser, og endelig forbarmede en eller anden af Officererne sig over ham og gav under den ustandselige Latter Ordre til at fire ham ned.

Den megen Lystighed, de mange Paafund og Kaadheder, som Samlivet i Cadetskibet førte med sig, afblegedes vel lidt i de sidste Uger af Togtet, da de Fleste vare optagne af Forberedelserne til

den Examen i Sømandskab, der afholdtes umiddelbart efter Hjemkomsten; men paa den sidste Nat før Indlægningen i Flaadens Leie feiredes dog Afskeden med Søtouren paa en Maade, der var selve Togtet værdig. Corvetten laa da paa Inderrheden, Chefen og de fleste Officerer vare i Almindelighed iland; men Cadetterne, som næste Dag skulde afgaae fra Skibet, vare alle ombord og fik Koierne udleverede til sædvanlig Tid. Hvis de havde kunnet følge deres Lyst, vare de sikkert blevne oppe; men dette lod sig ikke gjøre, da der kort efter Koiernes »Nedlangning« blev visiteret i Cadetmessen og meldt til den tjensthavende Officeer, som opholdt sig i Ruffet, at Cadetterne med Undtagelse af de vagthavende vare tilkois. Lanternerne, som vare blevne brugte under Koiernes Ophængning og Afklædningen, vare afleverede, og der var bælgmørkt i det af liggende Skikkelser opfyldte Rum — men Ingen sov: med opspilede Øine og anspændte Høresandser laae Alle, baade Ældre og Yngre, paa Vagt, rede til at tage imod Overrumplinger. Da imidlertid Dagen som oftest havde været anstrengende, og Cadetterne i Almindelighed vænne sig til ikke at være mange Secunder om at falde isøvn, vandt Naturen snart Seier, Øinene faldt i, og snart gjenlød Søvnens faste Aandedræt fra næsten hele Messen. Kun hist og her var der en Enkelt, der, efterhaanden som Kammeraterne faldt i Blund, med største Varsomhed reiste sig mere og mere i sin Koie for lydløst at glide ud af den, naar Søvnen havde faaet Magt over de Øvrige. I en Haandevending gjorde disse Fredsforstyrrere »Slippestik« paa deres Naboers og paa

deres egen Koie, tyngede ned paa denne, idet de rykkede i samtlige Stjerter, og saa gik hele Rækken »tildæks«, uden at man anede, hvem Ophavsmanden var.

Hermed var Signalet givet: rundt omkring i Messen, til alle Sider rousede Koierne ned enkeltviis eller samlede; men ikke for at blive liggende: usynlige Hænder greb dem, i vild Dands foer de Messen rundt over Borde og Bænke, nogle med Eiermændene klyngende sig til dem, andre grebne i Flugten af Skikkelser paa Streiftog, som gave sig til at hale den modsatte Vei — Alt under Puffen og Støden, under Lyden af hurtig Trampen og Løben paa nøgne Fødder, af Fnisen, undertrykt Latter, Banden og Skjælden. Tilsidst blev Dandsen saa vild og Udbruddene saa høie, at Officeren maatte kunne høre det, og da skred den Underofficeer ind, som havde Opsyn i Messen, ved at lukke Døren op til Banjerne og forlange Lanternen bragt ind. Med »Svedsken« i Haanden havde han en umaadelig Magt overfor alle de halvnøgne Rygstykker, og i en Haandevending havde derfor Enhver gjenfundet sin Koie, sin Plads og de Klædningsstykker, han havde havt hængende paa Koiekrogen.

Men dermed var Nattens Ufred ikke forbi. Tilsøes slipper man sjeldent, naar Veiret er uroligt, med en enkelt Byge, og det hørte nu engang til Traditionen, at det ikke skulde være Magsveir i Cadetmessen den sidste Nat. Med længere eller kortere Mellemrum gik det vilde Pust hen over Cadetterne: Koier, Klædningsstykker og Skikkelser i den bare Skjorte foer rundt som i en Hexedands,

indtil endelig en af de ombordværende Officerer blev kjed af Larmen og gav Ordre til, at det nu skulde have en Ende.

XVII.

Endelig var Corvettens Desarmering tilendebragt, Carlo havde faaet sin Udnævnelse til Secondlieutenant, var bleven forestillet for den første Admiralitetsherre og kunde nu hos Divisionschefen søge om Permission for at tage paa Landet — denne Gang sammen med sin gamle Ven Dank, der forekom sig selv som det ungdommeligste og letsindigste af alle Mennesker, da han for første Gang i sit Liv indrettede sig paa at tage bort fra Kongens Kjøbenhavn, ikke en Dagstid, men hele fjorten Dage!

Fru Dank havde vel paastaaet, at Kroglund gik i Barndommen, dengang han under et Besøg i Løbet af Sommeren havde opfordret hende og hendes Mand til at feire Carlo's Udnævnelse til Officeer ude hos sig; men Proprietairen helmede ikke, førend han havde faaet baade hendes og Mandens Løfte om, at Dank skulde komme. Om hende selv, paastod hun, at der ikke kunde være Tale: hun vilde ikke kunne see sig selv ind i Øinene mere, naar hun, en Huusmoder, rendte fra Hjemmet paa den Maade. Det vilde jo see net ud, naar han vendte tilbage, og der havde

været Ildebrand, eller Tyve vare løbne med Sølvtøiet. Og saa, at Pigen skulde regjere med hendes Meubler, rode i hendes Sager, rumstere i hendes Kjøkken og Spisekammer den halve Sommer — nei! Sligt kunde kun Mandfolk hitte paa. Og tænk saa! midt i Syltetiden! Det var jo ligefrem at paalægge hende ikke at see en levende Sjæl hos sig hele næste Vinter! For, at byde Folk paa The uden Syltetøi — det var ligeud at gjøre Nar af dem. Alle disse Argumenter bleve afleverede i de vante afklippede Sætninger med Tilbehør af Hovedkast og Armstrutten, dengang Kroglund første Gang kom frem med sin Tanke; men, som sagt, hun havde givet Kjøb, inden han forlod Byen, og nu skulde Løftet indløses.

Dank selv var ganske høitidelig, da Afskedsøieblikket kom, og Fruen havde naturligviis gjort Sit til at vække denne Stemning ved dunkle Hentydninger til Alt, hvad der kunde skee, naar en Mand i hans Alder saadan i hele Uger rendte bort fra Kone og Hjem. Men Hensyn og Taknemmelighed — det kjendte Mandfolkene Intet til, hverken de unge eller de gamle; Dank tænkte naturligviis ikke et eneste Øieblik paa, hvem der havde stivet og strøget hans Kraver og Halsklæder, hvem der havde sørget for, at saadant et stort Barn Intet manglede i sin Kuffert — nei! han var ikke et Haar bedre end Carlo, der aldrig havde et venligt Ord tilovers for Alt, hvad man gjorde for ham.

»Ja! pas endelig paa den!« udbrød hun ironisk, da Dank med megen Omhu pakkede sin Violin ned og tog den under Armen, idet han skulde

gaae, »Hvis Loftet faldt ned over Ho'det paa os — frelste Du den, før Du frelste Din Kone.«

Dette var dog hendes sidste Udbrud, og, da hun kom hjem efterat have fulgt dem til Vognen, saae hun sig om i Stuen med et spørgende Blik og mumlede: »Dumt Tøieri! - Hvorfor skulde her see tomt ud? — det er jo saa tidt, at de ikke er her hele Dagen.«

Dank's Høitidelighed maatte snart vige for en glad Forundring over, at han virkelig var kommen afsted. Hvor besynderligt, at han ikke skulde hjem igjen før Aften og hellerikke næste Aften og saadan videre i mange Dage! Han skulde ligge paa Landet, rigtig paa Landet. Hvor kunde det dog egentlig være, at det aldrig var skeet før? Kroglund havde dog saa ofte i deres unge Aar villet have ham ud til sig; men der var altid kommet Noget iveien. Hvad det var, kunde han nu ikke huske; men det havde dog bestemt været meget alvorlige Forhindringer. Og nu skulde det dog skee paa hans gamle Dage ... men Contoiret? Ja, det var jo slemt med det Contoir — naa! med Guds Hjælp gik det nok: han havde jo ikke rørt sin Violin i de sidste Uger blot for at lægge Alting saaledes tilrette, at Fuldmægtigen sletikke skulde savne ham. Nu kom Touren til Violinen! og hele hans Ansigt lyste ved Tanken derom. Carlo greb hans Udbrud, fulgte ethvert af hans Indtryk, og, da de første Svingninger i Stemningen havde sat sig, fik han ham til at fortælle om Fortidens Begivenheder, hvergang et eller andet Stednavn lokkede Erindringerne frem, og, da de naaede

Kjøbstaden, opdagede vor unge Lieutenant, at han sletikke havde havt Tid til at tænke paa Alt, hvad der forestod — saa underholdende havde den Gamle været.

Et Øieblik efterat de Reisende vare stegne af Vognen, kom Kroglund og hans Kone kjørende i »Fruens den nye Vogn« med Niels Kudsk thronende stiv og strunk paa Bukken. Han fortrak ikke en Mine, medens Carlo tilkastede ham sit »Goddag, Niels!« og derefter, ledsaget af Dank, vexlede Haandtryk og venlige Ord med »Herskabet« — men, da de i Forening med Kroglund vare gaaede hen efter Reisegodset, vendte han Hovedet og især Øinene mod Fruen, der var bleven siddende i Vognen, og udbrød med dyb Overbeviisning: »Se! ded kalder jeg, Dævlen bryde mig, den pæneste onge Løgtnant, No'en ka' see for sine Øine — ja! Fa'en hente mig, gjør jeg saa!« og atter indtog han sin Ubevægelighed uden at blive viist tilrette af Fruen, der vistnok havde overhørt hans Eder i sin Glæde over at høre en Gjenklang af sine egne Tanker.

Paa Kjøretouren til Gaarden forbausede Dank sine Venner ved sit nøie Kjendskab til alle Veiens Enkeltheder og de fremtrædende Puncter i Landskabet. »Han har bestemt været her i Smug og passet paa Carlo,« udbrød Kroglund leende, da Dank, idet de kjørte forbi Smedens, bemærkede, at der nu var en Fjerdingvei til Broen. »Ikke i Smug, men i Tankerne, min gamle Ven,« svarede Dank fornøiet. »I, der seer Jer saa meget om, lader det ene Indtryk jage paa Døren af det andet;

men vi, der reise i vor Stue, gjemme paa det, som I Andre bringe os — og med Carlo har jeg gjort Touren adskillige Gange.« — Han saae sig fornøiet om og tilføiede: »Hidtil har han ikke overdrevet; men tager nu ogsaa virkelig Næsholm sig saa mageløst ud fra Aaen, som han har fortalt mig?«

Hertil bemærkede Kroglund, at, naar han skulde forestilles for Jægermesteren, maatte Dank komme standsmæssig kjørende til Hoveddøren, medmindre han gjorde Regning paa at fiske en eller anden Dreng op paa Aaen og saaledes blive hjulpen ud over de formelle Hensyn. Dank erklærede hertil, at han, for at være billig i sin Dom, maatte modtage det første Indtryk af Næsholm paa samme Maade som i sin Tid Carlo, og Kroglund indvilligede da i, at Carlo roede ham derhen næste Morgen, naar de begge vilde love ikke at blive bemærkede.

»Ypperligt! vi seile derhen incognito!« udbrød Dank, som for en stor Deel i sin Glæde herover var fuldstændig overgiven under den fornøielige Aften, der paafulgte. —

For et Bymenneske som Dank var en tidlig Sommermorgen paa Landet med den rene, oplivende Luft, med de glimtende Dugdraaber paa Buske og Træer, med den lette Diis over Engene i og for sig saa velgjørende og tiltalende, at det intet Under var, at han følte sig ganske henreven af de vexlende Billeder, der gled forbi ham under Rotouren op ad Aaen kort efter Solopgang. Da Næsholm kom tilsyne, udbrød han:

»Skjønt, vidunderlig skjønt! Ja, det passer fuldstændig ind i Eventyret, som tog Dig fangen, da Du første Gang var her ... Dengang Du fortalte mig det, lille Ven, saa vidste jeg, at jeg havde Din Fortrolighed — det er sjeldent, at saadan en lille Fyr, som Du dengang var, fortæller Noget om den Slags Indtryk ... Men Prindsessen, Carlo, hende har Du gjemt for Dig selv — om hende vil Du aldrig ret fortælle — ogsaa det forstaaer jeg saa godt. Men hun er der, jeg veed, hun er der — og saa tidlig paa Morgenstunden er hun vel sagtens en slumrende Prindsesse.«

Carlo roede ganske langsomt og saae ned for sig uden at svare.

»Holder Du ikke af, at jeg taler derom, lille Ven? Maa jeg sletikke vide Noget?« spurgte Dank lidt uroligt.

Carlo saae op paa ham med et let Smiil og svarede: »De maa vide Alt, hvad De har gjættet, og De maa tale til mig om det, som De saa ofte har gjort — med Deres Violin.«

»Tak! Tak! Pas saa paa, naar jeg spiller mit store Stykke — Jubelmarchen! — den har Du aldrig hørt.«

»Er De vis paa, at jeg kommer til at høre den, Hr. Dank?« spurgte Carlo ganske sagte.

»Det var da Synd og Skam andet!« udbrød Dank med Ivrighed. — »Hvem der nu havde en hvid Pind i Munden,« bemærkede han lidt efter; »saa kunde man see Huset vaagne op. Men nu maae vi nok liste bort herfra; husk, vi er her incognito!« —

Selv tilsyneladende ubetydelige Tilfældigheder gribe ofte især i Ungdommen ind i vor Sindsstemning, og den, som har faret tilsøes og under denne sin Virksomhed har vænnet sig til at tage Varsel med Hensyn til Vind og Veir af mangfoldige Smaating, faaer en vis Tilbøielighed til ogsaa at tage Varsel om Skjæbnens Tilskikkelser af Mangt og Meget, som Andre næppe lade sig paavirke af. For Carlo var der saaledes noget Nedtrykkende i at skulle mødes med Clara paa en ganske anden Maade end tidligere første Gang, han gjensaae hende, efterat han ved at udnævnes til Lieutenant var bleven stemplet som Mand. Det forekom ham, som om det Forhold, der først og fremmest ved Seiltourene igjennem mange Aar havde udviklet sig, blev skudt tilside, som om det Fodfæste, han havde vundet, veg fra ham, og det var derfor mere som en Fremmed end som en huusvant Gjæst, at han fulgte Kroglund og Dank igjennem Hovedindgangen og Forhallen ind i Havestuen, hvor den tidligere Jægermester, nu Hofjægermester, Raffel i Forening med Clara og hendes Veninde modtog dem.

Clara skiftede et Øieblik Farve, da Carlo traadte ind; men hun vendte Ryggen til Lyset, og derfor bemærkede han det ikke, derimod slog det ham, at hun lykønskede ham saa køligt, og at Haanden, hun rakte ham, var saa kold. Lidt efter, da de Alle stode samtalende i Havedøren, faldt det fulde Lysskjær paa hende, og atter knugedes han af noget Fremmed, noget Uvant. Hun forekom ham saa vidunderlig smuk, noget finere i Ansigtstrækkene, noget slankere i Skikkelsen end før;

men i de ædelt meislede Træk var der en saa rolig, næsten resigneret Kølighed, et saadant Udtryk af Utilgængelighed, at hans Øine med et søgende og bedrøvet Blik dvælede paa hende længere, end han var sig selv bevidst.

Dette Blik drog hende, hun saae over Skulderen paa Dank, der talte med hende, hen paa ham — en svag Zittren gik hen over hendes Kinder, og hun vendte sig hurtig bort med en Bemærkning om, at hun reent glemte at sørge for Forfriskning til Gjæsterne. Strax krogede den tilbedende Veninde, der havde staaet og ventet paa Leiligheden, sig fast til hende med et kjælent: »Jeg gaaer med.«

Bent kom nu springende ind i Stuen, studsede lidt ved Carlo's mandige Udseende i Uniformsfrakken og gik sagte, næsten undseelig hen til den fordums Cadet, som lagde Armen over hans Skulder og gav sig i Tale med ham. Han vidste jo, at der altid faldt lidt af om Clara. Men det, han hørte, var ikke opmuntrende: Drengen klagede over, at Søsteren var bleven »saa kjedelig;« »Hun vil sletikke seile med mig,« sagde han; »men saa sidder hun dog saa tidt nede i Lysthuset ved Baaden.«

Tanten var kommen ind fra Sideværelset og lod som sædvanlig blandt Fremmede kun falde et enkelt Ord; men hun saae flere Gange ransagende hen paa Carlo, og der var et Skjær af Uro i hendes Blik.

»Hvad synes De saa om vor unge Lieutenant?« spurgte Dank hende, da han uden Held havde forsøgt at bringe hende ind paa forskjellige Emner.

»Jo! han kan vist blive til Noget,« svarede hun, »naar han ikke ligger paa den lade Side. Nu skal han jo først til rigtig at uddanne sig.«

»Aa! han maa da først puste lidt — han har Skam arbeidet trofast og villigt i lang Tid.«

»Men han staaer dog kun ved Begyndelsen,« svarede den gamle Dame, der sletikke følte sig i Spændetrøien overfor Dank; »det er altfor tidligt allerede nu at hvile. Unge Folk er saa villige til at puste — og saa bliver det til Vind Altsammen. Nei! han maa nytte Ungdommen. Faa ham paa lange Reiser jo før jo heller, det baader ham bedst ... Ja, tag mig det ikke ilde op — jeg siger kun min Mening — det gjør jeg ikke til Alle; men De er jo paa en Maade hans Formynder.«

Besøget randt tilende, uden at Carlo havde faaet Leilighed til at vexle et eneste fortroligt Ord med Clara.

Da de kjørte hjem, tænkte Dank: »Hvorfor skulde hun nu sige sin Mening netop til mig? Der var Noget i hendes Passiar om lange Reiser, som jeg sletikke holdt af.« — Carlo saae ogsaa ud til at tænke paa Et og Andet, som ikke faldt i hans Smag, og selv Kroglund gjorde mod Sædvane intet Forsøg paa ved en af og til henkastet Spøg at bringe lidt Lys i Stemningen.

»Det er rigtignok nogle nette Mennesker at faae hjem fra Besøg,« udbrød Fru Kroglund, da de vare vendte tilbage, »man skulde jo næsten troe, at de kom fra en Begravelse.«

»Raffel var dog glad nok,« bemærkede Kroglund undvigende, »har Masser af Italiensk til Carlo.«

»Ja! det talte han om,« yttrede Carlo fraværende — og det var omtrent Alt, hvad der dengang blev sagt om Besøget; men hver tænkte Sit, og, da Carlo for hver Dag, der gik, vendte hjem fra sine Besøg paa Næsholm i en mere urolig Stemning, som yttrede sig ved pludsige Overgange fra mørk Grublen til febrilsk Overgivenhed, fulgte det af sig selv, at den lille Frue ikke ret længe kunde slaae sig til Ro. En Eftermiddag, da hun sad ene i Haven med sin Mand og Dank, gik hun lige paa Sagen. Kroglund søgte vel at slippe bort fra Emnet ved nogle henkastede Bemærkninger om, at man ikke skulde tillægge unge Menneskers Forelskelser altfor stor Betydning, og at det i Grunden var heldigst, om Carlo ikke blev bunden i saa ung en Alder; men han maatte dog tilsidst indrømme, at Carlo's »Tilfælde« hørte til de alvorligere, og at han netop, fordi han saae det noget mørkt, ikke holdt af at tale derom med dem, der vilde have Trøst. Han paastod, at Dank tog feil, naar han troede, at Vanskelighederne stammede fra Hofjægermesteren: denne omgikkes vel med den Tanke at faae Clara gift med en holsteensk Greve, som havde været paa Næsholm til Jagterne det sidste Par Aar; men han tog nok tiltakke med Verling, naar Kroglund blot gjorde ham klog paa, hvem der skulde arve Høimarkgaard. Nei, Forhindringen maatte især komme fra »Pigebarnet«, meente Kroglund; men, hvori den bestod, var det ham ikke muligt at blive klog paa, da han under sine jævnlige Besøg paa Næsholm havde faaet det Indtryk, at Clara holdt af Carlo, »men ikke vilde være ved det.«

»Har ikke denne høist besynderlige Tante en Finger med i Spillet?« spurgte Dank; »hun huer mig aldeles ikke.«

»Kunde nok være,« svarede Kroglund, »hun er en fiffig gammel Skrue: hverken Du eller jeg løber med hende. Hvergang jeg begynder at tale om Carlo, spidser hun Øren ligesom en udtjent Dragonhoppe for et Hornsignal og traver afsted, men ikke den Vei, man vil have hende!« ... »Det giver ikke Noget af sig at tale om den Historie,« sluttede han, »vi kan hverken gjøre fra eller til.« —

En halv Snees Dage efter Ankomsten til Høimarkgaard modtog Carlo et stort Brev med et oprindelig officielt Segl, hvis Stempel var trykket ned med en Ankerknap. Under nysgjerrige Spørgsmaal blev det aabnet; det var skrevet paa et Folioark »Bikubepapir« og lød saaledes:

Gammelholms Vagt d. 15de Aug. 1845.

»Dydsirede Massa!«

»Jo! det er klart som Blæk, det er min Skrift — hu! sikken en Blæksprutte af en Pen! — og baade Skrift og Klatter ere Frugten af den mest gebummerlige Kjedsommelighed.

Jeg gjør min første Vagt paa Gammelholm. Admiralen er til Gilde ude paa Landet, kommer først hjem hen paa Natten, og, naar han er ude, er det ude med Ens Nattero: man tør ikke tørne ind, selv om man har nok saa mange Tørn i Øinene. Du begriber ikke, hvor examenslæsningsagtig kjedeligt her er i denne store tilrøgte

Vagtstue med de læderbetrukne Meubler og kun to Tællelys til Selskab. Selv Lænestolen er jeg bleven kjed af ved at sove i den hele Eftermiddagen.

Imorges derimod var her lige ved at være morsomt: der kom en heel Ruse Tjenestepiger forbi — et Par af dem var nederdrægtig nydelige — og den sidste af dem alle kom trippende lidt efter de andre, bankede paa Døren, stak sit kjønne lille Ansigt ind og spurgte om, hvor »Mælkemanden« boede. Admiralen, skal jeg sige Dig, har Kohold paa Nyholm og Mælkeudsalg her paa Gammelholm. Det hører til hans »Rettigheder«. Det skulde minsæl høre til Vagtscommandeurens Rettigheder at kræve Accise — fra eet til adskillige Kys — af Pigerne, der hente Mælk; men i den Retning er Tjenesten meget slet ordnet.

Naa! saa kom Frokosten, og den skal man levere extraflot første Gang, man har Vagt. Inspectionsofficererne og enhver anden Officeer, hvis Vei falder forbi, give Møde, og det er svært mange, hvis Vei falder forbi. Blandt Andre mødte Forvalter Jensen, han, der var med Cadetskibet for nogle Aar siden. »Jeg har det reent snavs,« sagde han høitidelig og satte sig ned. »Gesvindt en Snaps!« raabte Lieutenant Klingberg. Jensen stak Snapsen ud, trak Veiret dybt og sagde: »Det er, ligesom det linder lidt.« — »Nok en Snaps!« befalede Klingberg; den forsvandt som et Lyn i Halsen paa Forvalteren, der rømmede sig og nikkede, idet han sagde:

»Jo minsandten linder det!« Saa tog Klingberg Flasken, skjænkede Glasset rigtig fuldt og rakte Forvalteren det med Ordene: »En lille bitte Draabe til.« Draaben forsvandt, og Forvalteren sprang heel livlig hen til Frokostbordet, som han gik løs paa med Dødsforagt. Henne ved Bordet havde et Par gamle Lieutenanter allerede gjort solide Indhug; den ene af dem gik ligesaa villig paa Snapsen som Forvalteren, men vred Ansigt, hvergang han havde tømt sit Glas, og yttrede: »Hvad gjør man ikke for Sundhedens Skyld!« Langt om længe kunde jeg selv faae mig en Bid, saa stoppede Oppasseren Piberne, og saa begyndte de først rigtig at fortælle Historier. Den gamle Lieutenant kunde stikke dem Alle, og, hvergang han havde langet en ud, der var rigtig saftig, vendte han sig om til mig og sagde: »Unge Mand! De hørte vel ikke et Ord af, hvad jeg fortalte?« — Op ad Dagen lod de Oppasseren stille Spillebordene frem og fik sig et Slag Kort — saa begyndte jeg at kjede mig, og Andet har jeg ikke bestilt siden.

Men stop! der var jo Noget, jeg skulde fortælle Dig. Veed Du, at Gram er kommen hjem fra Vestindien og skal for en Krigsret? Han havde Vagt iland paa St. Jan og skulde passe paa, at Niggerne ikke stak af. Men nogle af Gavtyvene pudsede ham og kom afsted i en Baad. Saa praiede han til dem, at de skulde vende om, og, da de ikke vilde, skød han efter dem og traf en af dem i »den kjødfulde Deel af Kroppen«. Nu sige Englænderne, at det var en

af deres Niggere, og forlange, at han skal dømmes, fordi han har lavet engelsk Beuf. »Han er et politisk Offer!« siger bestemt Din elskværdige Formynder. Forresten er Gram ikke bleven kjønnere derovre, og med Humeuret er det snavs — han paastaaer, at han altid har Uheldet med sig. Jeg vil see at faae ham ud paa Landet og muntre ham lidt. Ja, for Du veed jo, at min Gamle har kjøbt et Landsted ude ad Dyrehaven til. Var der Noget ved Dig, saa kom Du ud til os — der er en deilig Have, og Masser af søde Piger komme i Besøg. Men det er Du vel ophøiet over — for, at Du skulde være saa forhippet paa at komme ud til Din Onkel, naar der ikke var noget Extra, som lokkede Dig derude — nei Massa! det bilder Du ikke mig ind. Men, hvis det driver over, hvis Du bliver kjed af hende eller hun kjed af Dig, saa at Du trænger til nye Ansigter, saa er der til Stadighed Blus paa Møllen ude hos os.

Se, nu troer jeg nok, at jeg har faaet Kræfter til at slibe nok en Skraber i Lænestolen.«

»Til Døren Din«

»Lyng, ogsaa kaldet Marehalm eller Pille«

Da Carlo oplæste Yttringen om Dank, gned denne sig fornøiet i Hænderne med Udraabet: »Ypperligt! ypperligt! det er en rigtig Spasmager, den Lyng!« og Carlo benyttede sig heraf til at sløife de Bemærkninger i Brevet, som vedrørte ham selv. Hvor var det ogsaa muligt at oplæse Ord som

»hvis det driver over, hvis Du bliver kjed af hende eller hun kjed af Dig?«

Men disse Ord tyngede paa ham. »Hvis hun blev kjed af ham« — Hvad skulde det betyde? Kunde man blive kjed af hinanden, naar man virkelig holdt af hinanden? Hvor var det muligt at tænke sig Sligt! Han kunde aldrig blive kjed af Clara, og, hvis Clara holdt af ham, saa .... Ja, men holdt hun ogsaa af ham? Som Dreng havde han aldrig stillet det Spørgsmaal til sig selv: det dukkede ikke op for ham, de havde det saa godt sammen. Men i de sidste Aar kom Spørgsmaalet ham nærmere og nærmere paa Livet, det trængte sig paa ham, det krævede Svar. Tvivlede han da? Ja! Tvivlen var vaagnet, den snoede sig om hans Tanke og hans Hjærte, knugende havde den slynget sig fastere og fastere om hans Sjæl for hver Dag, der var hengaaet siden Gjensynet, uden at det var lykkedes ham en eneste Gang at faae hende i Tale uden Vidner.

Det maatte have en Ende, tænkte han, og han satte sin Lid til et Skovbal næste Aften. Man havde nemlig paa Næsholm sagt ham, at Huset vilde være tomt den næste Dag, da der var stor Fest i Kjøbstaden i Anledning af Indvielsen af en Fribolig, hvortil Egnens Godseiere havde bidraget betydeligt, og som Formand i Comiteen skulde Hofjægermesteren med Familie og Gjæster tage derhen tidlig næste Morgen. Kroglund vilde med Dank og Carlo kjøre derhen om Aftenen for at tage Deel i Slutningsfesten, et Skovbal i Byens »Anlæg«.

Efter en urolig Nat vaagnede Carlo ved Solopgang paa den skjæbnesvangre Dag. Uro og Spænding drev ham ud af Sengen og ned til Baaden. Det var en herlig Sommermorgen, mild, lys og venlig som den Morgen, da han for første Gang havde sat Seil paa Baaden og var draget ud paa Opdagelser. Uden nogen bestemt Plan, kun ledet af Trangen til at være ene med sine Tanker, reiste han Masten, tilsatte Seilene og gled sagte imod Strømmen op igjennem Aaens Bugtninger. Men, da saa Næsholm viste sig for ham i den samme Sommerdragt og den samme Belysning som dengang, han første Gang saae det, blev han greben af en uimodstaaelig Lyst til at leve sine Barndoms-Indtryk om igjen — han stævnede ind imod Lysthuset og bjærgede Seilene. Alle Husets Beboere vare jo tagne bort — Ingen kunde røbe ham.

Han sprang iland, løb op over Høien, tilkastede Platantræet et fortroligt Blik, slog ind paa Gangen tilvenstre og saae sig om. Krattet var nu for en stor Deel overskygget af Ungskov; men han havde saa ofte kikket til Stedet, hvor han var trængt ind, at han kjendte det godt.

Langsomt og nølende gik han igjennem Buskene og sankede sammen paa Stemningerne fra hiin Dag, der forekom ham at ligge langt, langt tilbage i Tiden.

Med eet standsede han og saae forundret ned for sig: en smal Sti, der kun var svagt nedtraadt, krydsede hans Vei. Med et spørgende Blik fulgte han den; den førte hen til en nærliggende lille Høi, op ad denne og rundt om en Klynge unge

Lindetræer, hvis Grene vare slyngede sammen til en Løvhytte. Da han var naaet hen til Aabningen, som halvt dækkedes af Slyngplanter, standsede han som naglet til Pletten i dyb, overvældende Sindsbevægelse. Var det en Febervildelse eller et Drømmesyn? — nei! det var Intet uden Virkelighed, men en Virkelighed med Eventyrets tryllende Skjær.

Paa Bænken derinde sad Clara i en lys Morgendragt; de krusede Lokker bølgede om det blege Ansigt, Hovedet hældede sig op imod en Træstamme, Hænderne laae mat sammenføiede i Skjødet, og de lange Øienhaar tegnede en mørk Skygge over de lukkede Øine.

»Clara!« udbrød han med sagte, bævende Stemme.

En svag Rødme strøg hen over hendes Kinder, Øinene aabnede sig halvt med Søvnens ubevidste Blik, og med et Smiil blidt og ømt som en Drøm om uendelig Lykke lød der et sagte kjærtegnende »Ja« fra de halvaabne Læber.

»Clara!« gjentog han ude af sig selv med en Bevægelse som for at styrte hen imod hende — men da foer hun sammen, bøiede sig frem, fæstede sine store mørke Øine paa ham med en Blanding af Angst og Forundring og udbrød i det dybeste Sindsoprør:

»Hvordan kommer De her? ... Hvad vil De mig?«

»Hvordan jeg kommer her? gjentog Carlo i en Tone, der viste, at han aldeles ikke forstod, hvad hun meente.

»Ja! hvad skal det betyde, at De har opsøgt mig her?« svarede hun med en Ivrighed i Blik og Stemme, der stod i den største Modsætning til hendes ellers saa beherskede Væsen.

»Men Clara! ... Frøken ... det er jo ved et reent Tilfælde, at jeg har fundet dette Lysthuus — jeg vidste ikke, det var til — og hvor kunde jeg tænke paa at opsøge Dem idag, naar jeg levede i den Tro, at baade De og alle de Andre vare tagne til Friboligsfesten?«

»Saa De har ikke hørt det Mindste om, at Tante iaftes er bleven meget syg?« afbrød Clara ham med et Anstrøg af Mistro.

»Er Deres Tante syg?« udbrød Carlo paa en saa ukunstlet Maade, at hendes Mistro maatte afvæbnes, og med større Ro svarede hun:

»Hun fik seent paa Aftenen igaar de voldsomste Smerter — vi maatte sende ridende Bud efter Lægen. Jeg har siddet hos hende hele Natten, og, da hun endelig hen paa Morgenstunden faldt til Ro, var mit Hoved saa tungt, at jeg tyede herned for at faae Luft.«

»Og saa kom jeg og forstyrrede Dem i Deres Hvile,« sagde Carlo med Medfølelse.

»Ja, her troede jeg rigtignok, at Ingen skulde have forstyrret mig,« svarede hun fraværende, men saae derefter pludselig op paa ham og spurgte nu atter med Mistro i Stemmen: »Men hvorfor skulde De netop komme herhen? Vi færdes jo ellers aldrig i denne Udkant af Haven.«

Da Carlo ved dette Spørgsmaal slog Øinene ned og ikke strax svarede, fortsatte hun med et

bittert Smiil: »Det var en reen Tilfældighed! De havde ikke den ringeste Anelse om, at vor gamle Gartner har moret sig med at indrette denne lille skjulte Krog til mig og overraskede mig med den for nogle faa Dage siden.«

»De bedrøver mig, Frøken,« sagde Carlo med en saa mandig Alvor i Stemmen, at hun, behersket af den, vendte Hovedet bort og uvilkaarlig lænede det til en af de sammenflettede Grene. »De har kjendt mig saa længe, at De burde vide, at der er Intet, jeg foragter saa dybt som Løgn. Men, da De tvivler om min Sanddruhed, skal idetmindste i dette Tilfælde Tvivlen jages paa Døren, og jeg bliver derfor nødt til at fortælle Dem Noget, som jeg ikke før har fortalt — udelukkende af den Grund, at jeg, selv dengang jeg var en lille Dreng, higede efter at være en Mand i Deres Øine.«

Med en Opmærksomhed, som hun søgte at dølge, havde hun lyttet til ham og afbrød ham nu med et sagte og tilsyneladende koldt: »De behøver ikke at betroe mig Noget — jeg kan uden det fæste Lid til Deres Ord.«

»Nei! De maa høre mig ud,« svarede han og skildrede derefter sin første Fart op ad Aaen og sin Ankomst til det ukjendte Land med den slumrende Skov. Efterhaanden talte han sig varm og gav hende et saa sandt og talende Billed af de Barndomsstemninger med et sydlandsk Skjær, der dengang vare komne til Udbrud, at hun sig selv ubevidst vendte sig imod ham og med nedbøiet Hoved og sænkede Øienlaag fangede ethvert af hans Ord. — »Da jeg imorges« — sluttede han —

»af det samme lette Vindpust som dengang blev ført hertil, var det, som om Lundens Træer, Solens Straaler, Aaens Siv og de lette Kruusninger paa Vandet vinkede mig tilbage til Barndommen — jeg tænkte ikke paa at staae imod: der var jo ikke noget Ondt deri — jeg sprang iland, trængte ind i Krattet — en Sti viste mig pludselig Vei — og saa, ja saa fandt jeg den slumrende Prindsesse.«

Clara sad taus og bleg som en Støtte og drog Veiret saa svagt, som om hun bekæmpede sit Aandedræt; da tilføiede han: »Det var imod min Villie, at jeg vækkede Dem: denne skjulte Plet her, Deres slumrende Skikkelse — Alt kom saa uventet, saa overraskende, at jeg ikke kunde bekæmpe et Udbrud.«

»Og saa vaagnede Prindsessen og viste Dem, hvor Lidt De kan vente Dem af hende,« sagde Clara med et svagt, veemodigt Smiil; »De gjør sikkert bedst i at lade hende slumre ind igjen.«

Da hun sagde disse Ord, følte han, at hun var ifærd med som saa ofte i den senere Tid at spærre ham ud fra sig, og han var sig tillige bevidst, at han, hvis han lod denne Leilighed glide sig af Hænderne, aldrig vilde faae sagt, hvad der laa ham paa Sinde.

»Skal jeg lade Prindsessen for bestandig slumre ind?« spurgte han. »Kan hun aldrig vaagne i en anden Stemning end idag? ... Har De da reent glemt, hvor nær hun er beslægtet med den lille Clara, som gjorde mig til sin Ven?«

»Nei, Verling, det glemmer jeg aldrig!« svarede Clara med stille Inderlighed; »Carlo bragte saamegen

Ungdom og saameget Lys med sig, netop da jeg allermest trængte til at være Barn, at han altid vil blive mig det kjæreste Minde fra mine første Aar paa Næsholm .... Men Barndom og Eventyr høre sammen — de følges ad og forsvinde med hinanden.«

»Ja!« udbrød han, »selve Eventyret forsvinder; men enhver Følelse, det har givet Næring, hver Længsel og Drøm, hvert Haab og hver Forventning kredser med Hjertets varme Slag i Phantasiens straalende Flugt om det Væsen, der som en Aabenbaring hæver sig himmelhøit over alle Eventyrets dunkle og omtaagede Skikkelser!«

En pludselig Sittren gik hen over hende under hans begeistrede Udbrud, men næsten ironisk svarede hun: »Og saa vende vi dog tilbage til Eventyret — hvor den slumrende Prindsesse vækkes af Blund.«

Hun sad lidt og saae hen for sig, medens han bønfaldende og spændt betragtede hende, hævede saa Blikket til ham med et inderligt Udtryk af Smerte og gjentog: »Lad Eventyret og Prindsessen gaae til Hvile, Verling, de kan ikke kaldes til Live.«

»Veed De, hvad De forlanger, Clara?« udbrød han heftigt, »De forlanger, at Storm skal blive til Stille, at det oprørte Hav skal lægge sig, at Brændingen i sin brusende Higen ind imod Kysten skal vende om og gaae til Hvile i det kolde Dyb, hvorfra den kommer! De forlanger, at Alt, hvad jeg fra Drengeaarene til nu har levet, arbeidet for og drømt om, skal viskes ud og veires hen, som var det Intet, Intet værd!«

Idet han talte, gjorde hun en afværgende Bevægelse med Haanden, og, da han sluttede, sagde hun med et hjerteskærende Udtryk: »Det er det, Verling, jeg har frygtet, og som jeg har søgt at værne os begge imod — men De har ikke villet eller kunnet forstaae mig .... Jeg kan ikke give, hvad jeg ikke har; men jeg vilde saa uendelig gjerne blive ved at være for Dem Carlo's lille Clara.«

»Men det er De jo! De er baade Barnet og den Kvinde ...«

»Carlo!« afbrød hun ham heftigt og reiste sig, »jeg vil og kan for Dem kun være Barnet.«

»Aldrig Andet!?« spurgte han med brændende Øine.

»Aldrig Andet!« gjentog hun med klangløs Stemme.

»Det Barn, der hed Carlo, er mere end nogensinde forsvundet, og den Mand, De selv har modnet, viser De bort .... Altsaa ... sees vi to ikke mere!« sagde Carlo med en Dirren i Stemmen, som han søgte at beherske.

»Ja! jeg viser Dem bort,« svarede hun sagte og med stirrende Blik.

»De kaster mig bort, hvor De fandt mig,« sagde han bittert; »nu skal jeg for anden Gang lære, hvad det er at være hjemløs.« Dermed vendte han sig og gik.

Hun lyttede til hans Trin, til Bladenes Raslen, da han trængte ud igjennem Krattet, og, da der ingen Lyd hørtes længer, sank hun tilbage paa Bænken

med Hovedet mod de sammenflettede Grene og sukkede: »Gud! hvor jeg lider!« —

Om Aftenen paa Skovballet var Carlo saa overgiven, at de unge Landmænd med Begeistring erklærede, at han var en mageløs Fyr; men Kroglund bemærkede til Dank, idet han iagttog Verling: »Han huer mig ikke iaften — der er Noget gaaet istykker.«

»Det er ogsaa jeg bange for, kjære Ven,« svarede den Gamle; »min Jubelmarche bliver vist til en Sørgemarche.«

XVIII.

Nogle Uger efterat Carlo og Lyng vare dragne afsted paa deres sidste Cadetskibstour, fik Madam Hansen Brev fra »sin kjære Frøken« i Jylland. Efter i hjertelige Ord at have takket for det Tilbud, som Skipperen havde bragt, skrev hun: »Det er mig ikke muligt at gjøre mig fortrolig med den Tanke at give Barnet fuldstændig fra mig, og jeg vilde desuden, naar jeg gjorde det, lægge et større Ansvar paa Deres Skuldre, end jeg kan forsvare. Men det vil være mig en usigelig Beroligelse at sende Dem Ane Marie, for jeg har været saa forpiint af Tanken om, at hun skulde ud til vildfremmede Folk. Hos Dem vil hun lidt efter lidt vænne sig til at sørge

for sig selv, og De kan bedre end hendes stakkels Moder dømme om, hvad hun bedst skikker sig til, og vise hende tilrette med, hvad hun især skal lægge sig efter. Naar De saa synes, at hun er vidt nok til at paatage sig en Condition, kan vi jo træffe nærmere Aftale.« — Brevet sluttede med, at Ane Marie vilde blive sendt til Kjøbenhavn, naar Skipperen næste Gang gik lige dertil, og at han havde sagt, at han vilde faae sin sædvanlige Liggeplads udfor Enden af Boldhuusgade. Man behøvede blot at passe paa, naar han indklarerede ved Toldbodbommen, da man saa havde rigelig Tid til at komme derhen, inden han var fortøiet.

Da Tømmermand Hansen havde læst Brevet for sin Moder, lagde han det omhyggeligt i sine Folder igjen, strøg det over Knæet og sagde med et meget tilfreds Blik: »Det Brev er, hvad jeg kalder, rigtig propert sat sammen, Mutter. Der skal baade Opdragelse og Læsning til, for at et Fruentimmer kan sætte det saa tydeligt ud fra hinanden. Og saa detteherre med Ansvaret — det har hun lige strax kaperet; men Ansvaret er der alligevel, se! det veed vi, og vi veed ogsaa, at vi kan bære det,« og med et sidste glattende Strøg henover Brevet tilføiede han: »Javel gjør vi det!« —

Den sidste Fredag i Juli Maaned var en bevæget Dag for Madam Hansen. Om Formiddagen kom en Dreng løbende med Bud fra Bommen om, at Jagten var indklareret, og, skjøndt det blev hende forsikkret, at der vilde medgaae et Par Timer, inden den var kommen paa sin Plads i Canalen, fik hun forskrækkelig travlt med at give Kammeret, hvor

Ane Marie skulde ligge sammen med hende, en sidste Afpudsning, med at trække i Stadsklæderne, der struttede af Strygning og Stivelse, og med hæsblæsende at trippe ned til Bolværket indenfor Holmens Bro.

Jagten var lige ifærd med at hale igjennem Broen, og hun var nærved at nikke sit Hoved af Led til den unge Pige, der kikkede op over Kahytskappen og var saa optagen af at betragte de store Huse og den livlige Færdsel rundt omkring, at hun sletikke bemærkede den nikkende Skikkelse.

Endelig kom Jagten paa Plads, og nu opdagede Skipperen Madamen. Han tørte omhyggelig sin høire Haand af paa Bagen af sine Beenklæder og rakte hende den for at hjælpe hende over Landgangsbrættet med Ordene: »Goddag, Madam Hansen! Nu skal De see, hvad det er for en Bitte Stykgods, jeg bringer Dem.« Saa vinkede han ad Pigebarnet, der kom frem af Lugen og blev modtaget af sin Plejemoder med Udbruddet: »Nei, Du Milde! det er jo livagtig min egen Frøken om igjen! Dig, min Tøs, er jeg saaminsandten ikke bange for at kysse!« og dermed knugede og kyssede hun hende, saa det kunde forslaae.

»Ja, hende faaer De ingen Besvær af,« bemærkede Skipperen; »var hun en Dreng, kom vi til at nappes om hende, hun har minsæl allerede lært at styre! ... Men kom nu afsted — jeg skal nok sørge for Tøiet, og saa kikker jeg lidt hen til Dem med det Samme.«

Da Tømmermand Hansen kom hjem fra Holmen, studsede han, idet han saae den velvoxne unge Pige med de aabne og lidt skjelmske blaa Øine, det fyldige lyse Haar, der ikke ret vilde lade sig glatte ned, og det jævne ligefremme Væsen. Under Middagsspiisningen søgte hans Øine hen paa hende med et forundret Udtryk, hvergang hun var optagen af at svare paa hans Moders mange Spørgsmaal om Hjemmet; men selv mælede han næsten ikke et Ord.

Skipperen kom nu med Tøiet, fik sig en Kop Kaffe og en Passiar, og næppe var han ude af Døren igjen, førend Tømmermanden skyndte sig op paa Loftet for at »rappe Noget fra sig«, som han sagde, at det hastede med. Medens Ane Marie syslede med sit Tøi, ryddede Moderen af Bordet, satte Tingene ud og listede med det Samme op til Sønnen.

»Men Emilius dog!« udbrød hun i ivrig Hvisken, »hvad er der dog iveien med Dig? Du har jo været saa muggen og treven, som jeg aldrig før har seet Dig, siden Du kom hjem og saae Barnet .... Fortryder Du paa, at vi tog hende til os?«

Hansen, der lod til at være meget optagen af det Arbeide, han havde for, svarede nølende: »Hvad skulde der være at fortryde paa, Mutter? Hun seer jo baade omgængelig og skikkelig ud.«

»Ja! det veed den søde Gud, hun gjør; men justement derfor kan jeg hellerikke faae i mit Hoved, hvad der gaaer af Dig. Du har jo været saa alvorlig som til en Ligbegængelse, siden hun kom, og ikke sagt saameget som ti Ord.«

»Vi har Tiden for os, Mutter,« bemærkede han med et Forsøg paa at smile.

»Men det er første Dag, Barnet er her — saa falder det saa akavet, at Du sidder og muler.«

»Det gaaer ikke lige glat med Værktøiet hver Dag, Mutter, og hellerikke med Passiaren.«

»Hør, Emilius, der er Noget, der kreperer Dig, Noget, Du ikke vil være ved. Jeg var ikke Din Mo'er, naar jeg ikke mærkede det. Men, er det Noget ved Barnet, maa Du helst sige det strax, for begynder det med Trevenhed, saa ender det ogsaa med Trevenhed.«

»Det er rigtigt, Mutter,« sagde han, idet han gav sin Høvl et Par Smaaslag med Hammeren. »Sla'er man Jernet forkeert i Høvlen, bliver det til Fedteri med Arbeidet.«

»Sig mig saa, hvad det er, Du ikke syn's om ved hende,« trængte Moderen paa.

Han gjorde et Strøg med Høvlen, vendte den om og bemærkede med et undersøgende Blik paa den: »Den er ny, Mutter, den falder ikke rigtig i Haanden; men det gi'er sig snart, for det er et rigtig fiint Stykke Værktøi, skal jeg sige Dig.«

»Aa! bliv mig fra Livet med Din Høvl og svar paa, hvad jeg spø'r om!« hviskede hun fortrædeligt.

Han saae leende op paa hende og yttrede: »Du pleier inte at være tungnem, Mutter. Det er med Pleiebarnet ligesom med Høvlen her: jeg fattes Haandelaget — hun er anderledes, end som vi er vant til her i Nyboder .... og saa er hun jo ogsaa

en Kjende mere voxen, end som jeg havde bildt mig ind.«

»Men paa den Maneer,« udbrød Madam Hansen glad, »er det bare saadan lidt Flovhed, Emilius. Tænk! at Du skulde blive flov for saadan et Barn i Din Alder.«

»Den Slags Fornemmelser har jeg det altid med, naar der er Noget, jeg inte forstaaer mig paa, Mutter, og saa holder jeg helst min Næse derfra; men her gjælds det ikke at knibe ud — hvad jeg har taget mig paa, staaer jeg ved. Det gi'er sig nok, for efterhaands faaer jeg vel det rigtige Tag paa det.«

Samtalen med Moderen havde den Virkning paa Hansen, at han lidt efter kom ned og med en kjendelig Bestræbelse efter slet ikke at være flov sagde: »Du glemmer da inte, Mutter, at det imorgen er sidste Lørdag i Maaneden?«

»Nei, det skal nok Spisekammeret huske mig paa,« svarede hun og fortsatte, henvendt til Ane Marie: »Det er vores Kostdag, saa har altid Folkene fri fra Holmen for at hente, hvad der tilkommer dem af det Ene og det Andet paa Proviantgaarden.«

»Gaaer de alle hen og hente deres Kost?« spurgte den unge Pige.

»Ja, baade Underofficererne og Folkene, baade Haandværkerne og de, som staae i Artilleri- og Matroscorpset,« svarede Hansen og blev nu heelt livlig, idet han fortalte hende, at Holmens Folk vare fordeelte imellem otte Compagnier, hvoraf de to hørte til første Division og de sex til anden, at alle de »Holmens Drenge,« der gik i Nyboders

Skole, i de første Aar af deres Skolegang fik Rug og derfor kaldtes Rugdrengene, medens de ældre fik en halv Mands Kost. »Der bliver saamænd uddeelt Proviant til en sex, otte tusind Mand paa den Dag,« sluttede han.

»Hvordan hitter de Rede i alle de Mennesker?« spurgte hun ivrigt.

»Det gaaer meget natyrligt til,« svarede han, »hvert Compagni har sin Sergent og sin Løber, de deler Folkene ind og sørger for, at hver evige Mand møder til rette Tid, hvor han skal møde; det gaaer præcis som et Møllehjul, den ene Skovl kommer frem efter den anden. — Det er bare Haandelaget det kommer an paa, og det Handelag, det har vi!« henkastede han med et fornøiet Blik til Moderen.

Denne nikkede og bemærkede: »Ja, Barnet kunde have Plaseer af at see det — kan vi ikke tage hende med, Emilius?«

»Aa jo, for een Gangs Skyld,« svarede han lidt forlegent. »Man maa bare ikke tage saa nøie, hvad der saadan kan falde af Ord og Bemærkninger, for fiint taler de jo ikke, og de Gamle af Arbeidscompagniet holder nok af at faae Kvindfolkene til at blive røde i Ho'det.«

Ane Marie rødmede og saae lidt sky hen paa Madam Hansen; men denne klappede hende paa Skulderen og sagde: »Vær Du rolig, mit Barn! vi holder os i Nærheden af vores nye Compagnichef — han holder ikke af den Slags .... Det er ikke som ham, han afløste: jo saftigere Ord, de havde i Munden, jo gladere plirede han med Øinene, det

Skarn. Men forresten var han en rigtig Stadsmand.»

Under den sidste Deel af Samtalen hørtes hurtige Skridt paa Gaden, lidt efter slog Klokken ni, saa gik Taptoen, og enhver af Nyboders Befolkning, som derefter blev »antruffet« udenfor sit Hjem af Nyboders Vægtere, der med Kabus paa Hovedet og Morgenstjerne i Haanden gjorde deres Ronde, blev ført til Vagten.

Hele den næste Formiddag vandrede den ene Klynge efter den anden fra Nyboder til »Proviantgaarden«, den Fiirkant bag Geheimearchivet og Ministerialbygningerne, som nu er gaaet over til Landartilleriet. Naar man fra Christiansborg Slotsplads igjennem den saakaldet Zahlkammerport, der ligger tilvenstre for Hovedindgangen til Slottet, kommer ind i Gaarden imellem Rigsdagens Localer og Geheimearchivet, seer man tæt tilvenstre en Port, som i sin Tid kaldtes Proviantgaards Porten. Den fører ind i den Gade eller Gaard, som nu dannes af Generalstabsbygningen og den overfor liggende Geværfabrik med de tilstødende mindre Huse, hvoraf de to nærmest Porten ere Levninger fra Proviantgaardens Tid. Huset tilhøire nærmest Porten, melder sig strax med sit høie fiirkantede Tag og sine smaa Vinduer som en tidligere Tids Opsynsmands-Bolig, og det toetages Huus, der følger efter, afviger saameget fra de omgivende nye Bygninger, at man strax seer, hvor det har hørt hjemme. Det var ogsaa Forvalterboligen paa Proviantgaarden. Et Taarn tilvenstre tæt indenfor Indgangen har ogsaa trods den nymodens Dragt, man har givet

det, et fordægtigt Udseende: det var Trappetaarnet, der førte op til de mægtige »Kornlofter«, som indtage hele den ene Side af Pladsen og tjente til Oplagssted for Rugen til Mandskabet. Under »Rugloftерne« var der Kjødoplag. Hvor nu Geværfabriken staaer, var der før kun et Par Træskure, der vendte ud til en firkantet meget bekvem Havn til de Nordbaade, Slupper, Jagter og andre Fartøier, som bragte eller afhentede Proviant. Udfor Enden af Kornloftet laa en mindre Bygning, der dannede et stort Rum med Steengulv, fugtige kalkede Vægge og vældige Saltekar langs disse. Rundt omkring stod Tønder med saltet Flæsk, Kjød og Smør. Denne Bygning kaldtes Kjødkjælderen. I Fortsættelse af den, altsaa i Flugt med Havnens østre Side, var der en ældre Bygning paa nogle Stokværk, som strakte sig ned til Canalen, der fra Strømmen sydfor Knippelsbro førte ind i Havnen. Her opbevaredes Ærter, Gryn, Lys og endeel Proviant, der medgaves Skibene. De forskjellige Rum, hvori der fandtes Ærter, Gryn o. L., bare altid Navn af Kjældere, selv om de laae oppe under Taget, og det af den simple Grund, at, naar Opbevaringsstedet f. Ex. hed Grynkjælder ombord, kunde intet »fornuftigt Menneske« finde paa at kalde det Andet end Grynkjælder iland.

Under Proviantens Uddeling var »Kjødkjælderen« med sin store Indgang det Sted, hvor der var mest Røre, da Kjød og Smør her »udveiedes« til een Rode, altsaa sexten Mand, ad Gangen og derefter udenfor Kjælderen fordeeltes indbyrdes imellem de Paagjældende. Naar Uddelingen begyndte, indtog

Chefen for det Compagni, der stod for Tour, sin Plads paa en Stol midt i Kjælderen, hvorfra han kunde oversee en heel Deel af Gaarden.

Det var ikke blot Mændene og Drengene, der skulde have Kost, som mødte, nei! med Manden fulgte somoftest Kone og Børn og med Drengen Moder og Søskende. Paa Veien fra Nyboder blev der gjerne til hver af de Smaa kjøbt en Hvedetvebak til at »sætte Smag paa« det nye Smør — »og saa har de jo faaet Frokost med det samme«, sagde Mødrene forklarende. Langs de Træskure, som stode i Flugt med Forvalterboligen, havde Sælgekoner taget Stade; de solgte Brændeviin, Øl, fiint Brød og Pandekager, men gjorde sig ogsaa en lille Extrafortjeneste ved for lidt Proviant at »udlaane« deres Træbismere under Smørrets Fordeling blandt Rodernes Medlemmer. Udenfor Porten holdt Vogne fra Bagere og Møllere, som »toge Rugen til Formaling«, det vil sige, de forpligtede sig til at levere Brød for den. Andre end disse Vogne maatte der ikke holde ved Porten; men ikke langt fra den sneg Prangere om for at afkjøbe Folkene deres Proviant, og ikke faa af Konerne havde deres Hyre med at forhindre Mændene i at gjøre Kosten i Penge; men selv solgte de villigt det islandske Lammekjød, som ikke var afholdt. »Sælger jeg det, saa gaaer det i Gryden iligeveller,« sagde de; »men, hvad Manden sælger, det seer vi Koner ikke igjen, uden naar han kommer hjem svirendes.«

Nyboders Koner førte i det Hele et skarpt Regimente, og i Almindelighed lode Mændene sig regjere med en eiendommelig spøgende Godmodig-

hed: de havde jo seet ikke saa ganske faa Exempler paa, at en Kammerat »var gaaet i Hundene«, fordi Mutter ikke »holdt ham til Vinden«. Sagen var, at man dengang ikke kjendte til Thee og Kaffe i vore Skibe, men gav ombord selv Lærlingerne Brændeviin paa fastende Hjerte og derved udviklede en Tilbøielighed til Drik, som mangen brav Karl senere er bukket under for.

Ane Marie fik en vis Respect for Nyboders Husmødre ved at see den Sikkerhed, hvormed de optraadte, ikke blot overfor deres haandfaste Mænd, men ogsaa overfor Proviantgaardens ærværdige og sindige Forvalter, som selv Compagnicheferne behandlede med den største Høflighed. »Lad mig komme til!« sagde de til deres Mænd, naar disse stode foran de Kjød- og Smørtønder, der sloges op, trængte sig frem, lugtede til Smørret og sparede ikke paa vragende Yttringer, naar det ikke var dem tilpas, befølte Kjød og Flæsk med Bemærkninger om, at der var lovlig meget Been, og lokkede saa tilsidst for Forvalteren, for at han skulde give rundelig Vægt. Naar Rodens Portion saa var udveiet, tog de med Mændene fat paa Delingen: Kjødet blev spredt paa de lange Planker, der vare anbragte paa Blokke udenfor Kjødkjælderen, og nu gjaldt det om at fordele det i lige store Bunker. Et Par af Mændene stode med Øxer og huggede Stykker fra, hvor der var formeget, medens Konerne ivrigt forhandlede om, hvor der skulde tages fra og lægges til. Naar endelig Bunkerne erklæredes for tilfredsstillende, gik en af Folkene rundt med sin høie Filthat i Haanden, og hver Mand lagde en

Nøgle, Kniv eller lignende Gjenstand i den; en Dreng af en anden Rode blev da tilkaldt, tog »Panterne« af Hatten og fordeelte dem blandt Bunkerne, hvoraf hver enkelt da tilfaldt Pantets Eiermand. For den Dreng, der valgtes, var Panternes Fordeling jo en sand Morskab. Smørret fordeeltes ved at veie Portionerne ud paa de før omtalte Træbismere, idet det lagdes i en »Veieklud«, som altid fulgte med Bismeren. Vægten blev taget lidt knapt, og det, der blev tilovers, rulledes i sytten omtrent lige store Kugler, der lagdes paa Brættet. En Mand vendte Ryggen til, en anden pegede vilkaarligt paa en af Smørkuglerne med Spørgsmaalet: »Hvem skal ha'e den?«, og »den Blinde« nævnede for hver Gang Nummeret paa en af Folkene; den syttende Kugle blev givet til Sælgekonen i Leie for Bismeren.

Rug, Ærter og Gryn udmaaltes til hver enkelt Mand i de medbragte Sække og Poser. Tilsidst hentede hver Mand sin Portion Spiddelys, og saa drog Roden hjemefter, medens nye Roder og nye Folk afløste de tidligere.

»Ja, nu gaaer det nemt«, sagde Hansen, idet han fulgt af sin Moder og Ane Marie havde afleveret sin Rug til en Bagervogn og ved Hjælp af en Dreng bar Resten af Provianten i det Net imellem to Stænger, som leveredes Folkene dertil. »Det er ikke længere siden, end dengang jeg var Rugdreng, saa maatte vi til Møllen og faae Rugen malet; Mutter maatte lægge Deigen og bringe den til Bageren, som slog Brødene op, me'ns vi saae paa det. Saa satte vi vores Mærke paa, og først,

naar det var besørget, var vi klar. Engang maatte saamænd min salig Fa'er og jeg rende i tre stive Timer, før vi kunde faae malet: det havde længe staaet med Stille, og de havde Alle altfor travlt til at tage sig vores Smule Maling paa. Vi bankede paa hos alle Møllerne mellem Vester- og Østerbro, og først i Møllen ved Trianglen, der, hvor Kaffemøllerne nu holder, kunde vi faae de Gavtyve i Tale.«

Hansen havde fortalt alt dette i en oprømt Tone; men rigtig fornøiet var han dog ikke — der var Noget, han ikke ret havde syntes om paa Proviantgaarden. En Constabel med langt lyst Haar i en pølseagtig Krølle rundt om Kraven havde især været ham ubehagelig. Den unge Mand, der pleiede at spille Elskerrollerne i Søetatens dramatiske Forening, som dyrkede Kunsten i Kalkeballen i Kannikestræde, havde paa en saa iøinefaldende Maade søgt at tiltrække sig Ane Marie's Opmærksomhed, at en gammel Baadsmand, der havde været Skibskammerat med Hansen, havde sagt til denne: »Der bli'er No'et at passe paa, Hansen, med det Søskendebarn, De har ta'et til Dem. Ansigtet er nydeligt, og saa har hun mere Skabelonen af en Chefsslup end af et Arbeidsfartøi. Se nu til Constablen der! han har, lige siden hun kom, staaet og gi'et den med de Kruseduller, han bru'er, naar kan skal være knusende i den Dramatiske. Kik lidt hen paa ham, saa skal De see, om han ikke dreier saadan paa Øinene, at man skulde troe, der maatte komme Tørn i dem.«

»Han staaer jo og skeler,« bemærkede Hansen med paatagen Ligegyldighed.

»Det er rigtig, vi kalde det for at skele; men Kvindfolkene, Hansen, de synes, at det er rørende.«

»Ja Kvindfolkene — men hun er jo kun et Barn.«

»Hun seer mig netop ud til at være i den Alder, hvor de fanger Griller, Hansen. Jeg har da aldrig havt saamegen Hyre med at passe paa mine Tøse som lige efter Confirmationen.«

Disse Baadsmandens Bemærkninger løb Hansen rundt i Hovedet, idet han gik hjem. Det var altsaa Ane Marie's voxne Udseende, der havde gjort et saa underligt Indtryk paa ham, da han den foregaaende Dag for første Gang havde seet hende. Det var slet ikke i den Skikkelse, at han havde tænkt sig Ansvaret; han havde seet det i mere almindelige Træk, nærmest som en Forpligtelse til at sørge for, at hun blev dygtig til sin Gjerning og lærte at tjene sit Brød — men nu, efter de faa Timer paa Proviantgaarden, syntes det ham, at Ansvaret var blevet forvandlet til noget heelt Andet. »Skal jeg virkelig,« tænkte han, »gaae og passe paa hende, ligesom Baadsmanden paa sine Tøse? ... Det vilde rigtignok klæ' mig kjønt — for til at være hendes Fa'er er jeg dog ikke gammel nok — og det er ikke saadan at regjere med hende som med de andre Pigebørn i Nyboder: hun ligner dem jo slet ikke.«

Midt i hans Grublen udbrød Moderen: »Du er jo med eet bleven reent fraværendes, Emilius. Hvad gaaer Du nu og spekulerer paa?«

»Paa Noget, som jeg ikke forstaaer mig paa, Mutter.«

»Det Svar faaer jeg altid, naar Emilius gaaer og seer saadan ud og si'er Ingenting,« bemærkede Moderen til Ane Marie. Den unge Pige saae spørgende paa ham og yttrede med et undseeligt Smiil: »Troer De ... troer Onkel ikke, at Tante kan hjælpe Dem, eller er det Noget, hun heller ikke forstaaer sig paa?«

Hansen gik med umiskjendelig Forlegenhed og famlede efter et Svar paa dette vanskelige Spørgsmaal, da til hans Held et Compagni Livjægere drog forbi Enden af Gaden. Deres kvikke Dragt med den stramt sluttende grønne Skjødetrøie, de graa Beenklæder, den bredpuldede lave Czakot og deres lette livlige Marche tildrog sig den unge Piges Opmærksomhed og gav ham Tid til at summe sig; da de vare dragne forbi, skyndte han sig med at fortælle om de raske Livjægeres Bedrifter i Classens Have, dengang Englænderne havde gjort Landgang og beleirede Kjøbenhavn.

XIX.

Gamle Dank gik og rystede paa Hovedet over Carlo, som efter Hjemkomsten fra det bedrøvelige Ophold paa Landet var flyttet op i et Par hyggelige Værelser ovenover Dank's. Det piinte den Gamle, at han ikke med urokket Tillid kunde modsætte sig sin Kones snittende Bemærkninger om den

unge Lieutenant, og han tog sig det dobbelt nær, fordi han vár sig bevidst, at det var af Carlo, han efterhaanden havde lært at holde Stand overfor sin dominerende Hustru, naar han havde Retten paa sin Side. Desuden kom Fruens Anfald saa ofte uden mindste Varsel, at de formelig toge Veiret fra ham. Saaledes en Aften under den efter Besøget paa Landet gjenoptagne Avislæsning. Istedenfor som sædvanlig med Alvor og udeelt Opmærksomhed, under Strikkepindenes tactfaste Klirren, at følge Avertissementerne, der i en eensformig, forretningsmæssig Tone dryssede ned over hende, stirrede Fru Dank hen i Rummet med et mørkt Blik, behandlede Strikketøiet ujævnt og stødviis og brød tilsidst en Falbydelse midt over ved med dyb Misbilligelse at udtale Ordene: »letsindigt! — umoralsk!«

»Hvorledes, lille Ven?« spurgte Manden med opspilede Øine; »hvad mener Du? Grisesylte og Medisterpølse vare vi jo ved.«

»Ja! — undskyld det bare!« afbrød Konen. »Er det et Liv at føre? — Sviir og Sværm til midt ud paa Natten! — Fy!«

»Hvem svirer?«

»Aa! skab Dig ikke — Du veed godt, hvem jeg mener.«

»Saa er det vel Carlo, Du sigter til, lille Ven,« svarede Manden og pillede med nedslagne Øine paa Hjørnet af Avisen.

»Hvem skulde det ellers være? — Siden I kom fra Landet, bliver han hver Dag ude — til midt paa Natten.«

»Men derfor behøver han da ikke at føre et letfærdigt Liv. Desuden veed vi jo ikke, naar han kommer hjem, vi gaaer jo tidlig til Ro.«

»Troer Du, jeg er tunghør? — glemmer Du, hans Værelser er lige over Sovekammeret? Gud! Dank, bliver Du aldrig til et voxent Menneske!«

»Lad saa være, lille Ven, at han kommer seent hjem; det er dog i og for sig ikke nogen Grund til at troe ilde om ham «

»Ikke det? — Tager han sig noget Fornuftigt for, maa jeg spørge? — Læser han en eneste Bog, hvad? ... Naar han er en Timestid hjemme, saa hamrer han løs paa sit Claveer, og saa er han naturligviis i Dine Øine et Dydsmønster.«

»Det siger jeg ikke; men, om han anvendte tre Gange saa megen Tid paa at udvikle sit Talent for Musik, vilde jeg virkelig glæde mig derover.«

»Naturligviis! — Det er jo Dig, der har gjort ham musikgal — glæd Dig saa over Galskaben! ... Men det vil jeg sige Dig — jeg vil døe paa, at han fører et vildt Liv.«

Dank tav og spurgte lidt efter i en resigneret Tone: »Skal jeg læse videre?« men hun lod til at overhøre det og satte Strikkepindene heftigt i Gang med Ordene: »Letsindighed, Mangel paa Moralitet!« — Han rystede paa Hovedet og tog igjen fat med: »Grisesylte, Medisterpølse og Alt til Faget henhørende bekommes ....«

Fru Dank havde for een Gangs Skyld ikke ganske Uret i sine, nu efter lang Tids Hvile fornyede Anfald imod Carlo. Han var virkelig ikke langt fra at føre et vildt Liv, forsaavidt man derved

forstaaer, at han jog fra Adspredelse til Adspredelse. Han var villig til Alt, hvad den lystige Kreds, han havde sluttet sig til, fandt paa i Retning af Skovtoure med kaade Løier, Sold med Flytning af Skilte og Spilopper med Vægterne; dog var han somoftest ikke rigtig med, førend der kom et vist Sving i Paafundene — men saa rykkede han ogsaa frem i første Linie og drev de Andre videre ved sin febrilske, nargjørende Overgivenhed. »Saa! nu har Verling alle Kludene oppe: jeg maa see til, at han ikke seiler Reisningen overbord«, pleiede da Gram at sige, og han fulgte ham trolig, indtil »Bygen var ovre.«

Hos Lyng's samledes de tre Landgangskammerater saa jævnlig, og derfra gik Udflugterne til Charlottelund og til Dyrehavsbakken. Mere end een Gang, naar Carlo havde sat sig op i en Kaffemølle for at »jolle« til Byen, yttrede Lyng til Gram, som laa paa Landet hos ham: »Hvem skulde nogensinde have tænkt sig, at den »hellige« Verling vilde blive til saadan en Perle af en Solderist? Han tager jo Luven fra os Alle tilsammen.«

»Du er grøn, Lyng,« svarede Gram da tørt.

»Ja mod ham er jeg en Grønskolling.«

»Du er grøn, min Ven,« gjentog Gram med en Betoning, der fremkaldte et spørgende Øiekast hos Lyng; men han fik ikke nogen nærmere Forklaring. —

Blandt de unge Piger, hvoraf der fremdeles samledes et smukt Udvalg paa Lyng's Landsted, vexlede Meningerne om Verling Dag ud og Dag ind. Engang imellem fandt de ham mageløs elsk-

værdig, men langt oftere vare de meget opbragte paa ham over, at han »trak de Andre med sig«, saa de vare blottede for Herreselskab, eller midt under en Udflugt aldeles uventet forsvandt og først viste sig Dagen efter uden at give nogensomhelst Forklaring. De vidste ikke, at han omtrent hver Gang kunde være fundet i mørk Grublen henslængt i en Grantykning eller en Fordybning i Skoven. En Eftermiddag kom han dog igjen efter knap en Times Forløb og var usædvanlig oprømt; men han mødte ikke engang med den eneste Forklaring, han nogensinde havde givet: »Jeg fik Øie paa en Fuglerede, og saa har jeg ikke Ro paa mig, før jeg har undersøgt, hvad den indeholder. Det er en Svaghed fra Drengeaarene«.

Idet han traadte ind i Haven, blev han hilst af Lyng's Cousine, Marie, med det spørgende Udbrud: »Nei se! der har vi Dem igjen, Verling. Idag lader det til, at Reden var nem at klattre op til, siden De kunde komme tilbage i den Fart. Ellers bliver De jo saa forrevet og forkrøllet, at De maa hjem, og at man ikke seer Dem, før Deres Tøi har været hos Skræderen .... Det er idetmindste Gram's Forklaring.«

»Gram's Ord ere Viisdom!« svarede Verling.

»Men sig mig,« lød det fra den mørkhaarede Frøken Laura, »hvornaar har Fuglene begyndt at bygge Rede midt oppe paa Dyrehavsbakken? for det var jo der, De blev usynlig, lige efterat De havde mindet om Deres Tilværelse ved at spørge, om vi ikke vilde see Mester Jakel.«

»Hvordan »reder« Du Dig ud af det?« spurgte Lyng meget tilfreds med sin Brander.

»Ved redeligt at skrifte: I vilde ikke see Jakel; men det vilde jeg — saa blev jeg. Har Du reent glemt, at jeg er stædig?«

Den Forklaring fik Lyng; men Gram fik tilfældigviis nogle Dage efter Sammenhængen at vide, og han forstod at tie.

Idet Carlo var kommen forbi Mester Jakels Telt, som var omgivet af en talrig og utaalmodig Kreds, fik han Øie paa en fed, mørkhaaret »Madamme«, der i en løs Sirtses Kjole og med en laaden »Pelerine« over Skuldrene stod i Aabningen til Teltet bag det lille Theater og saae med hjælpeløs Ængstelse paa de mange Tilskuere. Carlo gik uvilkaarligt hen til hende og spurgte, hvad der var hændet hende.

»Min Er!« svarede hun med heftige Haandbevægelser, »jai meget, meget uliklig. Publico skrige »begind!« »begind!« og jai kan ike beginden: mio spozo, min Mand, faaet Fiskbeen i Als, stor Fiskbeen, kan sletsike tael.«

Carlo, der for ikke at blive seet havde trykket sig ind i Aabningen til Teltet, spurgte ivrigt: »Er De italiensk? og, da hun nikkede, sprang han heelt ind i Teltet, idet han paa italiensk sagde: »Er Deres Mand rask nok til at manøvrere Dukkerne, saa skal jeg hjælpe Dem«. Manden, som sad paa en Skammel midt i Teltet, saae halvt mistroisk, halvt forbauset op paa ham og hviskede hæst, men dog med umiskjendeligt Nyboders Tonefald: »Hvor skal det gaae?«

»Jeg stiller mig op tæt foran Dem, De hvisker Replikkerne, og jeg langer dem ud. Jeg har mange Gange spillet Mester Jakel i Italien. Kom nu, lad os kile paa!« sluttede han og klappede Manden opmuntrende paa Skulderen. Denne reiste sig med en tvivlende Hovedrysten, men lagde med nogle Forklaringer Dukkerne tilrette, gav derpaa Carlo et Vink, og saa gik det løs. Den Syges Ængstelse gik snart over til en Blanding af Forundring og Henrykkelse: Replik for Replik blev gjengivet med komiske Tilsætninger især hentede fra Sømandssproget, og det Hele blev »langet ud« med et saa pudsigt Anstrøg af fremmed Tonefald, at Tilskuerne jublede.

»Carissimo seniorino!« sagde Konen med et rørt Blik paa Carlo, hvergang hun rakte Manden en af Dukkerne, og, da Tæppet var gaaet ned, gjorde hun en Bevægelse som for at omfavne ham, men han unddrog sig hendes Følelses-Udbrud ved at smutte ud af Teltet.

Henved Løvfaldstid kom engang Carlo og Gram hen paa Natten fra Gammelholms Vagt, hvor de havde holdt Lyng med Selskab. Admiralen havde igjen været ude, og derfor var Porten bleven staaende aaben til langt over Midnat. Idet de gik op mod Kongens Nytorv forhandlende om, »hvor de skulde tilbringe Resten af Eftermiddagen« — et Udtryk, som en bekjendt Lærer fra Borgerdydskolen havde bragt paa Mode — meldte Vægterens Piben og

Raaben, at der var Brand. Som altid blev der stukket Hoveder ud af Vinduerne med Spørgsmaalet: »Hvor er Ilden?« og Svaret lød: »Nærved Vesterbro.« Under en fælles Indskydelse løb Kammeraterne over Torvet ind paa Hovedvagten, betroede den vagthavende Officeer, at de vare Søofficerer, og fik da dennes meget villige Samtykke til at tage Commandoen over den bekjendte Hovedvagtsprøite. Ved Hjælp af de Livligste blandt Vagtsmandskabet var i en Haandevending Alting klart, og afsted gik det igjennem Østergade og Vimmelskaftet, ud ad Broen til. Med spøgende Bemærkninger fløi de forbi Folk, der standsede forundrede over den strygende Fart; unge Mennesker bleve i den stille Nat smittede af Bevægelsen, sprang til og hjalp med. Tæt udenfor Vesterbro laa der et Sprøitehuus ved Siden af Vagten, og, da de saae, at Sprøiten her endnu ikke var kommen afsted, fik den et jublende Hurra. Ved Frihedsstøtten blev der raabt til dem, at de skulde ud paa gamle Kongevei, til et eensomt Sted, langt inde tilhøire for Veien. Da de vare komne lidt forbi Søen, saae de Lysningen inde bag Træerne, svingede lidt efter ind igjennem en Haveport og holdt endelig stønnende udfor et Landsted paa een Etage med Midtergavl. Det var aabenbart, at Taarnvægterne havde opdaget Ilden og gjort Brandalarm en Stund, førend den gamle Gartner, som sov i den lave Sidelænge til Landstedet, var bleven vækket af Skjæret og havde skyndt sig hen at hamre paa Døren og kime paa Klokken. Da Sprøiten med et Hurra standsede mellem Hovedbygningen og Sidelængen, var man

ifærd med at bringe en Dame paa en Matras ud af Midterdøren paa Huset, hvis Endegavl imod Længen stod i lys Lue. Himlen var overtrukken, Natten mørk og stille, saa at Flammerne stode lysende i Veiret, de viftede under tætte Røgskyer svagt frem og tilbage og slikkede hen ad Tagskjægget, som for at smage paa Alt, hvad de skulde i Lag med.

Damen laa med lukkede Øine og var bleg som i en Besvimelse; støttende Matrassen ved hendes Fødder gik en halvvoxen slank Pige med Klæderne løst kastede over sig og et Tørklæde om det viltre brune Haar, der i Kruus og Lokker spillede om Halsen og Panden og fremhævede de store mørkkantede Øine, der ved deres bevægelige, sjælfulde Udtryk næsten bortdrog Opmærksomheden fra de smukke Ansigtstræk med den korte fintegnede Næse og den velformede, af Sindsspænding nu dirrende Mund. Som hun der viste sig belyst af Ilden, var hun et herligt Studie for en Kunstner.

Et Par jamrende, halvt paaklædte Tjenestepiger kom trækkende med en Sopha, og med et ængsteligt Sideblik til Ilden fulgte de den unge Piges Anviisning til, hvorledes Moderen skulde lægges paa den. Selv værnede hun om Fødderne, der vare indsvøbte i et Shawl. Den Syge, der havde skoldet dem nogle Dage før, var meget afkræftet af de Smerter, hun udstod; hun var endelig om Aftenen falden isøvn, og, da hun blev vækket for at bæres ud af det brændende Huus, var hun

bleven greben af en saadan Angst, at hun faldt i Afmagt.

»Tag Du Dig af det Hurlumhei henne ved Døren!« sagde Gram til Verling; »jeg tager mig af Slukningen — det er sgu sjeldent, at jeg agerer første Sprøite.« Dermed sprang han hen og satte en kort Stige, der var ved Haanden, op ad Sidelængen, fik fat i Straaleroret og Slangen, som Andre lige havde lagt tilrette, og krøb op paa Taget. Nu kom Sluffer fra Vesterbro kjørende med Slagterhestenes bekjendte Trav, og et Øieblik efter var Gram i fuld Virksomhed, siddende tilhest paa Tagryggen.

Henne ved Døren havde Carlo imidlertid bragt lidt Ro tilveie og ledede nogle Frivillige, der bragte Bohave ud af Bygningen. Han vakte endeel Munterhed ved det Greb, han havde paa at tage Enhver, der saae fordægtig ud, ved Kraven og jage ham hen til Sprøiten for at pompe.

»De er færig at kjende de Mistænkelige ligesaa godt som jeg«, bemærkede en Politibetjent, der lige var ankommen, iført sin lange Frakke med grøn Krave og Cylinderhat. Han stod og støttede sig til en Spanskrørsstok.

»Det lærer man tilsøes«, henkastede Carlo; men idetsamme bortlededes hans Opmærksomhed ved et Udbrud fra den Syge. Han vendte sig om og saae, at Fruen trods Datterens tryglende Modstand vilde reise sig op.

»Hvad er det?« sprang han hen og spurgte.

»Mine Papirer! mine Papirer! Jeg maa have dem — jeg elendige Menneske! hjælp mig op, lad

mig hente dem!« stønnede den Syge og saae sig om med de efter Afmagten af Angst og Vildelse udspilede Øine.

»Hvor er de?«

»Deroppe i Gavlværelset, i en Kasse med Messingbeslag,« svarede den unge Pige og pegede op mod Midtergavlen.

Han gjorde en Bevægelse henimod Indgangsdøren, men blev greben i Armen af den gamle Gartner, der sagde: »Det nytter ikke, Herre! Trappen staaer i lys Lue — den ligger i den Ende af Huset, hvor det brænder.«

»Og Brandstigen?« spurgte Carlo ivrigt.

»Den gik midt over, da vi skulde plukke Pærer i Eftermiddags«.

»Saa maa Træet der være Trappe,« svarede Carlo og gik hen imod et høit Lindetræ, der stod lidt ud til Siden for Midtergavlen.

»Er Herren fra det? Hvem i Alverden kan skræve fra Træet til Gavlvinduet?«

»Skaf mig en Ende — et Reb, der kan bære en Mand — gesvindt!« raabte Carlo og smed en Stol hen til Træet, hvis nederste Grene vare temmelig høit fra Jorden.

Den Syge sad opreist, støttet af Datteren, og fulgte disse hurtigt vexlende Bemærkninger med spændt Opmærksomhed.

Imidlertid var den anden Sprøite kommen stormende ind i Haven, fulgt af en heel Deel Brandfolk. I et Nu var en af disse oppe paa Tagrygningen bagved Gram, hvem han tiltalte med et gemytligt: »Med Forlov, maa jeg komme til. Det

er inte for at chicanere Dem: De lirker meget pænt med Straalen; men, seer De, jeg er nu Straalemester alligevel.«

»Hvad skal jeg saa ta'e mig for?« spurgte Gram med et Sideblik til ham.

»Giv De en Haand med dernede ved Døren — der er en ung Fyr, som nok har none Lemmer tilovers, siden han vil sla'e dem istykker«.

Gram rakte ham hurtigt Straalerøret, foer ned af Taget og hen til Træet, hvor han saae Carlo tage et Reb, som han havde »skudt op« i et Bundt, om Halsen og springe op paa Stolen ved Træet, hvis nederste Grene han dog ikke kunde naae.

»Op paa mine Skuldre!« sagde Gram og satte sig paa Hug ved Siden af Stolen. Carlo fulgte Anviisningen, støttende sig til Træstammen; roligt og sikkert reiste Gram sig, greb ham saa med begge Hænder om Fødderne og hævede ham op i de strakte Arme.

»Staa nu støt! jeg sætter af«, sagde Carlo. Gram strakte sig Alt, hvad han kunde, og idetsamme havde Carlo fat i en Green, som han slyngede sig op paa.

»Prøv Grenen, som Du gjør Enden fast til!« praiede Gram, idet Kammeraten hurtigt entrede op i det store Træ.

»Sikken et Himmelspræt, hvis den knak!« svarede Carlo leende.

»Det er rigtigt!« udbrød Gram halvhøit til en Tanke, Carlo's Yttring havde fremkaldt. »Skaf mig et solidt Tæppe, helst lidt stort, men i en Fart!« sagde han til Gartneren, der stod og rokkede med

sammenfoldede Hænder og stirrede op i Træet. Inden den Gamle fik sig samlet, var den unge Pige sprunget hen til en Bunke Bohave og Skrammel, der var bragt ud af Leiligheden, rev et Tæppe ud derfra og rakte ham det. — »Kom nu her og tag fat«, sagde Gram til de Omstaaende; »falder han, saa griber vi ham!« Alle sprang til, og selv den unge Pige tog fat i Kanten af Tæppet med et beroligende Blik hen til Moderen.

Gram maatte holde streng Justits for at faae dem til ikke at glemme, hvad det gjaldt, saa optagne vare de af at holde Øie med, hvad der foregik oppe i Træet.

Carlo kunde trods det endnu tætte, skjøndt gulnende Løv skimtes i den stærke Lysning fra de knittrende Flammer, hvori Vandstraalerne tabte sig sydende og brasende, medens Bladene som skinnende Sommerfugle dryssede ned fra Træet. Nu laa han henstrakt over en af de øverste stærke Grene tilsyneladende uden at røre sig. »Han gjør Enden fast«, sagde Gram, men blev afbrudt af et Skrig fra de Omstaaende, hvoraf Flere foer forfærdede bort fra Tæppet.

»Sikke nogle Kjærlinger!« raabte han. »I skulde bjerge ham, hvis han faldt, og stikker saa af, blot fordi han hænger sig i Touget for at prøve, om Alt er i Orden. Bliv nu ikke bange, naar han svinger!«

»Naar han svinger?« blev der gjentaget spørgende rundt om.

»Javel! Hvis saa Touget eller Grenen giver efter, er der ingen Grene underneden til at fange ham«

.... »Hold nu fast!« udbrød han strax efter, idet Carlo, der havde taget Fodfæste paa en stor Green lige under den, hvortil Rebet var knyttet, og hurtig var gaaet tæt ind til Stammen, nu med ludende Hoved og Hænderne om Touget løb let som over et Gulv imellem de raslende Kviste et Stykke ud ad Grenen, gav et behændigt Sæt og svingede over mod Gavlvinduet med Benene trukne tæt op under sig. Han kom det saa nær, at han næsten rørte ved Vinduesposten, og gav da et saa eftertrykkeligt Spark med begge Benene, at Vinduet med klirrende Bragen kastedes ind i Stuen; men ved Sparket blev han drevet med en uhyggelig Fart tilbage til Træet, hvorfra Kviste og Smaagrene regnede ned over de stirrende Tilskuere.

Den syge Dame havde bleg og betagen som i et Mareridt fulgt enhver af hans Bevægelser, hun udstødte et svagt Skrig og holdt sig for Øinene, da han i det skarpe spillende Lys ligesom et Luftsyn fløi over imod Gavlen og tilbage igjen.

»Nei! Jeg kan ikke taale at see paa det?« skreg hun; men Ingen syntes at ændse hende. I det Samme lød det fra Træet: »Tæt hen til Væggen med Tæppet — nu maa det briste eller bære!« og susende foer Carlo ud med alle Lemmer sammentrukne ligesom før. Med den øvede Gymnastikers Sikkerhed havde han beregnet sit Spring, naaede tæt op til Vinduet, slyngede den ene Arm om Vinduesposten, som nu stod fri, og strakte samtidig Foden ind, men stødte an mod en eller anden Gjenstand indenfor, saa Foden glippede, og han blev hængende i den ene Arm.

Atter gjenlød Ængstelses-Udbrud blandede med Mumlen om, at det var skammeligt saadan at vove et Menneskes Liv og Lemmer »for nogle dumme Papirers Skyld«. Men Usikkerheden stod kun paa de faa Secunder, som Carlo brugte til med den Haand, der var fri, at trække noget Mere af Linen til sig og slynge den om Vinduesposten. Da det var besørget, saae man hans Legeme drage sig sammen for med en smidig Bevægelse at forsvinde igjennem Vinduet.

»Hvad Djævlen! er han Kunstberider?« spurgte den forbausede Gartner under den almindelige Jubel.

»Nei! han er Sømand,« svarede Gram tørt.

»Tag imod dernede!« raabte nu Carlo, og Kassen blev i god Behold greben i Tæppet. — »Rip efter paa Tampen!« praiede han, og atter var Gram rede til at tyde hans Sprog ved at rive Enden af Touget ud fra Træet, saa at han kunde lade sig glide ned ad det, belyst af de i alle Farver vexlende Flammer og omkrandset af Vandstraalerne, der i gyldne Striber og glimtende Perler bruste frem imellem ham og Ilden, som et Øieblik efter tog fat i det Vindue, han havde forladt.

Da han havde sluppet Touget, strøg han sig uvilkaarlig med Haanden over Ansigtet, skubbede sig uden at svare paa de mange Spørgsmaal frem mellem de Nysgjerrige, der trængte sig om ham, tog Gram under Armen, fik af en Ubekjendt sin Hat klappet paa Hovedet og vilde til at skynde sig bort, men standsede et Øieblik og saae sig om ved fra en blød, barnlig Stemme at høre et æng-

steligt: »Gud! han bløder«. Da mødte der ham et inderligt, deeltagende Blik fra et Par store Øine, der overstraalede det mest udtryksfulde Ansigt, han nogensinde havde seet.

»Farvel!« mumlede han og jog afsted.

I Alleen mødte de en halv Snees Mand, der kom slæbende med en Brandstige. »Smid den og sørg for, at den syge Dame kommer i Huus!« sagde han i Forbigaaende, og, da Gram lidt efter spurgte ham, hvad han gik og grublede over, svarede han som i Tanker: »Hvem mon det Barns Stemme og Øine skal gjøre ulykkelig med Tiden?«

»En af dem, som ikke synes, de er for gode til at lade sig holde for Nar af Fruentimmerne,« svarede Gram med sit ironiske Træk om Munden .... »Men lad os nu see at finde en Post! Du er mig noget tilsmurt i Ansigtet.«

»Jeg rev mig vist lidt paa Grenen«, svarede Carlo ligegyldig. Men det var dog et Par saa antagelige Skrammer, han havde faaet i Ansigtet, at Gram, da Carlo havde vasket sig, bad ham holde Tørklædet for: »ellers troer Folk, vi har været oppe at slaaes og tilmed faaet Bank,« sagde han.

Inden de skiltes ad, sagde Gram: »Hør Du! Jeg bildte Betjenten ind, at vi fare fra Hamborg og kun er her i Besøg paa et Par Dage. — Saa slipper man da for at see Lyng pynte sig med, hvad for Allerhelvedes Karle vi ere. Du har jo for meget Overtaget over ham til, at han skulde lade Dig alene have Æren.«

Dertil svarede Carlo: »Det var ikke faldet mig ind at tænke paa Lyng; men jeg er glad over, at

vi kan være incognito, som gamle Dank siger, da jeg synes, at det er saa nederdrægtig flovt at blive takket for Noget, man sletikke har gjort for at tjene den, der takker En, men udelukkende fordi man havde en ubændig Lyst til at gjøre det.«

Der er ingen Tvivl om, at Gram var kommen paa det Rene med, hvad det var, som havde fremkaldt den vilde Syden og Brusen i Carlo's Sind, og, skjøndt han værnende fulgte ham og bestandig droges nærmere til ham, rørte der sig en ikke ringe selvbehagelig Følelse hos ham ved Bevidstheden om, hvad der var foregaaet. At den, hvis heldige Ydre mere end nogen Andens havde virket knugende paa ham, at den, om hvem han ofte havde sagt: »Naar man seer ud som han, er man altid første Hane i Kurven,« at netop denne Begunstigede var bleven vraget, var Noget, som berørte ham aldeles personligt. Hvorfor og hvordan det var skeet, vidste han vel ikke; men det var ham ogsaa nok, at det var skeet. At Carlo's mange tiltalende og elskværdige Egenskaber ikke havde fundet Naade for en ung Piges Øine, det lagde han ingen Vægt paa — Sligt saae man jo saa ofte, meente han; men det, at et Menneske, der i den Grad som Carlo havde de reent ydre Betingelser for at gjøre Indtryk paa Kvindekjønnet, vendte vingeskudt tilbage fra sin Flugt, det var mere end forunderligt, det var — ja, hvad skulde han kalde det? — det var ligeud velgjørende.

Den, der nøie havde fulgt Gram's Optræden under det meget selskabelige Liv, som de tre Kammerater førte i Løbet af Efteraaret og Vinteren, vilde sikkert have sporet Virkningen af den Erfaring, han meente igjennem Carlo at have høstet. Der var ikke en Dands eller et Bal i en vid Kreds, uden at de tre Lieutenanter vare indbudne, og Gram pleiede da ofte at sige til sine to Kammerater: »Det er naturligviis for Jeres Skyld, jeg bliver indbudt. I tager Jer først rigtig ud, naar jeg er med: jeg agere Grundfarve«; men han holdt sig dog langt mindre i Baggrunden end tidligere, blev mindre jævn i sin Dragt og sin Optræden og kom undertiden hjem med en uklar Følelse af, at han hos nogle af de unge Piger havde mødt et Blik, der røbede Sky eller Ængstelse. Han vidste ikke, at der, naar han blev overgiven, kom noget Voldsomt og Hensynsløst frem i hans Væsen, som gav det Uskjønne i hans Ydre skarpere Træk.

Af de unge Piger, som han hyppigst var sammen med, var der dog to, i hvis Øine han syntes, han snarere vandt end tabte, det var Marie og Laura. Især fandt han det »velgjørende«, at den smukke Laura virkelig var langt mere omgængelig med ham, »grimme Gram«, end med Carlo; men han lagde ikke Mærke til, at hun altid forstod at faae ham til at tale om Kammeraten, der paa sin Side meget ofte underholdt Marie om »den prægtige Gram«, hvis megen Modgang paa hans Koffardifart han skildrede med levende Farver. Indbyrdes talte de to unge Piger saa at sige aldrig om disse deres

trofaste Cotillonherrer, siden de paa Examensballet hos Lyng's havde vexlet slagfærdige Bemærkninger om dem.

Henimod Efteraaret havde Carlo igjennem Kroglund hørt, at Hofjægermesteren var reist til Nizza med Clara, der havde været angreben af en meget alvorlig Sygdom og efter Lægernes Raad skulde opholde sig Vinteren over i Syden for at gjenvinde sine Kræfter. Da han modtog denne Efterretning, blussede der et Øieblik et Haab op hos ham; men jo mere han gik og grundede over Sagen, jo enigere blev han med sig selv om, at, hvis Clara's Sygdom havde staaet i Forbindelse med det Afslag, hun havde givet ham, da maatte ogsaa hendes Følelser for ham være saa stærke, at hun vilde være kommen til Erkjendelse af, at hun idetmindste skyldte ham en Forklaring, skyldte ham ved et Par Ord at mildne den store Sorg, hun havde voldt ham. Men hun havde ikke offret en eneste Stavelse paa ham, ikke givet den ringeste Antydning, der kunde fortolkes som et Ønske om at bedømmes forsonlig, om at indsnevre den Kløft, hun havde lagt imellem dem.

Dag ud og Dag ind gjentog han for sig selv, at der fra hende Intet var at vente, at hun havde afviist ham paa en saadan Maade, at han skyldte sig selv som Mand at kaste hende ud af sit Tanke- og Følelsesliv, og dog klamrede Tanken om hende sig til ham, hvor han end færdedes, hvor vildt og hensynsløst han end søgte at rive sig løs fra den.

Da kom der en Dag kort efter Nytaar et Brev fra hans Moder — et Brev, der var endnu længere end de mange, hun i den senere Tid havde skrevet til ham. Da han havde læst det første Par Sider, blegnede han stærkt, Haanden, der holdt Brevet, sank kraftesløs ned, og han stirrede udtrykløst hen for sig i flere Minuter. Lidt efter trykkede han sig over Øinene med den sittrende Haand, reiste sig pludselig med en bitter Latter, gik nogle Gange usikkert op og ned ad Gulvet og kastede sig saa ned foran Claveret, hvis Tangenter gave en skrigende, skurrende og stormende Gjenlyd af Oprøret i hans Sind.

I Brevet stod der, at Clara havde samtykket i at ægte en meget rig russisk Greve, som af Sundhedshensyn tilbragte Vinteren i Nizza.

XX.

Fregatten »Nornen« skulde paa et Middelhavstogt og laa under Eqvipering paa Nyholm ved »Elephanten«, Dæmningen udfor Hovedvagten.

Nutildags overtages Skibene af de Officerer, der skulle føre dem, efterat en ikke ringe Deel af Udrustnings Arbeidet er udført; men dengang modtoges Skibet »skaaltomt« og med »nøgne Master«. Ikkun det Tag af Lægter og Seildug, der beskytter det under Oplægningen, var taget af det. De mange hundrede Ballastjern, som nu for en stor Deel

erstattes af Dampmaskinens Vægt, skulde anbringes i Bunden, dernæst skulde Vandtønderne, som i Tidens Løb afløstes af Jernvandkasser, lægges paa Plads. Den Mængde Gods til Reisningens og Seilenes Vedligeholdelse, til Reparationsarbeider paa Skrog og Fartøier, til Artilleriets Forsyning og Betjening skulde fordeles i »Kamre« og »Kjældere«, og endelig skulde der proviantéres. Medens saaledes Lasten fyldtes med Alt, hvad der skulde tjene til at holde det store Legeme sø- og kampdygtigt i længere Tid, og med Føde til de mange Mennesker, ordnedes Alt paa Banjerne til Beboelse for de henved fire hundrede Mand, hvis Klæder, Ølkander og andre Spiseredskaber opbevares der. Det gjaldt, hvad det jo fremdeles gjør, ikke blot om at faae Plads til den Masse Sager i det forholdsviis knappe Rum, men tillige om, at Alting, endog ringe Ubetydeligheder, var saaledes »ved Haanden«, at det øieblikkelig kunde skaffes tilveie, naar det forlangtes. Det var de ældste Underofficerers, især Regnskabsførernes Sag at sørge for denne systematiske »Bortstuvning« af Stort og Smaat; men slige Folk ere ikke i Vilderede, de ere voxede op i deres Kald, kjende Skibet »som deres Lomme« og have en meget rig Erfaring med Hensyn til, hvilke Gjenstande der hyppigst og med kortest Varsel er Brug for i Løbet af Togtet; de tage desuden Vink af Veir og Forhold, og, selv om en eller anden Gjenstand under Eqviperingen henstuves paa et mindre tilgængeligt Sted, have de i Almindelighed en Forudfølelse deraf, naar der pludselig kan blive Brug for den, og sørge da for »at klare ud« itide.

Efterhaanden som Skibets Skrog fyldtes, voxede Reisningen, der nutildags er halvt færdig ved Skibets Modtagelse. De nøgne Master fik deres Vant og Stag til Støtte, Mærsene paalagdes, Stænger og Ræer kom op, Kanoner og Raperter overtoges, Fartøierne bleve hentede, og endelig undersloges Seilene samtidig med, at den sidste Deel af Provianten overtoges, og Koier, Koieklæder, Medicin og Lignende kom ombord.

Nutildags udføres, som sagt, en stor Deel af de indledende Arbeider af Orlogsværftet under Ledelse af de faste Underofficerer, under Eqvipagemesterens Tilsyn og ved Hjælp af Folkene fra Caserne- og Logisskibet, forstærkede med Dagleiere. Tidligere lededes Alt af de til Skibet commanderede Officerer, der ikke blot havde faste Underofficerer til deres Raadighed, men tillige et meget stort Antal faste Folk, hentede fra Artilleri- og Matroscorpset. Ikkun for selve Takkelarbeidet havde Værftet sin Repræsentant i Takkelbaadsmanden, en høitstaaende Matrosunderofficeer, der »regjerede med« Topsgasterne, medens den Høibaadsmand, der skulde fare med Skibet, havde fuldt op at gjøre med »Udtagelsen« af sit Gods, der, medens Skibet var oplagt, havde henligget i et særskilt Rum, »Skibets Kammer«, paa Takkelloftet, hvor intet Stykke kommer ind, førend det omhyggelig er efterseet, istandsat og mærket.

Det var altsaa næsten lutter huusvante Folk, man dengang eqviperede med; thi selv de »Sjouvere«, der brugtes til det grove Arbeide, kunde henregnes til Ny- og Gammelholms »faste Inventarium«, idet,

for blot at nævne et Exempel, Nyboders Vægtere paa deres Fridage havde Sjouverarbeide paa Holmen. Men, om end Arbeidet derved lettedes betydeligt, havde man Vanskeligheder, som nu ikke kjendes, at kæmpe med i forskjellige Retninger. Nu er Alting samlet paa Orlogsværftet, der tilmed ikke har saa stor en Udstrækning som tidligere; dengang maatte Seilene, Fartøierne, Koietøiet, Flag og Compasser med mangfoldige andre Ting hentes paa Gammelholm og Provianten paa Proviantgaarden. Dengang maatte Kanoner med Tilbehør baxes ned i store Pramme paa det senere afhændede Christiansholm, Prammen maatte forhales, det vil sige varpe sig frem gjennem hele Flaadens Leie til Skibet, der da ved Hjælp af sin Reisning overtog Skytset — nu ligge Skibene ved Dokøen, Kanonerne tages ned i en Pram med Kran til at heise dem over med, og man har en Damper til at slæbe Kranen, kortsagt, paa mangfoldige Omraader er Arbeidet blevet langt lettere; men dog føler man Savnet af de faste Folk, der fra Drengeaarene vare knyttede til Flaaden og dens Virksomhed og derfor kun behøvede et Vink for at forstaae, hvad der nu ofte kræver lange Forklaringer. Der er sikkert Ingen, som føler dette mere end Marinens Underofficerer. De havde tidligere en langt rigere Kilde til Uddannelse end nu og arbeidede med Folk, som opdroges i deres egen Skole — nu derimod staae de overfor vildfremmede Mennesker, blandt hvilke mange troe sig lige saa dygtige som de selv, skjøndt de ere aldeles ukjendte med de Krav, Orlogsvæsenet stiller.

Det var dog ikke alene under Udrustningen, men ogsaa paa Togtet, at de faste Folk dengang ofte vare i Fleertal. De Indrullerede mødte nogle Dage før Udlægningen, meldte sig i Hvervingen og fik derfra Ordre til at møde til Arbeide paa Skibet, men maatte forøvrigt selv sørge for Kost og Logis, hvortil de modtoge et dagligt Vederlag. Først under de store Indkaldelser i 1848 begyndte man at casernere dem, i Begyndelsen iland, senere i Logisskibet, der af en for sin Humor bekjendt Skipper ved Værftet døbtes »Hyttefadet«.

Om nogen egentlig militair Beklædning ved deres Indtrædelse i Tjenesten var der, som alt berørt, ikke Tale. Først, naar Skibet var lagt ud, kom der nogle Hosekræmmere ombord, og under Officerernes Ledelse forsynedes da de Indrullerede med de enkelte Klædningsstykker, som maatte til, for at det kunde siges, at de havde det tidligere omtalte »Landgangssæt«, der brugtes ved Paraden om Søndagen og andre høitidelige Leiligheder. De faste Folk, som vare uniformerede iland, maatte ombord kun bruge deres Uniformstrøie, naar de fik Landlov, og der var endog de Officerer, som aldeles bandlyste den fra Skibet, saa at der hellerikke var nogen stor Stads ved deres Dragt; men de udmærkede sig dog ved den fixe Maade, hvorpaa de bar deres Tøi, ved den tætte Række store hvide Porcellainsknapper langs ned ad Hofterne paa de blaa Nankins Beenklæder og især ved at smøge Skjortekraven saaledes tilbage, at man saae dem heelt ned paa det nøgne Bryst. Naar Skibet var i Søen, stod Mandskabet i sin Klædedragt ikke stort

over det Compagni Sjouvere, som daglig mødte til Arbeide paa Ny- og Gammelholm.

Det mest betegnende Exempel paa, hvor liden Vægt der lagdes paa Eensartethed i Folkenes Dragt, kunde man see i Chefens Sluproere. Alle Skibschefer fik dengang, og mange Aar senere, en vis Sum til Fartøisudstyr, og ved Anskaffelsen af dette Udstyr lode de sig udelukkende lede af deres egen Smag. Rødt Livskjærf med Guldfryndser betragtedes som overmaade flot; men det var næsten en Selvfølge, at Chefen forsynede Qvarteermesteren paa sin Slup med en Sølvpibe i en meget iøinefaldende Sølvkjæde. Havde da Chefen været vel tilfreds med sin Qvarteermester paa et længere Togt, fik denne Kjæden og Piben forærende til Erindring. De Fleste bar da denne Kjæde med en vis Stolthed, saalænge de stode i Tjenesten.

Et Par Dage før Udlægningen heistes Commandoen, og, fra det Øieblik Vimpelen vaiede fra Stortoppen, førte Skibet sit eget Liv, Folkene vare knyttede til det, de boede og byggede der ombord. Men, ligesom Godset maatte stuves bort med mangfoldige, ofte vexlende Hensyn for Øie, saaledes maatte de mange Mennesker, der skulde bruge Godset og haandtere Skibet, hver for sig fra den første Dag være paa det Rene med, hvad de skulde tage sig af under Ankring og Letning, under den daglige Reengjøring og de forskjellige Manøvrer; de maatte vide, hvor de skulde møde, naar der med Trommen gjordes Signal til »Klartskib« — Skibets Klargjøring til Kamp — naar Piberne skingrede, og Skibsklokken kimede for at kalde Enhver paa sin Post til Brand,

naar Fartøier skuldé gjøres klar, Seil gjøres los, rebes eller beslaaes, og de skulde have Besked om det »Qvarteer«, den Halvdeel af Mandskabet, det »Skifte«, Halvdelen af Qvarteret, og den »Bakke«, det Hold, der spiser sammen, som de paa Togtet skulde høre til. Denne Fordeling forberedtes med megen Omhu under Eqviperingen: nogle af de for deres gode Haandskrift bekjendte Constabler samlede sig Dag ud og Dag ind i en tarvelig Skrivestue, som anvistes dertil, for under Ledelse af den Officeer, Næstcommanderende havde valgt til sin Medhjælper i denne Green af Tjenesten, at »lave Ruller«. Lister og Sedler udfyldtes med nøie Hensyn til de Egenskaber, der maatte forudsættes hos den Mand, hvem man betroede en Række forskjellige og dog beslægtede Hverv, og, naar saa Commandoen var heist, samledes Mandskabet paa Batteriet eller Dækket, Folkene kaldtes efter deres Befarenhed hen til Næstcommanderende, der med sine Medhjælpere sad ved et Feltbord agterude, og hver Mand fik leveret en Seddel med det Numer, han fremtidig skulde bære i Skibet, og Fortegnelse over den Plads, han indtog under forskjellige Forhold. »Pas godt paa den og lær den udenad i en Fart!« blev der somoftest sagt, idet han modtog sin Seddel. Naar saaledes hver Mand havde faaet sin Opskrift, var Grunden lagt til hele Skibets tjenstlige Ordning paa hele Togtet, og ved hyppige Mønstringer især i de første Dage lærte Folkene med Lethed og Hurtighed at være ved Haanden paa rette Sted, til enhver Tid og under alle forudseelige Omstændigheder. I denne Retning har Nutiden taget Arv

efter Fortiden, og, hvad der skete før, gjentager sig nu med ubetydelige Afvigelser, hvergang et Skib udrustes til Togt.

Men selve Udlægningen var i vore Fædres Dage et langt besværligere Arbeide, end den nu er. Nu er det jo Dampskibe med eller uden Reisning, som drage ud fra Orlogsværftet. Et Par Tag i en Trosse for at hale Skibet fri af Bolværket, saa en lille Bevægelse med Maskin-Telegraphen oppe paa Commandobroen, og man glider ud af Flaadens Leie igjennem Nytløb, hvor Broen er bleven aabnet. I Seilskibenes Tid derimod maatte man varpe sig ud. Skipperen i Flaaden havde i Tide ført de Trosser ud, som først skulde benyttes, og, hvorledes de førtes ud, til hvilke Pæle de fastgjordes, afhang af Vinden og Strømmen. Arbeidsfartøier laae klare med de næste Trosser, der skulde bruges, og et Par Mand i en mindre Jolle laa rede til at kaste los og gjøre fast, efterhaanden som man varpede sig frem. Commandoraabene gjenlød fra Skibet, Piberne slog deres taktfaste Triller, og Folkene trampede med Varpene hen ad Dækket; saa lød der et pludseligt: »Staa hale!«, derefter Ordre til at tage fat paa en anden Trosse, igjen Commandoen: »Hal væk!«, Trampen og Piben blandet med Raabene om, hvor der skulde kastes los og sættes fast. Var Vind og Strøm imod og Vinden lidt skjøns ind paa Siden, kunde det være et alvorligt Slid at lægge ud med en Fregat. Naar man saa endelig var kommen tilankers paa Inderrheden, fyldte man Krudt, og dermed var Skibets Udrustning tilende.

Den Virksomhed, som Marinen dengang Aar ud og Aar ind kunde see hen til, var Vagtskibstjenesten ved Helsingør, Nyborg og Altona, Vestindieskibet Aaret rundt og Cadetskibet foruden nogle mindre Opmaalings- og Vagerfartøier i Sommermaanederne. Af og til var et nyt Skib paa »Beseiling« i Nordsøen; men et Togt af nogen Varighed med en Fregat, især til Middelhavet, hørte ikke til det Dagligdags, og der var derfor somoftest en talrig Officeersbesætning ombord. Foruden Skibets Næstcommanderende, en Capitain-Lieutenant, træffe vi saaledes efter Udlægningen, om Frokostbordet i Fregattens Messe, ikke mindre end otte Lieutenanter og blandt disse vore tre unge Venner tilligemed deres tidligere Qvarteerchef, Klingberg, der var Skibets ældste Secondlieutenant; desuden havde to Lieutenanter Tjeneste. Den ældste af Premierlieutenanterne var en Mand paa omtrent fyrre, men ældre end baade han og Næstcommanderende vare Lægen og Forvalteren, der hørte til Veteranerne i deres Fag. De havde tidligere været tilsøes med alle Skibets Officerer og med en stor Deel af Underofficererne. Idet man gik løs paa den store kolde Postei, som prangede midt paa Bordet, sporedes det strax, at det ikke var en Kreds af for hinanden fremmede Folk, der her mødtes og først skulde til at føle sig for med Hensyn til deres fremtidige indbyrdes Optræden; men derimod lutter Skibskammerater, der fortsatte en Samværen, som de forlængst vare fortrolige med. Selv de unge Mænd, der for første Gang vare ombord som Lieutenanter, havde under hyppige Møder paa Gammelholms Vagt lært

den kammeratlige Tone at kjende, og de vare fuldstændig paa det Rene med, at de ikke vilde blive mindede om deres Ungdom, naar de ikke ved en anmassende Optræden opfordrede dertil. Doctoren viste sig som den gamle gemytlige Ven, der med elskværdig Godmodighed bødede paa Officerernes Mangel paa classisk Dannelse og villig lod sig belære i nautisk Henseende; han var altid parat, naar der blev »trommet sammen til et Slag Kort«; Forvalteren var i sin Egenskab af »Chefens Haandskriver« ikke fri for at være lidt selvbevidst; vel vilde han ikke anmasse sig en høiere Plads end den, der tilkom ham, vel vidste han, at han ikke havde faaet ganske den samme Opdragelse som Lægen og Officererne, men der var dog mere end een Chef, som han havde givet nyttige Vink under Brevvexlingen med Collegiet og Regnskabernes Opgjørelse, og saa var han jo den Eneste, der deelte den Forret med Næstcommanderende at kjende alle indgaaende og udgaaende Skrivelser.

Ved Bordet sad der foruden Officererne en jovial civilklædt Mand, der syntes at staae paa en fortrolig Fod med dem Alle: det var Viinhandleren, som havde bragt Posteien med sig og nu under Frokosten skulde lade Officererne smage paa Vinen, der næste Dag skulde leveres. Da Skibet altid dengang laa paa Rheden nogle Dage før Afreisen for at »eqvipere seilklar«, foretrak stundom Messeforstanderen — den af Officererne, der fører Huus for de øvrige — at lade Kammeraterne smage Vinen, før han tog den ombord, »saa har de dog ikke det at gjøre Vrøvl om,« meente han.

I enhver Orlogsmand er som bekjendt en af Officererne Huusholderske eller Madmoder: han modtager Messepengene og Løn til Kok og Hovmester, fæster i Forening med Chefen den Kok, der skal koge baade for Chef og Officerer, og søger i sin Hovmester at sikkre sig et paalideligt Menneske, der kan bøde paa hans egen ofte ikke meget udviklede Sands for Restaurateur-Virksomheden. Derpaa følger Provianteringen, og under denne er der mangfoldige Hensyn at tage: først og fremmest maa der anskaffes Spise- og Drikkevarer nok til den Tid, man skjønner, at der vil hengaae, inden man kommer i Havn igjen; men ved Siden deraf komme Priserne i de forskjellige Anløbssteder i Betragtning, Sandsynligheden for andensteds end i Hjemmet at kunne faae de Varer, man nødig undværer, Udsigten til, at de forskjellige Sager kunne holde sig ombord, og andet Lignende. Men hermed er kun Begyndelsen gjort; thi, selv om Provianteringen er udført med største Omsigt, kan Messeforstanderen under sin Huusmoder-Virksomhed være udsat for tusinde Gjenvordigheder: den flinkeste Hovmester kan finde paa, netop en Dag naar man har Gjæster, at »stramme sig op« ved en Slurk over Tørsten, den bedste Kok kan, naar der pibes alle Mand op, blive rendt paa Ærmet af en af Folkene, saa Buddingen, han rører, gaaer i Dækket. Et af Svinene kan paa Nattevagten lumskelig krybe over til sin Nabo, Kalkunen, der skulde være brugt til Middagen for Chefen, og æde Brystet ud af den, en Overhaling kan forvandle en stor Deel af Messeinventariet til Stumper og Skaar, og de medgivne

Varer kunne endelig stundom staae langt under de Prøver, hvorefter de have været bestilte. Men Sligt er dog ikke altid det Værste i Messeforstanderens knudrede Tilværelse; det, der paa pirrelige Naturer undertiden tynger mest, er den daglige Kritik, den uophørlige Snakken om Maden — eller for at tale i Fagsproget »Gjøren Vrøvl« — som i vore Forfædres Dage saa at sige hørte til ombord i Orlogsmændene. Mange fandt, at de ikke havde nogen rigtig Fornøielse af Maaltidet, naar de ikke beskjæftigede sig med Messeforstanderens Virksomhed under Spiisningen, og den mest vandede og udslidte Vittighed satte dem i godt Humeur, hvis den blot var rettet imod Messens kaarede Syndebuk — det var saa bekvemt altid at have Messeforstanderskabet at ride paa, naar man savnede Stof til Samtale. Hørte Messeforstanderen til de ældre Officerer, hvilket som oftest var Tilfældet i Begyndelsen af Togtet, da vovede vel de yngre sig ikke frem under Udfaldene imod ham; men de vare desto villigere til at tage Deel i den Latter, som en Ældres Bemærkning fremkaldte, og alene det at tjene til Skive for de Unges Munterhed var alt Andet end behageligt for en Lieutenant paa henved de Fyrre. Var han ikke meget samvittighedsfuld af sig, benyttede han sig af den Fordeel at være den Første, der bestyrede Messen, til at lade »staae til«; hvis Togtet var lidt længere, kunde han jo fratræde Bestyrelsen, naar Status begyndte at være truende, og saaledes unddrage sig Opgjørelsen med de lange Ansigter og ligesaa lange Eder over det store Underskud, som skulde fordeles imellem Medlemmerne. Men, da han

selv skulde have sin Part af den sure Svie, var der kun Faa, der skabte sig en Kreds af lutter smilende og velvillige Messekammerater ved ikke at sætte Tæring efter Næring. Ja selv den, der gjorde Forsøget, udsatte sig for at blive angreben af Messens sparsommelige og ikke altid mindst gnavne Elementer, der fulgte hver Extraret og hver Flaske Viin med et misbilligende Blik og, medens de spiste og drak af al Evne, sad og regnede ud, hvor stor Underballancen efterhaanden maatte være bleven — for derefter en smuk Dag at forlange den flotte Herre afløst.

Dog, selv om Messeforstanderen ved et medfødt Talent, ved et heldigt Valg af Kok og Hovmester og ved at tage smaa Gjenvordigheder og Stiklerier med gemytlig Sindsro havde det sjeldne Held at vinde Messens Bifald, var det ham naturligviis ikke muligt at gjøre Alle tilpas, og han gjorde besynderlig nok ofte den Erfaring, at de, der vare tarveligst vante i Hjemmet, vare de vanskeligste at tilfredsstille ombord.

Messeforstanderen i Fregatten var den gamle Lieutenant, som, dengang vi besøgte Lyng paa Gammelholms Hovedvagt, havde beklaget sig over, at man af Hensyn til sin Helbred maatte tylle saadant noget Gift som Brændeviin i sig mindst et Par Gange om Dagen, og det var derfor en Selvfølge, at han med særlig Omhu tog sig af Skibets Viinkjælder, der ved Afreisen blev udmærket godt forsynet med Alt, hvad man ikke kunde faae bedre eller billigere i de Havne, man skulde gjæste. Han var altfor god en Viinkjender til, at det ikke skulde

være næsten udelukkende ham selv, der havde det afgjørende Ord, da man under Frokosten lod Flaskerne gaae rundt; men ved at lade alle de Andre troe, at de havde været med til at »vælge«, sikkrede han sig viselig mod senere »Vrøvl«.

Et Par Dage endnu paa Rheden, og Fregatten var seilklar. Inde fra Langelinie tog den sig prægtigt ud blandt alle de Smaaskibe, der laae rundt om den. De smukt beslaaede Seil tegnede deres hvide Striber langs Forkanten af Ræerne, de reenskrabede og ferniserede Læseilsspiir glimtede i Sollyset, og fra den hvide Gang traadte de blankt fjolsede Kanoner skinnende frem. Der var »sat«, »toppet« og »brast« til Fuldkommenhed, med andre Ord, der var den største Symmetri i Masternes, Stængernes og Ræernes Flugt, medens hver en af de tusinde Ender var omhyggelig dørhalt. Hvilken Næstcommanderende vilde vel ogsaa udsætte sig for, at en eller anden Grønskolling skulde komme med Bemærkninger om, at en Bras eller Bugline hang i Bugt, eller at Fore- og Storebramraa ikke vare parallele. Indenbords var Alt pyntet og pudset, Tampene af Enderne vare »skivede« — rullede op i en flad Skive — tæt under de Pullerter, Knegte eller Naglebænke, hvortil de gjordes fast, og Mandskabet havde Landgangssættet paa. Nede fra Batteriet lød veemodige Brøl fra et Par Oxer, som vare opstaldede imellem Kanonerne, henne under Fartøierne

midtskibs kaglede og skreg de i Træburene sammenpakkede Høns, og fra Bakken hørtes Lammenes Brægen og Svinenes Skrigen.

Da kom Chefen ombord, modtoges ved Falderebet af samtlige Officerer, sagde et Par Ord til Næstcommanderende, og lidt efter hørte man Commandoen: »Klar til at heise Chefssluppen!« — »Alle Mand op til Letning!« I samme Nu forandrede Scenen sig: nede paa Batteriet løb Folkene afsted med Kabellaringen, Seisinger, Kroge — kortsagt Alt, hvad der skulde bruges for at hive Ankeret hjem, og paa Dækket bleve de ziirligt skivede Ender rystede fra hinanden og »skudte op« saaledes, at de med Lethed kunde tages fat paa og hales i eller uhindret løbe igjennem Skiver og Blokke. Underofficererne gjennemmønstrede i en Fart de Folk, der skulde gjøre Seilene los eller passe vigtigere Ender, medens Næstcommanderende foer fra Sted til andet for at skynde paa Arbeidet og holde Enhver til sin Gjerning. Han var en gammelagtig Fyr, stærkt præget af den Tid, han stammede fra, Ederne dryssede af ham som Korn fra en Rensemaskine, og han havde et saadant Lager af dem, at han bestandig bragte Liv i sine Henvendelser ved nye, næsten overraskende Vendinger. Da han havde afleveret en Snees Eder, jaget Skræk i de Langsomme ved at slaae et Tag i et Par af de Værste og ryste dem, til Hovedet sad løst paa dem, kom der »Liv i Tøiet«, og efter nogle faa Minuters Forløb kunde han melde Chefen, at nu var Alting klart til Letning. Med Trosser blev Skibet

svaiet den rette Vei, Ankeret blev derpaa hevet hjem, for Mærsseilene alene gled Fregatten ud fra Inderrheden, Saluten rungede, og dermed var Togtet begyndt.

Det har aldrig været noget Legeværk at komme Kattegattet ud med et større Seilskib under ugunstige Vind- og Veirforhold, og, da det i vore Farvande langt oftere blæser af Nordvest end af Sydost, er »Vinden i Snuden« det, der hyppigst falder for, naar man skal Sundet og Skagen ud. Heldigviis var det Foraarsdage, de bringe jævnlig sydøstlig Vind, og med Seilene bugnende af den gunstige Bør gik det muntert Kattegattet ud; men der var alligevel nok at passe paa. Dampskibene havde dengang kun netop begyndt at tage Deel i Fragtfarten, Seilskibene mylrede ved Foraarstid ind imod Østersøen, og det var ikke alle Koffardiskibe, der holdt ordentligt Udkig, medens de dog paa den anden Side i enhver Henseende vare langt høfligere imod Orlogsmændene end nutildags; naar de saae dem, gik de afveien itide og viste næsten altid Flag; thi de vidste, at Orlogsmanden ikke betænkte sig ret længe paa at minde dem om »deres Skyldighed« ved at sende dem et skarpt Skud saa tæt for Bougen, at det »akkurat lige saa godt kunde have ramt dem«. Om Dagen gik derfor Orlogsmanden forholdsviis let klar af Seilerne; men om Natten var det en heel anden Historie, da vare Alle lige gode, og de farvede Lanterner, hvormed man i vore Dage, naar det blot ikke er Taage, i god Tid

melder sin Ankomst, hvorvidt man er Seilskib eller Dampskib, og tildeels angiver, hvordan man ligger — disse Ledestjerner for at undgaae Paaseiling, dem kjendte man dengang aldeles Intet til. Det var kun de færreste af Koffardimændene, der havde saa meget som en Lanterne i Beredskab for at vise frem i Nødstilfælde — kneb det, tyede de til Nathuuslampen — Havfiskerne, der ikke kunde flytte sig, naar de laae og drev med deres Net ude, havde en Terpentindunk med en Hørtot, som antændtes, naar en Seiler kom i truende Nærhed; men der var ikke Tale om at føre hverken hvide eller farvede Lys til Stadighed. Ikkun Orlogsmændene førte i Reglen en enkelt Lanterne forude. At der dog ikke var saa mange Sammenstød, som man skulde troe, laae i, at man af selve Vindretningen, af Landets eller Grundenes Beliggenhed og af den Cours, man styrede, i mange Tilfælde kunde slutte sig til, hvorledes de modgaaende Seilere laae, og saaledes ved Iagttagelsen af nogle faa almeengjældende Regler klarede Faren fra sig. Denne Seilads uden Lanterner ligger os endnu saa nær, at mangfoldige Koffardimænd trods alle de Lærepenge, som daglig betales, endnu den Dag idag seile uden Lanterner, saasnart de ere paa Router og i Farvande, hvor der er ringe Sandsynlighed for at møde modgaaende Seilere.

Skibene vare vel tidligere forholdsviis kortere end nu, de dreiede derfor hurtigere og kunde altsaa lettere komme afveien i sidste Øieblik; men der var dog en vækkende Spænding, som Nutiden kun undtagelsesviis kjender, ved Natteseiladsen i befærdede Strøg. Naar i den mørke Nat Skibet

brusede afsted med frisk Vind agterind, og Udkiggen paa Bakken praiede: »En Seiler forude!«, skimtede i samme Øieblik den Vagthavende et uklart Omrids som af en Skygge midt i Mørket, og af dette dunkle Billedes Form maatte han i samme Nu drage sine Slutninger — vaklede eller tvivlede han, gik de kostbare Secunder tabt, og de to Seilere kom hinanden nær paa Livet; først i det yderste Øieblik lød da Commandoordene, Skibene »skrabede sig« da i heldigste Fald tæt forbi hinanden, nogle Spiir eller Bomme med deres Takling gik i Løbet, et udenbords Fartøi knagede, Raab udvexledes, og atter forsvandt man for hinanden i Mørket.

I Fregatten fornyede man Bekjendtskabet med slige nærgaaende Møder, da man var kommen Nordsøen over og stod ind paa Bankerne mellem Englands og Hollands Kyster. Engang midt paa Natten kom man saaledes ind i en talrig Flaade af de engelske Fiskerfartøier, som saa ofte ligge her tæt ved hinanden og drive med Garnene ude. Fregatten var tæt inde ved Fiskerne, da disse skimtede dens store Seil, og i et Nu glimtede Blus ved Blus frem til alle Sider: »Styrbord lidt!« — »Ret saa!« — »Cours igjen!« — »Bagbord lidt!« .... »bedre Bagbord!« »Støt saa smaat!« gjenlød det først med roligt Tonefald; men lidt efter lidt blev Klangen i Commandoen skarpere, kortere og mere bydende, Rorgængerne aflagde deres vante utvungne Stilling, Muskler og Sandser bleve spændte, og Rattet hvirvledes rundt som et Rokkehjul, standsedes med et pludseligt Tag og fløi rundt igjen under deres kraftige

Næver .... »Haardt Styrbord!« gjenlød det nu med Iil og Voldsomhed i den Commanderendes Stemme, og, næppe var Ordren udført, før Udkiggen skingrende praiede: »Fartøi for Bagbords Boug!« »Støt saa!« bød den Vagthavende fra Styrbords Storvant, idet han saae, at man nu netop kunde gaae fri af den Fisker, som man havde lagt Roret styrbord for, og, da han havde skrabet sig tæt forbi denne, dreiede han skarpt den modsatte Vei for at gaae fri af det Fartøi, som Udkiggen havde varskoet for; men dette blev dog »taget saa klods«, at det kom i en vel nær Berøring med Fregatten, og, som altid i slige Tilfælde, meldte det, at det ikke havde taget nogen alvorlig Skade, ved at udslynge en overvældende Salve af Eder og Skjældsord. —

Efterhaanden som Farvandet snevrer sig ind henimod Indløbet til den engelske Canal, bliver Seiladsen vanskeligere: Landgrunde, Sandrevler og Puller ligge her paa Luur efter Skibene, som flokke sig sammen paa denne befærdede Vei imellem Nordsøen og Atlanterhavet; Ebbe og Flod bringe dem ud af deres Cours, og Taagen drager sit tætte Slør for Fyr og Fyrskibe, medens den ofte reiser en for Synet uigjennemtrængelig Skranke nogle Skibslængder fra Forstævnen. Hvis Forholdene egne sig til det, ankrer man da stundom op med Seilskibene; hvis ikke, da »føler man sig frem med Loddet«, medens Øret træder i Øiets Sted og søger at opfange Lyden, hvormed de modgaaende Seilere melde deres Nærhed. — Naar man er kommen Canalen ind, aander man vel lidt friere, da Farvandet er renere; men Taage og haardt Veir ere ogsaa her hyppige Følge-

svende, Seilskibene maae stundom i Uger kæmpe mod de vestlige Vinde med voldsom Sø, før de kunne slippe Canalen ud, og tidligere mødte de fuldt op af modgaaende Seilere, der jog afsted med alle Klude til, saa at der ogsaa her var og endnu ofte er Adskilligt at tage Vare paa.

Først, naar Seilskibet er kommet saa vel klar af den franske og engelske Kyst, at det ikke af vestlig Kuling kan drives ind i Canalen igjen, først da kommer der forholdsviis Ro og Fred over Alle ombord. Denne Fred medførte tidligere magelige Dage for Mandskabet i Orlogsmændene; men nu benyttes Tiden, saafremt Sø og Dønning ikke forhindre det, til den megen Exercits, som Uddannelsen til Orlogs i vore Dage kræver.

Stundom kan man især i Sommermaanederne slippe Canalen igjennem med gunstig Bør i nogle faa Dage; men Bevidstheden om, »hvad den kan give af sig«, medfører dog altid, at man med en ublandet Følelse af Velvære hilser den Dag, man er kommen »vel fri af Land« ude i Atlanterhavet, og, hvis Seiladsen gaaer sydpaa, er man da ogsaa næsten vel fri af Seilere, eftersom de hjemvendende Seilskibes Router føre dem langt vestligere i Atlanterhavet.

Denne større Tryghed giver sig tilkjende paa forskjellige Maader og ikke mindst ved Mandskabets mere utvungne og spøgende Stemning forude paa Nattevagten, især naar i klart og sigtbart Veir en net lille Brise, der fylder Seilene og støtter Skibet, føier Hygge til Trygheden. Imellem et Par af de forreste Kanoner saaes da jævnlig i Fregatten en

Kreds af de Faste, der under Latter og Vitser lode »Tøflen gaae ; lidt derfra samledes som oftest en Klynge Indrullerede om et Par af deres Kammerater, der gave Historier eller Viser tilbedste, medens de blødere Gemytter søgte hen i en lidt afsides Krog for med dæmpet Stemme at synge rørende Sange; ikkun Enkelte af »de Umælende« — Fortidens Betegnelse for Usøvante og Soldater — søgte Ly under Barkassen for med deres vante Ihærdighed at gribe denne som enhver anden gunstig Leilighed til at slibe sig en Skraber.

Under slige Forhold gik i Almindelighed den yngste af de to vagthavende Officerer, hvis Plads var forude, naar der var Noget at tage Vare, op og ned ad Dækket agter med sin ældre Kammerat, Vagtchefen; men stundom blev han forude og fik Tiden til at gaae ved at slaae en Passiar af med den ældste af Underofficererne paa Vagten, altsaa Overkanoneren eller Baadsmanden. Saaledes gav Carlo sig en Nat paa Hundevagten, kort efterat man var kommen Canalen ud, i Samtale med den sidstnævnte Hædersmand, en seig Fyr af den gamle Skole, som vi alt have seet et Glimt af under Besøget paa Proviantgaarden.

»Sig mig, Baadsmand«, begyndte Carlo, »hvordan har Deres forrige Skibskammerat, Tømmermand Hansen, det? Det er en Evighed siden, jeg saae ham«.

»Egentlig skulde han have det saadan, hvad man kalder rigtig godt, Hr. Lieutenant, for han har jo dog havt et morderlig Held med sig.«

»Hvordan det?«

»Ih! men det maa jo Lieutenanten vide: det er inte hver Dag, at man har det Svineheld, at en af voreses Orlogsmænd bliver saadan ramponeret, at en Regnskabsfører kan faae Tag i, hvad jeg vil kalde et rigtig regedeerligt Stykke Arbeide.«

»Naa, ja — men det er jo længe siden.«

»Des' længere har han vaaren Underofficeer, Hr. Lieutenant, saa det bli'er Heldet inte mindre af.«

»Det er sandt nok . . . Men De sagde, at han egentlig skulde have det godt. Har han det da ikke saa godt, som han skulde?«

»Det vilde jeg nu helst inte ha'e nogen Mening om, for jeg mingelerer mig ikke gjerne i Andres Gjenvordigheder.«

»Saa han har Gjenvordigheder.«

»Ja, Et og Andet af den Slags kommer der jo for Bougen af de Fleste -- og saa gjør man, hvad man kan, for at styre fri af det Kram.«

»Og det synes De ikke, at Hansen gjør?«

Baadsmanden kastede et Blik tilveirs, som om han søgte efter Et eller Andet, der kunde tjene ham til Paaskud for at styre fri af Spørgsmaalet, og, da han intet Bedre fandt, tog han sin Tilflugt til en af de mangfoldige Smaating ved Reisningen, som Underofficererne bruge at praie et Par Ord om, naar de trænge til at holde sig selv eller Folkene vaagne. Men, da det var besørget, fornyede Carlo, der kjendte den Slags Smaakneb, sit Angreb ved at spørge:

»Han kan altsaa ikke holde Gjenvordighederne fra Livet?«

»Nei, naar jeg endelig skal ud med det, saa er det værre end som saa — for han har selv søgt dem op.«

»Hvad siger De, Baadsmand! Han skulde da vel aldrig drikke?«

»Nei, bevares! Hr. Lieutenant — nei, han hører hverken til de Fugtige eller til Svampene — nei, det kan han sige sig fri for. Jeg troer minsæl han aldrig har sat sin Fod i Kirken — og der er ikke Mange, som man kan sige det om.«

»I Kirken?«

»Javel! Brændeviinsbrænderens Skjenkestue henne paa Toldbodveien.«

»Hvorfor kalder De den Kirken?«

»Jo, for der er dem, som har for Skik inde hos vos i Nyboder at bilde Mutter ind, at de skal i Kirke, naar de søger derhen om Søndagen for at faae sig lidt Fortæring og et Slag Kort. Og saa er de saa udspeculerede, at de spør' hinanden, om de har Psalmebogen med — for saadan kalder de Kortene, skal jeg si'e Hr. Lieutenanten.«

»Har Hansen da Huussorger?«

»Paa en Maade kan det jo kaldes for det; men det er dog ikke, hvad vi til dagligdags kalde for Huussorger. Han har en skikkelig Mo'er, han er sin egen Mand og kjender ikke til det Kvæleri, en Anden kan ha'e af en pyntegal Kjælling eller en tørstig Enke, som holder Huus for En. Nei, det er ikke den Slags, han har rodet sig ind i.«

»Hvad Slags er det da?« spurgte Carlo med en kort Latter.

»Det er ikke saadan at hitte paa et Navn til det«, svarede Baadsmanden, idet han lettede Huen og purrede sig i sit tætte graasprængte Haar. »Se, det begyndte med, hvad de kalder for Menneskekjærlighed; men den Fornemmelse er nok ifærd med at blive rigget om til det, som de kalder for Kjærlighed, og det veed Hansen vist selv ikke no'et af.«

»Men der er Andre, som veed det?«

»Det skal jeg ikke kunne sige saa nøie, Hr. Lieutenant. Naar en Skibskammerat er en saa plaseerlig og rar Fyr, som Hansen var, dengang vi foer sammen, og husker paa sin Ungdom, naar han sættes sammen med Folk, der er mere tilaars, saa har man Noget tilovers for ham, man holder inte af, at han hænger med Næbbet, og man gjør sig sine Tanker derom, naar man mærker, at Humøret er fra ham. Det kunde jo hænds, at jeg har seet ham lidt nøiere efter i Skamfilingen, end som Folk gjør, der inte kerer sig om ham.«

»Er der Noget ved Pigebarnet?« spurgte Carlo, der vidste, at Baadsmanden blot behøvede et Stikord i Ny og Næ, naar han først var kommen paa Gled.

»Ja, det kan Lieutenanten, med Forlov, bande paa, i det Mindste, hvad det Udvendige anbelanger. Imod voreses Pigebørn i Nyboder tager hun sig ud som Fregatten her imod alle de Koffardimænd, vi møder.«

»Vi har dog mødt adskillige Fuldriggere, der saae Pokkers godt ud, Baadsmand.«

»Javel har vi det, Hr. Lieutenant, og vores Tøse i Nyboder er heller ikke til at kimse af; men der er dog et andet Snit paa en Orlogsmand — og Snittet, det er justement det, hun har, Hr. Lieutenant.«

»Men forresten kjender De hende ikke nærmere?«

»Ikke anderledes, end som saadant et halvgammelt Inventarium som jeg kan kjende et Pigebarn, han engang imellem seer, naar vi faaer os en lille Svingom Lørdag Aften ude paa Kønigsveien?«

»Kønigsveien?«

»Javel! det, som man oppe i Byen kalder for Kastelsveien. Der søger vi Sommerdage, Store og Smaa mellem hinanden, og vi har'et for os selv, for vi komme tidlig og stikke tidlig af, desformedelst at vi jo skal være hjemme ved Taptoen. Forresten var det ikke der, jeg første Gang saae hende; nei, det var en Kostdag paa Proviantgaarden, og jeg sa'e dengang strax til mig selv, at Hansen vist var kommen paa en forkeert Boug, da han tog Pigebarnet til sig.«

»Saa hun er hans Pleiebarn?«

»Javel er hun det! og Søskendebarn, eller saadan No'et. Men dengang han og Mo'eren tog hende til sig, havde de ikke seet hende og troede nok, at hun bare var saadan en Smule halvvoxen Tøs, som Ingen ta'er Notits af. Se, det var Feileren. Saasnart de unge Fyre fik Kig paa hende paa Proviantgaarden, begyndte de at gjøre sig behagelige for hende. Saadan var der en Constabel, en af de Dramatiske, Lieutenanten veed nok: henne fra Kalkeballen, han tog strax Positur, som naar

han er knusendes paa Theateret, satte Ho'edet paa Sned og toppede og brasede saadan med Øinene, at han baade skelede udefter og indefter paa engang. Jeg viste ham til Hansen, og dengang lod han, som han ikke reflecterede paa det; men, sidst jeg saae dem sammen, kunde han ikke rigtig staae pal, hvormeget han saa strængte sig an for, at Sindigheden ikke skulde tage Rous.«

»Røg han da sammen med Nogen?«

»Han havde vist lumsk Lyst til det — men Hansen er ikke den Mand, der la'er Tampen gaae fra sig; den skrændsede bare lidt for ham, men dog nok til, at jeg kunde see, hvor kraftknusende gal han var.«

»Men, hvad gjorde hun da?«

»Hun? Pigebarnet? Hun morede sig bare. Det kan man da ikke fortænke hende i: hun er jo et ungt Blod. Men de unge Fyre, de var saa emsige om hende som Fluer om en Sukkertønde, og jo mere han saae paa det, jo mere glemte han Øllet og Snapsen, jeg havde bestilt for gammelt Bekjendtskabs Skyld. »Skaal Hansen!« sa'e jeg for at muntre ham, »lad nu Ungdommen fornøie sig, De seer jo ud efter Tøsen, som om hun var et Fartøi, der bouter sig op imod Sø og Strøm.« — »Jeg har mit Ansvar,« sa'e han saa. — »Javel! det har vi Alle, hver paa sin Maneer,« svarede jeg, og saa sa'e jeg saadan i al Mindelighed: »Hun kommer nok paa Siden igjen, hun er inte af dem, der driver af, Hansen.« — Men saa skulde Lieutenanten ha'e seet ham: han vendte sig til mig og langede mig et Par Øine, og saa sa'e han: »Jeg veed nok, hvem

der skulde drive af! det er de Driverter og Labanner, der gjør hende heelt tummelumsk med al deres Væv og Vrøvl!« — »Sæt nu, de gjorde det paa Dril«, sagde jeg, da jeg fik mig tænkt lidt om — »Paa Dril?« spurgte han — »Javel!« sa'e jeg; »sæt, at de havde mærket, at det kreperer Dem, Hansen, og at de har deres Plaseer af at drille Dem.« — Se den kunde han ikke stikke: han sad først og mumlede lidt, og saa spurgte han mig li'esom saadan i Fortrolighed: »Skulde de kunne mærke det?« — og jeg svarede »Hvad Andre kan, veed jeg ikke; men jeg kan.« Den sad han nu lidt og tyggede paa, og saa gav jeg mig til at lirke med ham. »Veed De hvad, Hansen«, sa'e jeg, »enten er man vandtrukken og udslidt, og saa maa man la'e de unge ta'e Luven fra En, eller osse har man godt Tømmer i sig og en solid Reisning, og saa kniber man hende op i Vinden og seer, om man ikke kan ha'e Krammet paa Spyttegøiene. Jeg synes nu inte, at De behøver at rigge af, Hansen; kiil De paa og sæt Alt, hvad trække kan! Men, bli'er De ved at gaae og mule, som De har gjort paa den sidste Tid, saa gaaer sgu Stadsen af Dem, og saa kan De li'esaa godt strax melde Dem til Cassation.« — »Naa! saa det mener De?« sa'e han. — »Ja gu gjør jeg det!« svarede jeg, »og det drikker vi paa!«

»Det kan man kalde at blive strammet op,« bemærkede Carlo. »Men hjalp det noget?«

»Javel hjalp det, for, da jeg havde langet ham den ud om Cassation, saa var det, li'esom naar Doctoren gi'er os en af sine Bittre mod Kolik: han

rømmede sig lidt, reiste sig og stak som en rigtig strunk Cavaleer lige hen til Tøsen. Og saa skulde Lieutenanten ha' seet, hvor de To kunde dandse! Ja, for er der No'et, Hansen haandterer li'esaa godt som sit Værktøi, saa er det Beentøiet, enten det saa gjælder at skære den i en Hamborger-Skotsk eller at stryge af i en Wienervals.«

»Det var jo en god Begyndelse.«

»Det var det ogsaa; men hvad nytter det at sætte Seil, naar man strax bjerger dem igjen? Bevares! til Orlogs, der hører det sig til — hvordan skulde man ellers drive den dovne Sved ud af Kroppen paa de Usøvante — men, naar man skal holde Luven, saa gaaer man dog hellerikke hos vos for smaa Seil, og jeg har Hansen mistænkt for, at han inte ret længe holdt den Fart, jeg havde gi'et ham«.

»Hvorfor det?«

»Jo! fordi han saae mig ud til at ha'e det med Svækkelighed sidste Gang, jeg mødte ham, og, da jeg saa vilde prøve at stive ham lidt af igjen, sa'e han, at det var no'et dumt Tøi Altsammen, at jeg havde sat mig selv no'et Forkeert i Hovedet, at han godt kunde seile sin Sø alene, og at hun, Pigebarnet, maatte for ham gjøre, hvad hun vilde, naar hun blot inte blamerede sig, for, kom det først til det, saa blev det hans Ansvar«.

»Det var da underligt.«

»Inte saa underligt, som det lader, for jeg skal si'e Lieutenanten, at, naar Folk først har det med Forlibelse, saa er de li'esom et Skib, der gaber i Tømmeret: over den ene Boug lækker de, og over

den anden mærker man til Ingenting; den ene Dag er de tætte som en Gryde, den anden maa man slaae læns hele Vagten igjennem — det er li'esom Vind og Veir er til. Derude paa Kønigsveien kastede jeg ham over den rigtige Boug; men det lader til, at Veiret har forandret sig siden.«

Carlo blev noget distrait ved disse Yttringer, der førte Tanken tilbage til hans egne Oplevelser, og gjorde Ende paa Samtalen ved med et Blik ned i Læ at sige: »Klyveren staaer og spiller — lad os faae et Tag af Skjødet, Baadsmand!«

»Javel!« svarede denne med et tjenstligt Tonefald, der var vidt forskjelligt for de Betoninger, hvormed han i Samtalens Løb havde gjentaget sit kjære »Javel.«

Fregatten stod altsaa sønderpaa i Atlanterhavet, og Folkene havde gode Dage; men selv den Fred, der i en vis Forstand var knyttet til Seiladsen hist ude, havde en lille Skyggeside, som kunde virke forstyrrende paa Navigateurens Nattero. Kaster man nemlig Blikket paa et ældre Søkaart, vil man see en Mangfoldighed af smaa Kors, spredte over den store Flade, hvor Dybden angives i Hundreder af Favne. Disse Kors betegnes med Navnene paa Folk og Skibe, der have meddeelt, at de paa de angivne Steder have seet farlige Skjær eller Klipper, enkelte have dog faaet et særegent Navn, saaledes »Djævleklippen,« »De fem Hvaler,« »Nonnen« o. s. v., og nogle af dem optræde som Dobbeltgængere, idet de

af forskjellige Seilere ere blevne angivne med en lidt forskjellig Beliggenhed. Paa nyere Kaart seer man vel nogle af disse Kors endnu; men den nyere Tids Undersøgelser have skaffet mange af dem bort, og man troer nu ikke ret paa dem, der ere tilbage. Somme Skibsførere bruge endog den Fremgangsmaade at sætte Coursen lige paa Korset. »Er der en Klippe paa det Strøg,« sige de, »saa er den naturligviis ikke nøiagtig aflagt, og, ved at styre lige paa den, har jeg altsaa den bedste Udsigt til ikke at komme den for nær.« Man fortæller, at en Hollænder, der vilde anvende samme Fremgangsmaade paa en mindre Grund i Kattegattet, blev hængende med sit Skib og da i sin Forundring udbrød: »Fordømt accurat!« Endnu har man dog ikke hørt, at Nogen af dem, der styre paa Korsene, have havt Anledning til at bruge dette Udbrud, og dog stemme Beretningerne om disse »Vigier« hyppig fra flere Skibe og fra »anerkjendte og paalidelige Folk.« Sagen er, at selv et ikke meget stort Legeme, der flyder i Vandet, let faaer Udseende af en Klippe i Lysets Spil under Søens Bevægelser, og at Veirforholdene ikke altid egne sig til at anstille en nøiere Undersøgelse. Hvor man har havt Stunder og Leilighed til at gaae »Klippen« paa Livet, har denne forvandlet sig til en flydende Gjenstand. Snart var det et mægtigt Træ, oprykket med Rode og vuggende sig halvt over, halvt under Vandet, tæt besat af Alger og Sødyr, snart fandt man en Pibe gammel Viin, til andre Tider Bunden af et Vrag, og engang, da man var fuldstændig paa det Rene med, at det ubetinget maatte være en

Klippe, man havde for sig, idet man tydelig saae Søen bryde mod dens Sider, meldte Baaden, der var bleven udsendt for at tage Lodskud i dens Nærhed, at selve Klippen var en kæmpestor død Hval, som var opskaaren, og Brændingen de udflængede Sider, hvis hvide Spæk glimtede som Skum i Sollyset. —

Da Fregatten var paa Lissabons Brede, altsaa omtrent der, hvor Carlo som Cadet var bleven funden i Travaillen af Gram, kom denne hen til ham og bemærkede:

»Husker Du, hvilken Klud Du var, da vi stod ud fra Lissabon med Cadetskibet? Det Kjærlingeagtige er da heldigviis dreven af Dig siden den Tid.«

»Naar Du kalder det, jeg dengang følte, Kjærlingeri eller Pjaltethed, saa kunde jeg ønske, at jeg var bleven ved at være en Pjalt eller Kjærling,« svarede Carlo med en Alvor, der grændsede til Bitterhed. »Der var dengang en Verden i mig, som lyste for mig, selv naar jeg var forknyt, der var en saa herlig Tro paa alt Godt og Lyst, selv i Sorgen, at enhver Modgang forekom mig som noget Forbigaaende, som en Dravat, der skulde overstaaes. Jeg kunde vaande mig under Trykket, jeg kunde være i Tvivl, om det var den rette Vei, jeg havde valgt for snart at naae hen til det lyse Land, jeg drømte om; men Troen paa, at der i Tilværelsen var et godt og lyst Land, som jeg skulde og maatte finde, den gav jeg aldrig Slip paa. Det forstod jeg næppe dengang; men senere har jeg lært at forstaae det ..... Du seer saa forunderlig paa mig — Du tænker vel som saa ofte før: Det er hans sædvanlige Romansludder.«

»Aa nei!« svarede Gram med et blandet Smiil. »Jeg er jo ogsaa bleven ældre, og af det, jeg efterhaanden har seet, har jeg dog lært, at der er mange Folk, som lave sig, hvad de kalde en Tankeverden, og den herser de med: de fornøie sig over den eller seigpines af den. Jeg har seet det og veed det, men forstaaer det dog ikke — jeg synes, at den virkelige Verden har Bryderier nok til, at man kan lade sig nøie med dem.«

»Det kan vi snart blive enige om, — men Glæderne, som skulde veie op med Bryderierne, hvor komme de fra? Troer Du ikke, at de skabes fuldt saa meget af vor Tro paa Livslykken som af Livet selv?«

»Nei! jeg gjør ikke — jeg troer, at Nogle saa at sige fødes heldige og Andre uheldige, at de Heldige forkjæles af deres Held og derfor flyve i Flint over enhver Modgang, medens derimod de Uheldige vænne sig til at gaae i Trædemøllen og paa den Maade lære at holde Humeuret oppe, selv om det seer nok saa sort ud for dem.«

»Veed Du hvad, Gram!« sagde Carlo i en Tone, der røbede hans Tvivl om, hvordan det, han vilde sige, vilde blive opfattet; »det er tidt faldet mig ind, at Du gaaer og arbeider Dig ind i en Theori — eller hvad jeg skal kalde det — som modsiger sig selv. Du søger at bilde Dig selv ind, at Du tager Livet fra den reent factiske Side, og Du er efterhaanden kommen saa vidt, at Du i god Tro siger, at Du intet Tankeliv fører, skjøndt hvert andet af Dine Ord, naar Du engang imellem taler ud af Posen, tydeligt viser, at Din Tanke stadigt

ruger over den fixe Idee, at Du skulde være født under en uheldig Stjerne. Du seer Uheldet overalt, maner det næsten frem, hvor det ikke findes, og troer, at Du voxer Dig stærk i den evige Kamp, som Du mener, at Du er dømt til at føre.«

Gram's Læber strammede sig sammen til en Streg ved disse Ord, og med snerrende Bitterhed svarede han: »Naa! saa den gule Feber, der tog næsten hele Besætningen fra os, da jeg var med Hamborgerbriggen i Vestindien, var maaskee et Tankefoster, som jeg selv havde fremmanet? De tre Timer ved Pomperne i Vagten paa Hjemreisen var vel ogsaa Indbildning? Og Forliset paa Hollandske Kyst, da jeg havde skiftet Skib, var vel ogsaa af samme Surdeig, hvad?«

»Nei! det har Du Altsammen oplevet, dengang Du var til Koffardies — men det, at Du kom heelskindet fra det, hvor saa mange Andre tilsatte Liv og Lemmer, det tænker Du slet ikke over, skjøndt det dog ogsaa hører til Kjendsgjerningerne. Nei! Du tager fat paa de Ulykker, der ramte de Skibe, Du var med, og bruger dem til i Dit Tankeliv at bygge videre paa den ulykkelige Skjæbne, Du troer Dig hjemfalden til, medens Du tværtimod af det, Du har oplevet, burde drage den Slutning, at Du er styrtende heldig.«

»Se saa! nu skal jeg oven i Kjøbet høre til de Heldige!« henkastede Gram. »Du er vel ogsaa Mand for at bevise mig, at det ligefrem er en Lykke for mig, at jeg har et saa bedaarende Ydre?«

»Ogsaa det er en af Dine fixe Ideer, og med den maner Du ogsaa Skygger frem.«

»Hvilke Skygger!?« spurgte Gram hurtigt, idet Blodet skød ham op i Panden.

»Veed jeg det? Alle Slags tænker jeg,« svarede Verling beroligende.

Her bleve de afbrudte af Klingberg, der kom ud paa Repos'en med den Bemærkning: »Ungdommen staaer nok her og philosopherer,« og, da Gram i det Samme gik ind paa Dækket, tilføiede han halv høit til Verling:

»Det kalder man at føre Krigen over paa Fjendens Territorium.«

»Hvilket?« spurgte Carlo forundret.

»Det, Du gjorde med Gram.«

»Hørte Du da vor Samtale?«

»Ja! Havde I ikke været »saa fordybede i Materien,« som den gamle Lærer i Dansk hensynsfuldt kaldte det, naar vi sad og gjorde Sjouv i Timen — saa havde I lagt Mærke til, at jeg stod tæt indenfor Faldrebet og sugede Jeres dybsindige Betragtninger til mig med Røgen af min Cigar ... Skjæld mig ikke ud, fordi jeg har luret, men lad mig løse Gram af og spørge Dig, om ikke ogsaa Du gaaer og bærer paa en fix Idee.«

»Hvad for en Idee skulde vel det være?« spurgte Garlo, der var sig bevidst, at han, hvor ofte og gjerne han end siden Togtets Begyndelse havde underholdt sig med Klingberg, dog aldrig havde berørt det, som hans Tanker bestandig vendte tilbage til.

»En Idee, der er noget beslægtet med Gram's, hvor forskjellig den end er i sit Udspring,« svarede Klingberg med et Udtryk i Stemme og Blik, som

meget afveg fra hans sædvanlige flotte, leende Maneer, der skummede hen over en melancholsk Understrøm. »Han troer, at han har faaet Uheld og Ulykke i Faddergave, og denne Tro er voxet ud af hans ved alle mulige og umulige Leiligheder saarede Forfængelighed. Han har et eensidigt, men kritisk Blik og føler, at, hvis han kunde lægge nogle Tommer til sin Vext og give sin kantede Legems- og Sjælsstyrke et mere vindende eller tiltalende Udseende, saa vilde han kunne svinge sig op til en overlegen Stilling baade i og udenfor Etaten. Det fortæller hans kritiske Blik ham; men han savner Selvkritik og seer derfor ikke, at han, skjøndt det med hans Villiekraft kunde undgaaes, bestandig snubler over sine egne skarpe Kanter, som han i sin saarede Forfængelighed hvert Øjeblik giver til Priis. Hans Theori om medfødt Uheld er efterhaanden bleven til en Toga, hvori han svøber sig, og som han forvandler til en Pandsersærk, der i hans egne Øine gjør ham større og kraftigere end al det Smaakryb, der er født under en gunstigere Stjerne. — Din Toga, Verling, er af en anden Art: Du er ikke født med den, Du er snarere født til den. da den er et Væv af Dit stærke Følelsesliv, af Din Trang til at give og modtage — maaskee dog især det Sidste. ... Ja see! nu tager Du Øinene til Dig og sætter et Ansigt op, som om Du vilde sige: »Bild Dig blot ikke ind, at Du kan trænge indenfor den hellige Muur, jeg har reist om mine Døde!« Ligesom om ikke Enhver af os, hos hvem Livskraften bruser og bryder sig, havde sin Kirke-

gaard og sine Døde, paa hvis Grav han har lagt mangen en Krands . . . . .«

»Paa den Maade,« afbrød Carlo ham med et tvungent Smiil, »gaae vi jo Alle om med mere eller mindre af en fix Idee i Hælene paa os.«

»Nei! ikke Alle, kun de, der ligesom Du flette Krandsene af alle de Spirer og Knopper, som endnu skyde op fra Sjælen og hige efter Lys og Luft.«

»Og hvoraf slutter Du, at jeg gjør det?«

»Af Dit Blik, Dit Væsen, de Ord, der uforvarende undslap Dig i Din livslede Bemærkning til Gram. Af alt det er det let at slutte, at Du er ifærd med at forvandle Dig selv til en vissen Krands, og at Du ligesaa godt som han kan mønstre op med en fix Idee! . . . . Men der kommer Næstcommanderende op af Agterlugen. Hørte han vor Samtale, eller rettere min Prædiken, vilde han ikke længere have Nattero, naar vi havde Vagt, han vilde tænke: »Lieutenanter, der kan staae og væve om Følelser og Ideer, ere, Djævlen skamfile mig, parate til at skrive, og Folk, der skriver, due, den Unde o. s. v., ikke til at være Officerer. Var jeg Chef, vilde jeg, kraftknuse, æde, fortære o. s. v. mig, ikke betroe dem en Vagt.« — Læg Dig det paa Sinde, Verling: Du har endnu ikke lært den Kunst at gjøre dig mere eensidig sømandsagtig, end Du er.«

»Lykkes det Dig bedre?« bemærkede Carlo med et freidigere Smiil end før.

»Takker forbindtligst,« svarede Klingberg leende. »Lad mig saa være Dig et advarende Exempel! Havde Du talt de Skuldertræk, ledsagede af Fordømmelsesdommen: »Stemningsmenneske«, der ere

blevne spildte paa mig, vilde Du indsee, hvor utilgiveligt det er i Massens Øine, at man ikke er affattet som de Schemaer, hvorefter vi udregne Breden og Længden, og hvor utaaleligt det er, at man ikke er inddeelt i sorte og hvide Felter ligesom et Dambræt, saa man med lidt sort eller hvid Maling i en Haandevending kan gjøres eensfarvet« .... Og, idet Næstcommanderende nu kom hen til dem, tilføiede han med høiere Stemme: »Sort og Hvidt er de eneste Farver, der passe for en Orlogsmand — al det spraglede Væsen, det kan man overlade til Pæreskuderne.»

»Det er rigtigt! Ja, Dævlen trankoge mig, er det saa!« nikkede Næstcommanderende fornøiet. »Sidst jeg var i Vestindien, laa der en engelsk Fregat, der havde rødmalede Kugler imellem Kanonerne og æblegrønne Raperter. Siden den Tid siger jeg altid: »Jeg tager Hatten af for Englænderne som Sømænd og som Folk, der kan holde et Skib reent, lave Plumbudding og Grog; men deres Smag, den giver jeg« — her en vældig Ed — »ikke et rustent Søm for.«

Næstcommanderende saae ud til at ville give nogle flere Frugter af sin Erfaring tilbedste; men, idet han aabnede Munden, lød der et skarpt Smeld inde paa Dækket fra en Kniv, der var falden ned fra Store-Mærs. Han sprang ind paa Dækket og praiede op til Mærset: »Vil I slaae Folk ihjel deroppe? Herned med Jer! I .....« og der fulgte en Række klangfulde Skjældsord til Topgasterne, medens disse sprang ud over Mærset, lode sig rovse ned ad Enderne og slukørede gik hen til ham.

Han havde taget den aabne Kniv op af Dækket og stod med den i Haanden foran dem. Efterat have seet meget stivt paa dem i nogle Secunder sagde han:

»Nydelige Fyre! deilige Topsgaster! I smider aabne Knive ned fra Veiret! Var Chefen kommen gaaende, saa var han stoppet akkurat paa dette Sted og havde vendt sig om for at gaae agterefter — det gjør han altid, naar han spadserer op og ned ad Skandsen, han dreier netop her, hvor Kniven er falden — og hvad var der saa skeet? Han havde faaet Kniven, denne aabne Kniv, i Hovedet! Forstaaer I, hvad det vil sige, I letfærdige, hjerteløse Uhyrer!? I havde dræbt — ikke et almindeligt Menneske, men Jeres Chef! — den, som I ifølge Krigsartiklerne fremfor alle Andre skal vise Ærbødighed, Hørighed og Lydighed!« Her betragtede han dem atter i nogle Secunder med høitidelig opspilede Øine og tilføiede saa med dyb, varslende Røst: »I har altsaa været paa Nippet til at myrde, ikke en af Mandskabet, ikke en Underofficeer, ikke en af de subalterne Officerer — nei! ingen ringere end Fregattens Chef! For en almindelig Forseelse kunde man give Jer en Sjat Tamp; men hvormange Gange 27 Slag Tamp troer I, der skulde til for at straffe en saa afskyelig Forbrydelse som den, I har været paa Nippet til at begaae? See at regne det ud og siig mig saa imorgen, hvormange Snese Gange 27 I har fortjent, I samvittighedsløse Syndere!«

Da Topsgasterne næste Morgen paa Næstcommanderendes Forespørgsel erklærede, at de ikke havde været istand til at løse det vanskelige Regne-

stykke, svarede denne med en drøi Ed, at det sletikke undrede ham, da han endnu ikke selv havde fundet ud deraf. -- »Men, det vil jeg lade Jer vide,« tilføiede han, »bliver det for mange til, at jeg kan overkomme at lade Jer faae dem denne Gang, saa skal jeg give Jer saadan et Afdrag næste Gang, I saameget som spytter ned fra Mærset, at I skal kunne øve Jer baade i den store og i den lille Tabel ved at see paa hinandens Rygstykker.«

»Den slap vi billig fra,« sagde den ældste Topsgast til den yngre, da de vare komne op i Mærset; »men næste Gang vanker der en varm En, det kan Du bande Dig ind i det Hedeste paa. Han er dog ligegodt en Stadsmand: han raaber altid varsko, inden han tamper løs — det er ikke Alle, som gjør det.«

»Det er løierlig, Du,« svarede Kammeraten, »at han sletikke spurgte vos, hvem der havde ladet Kniven dratte.«

»Det var da mere løierligt, om han skulde være saa dum og troe, at vi vilde sladdre hinanden paa. Nei, han kjender Gudskelov sine Folk! .... Næste Gang Du ikke kan holde paa, hvad Du har i Haanden, spør' han hellerikke -- og vi ta'er begge to vores Stryg. Men det kan Du være stødt paa, at jeg saa ved Leilighed muler Dig saadan af, at Du reent skal glemme, hvad Næstcommanderendes kalder for den store og den lille Tabel.«

XXI.

Efterat Fregatten igjennem det herlige Gibraltarstræde var staaet ind i Middelhavet og havde besøgt den ikke meget tiltalende Orlogshavn Toulon stod den med frisk nordvestlig Brise Øster i for langs Italiens Kyst at gaae ned til Neapel. Skjøndt man kun var i de sidste Dage af April, var Luften varm som paa en Sommerdag herhjemme. I lystig Fart skummede Skibet frem igjennem det mørkeblaa Vand, Alpernes sneedækte Toppe smeltede sammen med det hvide Skylag, der hist og her havde leiret sig om dem; men, efterhaanden som Bjergskrænterne nærmede sig Havet, svandt Sneen, og hele Strøget ved Cisalpinernes Fod var en rig Afvexling af Oliven- og Orangeskove, hvor landlige Bygninger, Capeller og Klostere overalt tittede frem fra den grønne Indhegning, medens man hist og her skimtede Ruinerne af en Bygning fra svundne Tider. Baade i Himlens Klarhed, i Luftens Reenhed og i Havets dunkelblaa Skjær var der Noget, som i Forbindelse med den farvevexlende Kyststrækning uophørlig mindede om, at man seilede langs Italiens tidt besungne Land. Efterhaanden tabte Landet sig i det Fjerne, »Marmor-Staden« Genua skimtedes som hvide Pletter langs Bjergets mørke Skraaning — over Golfen, der bærer dens Navn, sattes Coursen mod Livorno. I de følgende Dage vexlede Land- og Søbrisen regelmæssigt med hinanden, og man gled langsomt fremefter; men Seiladsen var saa herlig i det deilige Klima, at Ingen klagede over det løie Veir undtagen i sit stille Sind Carlo, der

nu begyndte at tørste efter Gjensynet med sine Forældre. Langsomt gled Fregatten frem mellem Øen Elba og den høie venlige Klippeø Monte-Christo, der er bekjendt fra Alexandre Dumas's Roman. Atter et Par Dages langsom Seilads og saa stod man forbi Ischia for at krydse op imellem denne Ø og Capri, de to straalende Forposter ved Indseilingen til Neapels Golf, der bringe Budskab om al den Naturskjønhed, man vil træffe, naar man er draget forbi dem. Snart vendte Fregatten tæt under Capri, kom saa under den anden Boug tæt indenfor Ischia, og under det raske Kryds viste Golfen sig snart fra den ene, snart fra den anden Side. I Begyndelsen saae Alt ud som Klipper. Bjerge og Høiland baade i For- og Baggrunden, vexlende i Lys og Skygge; men, efterhaanden som man kom længere ind, traadte Enkelthederne ud fra hinanden, Neapel lagde sig i skinnende, lyse Pletter under Vesuvs Fod, Taarne og Bygninger viste deres Omrids, og lidt efter lidt voxede Byer frem af de lyse Strækninger, som før havde dannet en sammenhængende Kjæde — det var Neapels Aflæggere Portici, Castellamare og Sorent med deres Yngel, og over dem hævede sig Vesuv med en Fjerbusk af lette hvirvlende Taageskyer. I al den Herlighed, i et Mylr af Fartøier med eiendommelige Skikkelser gled Fregatten med Brisen, der efterhaanden var løiet, i Aftensolens bløde Lysskjær ind paa sin Ankerplads udfor det gamle Fæstningsværk Forte d'el Ovo, og næppe vare Seilene beslaaede, før Carlo, der havde havt travlt paa Bakken, blev kaldet ned i Kahytten for at hilses velkommen af sin Fader og

modtage Chefens »Ordre« til »uopholdelig« at gaae iland med ham.

Som sædvanlig ved en Orlogsmands Ankomst til en befærdet Havn var der ikke stor Ro i den første Timestid, efterat Ankeret var faldet. Det ene pyntelige Fartøi efter det andet, roet af udsøgte, velklædte Sluproere, lagde ved Siden for at »complimentere« — hvorved forstaaes at ønske velkommen og tilbyde sin Tjeneste — fra de alt tidligere ankomne Orlogsmænd og Autoriteterne iland. Samtidig mylrede Privatfartøier ved Bagbords Faldreb med de saakaldte Capere — Udsendinge fra Handlende, Leverandeurer og Hotelværter, der søgte at sikkre sig Kunder — med Vaskekoner og Vaskemænd, de Første forsynede med gjennemborende Øiekast i Overflod, de Sidste med Anbefalinger fra en stor Deel af de Krigsskibe, der i den sidste halve Snees Aar havde besøgt Stedet. Hele denne travle og indsmigrende Skare søgte under livlige Gebærder og ivrig Snakken at manøvrere sig frem igjennem de tjensthavende Officerer og Underofficerer om Bagbord, medens om Styrbord alle Etiettens Fordringer holdtes i Hævd ved Modtagelsen af de fremmede Officerer, der under Faldrebspibernes skarpe Triller traadte ind paa Dækket for at føres ned i Chefens Kahyt. Paa Dækket gik Folkene og rystede Enderne ud for derefter at skive dem, og med den uskyldigste Mine af Verden »kom de til«, naar Vaskekonerne skyndte sig agterefter for at trænge ned i Messen, at give et lille Ryk i en eller anden Ende, saa at de Skjønnes Skjørter eller de selv bleve »vippede«.

Var der Admiralskibe paa Rheden, maatte der saluteres for disse, efterat selve Landets Flag var saluteret; for Consulen lød atter Kanonskud, og, først naar al denne Knalden var forbi, tænkte man paa at komme iland.

Paa Rheden laa der denne Gang flere franske Linieskibe, som hørte til Middelhavs-Escadren, der jævnlig besøgte Neapel. Til Tak for den Gjæstfrihed, der altid vistes den, skulde der gives et Bal ombord i Admiralskibet anden Dagen efter den danske Fregats Ankomst, og hele dennes Officeersbesætning modtog, som sig hør og bør, strax efter Udvexlingen af de officielle Besøg Indbydelse til Ballet, hvortil der var gjort meget store Forberedelser. Det franske Admiralskib var halet ind i Orlogshavnen og lagt saa tæt som muligt ind til Bolværket, hvorfra en smagfuldt overdækket Bro førte hen til Faldrebet, og, naar Gjæsterne vare traadte ind ad denne noget lille Indgang, glemte de hvert Øieblik, at de vare ombord i et Skib. Paa Tredækkerens mellemste Batteri, der var rigt decoreret med Flag, var Officeersmessen indrettet til Toiletværelser, paa øverste Batteri stod Admiralens elegante Kahyt aaben, og tværs ud for Stormasten var der paa begge Sider og et Stykke agterefter anbragt Buffeter, hvorfra alle de franske Skibes Hovmestre uddeelte alle mulige Forfriskninger. Dækket var som altid ombord det egentlige Festlocale. Solseilene vare strakte ud over hele Skibet i en Høide af tyve Fod og forbundne med det Opstaaende ved udspændte Seildugs-Vægge. Det Hele var symmetrisk prydet med Flag og behængt med Blomsterkrandse, der

omgav blaa Skjolde med Navnene paa alle Escadrens Skibe. Finkenetterne — Fordybningerne i det Opstaaende, hvori Mandskabets Koier bortstuves — vare forvandlede til rige Blomsterbede, hvorfra et Vildnis af tropiske Vækster strakte sig op ad de mangefarvede Flag og omgav det hele Rum med et frodigt Løvhegn, fra hvilket mangfoldige Lamper udsendte et mælkehvidt Skjær. De Fartøier og Rundholter, som ellers optage Pladsen imellem Stor- og Fokkemasten, vare satte overbord, alle Lugkarme borttagne og Aabningerne belagte med Gulv. Foran Fokkemasten var der spændt en Væg af flagprydet Seildug, og fra Fokkemasten ud til begge Sider var der paa fire opretstaaende Metalkanoner reist et Galleri til Orchestret; imellem de fire improviserede Søiler var der opkjørt mindre Metalkanoner med Mundingen fuld af de deiligste Roser; Gelænderet til Orchestret var dannet af Sabler og Geværer. Selve Balsalen strakte sig fra Fokkemasten til Stormasten; denne Sidste var forvandlet til et Palmetræ, og de Knegte og Naglebænke, der omgav den, vare omdannede til Buske og Slyngplanter, der i tropisk Fylde bredte sig om Palmetræet. Skandsen var et smagfuldt Modtagelsesværelse med Sophaer og Lænestole, og oppe paa Hytten agter var der en lille Orangehave, hvor blaa Glaslamper mellem det glindsende Løv frembragte et mystisk, drømmende Lys. Herfra oversaae man hele det i østerlandsk Farvepragt straalende Rum, glimrende belyst af talrige Lysekroner.

Gjæsterne passede udmærket godt til den straalende Indfatning, som Skibet frembød: mellem Lys

og Blomster bølgede der i Dandsen et glimtende Hav af hvide Skuldre, mørke Lokker, flammende Øine, straalende Juveler, flagrende Baand og Gevandter, hvorover der kastedes Guld- og Sølvstænk af de mange Uniformer med Broderier og sittrende Epauletter.

Som næsten altid ved et Skibsbal var Stemningen meget oprømt, der var Noget i Luften, som jog den stive Etiquette med dens mange afmaalte Former paa Flugt. De danske Officerer havde Nyhedens Interesse og stode desuden ved deres Dands langt over Franskmændene, saa at det intet Under var, at der blev gjort Stads af dem.

Hr. Verling, der blev ung igjen ved at være iblandt sine Landsmænd, tog sig med Utrættelighed af dem og sørgede for i Tide at sikkre dem de mest feirede Baldamer. Lidt før Dandsen begyndte, var han kommen hen til Klingberg, som han havde seet en heel Deel til siden Fregattens Ankomt, og havde sagt til ham:

»Følg med mig! nu er den Dame kommen, som jeg har forbeholdt Dem; hun er en meget charmant Person: livlig, næsten til Overgivenhed, noget phantastisk og har paa Grund deraf undertiden extravagante Indfald; men til Trods for Alt, hvad hun kan finde paa, har hun — hvad man just ikke kan sige om alle Damerne hertillands — det bedste Rygte og er sin Mand varmt hengiven. Om hendes Ydre kan De selv dømme; der kommer hun.«

Saaledes kom Klingberg til at dandse den første Dands med den smukke Marchesa Benvolio.

»Det er Overraskelse paa Overraskelse, vore Værter byde os iaften,« sagde hun, medens de tog Plads blandt de Dandsende; »lutter eiendommelige og smagfulde Indfald i Udsmykningen, og saa blandt Gjæsterne — Folk fra Nordpolen!«

»Fra Nordpolen? Er det os Danske, De mener?«

»Naturligviis! Alle de Lande, som Halvdelen af Aaret svøbe sig i Snee og Iis, kalder jeg Nordpolen.«

»Og kalder De Beboerne Iisbjørne?« spurgte Klingberg.

»Det skal jeg sige Dem, naar jeg nøiere har studeret deres Naturhistorie.«

De dandsede ud, og, da hun let og blødt var svævet Salen rundt ved hans Arm, sagde hun med et forundret Blik fra de store Øine: »De har nok isinde at overbevise mig om, at Nordpolens Beboere i al Fald ikke dandse som Bjørne.«

»Vil De fuldstændig overbevises derom, Marchesa, findes der dem, som kan gjøre det langt bedre end jeg,« svarede Klingberg og hvirvlede hende hen til deres Plads.

»Hvem da?«

»For Exempel Carlo Verling, som staaer derovre.«

»Det bliver kun et daarligt Beviis: han er ikke ægte — halv Italiener — han interesserer mig ikke.«

»Da forsikkrer jeg Dem, at han ellers i høi Grad interesserer Damerne, og, hvis De vil have et Beviis paa det, er der en Mangfoldighed at vælge imellem. Der er saaledes ikke to af dem, som bedømme ham paa samme Maade, næppe en eneste,

som taler ubetinget godt om ham, og dog vise de Alle deres Balkort frem med en vis Selfølelse, naar Verlings Navn staaer paa det.«

»Og nu vil De ogsaa vække min Interesse for ham? Det er spildt Umage! Han mangler det, som udmærker de andre lisbjørne i denne Kreds: det Fremmede, det, at han kommer og forsvinder som et Slags Meteor, hvorom vi Intet vide, og som det er morsomt at danne sig sin Mening om, medens Meteoret paa sin Side først og fremmest lærer os at kjende igjennem sine egne Indtryk. Carlo Verling kommer ikke ind under Begrebet »det Ukjendte« og kan derfor ikke komme og forsvinde som en Sky eller et Lysglimt.«

»Saa falder maaskee han, den Lyshaarede, som lige nu dandsede forbi, mere i Deres Smag?« sagde Klingberg med Blikket rettet paa Lyng, hvem hans Dame et Par Gange nysgjerrig havde betragtet.

»Netop!« nikkede hun. »Jeg stod just og tænkte paa, at, selv om man udsatte en Præmie, vilde man ikke i hele Italien kunne opdrive en Officeer med et saa ungdommeligt og uskyldigt Udseende. Han ligner jo næsten en ung Pige .... De smiler? Giver De mig da ikke Ret?«

»Ikke ganske — vi maae tilskrive de blaa Øine og det lyse Haar endeel af Indtrykket.«

»De vil da ikke have mig til at troe Andet, end at han er et barnligt og naivt ungt Menneske?«

»Naivitet og Barnlighed vise sig paa forskjellige Maader — hans er i al Fald af en egen Art.«

»De gjør mig ganske nysgjerrig: jeg forstaaer ikke, hvad De mener.«

»Han er et Nordpols-Product, Marchesa, en stærkt erotisk Natur, der er stækket og neddysset i Familielivets luttrende Luft. Ved bestandig næsten udelukkende at see lykkelige huuslige Forhold og ved fra Barnsbeen at omgaaes som Legekammerat med en Flok unge Piger, henhørende til Arten Cousiner, har han i vort stilfærdige Polarland lært at betragte Damerne, baade de gifte og ugifte, som det, de virkelig i høi Grad ere hos os, som Blomster, man heger og hygger om, beundrer og glæder sig ved, men aldrig griber efter med begjerlig Haand. Han er med andre Ord ved sin Opdragelse og sine Livsforhold bleven udviklet til et paa sin Maade elskværdigt, næsten ridderligt Led i Familielivet, og dette spiller, som De nok mærker, en langt større Rolle hos os end her i Syden.«

»Seer De! jeg faaer dog Ret!« afbrød hun ham livligt; hans Ydre lyver altsaa ikke!«

»Men det fører Dem dog paa Vildspor af den simple Grund, at man her i Italien er saa vant til at see Blufærdigheden fremstillet med lyst Haar, blaa Øine og frisk Hudfarve. I Norden kan man trods alle disse Attributer have fuldt op af menneskelige Skrøbeligheder.«

»Og hans Skrøbelighed?«

»Skyldes en bestandig Tørst efter Kjærtegn, som kommer i Strid med alle hans gode og smukke Begreber om den Ærbødighed, man skylder Damerne.«

»Det stakkels Barn! Jeg har virkelig Ondt af ham,« udbrød Marchesaen med en blød Latter og et pudsigt Blik hen paa Lyng.

»Det behøver De ikke — han har forlængst fundet en Udvei.«

»Hvad siger De dog?«

»Han deler Kvindekjønnet i to Classer, som han drager en skarp, uoverstigelig Grændse imellem. Til den første Classe henregner han alle de Kvinder, der høre til den dannede Verden, til Familiekredsen, altsaa alle dem, han i deres Egenskab af Damer staaer paa lige Fod med. Disse betragter han som en Art høiere Væsener, der have Krav paa den ærbødigste Omhu og Opmærksomhed, og som Ingen tør nærme sig med saa meget som Tanken om et Kjærtegn, førend vor nordiske Forlovelse aabner de hermetisk tilstængede Sluser og fører ham ind i Kyssenes bugnende Strøm. Overfor disse Kvindekjønnets Gudinder lader han sig stundom henrive til at fremsige et idyllisk-erotisk Digt og til at bede om en Blomst af Balbouquetten, en løsreven Sløife af Kjolen eller et lignende kjært Minde, som han da gjemmer i et duftende Reliqvieskriin — men dette er da ogsaa Topmaalet af menneskelig Svaghed eller, om De vil, Dristighed.«

»Det er jo aldeles à la *»Paul et Virginie!«*« faldt Marchesaen ind med et Latterudbrud, hvorpaa hun spurgte: »Og den anden Classe?«

»Den hører til Soubrette-Faget. Det er de tjenende Aander, som træffes i Kjøkken og Kammer eller bag Disken hos de Handlende, hele Rækken ligefra den rødkindede og rødarmede Kokkepige til den meer eller mindre afblegede Kammerpige og Boutiksjomfru. De henregnes alle til Klassen under Fællesbegrebet: »dem, man kysser.« Naar og hvor

han træffer en af denne Classes Repræsentanter med et tiltalende Ydre, betragter han det som en Selvfølge, at han gjør sit Bedste for at erobre et eller flere Kys, og jeg er nær ved at troe, at det Lys, hvori han seer de Steder, han besøger, først og fremmest paavirkes af Erindringen om de Kys, han der har erobret.«

Under den sidste Deel af Klingbergs Udvikling dandsede Lyng forbi, og Marchesaens Øine fulgte ham med et nysgjerrigt Smiil. Med et Udtryk, som om hun jog en Tanke bort, der havde været paa Nippet til at fange hende, spurgte hun derefter:

»Broderer De ikke?«

»Ikke i fjerneste Maade.«

»Og troer De virkelig selv, at han altid holder Grændsen mellem Gudinderne og Soubretterne?«

»Saa sikkert som Noget! og det bedste Beviis derpaa er, at han i tvivlsomme Tilfælde, for Exempel overfor unge Piger, hvis Væsen er noget frit, synes at føle sig ilde tilmode, bliver ordknap, stiv og alvorlig.«

»Men, saa er han jo ligefrem en Original.«

»Aa nei! mange af vore Iisbjørne have en Snert af den Originalitet.«

»Og de voxe ikke hurtig ud af den?«

»Maaskee Enkelte; men Mange bære paa den Livet igjennem,« svarede Klingberg leende og dandsede ud.

»Forestil Deres unge Bjørn for mig!« sagde Marchesaen under Dandsen. »Jeg har Lyst til lidt nærmere at studere det Exemplar.«

»Som De befaler! Men forsøg ikke paa — hvis De forresten formaaer det — at iføre Dem Soubrettedragt, for saa bliver han kjedelig,« svarede Klingberg, idet han standsede ved Damernes Kreds og bukkede for hende.

»Hvis De er en Bjørn, saa hører De i al Fald til de meget civiliserede,« svarede hun med et forundret Øiekast og en let Rødme, som hun søgte at dække ved et Latterudbrud.

Et Par Dage efter Ballet paa det franske Admiralskib var der en Fest for de danske Officerer hos Verlings. Den indlededes med en Ridetour paa Æsler langs Kysten, og Enhver, der har været med paa slige Toure, veed, at deres Særkjende er en uophørlig Hujen og Skrigen, baade fra Ryttere og Førere, for at faae Dyrene frem, en Række mislykkede Forsøg paa at faae Kapløb istand, en Mangfoldighed af komiske Scener, der fremkaldes ved den Færdighed, hvormed de stædige Dyr forstaae at kaste deres Ryttere af, og at der derved hurtig opstaaer en meget overgiven Stemning, som skaber en Krydsild af Løier og Kaadheder. — Efter Ridetouren fulgte en tidlig Middag og endelig en Dands, hvortil alle de Damer vare indbudne, som Officererne havde lært at kjende.

Efter Middagen spredte man sig parviis og i Klynger i Verlings Have, hvis glimrende Rosenflor Alle beundrede. Kun Carlo blev tilbage med sin Moder i den blomstersmykkede Veranda, hvor de

snart fordybede sig i en alvorlig Samtale om det Emne, de saa ofte havde berørt i det Par Dage, de havde været sammen. Efterat Carlo var kommen tilbage til sin Skildring af Bruddet med Clara, sagde Moderen, der endnu ganske havde bevaret sit talende ungdommelige Blik og sin blide indtagende Stemme:

»Tak! fordi Du tilsidst har skriftet aabent og ærligt for mig. Du trængte ligesaa meget til endelig engang at udtale, hvad Du har gaaet og gjemt paa, som jeg længtes efter at være den, Du først betroede Dig til. Det, Du fortalte, at Din Kammerat Klingberg havde sagt til Dig om Din Sindsstemning, finder jeg fuldstændig sandt. Kvinden kan maaskee stundom gaae op i en enkelt Følelse, det være sig Skuffelse, Lidenskab, eller hvad man nu vil kalde det, uden at svigte sig selv; men Manden kan ikke gjøre det, medmindre han er sygelig phantastisk, som vi Kvinder ofte ere det. Men, hvormeget af en Drømmer, der end er i Dig, saa er Du altfor sund og stærk en Natur til, at Du blødagtig hele Livet igjennem skulde begræde en tabt Illusion. Det er saaret Selvfølelse og Trods, der kæmpe i Dig, Carlo, og, som det saa ofte gaaer Jer Mandfolk, betragter Du Dig som den blodigt Forurettede og kaster hele Skylden over paa den stakkels Clara, uden et Øieblik at tænke over, hvormeget hun maaskee har havt at kæmpe med, uden at erkjende, at Du har seet Dig blind paa Dig selv og derved maaskee forskyldt, at det kom saavidt, som det kom.«

»Men hendes Giftermaal, Moder, hendes Giftermaal!« udbrød Carlo med dirrende Stemme.

»Ogsaa det kunde muligen forklares, naar vi vidste Alt. Men, selv om hun ikke kunde undskyldes, selv om hun virkelig havde handlet ilde imod Dig, vilde Du derved ikke vinde nogen Ret til at gjøre, hvad Du gjør, til at mistvivle om Kvinderne i Almindelighed ....«

»Jeg kan ikke Andet! Jeg har tabt Troen til dem alle!« afbrød Carlo.

»Ogsaa til Din Moder?« svarede hun med et veemodigt Smiil.

»Tal ikke om Dig! Hvem er som Du?«

»Mangfoldige, min Dreng, og endnu flere ere langt bedre. Men der er ogsaa mangfoldige unge Mennesker, som ligne Dig i, at de overføre deres Bitterhed mod den Enkelte paa hele Kvindekjønnet og gjøre det paa en saadan Maade, at man skulde troe, det var Frugten af en mangesidig sørgelig Erfaring .... Hvor stor er Din Erfaring, Carlo? Hvormange Kvinder har Du kjendt nøie nok til at dømme dem?«

»Kun een; men igjennem hende har jeg kun lært altfor meget,« svarede Carlo bittert.

»Min kjære Dreng! bekræfter Du ikke ved denne Yttring fuldstændig, hvad jeg lige har sagt? Og kunde Du endda med Sandhed sige, at Du har kjendt Clara; men det har Du jo ikke: Du har kun kjendt det Billede af hende, som Din Phantasi har skabt, og, da det viste sig kun at være et Billede, foer Du løs paa hende og paa alle hendes Søstre.«

»Skulde jeg ikke have kjendt Clara?« udbrød Carlo heftig.

»Jeg tvivler meget derom. I Alt, hvad Du i disse Dage har fortalt mig, seer jeg i Jer Samværen ikkun Dig; det er Dig, der taler, tænker, føler og handler. Hun er Underblomsten, der vinker og drager; ved Synet af hende og Tanken om hende næres Dine Drømmerier, skabes Dine Stemninger og fostres Dine Længsler og Dit Savn; men, hvad der har rørt sig i hendes Sjæl og Tanke, medens Din Kjærlighed fik Fjer og Vinger, det har jeg næppe seet noget Gjenskin af i Alt, hvad Du har fortalt mig. Kun i Afskedsøieblikket hørte jeg en Gjenklang af hendes Sjæl, og deraf har jeg faaet det Indtryk, at hun for første Gang lod Dig see et Glimt af sit Indre netop i det Øieblik, da I skiltes ad .... Du kan altsaa ikke sige, Du kjender hende, og, skjøndt hun har været Anledning til, hvad Du har gjennemgaaet, har hverken Du eller jeg Ret til at fordømme hende og endnu mindre til at fordømme Kvinderne i Almindelighed. Det er med Dine egne Tanker, at Du skal forsone Dig. Der er Noget, som kaldes at forelske sig i sin Sorg; vogt Dig for den Sygdom! den er umandig.«

»Umandig?«

»Ja! umandig, gold og sløvende. Tænk paa det, naar Du færdes histude paa Havet, der i Din Barndom drog Dig saa stærkt, at Hjemmet og Forældrene heelt traadte i Skygge, og husk, at Du dog først rigtig drog fra os, dengang Du gav Dig de Tanker og Følelser i Vold, som Du ikke vil bekæmpe .... Nu kjender Du Veien, der kan

føre Dig tilbage til Dig selv og til os .... Hør! det er Din Fader, der kalder paa Dig, — løb nu ned i Haven til ham og viis ham et lysere Ansigt!« Hun kyssede ham paa Panden og tilføiede: »Vi veed jo ikke, hvor længe vi komme til at leve paa dette korte Gjensyn.«

Medens Moder og Søn havde givet sig hen til denne Samtale, var det gaaet lystigt til paa en aaben Plet ved den nederste Deel af Haven, hvor Gjæsterne vare blevne stævnede hen for at drikke Kaffe. Damerne havde skjemtende mindet Hr. Verling om, hvor ofte han pleiede at fremhæve de danske Søofficerers Legemsfærdighed paa deres italienske Standsfællers Bekostning, og opfordrede ham nu til at bevise, at han havde Ret. En af Officererne, der hørte Opfordringen, erklærede strax, at han og Kammerater med største Fornøielse vilde lade det komme an paa en Prøve, naar de blot fik Lov til at optræde i Skjorteærmer. Under Spøg og Latter bleve Uniformskjolerne med Epauletterne saavel som de hvide Veste trukne af, Damerne løb rundt og ophængte Klæderne paa Træernes Grene — og saa begyndte Gymnastiken, ledsaget af alle de gymnastiske Løier, hvormed man var fortrolig fra Cadetskibet. Jubel, Latter og ængstelige Udraab bruste som et Fyrværkeri ud fra den Klynge, hvori Damerne og de indfødte Herrer havde samlet sig. Og, da Gymnastikerne, blandt hvilke der saaes flere af Skibets ældre Officerer, standsede for at samle Kræfter til et virkningsfuldt Slutningsnumer, lod Værten byde Forfriskninger rundt.

En russisk Dame med coquette blaa Øine, en fyldig Mund og en glimtende Række hvide Tænder havde især været begeistret over Gram's Kraftkunster og lønnede ham nu ved at takke ham med varme Ord og et beundrende Blik.

»Det er kun Børneleg,« svarede han med et Skuldertræk, »vi ere ude af Dressur.«

»Da har De dog gjort alle tænkelige Smidigheds- og Kraftøvelser, synes jeg. Kun een Ting har jeg ikke seet: den italienske Salto mortale.«

»Naa dette!« svarede Gram, bøiede Knæene, »satte af« med Fødderne, samlede sig til en Bold, virrede rundt i Luften og stod atter paa Benene med et Buk for Russerinden, der efter et Udbrud af Overraskelse slog ham paa Skulderen med sin Vifte og sagde: »Jeg kaarer Dem til min Ridder for iaften, og De skal dandse med mig, hvilke Dandse De vil.« — Det var et eiendommeligt Blik, Gram efter denne Kaaring af en blandt Baldronningerne fra Admiralskibet lod stryge hen over sine Kammerater. Klingberg fangede Blikket og anstillede sine Betragtninger over, hvorledes denne overvættes Tilfredsstillelse af Gram's overfor Damer saa vansmægtende Forfængelighed vilde indvirke paa ham. Allerede ombord i det franske Skib havde Gram, hvis kantede Træk og lave Pande stak mindre af blandt Sydboerne end i Norden, faaet en usædvanlig gunstig Behandling, og den Selvbevidsthed, som dette havde affødt, var kommen stærkt frem den følgende Dag. »Det er en underlig Skrue«, tænkte Klingberg; »hvor tidt han saa har Leilighed til at see og føle, at han kan tage det

op med de Fleste af os i sin Sømandsdont, er han i den Henseende altid den Samme, rolig og beskeden; men han virrer rundt som en Compasnaal for en Smule Jern, saasnart der er Kvindfolk med i Spillet! — Men! lad mig dog ikke glemme min Dagligstues-Ridder og Kjøkkendørs-Slikmund, Lyng, som den lille Marchesa igjen idag har faaet under Behandling. Han var Skam morsom paa Ballet iforgaars, da hun legede Katten efter Musen med ham: det Ridderlige fik mod Slutningen et svært kjælent Anstrøg.«

Marchesaen havde ganske rigtig Lyng under Behandling; hun stod og gav ham Lection i Tarantella og fik derved Leilighed til at tage sig ganske henrivende ud, ikke at tale om, at hun ikke kunde undgaae at vise et Par nydelige Smaafødder.

Officererne vilde nu tage fat igjen paa Gymnastiken; men Hr. Verling nedlagde paa Damernes Vegne Protest: de skulde dog spare lidt af deres Kræfter til Dandsen, og man blev enig om at gjøre en rolig lille Spadseretour til et nærliggende Udsigtspunct, der var bekjendt for, at Golfen derfra tog sig vidunderlig smuk ud i den korte Aftendæmring, som nu snart nærmede sig. Ad bugtede Stier, mellem Pinier og Plataner, hist og her et Morbær- eller Figentræ og overalt Klynger af Granattræer, Buxbom og Myrter, med enkelte gamle Oliventræer, omslyngede af Viinløv eller blomstrende Rosenstængler, gik Selskabet ud til Veien, der bugter sig op ad Høiden ved Castellamare. Lyng havde skyndt sig at trække i sin Kjole for at sikkre sig Pladsen ved Siden af Marchesaen.

De vare lidt tilbage for de Øvrige, da disse gik ud paa Veien, og hun standsede da med det Udbrud: »Hvad tænker jeg dog paa! Jeg glemmer reent mine Værtinde-Pligter, det er jo snart Aften — jeg kommer vist til at vende om.«

»Værtinde-Pligter?« spurgte Lyng forundret; »De er jo Gjæst som vi Andre.«

»Ja! Gjæst er jeg nu; men iaften forvandles jeg paa en Maade til Værtinde. Fru Verling, veed De jo, er endnu ikke ret stærk, hun skal tidlig til Ro, og derfor har jeg sat min Villa, som kikker frem derhenne over den lille Orangelund, til Hr. Verlings Raadighed. For Øieblikket er jeg Enke, da min Mand har været nødt til at tage ud til vore Eiendomme, og jeg maa derfor selv see efter, om mine Folk have ryddet og ordnet Huset efter mine Anviisninger.«

Idet hun talte, vendte hun sig om og gik langsomt hen ad en Havegang, der førte til en lille Skillevei mellem hendes og Verling's Landsteder.

»Er der ikke Noget, jeg kan være Dem behjælpelig med?« spurgte Lyng med en Betoning, der var mere bedende end spørgende.

Hun standsede, saae op paa ham, som om det, han foreslog, slet ikke var faldet hende i Tanker, heldede derpaa sit Hoved et Øieblik betænksomt ned imod Skulderen, gav saa et bifaldende Nik og yttrede: »Det er virkelig en god Idee. Ja, følg med og sig mig, om Et eller Andet skulde være overseet eller ikke ganske efter Deres Smag!«

Udfor det rigeste af Verling's Rosenbede standsede hun med: »Vil De plukke mig et Par Roser

til mit Haar? Hr. Verling's ere langt smukkere end mine — og jeg maa dog pynte mig lidt til Dandsen.«

»De skifter vel ikke Dragt?« sagde Lyng, idet han valgte de Farver, der bedst harmonerede med hendes Kjole og dens Besætning.

Nei, see! Og slige Toilethemmeligheder forstaae Herrerne sig paa i Polarlandene?«

»Det lærer man snart, naar man som jeg har en heel Flok Søstre og Cousiner.«

»Skal vi ikke hellere give Cousinerne alene Æren for det?« spurgte hun med et eggende Smiil.

»Nei!« udbrød han med en god Samvittigheds hele Varme. »Jeg forsikkrer Dem, at jeg er ligesaa opmærksom mod mine Søstre som mod andre Damer.«

Hun saae ned for at dølge en lidt nargjørende Trækning om Mund og Øine, hvorefter hun bemærkede: »Levn dog nogle Roser til de Andre! De har jo Blomster nok til hele min Kjole.«

De fulgtes ad i Taushed til hendes Villa; her skød hun den midterste af de tre Vinduesdøre, der vendte ud til Haven, op, og de traadte ind i en stor ryddet Sal, der var overdaadigt smykket med Laurbær, Guirlander og Blomster.

»Det er jo en fuldstændig Løvhal!« udbrød Lyng.

»Til Ære for Dem og Deres Landsmænd,« sagde hun med en let Bøining. »Men, hvor her er stille!« tilføiede hun lyttende. »Hvor ere dog Folkene?« Hun gik hen og saae ud af den modsatte

Dør, trak paa Skulderen og tilføiede: »De har vistnok endnu travlt henne hos Verling's, som sørge for Forfriskningerne til iaften — men de skulde være her Klokken syv.«

Lyng saae paa sit Uhr og bemærkede: »Den er kun lidt over halv syv.«

»Ikke mere! .... Det maa være Skyggen af de høie Træer nede ved Veien, der har narret mig .... Naa, lad os saa benytte Tiden til at see, om Noget er glemt!«

De gik Stuerne igjennem, og Lyng, der ret syntes at nyde Æren ved at blive taget paa Raad, gjorde sit Bedste for at vise sig Stillingen voxen ved at give Anviisning paa nogle Smaaforandringer.

»Nu faae vi vente, til Folkene komme,« sagde derefter Marchesaen. »De ere dresserede til Punctlighed; men før Tiden komme Italienere aldrig. Kom og lad os sætte os i det eneste Modtagelsesværelse, jeg ikke har offret Hr. Verling, det er min egen lille Rede. Jeg trænger virkelig til at samle lidt Kræfter — for De vil jo nok dandse med mig iaften?«

»Hellere end med nogen Anden paa Jorden,« havde Lyng Lyst til at svare; men han kunde det ikke. Han havde en dunkel, uforklarlig Følelse af, at han stod overfor noget ganske Ukjendt og Uvant; det forekom ham, at der svævede Noget om ham, som var beslægtet med de franske Romaner, han havde begyndt at læse, Noget, der førte saa langt bort fra hans Opfattelse af Damerne og Forholdet til dem, at han rødmede over de Afstikkere, Phantasien gjorde, og ikkun formaaede som Svar paa

hendes Spørgsmaal om Dandsen at fremtvinge et usikkert: »Hvor kan De tvivle?«

Hun førte ham ind i et med kvindelig Smag og Hygge udstyret mindre Værelse. Det høie, brede og lavkarmede Vindue stod aabent, men dækkedes næsten fuldstændigt af et nedhængende Net af Slyngplanter, hvis Blade farvedes i mangfoldige rødlige Afskygninger af den dalende Sol, der kastede enkelte brudte Straaler hen over Gulv og Vægge.

»Dette er min Yndlingsplads«, sagde Marchesaen og lod sig med en blød, doven Bevægelse synke ned i en halvt liggende Stilling i en Lænestol. »Læg Blomsterne fra Dem og sæt Dem der foran mig, saa behøver jeg ikke at vende Hovedet, naar De taler til mig .... Hvor det dog er deiligt at hvile sig!«

Lyng satte sig ned og lagde nølende Blomsterne paa det lille Mosaikbord, der stod tæt ved hans Stol, men lod ikke til at ville følge hendes indirecte Opfordring til at indlede en Samtale. Det var aabenbart, at Situationen tyngede stærkere paa ham for hvert Minut, der forløb. Hvor var dog al hans Sikkerhed bleven af? hvor havde de gjemt sig, alle de morsomme og elskværdige Indfald, som han ellers altid selv havde fundet, at han var saa rig paa? .... Hvad skulde han dog finde paa at sige? .... Det var harmeligt at tænke sig, men han maatte dog indrømme det for sig selv: han var fuldstændig tanketom .... Ja! det var uhyggeligt, afskyeligt; men han kunde ikke negte det: han var dum, ligeud dum!«

Hun sad ganske stille med tilbagelænet Hoved og de smaa Fødder tittende frem under Kjolen. Men over de halvt sænkede Øine og de svagt aabnede Læber gik der af og til en let Trækning, der i den glimtende Dæmring syntes at spille mellem et Spørgsmaal og et nargjørende Smiil.

»Hvad i al Verden skal jeg dog begynde med? hvad skal jeg hitte paa at sige uden at være flau eller, jeg veed ikke selv hvad?« vedblev Lyng at spørge sig selv i sin tankeforladte Vaande, og med en Fornemmelse, som om Tindingerne snørede sig sammen paa ham, vedblev han at tie. Lidt efter foer der dog en Tanke igjennem ham; men den kunde ikke komme til Yttring. Det var et Ønske om, at han var ti Mile borte, eller at Marchesaen blot vilde sige et eneste lille Ord. Hun lod til at gjætte dette sidste Ønske og sagde langsomt, med næsten tillukkede Øine og et døsigt Smiil:«

»Skal vi tage os et lille Blund? De er vist meget træt efter Gymnastiken.«

»Træt! Nei, ikke det Mindste!« udbrød Lyng, idet han med paafaldende Livlighed rettede sig i Stolen og gav sig til nervøst at famle mellem Blomsterne paa Bordet.

»Ikke det?« og med de halvtlukkede Øine rettede paa Blomsterne tilføiede hun: »Naa, nu forstaaer jeg, hvad det er, De har siddet saa stille og tænkt paa — det er, hvordan Roserne der skal anbringes .... Dem alle kan jeg jo ikke anvende; men den smukkeste af de mørke vil jeg have i Haaret, tæt ved Øret, saaledes som de spanske Damer.«

»Den smukkeste af de mørke, det er denne«, udbrød Lyng kjendelig oplivet og viste hende en fyldig halvt udsprungen Rose. Hun rakte efter den, og han gav hende den med en siirlig Haandbevægelse og en høflig Bøining. Hun holdt den op til Ansigtet, sugede Duften til sig og yttrede: »Hvor den lugter deilig! man kunde næsten faae Lyst til at spise den«, og saa gav hun sig til at pille ved den med Læberne.

»Maa jeg nok?« tilføiede hun lidt efter og saae ham med et smilende og spørgende Blik ind i Øinene, idet hun begyndte at pille Blad for Blad af Blomsten, for derefter et for et at blæse Rosenbladene fra sig.

Der var i dette Øieblik udbredt en saadan Ynde, et saa legende og lokkende Skjelmeri over hendes Skikkelse, at Lyng ganske glemte at tænke paa sin Dumhed og gav sig hen til beundrende at betragte hende. Hun fangede hans Blik med sine udtryksfulde Øine, hvori nu Skjelmeriet ganske langsomt veg tilbage for et drømmende og dragende Udtryk.

Lyng følte igjen Usikkerheden komme over sig — atter stod han over for det Uvante og Ukjendte.

En Fugl fløi raslende igjennem Løvet udenfor; han tænkte: »Blot Nogen vilde komme!« og var dog glad ved, at Ingen kom. Han ønskede, at han kunde slaae Øinene ned, men evnede det ikke: fængslet og daaret fulgte han et for et Bladene, som de friske Læber plukkede af Rosen og blæste bort.

»De under mig ikke min Fornøielse,« sagde hun svagt og blødt, »De vilde hellere have seet Rosen i mit Haar?«

Hvor var det befriende for ham at kunne sige blot et eneste Ord, og hans »Ja!« klang som en Taksigelse.

»Hvorfor i Grunden?« lød det ganske sagte fra hende.

»For at bede Dem om den efter Ballet og gjemme den til Erindring,« svarede han med den Sikkerhed, det gav ham, endelig lykkelig at være kommen ind paa den Vei, han var vant til at følge med Damer.

»Og det var netop denne Rose, De saa gjerne vilde have gjemt?«

»Ja!« svarede han med en Stemme saa kjælen, som den aldrig før havde lydt.

»Hvad skal jeg da gjøre for at trøste Dem? .... Nu er der jo kun et eneste Blad tilbage,« sagde hun, idet hun sagte lod Bladet glide hen over sine Læber og kastede et langt Blik ind i hans nu igjen betagne Øine. Men han rørte sig ikke og mælede ikke et Ord. Da plukkede hun det sidste Blad, og, medens Haanden sank ned i Skjødet og Øinene langsomt lukkede sig, sukkede hun: »Tag det!«

Ildrød foer Lyng op, kastede et sky Blik ud ad Vinduet, bukkede sig over hende og plukkede Bladet med et hurtigt ængsteligt Kys af hendes Mund, og, næppe var det skeet, før han foer et Par Skridt tilbage og i en Blanding af Forbavselse og Henrykkelse udbrød:

»Tak, tak, tak! Aldrig skal jeg glemme det, saalænge jeg lever!«

Hendes Øine aabnede sig ved hans Udbrud, dvælede et Øieblik paa Skikkelsen, hun havde for sig, og derpaa sagde hun med et Tonefald, der umuligt kan skildres: »Vil De mindes mig som Søster eller som Cousine?«

»Som, som« . . . . stammede Lyng; men, inden han fik sagt mere, sprang hun hurtigt op af Stolen med et kort italiensk Udbrud og sagde saa paa Fransk: »Det er paa Tide, at Folkene komme. Slaaer De ikke et Par Slag paa den Gonggon, som hænger der udenfor Vinduet!«

Det var et Par dundrende Slag, Lyng gav Gonggongen, ret en rungende Salut for det mest Ubegribelige, et Menneske kunde opleve: tænk! han havde kysset en Dame! —

Nogle Timer senere var Ballet i fuld Gang. Vinduesdørene til Balsalen stode aabne, og lokket af den kølende Aftenluft og det deilige Maanelys færdedes Selskabet ligesaa meget i det Frie som i Værelserne.

»Lad os standse ved Midterdøren!« sagde Marchesaen til sin Herre, idet de dandsede af efter den første Vals, afskedigede ham derpaa med et venligt Tak og gik lige hen til Klingberg, der stod iagttagende udenfor Døren.

»Jeg har jo slet ikke seet Dem paa Gulvet iaften,« sagde hun oprømt — »naar man er saa god en Balherre som De, har man ikke Lov til blot at være Tilskuer under en heel Dands.«

»Ikke engang, hvis man har den allerstørste Fornøielse af at staae herude i den deilige lyse Aften og morer sig kosteligt over nogle af de Billeder, som oprulles derinde i Balsalen?«

»Hvad morer De Dem saameget over? — da vel ikke over mine Landsmænd?«

»Sligt drister jeg mig ikke til, nei! jeg har nok af mine egne.«

»Hvem af Deres egne kan det vel være?« spurgte hun med paatagen Forundring.

»Det veed De vist godt, Marchesa — han er jo Deres eget Værk.«

»Mit Værk!« gjentog hun rødmende.

»Næppe nogen Andens. Er det ikke Deres fra iforgaars fortsatte Behandling, som nu har gjort Damernes Ridder, min Kammerat Lyng, til en interessantere Figur, end han nogensinde har været?«

»Hvad har De nu igjen opfundet?« spurgte hun og slog nervøst Viften op og i.

»Jeg opfinder Intet — jeg bruger blot mine Øine.«

»Og hvad opdage da Deres skarpsynede Øine?«

»Nogle Smaating, som Deres smukke Øine let vilde opfange, hvis De betragtede ham. Gjenkjender De i den Lyng, som staaer lænet til Dørstolpen derovre, min aabenhjertige, høitalende og leende Ungersvend fra Ballets Begyndelse iforgaars, eller den begeistrede Ridder, som De dandsede med i Slutningen af Ballet? — Hvor mon han har fundet denne værdige, næsten høitidelige Tilbageholdenhed, hvori han svøber sig? Hvad har mon fremkaldt

denne aandsfraværende Stirren, der hvert Øieblik jages paa Flugt af en pludselig Opvaagnen, hvori et forundret, spørgende Blik søger Dem, og, naar det har truffet Dem, drager sig tilbage med et Udtryk, der siger: »Jeg skal ikke røbe det for nogen levende Sjæl!«

»De laver jo en heel Historie!« udbrød hun med høirøde Kinder.

»Vil De overbevises? . . . . Træd saa blot lidt hen i Døren! — der falder hans Blik paa Dem, naar han hæver Øinene. Imidlertid forsvinder jeg imellem Løvet her ved Dørstolpen.«

»Gjerne,« svarede hun med et Skuldertræk og gik hen i Lysningen. Hun havde kun staaet der et Par Secunder, da Lyng fik Øie paa hende og med en rørende Nøiagtighed gjentog det Blik, Klingberg havde gjort sig lystig over. Hun vendte sig da pludselig om og sagde med et Latterudbrud: »De er et Uhyre!«

I samme Øieblik spillede Musikken op, og han førte hende ind i Balsalen med de Ord: »Et Uhyre, som De har lovet denne Vals.«

»Og, som jeg gjerne dandser med«, svarede hun, idet han svingede hende rundt, »skjøndt han af Virkningerne troer at kunne slutte sig til, Gud veed hvilke Aarsager.«

»Og Aarsagen skulde virkelig ikke være en meget beundret Marchesa, der har havt ham under Behandling?«

»Nei! Aarsagen er en snedig og underfundig Iisbjørn, som har lokket en troskyldig italiensk Marchesa i en afskyelig Fælde,« svarede hun med

et Blik og et Smiil, hvori Spøg og Alvor, Fortrædelighed og Overgivenhed smeltede sammen til et høist indtagende Udtryk.

De standsede ved en af Udgangsdørene, hun lagde sin Arm i hans og tilføiede, idet de gik frem og tilbage udenfor Huset: »I Tillid til Hr. Verling's Anbefaling er jeg meget for god imod Dem. Jeg burde i Grunden slet ikke dandse med Dem iaften efter Alt, hvad De har forsyndet.«

»Jeg forsyndet!« gjentog Klingberg.

»Ja netop De! — lad blot ikke saa uskyldig! .... Veed De, at jeg, takket være De, har compromitteret mig ganske forskrækkeligt i Eftermiddag?«

»Takket være jeg?«

»Netop! Var det ikke Dem, der forleden Aften vakte min Nysgjerrighed ved den ligesaa utrolige som urimelige Fremstilling, De gav mig af Deres Kammerats — hvad skal jeg kalde det? — Charakteer eller Temperament?«

»Hvis Fremstillingen vakte Nysgjerrighed, saa kan jeg naturligviis ikke fragaae, at jeg har fremkaldt den Følelse hos Dem; men Nysgjerrighedens Frugter — skal jeg ogsaa bære dem paa min Samvittighed?«

»Hvem ellers? Det er jo Deres Udsæd, der har spiret.«

»Jeg skal altsaa føle mig som en Synder og gjøre Bod?«

»Det følger af sig selv.«

»Men jeg veed jo slet ikke, hvad jeg skal gjøre Bod for. De har vel sagt mig, at De har

compromitteret Dem; men det Ord er meget elastisk: det kan passe ind i alt Muligt, ligefra en Uforsigtighed til næsten et Feiltrin. Hvis Ordet kastes ud uden nærmere Forklaring, bliver det en Bold for Phantasien, og den har, som De nok veed, undertiden de urimeligste Indfald.«

»For Exempel?« spurgte Marchesaen og saae ham stivt ind i Øinene.

»Det var let at improvisere Exempler; men er det ikke bedst at jage Phantasien paa Døren?«

»Ved at lukke Virkeligheden ind?« spurgte hun lidt sky.

»Ganske rigtig.«

»Og, hvis min Virkelighed viser Dem Noget, der tager sig ud som mere end en Uforsigtighed?»

»Saa vil jeg kaste et Blik paa Dem og et Blik paa Lyng — og strax vil min Overbeviisning sige: »Det er umuligt!«

»De klapper og De slaaer paa engang — men, saadan ere vi Kvinder, netop derved vækkes vor Tillid.«

»Viis det saa i Gjerningen ved at lade mig see den forskrækkelige Virkning af Deres Nysgjerrighed.«

»I Grunden var det vist ikke saa meget Virkningen af Nysgjerrigheden«, sagde hun og kastede et spørgende Blik ud i Maaneskinnet.

»Det var jo herligt! jeg staaer altsaa udenfor det Hele. Ja, lad os saa dandse rundt!«

Leende lod hun sig svinge af ham, og, da de vare komne udenfor igjen, spurgte hun: »Kjender De det franske Udtryk: »*se piquer au jeu*«?«

»Jo! det betyder, at man, naar Spillet ikke gaaer, som man havde ønsket eller tænkt sig, gjør Indsatsen større, end det er fornuftigt.«

»Og at man, naar Nysgjerrigheden — se! nu kommer De med igjen — naar Nysgjerrigheden driver En frem og dog ikke bliver tilfredsstillet paa rette Maade og til rette Tid, da let fristes til at bryde igjennem et Hegn, springe over en Grøft eller gjøre lignende Galskaber.«

»Det er jo desværre klart, at vi maae have fat paa Nysgjerrigheden igjen«, sagde Klingberg smilende. »Den drev Dem altsaa til at undersøge, om min Ven Lyng, naar han blev fristet, virkelig skulde svare til det Billed, jeg havde udkastet af ham?«

Hun nikkede med nedslagne Øine.

Han fortsatte: »Og, da De begyndte at indsee, at jeg havde havt Ret — blev De utaalmodig og sprang over Grøften, som De kalder det. Men hvorledes? Send nu ikke min Phantasi paa en vildsom Jagt!«

»De har et saa forskrækkeligt Hastværk og affærdiger det Væsentligste i hele Begivenheden med et Par Ord; De seer slet ikke, at min Andeel i Historien maa bedømmes efter den Anledning, der var for mig til at blive, hvad De kalder utaalmodig, og at det Hele kommer til at staae i et ganske andet Lys, naar jeg virkelig har viist en utaalelig Taalmodighed.«

»Naa, det har De?«

»Tænk Dem! jeg lod ham plukke nogle Roser til min Dragt: det var den mest misundelsesværdige

Indledning til med ivrig og nysgjerrig Omhu at drøfte Spørgsmaalet om, hvorledes Blomsterne skulde anbringes. Men han gjorde kun en selvbevidst Bemærkning, der skulde bevise mig, at han havde været taget paa Raad i Toiletspørgsmaal af Søstre — især Søstre — og af Cousiner, og forresten mælede han ikke et Ord paa hele Veien herop til Villaen. Da foreslog jeg ham at see Værelserne. Atter her var der Leilighed til at sige et Par indsmigrende Ord, til at forsikkre mig om, at jeg og min Pynt laae ham langt mere paa Hjerte end Alverdens Blomsterkrandse, — men nei! Han gik og viftede ligegyldigt med Roserne, medens han lod sit Decorations-Talent velbehageligt brede sig .... Jeg havde dog lagt Alt saa nydelig tilrette for ham, bildt ham ind, at vi vare ganske ene, skjøndt Gartneren og hans Kone, som boe i den lille Bygning der omme bag Hjørnet, aldrig vige herfra, naar de andre Folk ere borte, og strax komme løbende, naar der slaaes paa Gonggongen ...«

»De stolede altsaa paa Gonggongen?«

»Bevares nei! jeg stolede kun paa mig selv. Ved det første Tegn paa, at hans Helgentilbedelse havde sine skrøbelige Sider, vilde jeg med et af de tusinde Midler, som vi Kvinder raade over, have bragt ham ud af Vildfarelsen. — Men, De maa ikke afbryde mig, hvis jeg nogenlunde skal komme ud af at forklare Dem det, som De vilde springe over. .... Altsaa, Forsøget med Blomsterne var fuldstændig glippet, og det var dog dem, jeg især havde gjort Regning paa. Det irriterede mig, det vakte en af disse af mangfoldige Nuancer sammen-

satte Følelser, der af Somme kaldes Nysgjerrighed, af Andre saaret Forfængelighed, men dog nærmest ligner Barnets Higen efter netop det Legetøi, som det ikke maa faae .... og saa .... ja, nu kommer jeg til det Skrækkelige: jeg sprang over Grøften og gav mig til at spille Coquette. Intet manglede: Omgivelserne, Belysningen, jeg selv i en smægtende Stilling — kort sagt, Alt var lagt tilrette efter Kunstens velbekjendte Regler. — Troer De det hjalp? Ikke en Smule! Det gik saa vidt, at han ikke kunde begribe, at han skulde bede mig om at sætte den Rose, jeg havde tvunget ham til at række mig, i mit Haar — og jeg gav ham det dog ind med Skeer!«

»Stakkels Marchesa!« sagde Klingberg med en sagte Latter og rystede paa Hovedet.

»Sig hellere: ydmygede, latterlige Marchesa! .... Jeg havde et Øieblik en brændende Lyst til at springe op og kaste ham alle Roserne i Ansigtet .... Den Indskydelse skulde jeg have fulgt; men saa havde jeg jo tabt Slaget, og det skulde vindes ....«

»Og for at vinde det,« bemærkede Klingberg, idet han igjen dandsede ud med hende, »lod De ham paa en endnu tydeligere Maade forstaae, at han nok turde vove et Forsøg paa at — kysse Dem.«

»Hvoraf slutter De det?«

»Af Noget, jeg lærte som Cadet, om Bevægelser paa en Skraaplan.«

»Det skulde De have givet mig en lille Lection i forleden,« sagde hun bebreidende.

»Aa! Ulykken var vel ikke saa stor — De havde jo Gonggongen, den brugte De vel?«

»Nei, jeg lod ham bruge den, da det gik op for mig, at Slaget var tabt.«

»Tabt?« udbrød Klingberg forundret.

»Ja, fuldstændig tabt! Han havde ikke engang Mod til at give mig et ordentligt Kys!«

Marchesaen blev reven med af den uvilkaarlige Latter, som dette Svar aflokkede Klingberg, men yttrede strax derefter: »Det er virkelig ikke Noget at lee af. Jeg er jo rædsomt compromitteret. Hvad Tanker maa han ikke gjøre sig om mig.«

»Han troer blot, at De lider af en ulykkelig Kjærlighed til ham.«

»Og det fortæller han naturligviis Alverden.«

»Nei, tro blot ikke det! Paa det nuværende Stadium af hans Sindstilstand har Forundringen og en overvældende Følelse af tilfredsstillet Forfængelighed Overvægten. Med en svimlende Selvfølelse beundrer han sig selv i Dem og er altfor ophøiet til at betroe sig til Andre end til Dem, og selv overfor Dem indskrænker han sig til ved sit Blik at give Forsikkring om sin Taushed. — Alle de Kys, han har »erobret« blandt Soubretter, har han nøie aflagt Regnskab for, om ikke til Andre, saa til sin ironiske, men meget opmærksomme Tilhører Gram, hvorimod han altid har betragtet det som sin ridderlige Pligt Intet at ymte om de Sløifer og Blomster, han har bragt hjem fra Dameverdenen — og den Blomst, han idag har plukket, vil blive

behandlet paa samme Maade, den vil blive skjult for Alverden.«

»Og hvad gjør han saa med de Sløifer og Blomster?«

»Foreløbig beundrer han som sagt sig selv i dem — senere hen brænder han dem, om ikke før, saa naar han gifter sig.«

»Og De er overbeviist om, at ogsaa min Erindring vil blive baade gjemt og glemt?«

»Gjemt, det vil den blive; men glemt? Nei Marchesa, den bliver ikke glemt.«

»Hvorfor ikke?«

»Fordi De har sønderrevet den hjemlige Puppe, hvori Sommerfuglen har udviklet sig, De har lært ham noget Nyt, og han er vist af dem, der lade sig lokke af det Nye.«

»Skulde vi virkelig have det paa vor Samvittighed?« spurgte hun med en Blanding af Spøg og Alvor.

»Trøst Dem! Han er jo Søofficeer, og vi see jo saa meget Nyt, at vi selv maae bære Ansvaret for Følgerne.«

»Det har De vist Ret i: det er igrunden et fristende Liv, De fører. Kan De huske, at vi iforgaars — hvor det dog er længe siden! — talte om, at De komme og forsvinde? Det er derfor, vi finde Dem saa lidt compromitterende, at vi gaae hen og compromittere os med Dem. Tænk nu blot, hvilken Fortrolighed jeg iaften har viist Dem, som jeg dog kjender saa lidt!«

»Ligger ogsaa det i, at jeg forsvinder?«

»Ikke ganske: jeg syntes strax, at jeg kjendte Dem saa godt.«

»Det Svar ventede jeg: man hører det saa ofte, naar man farer tilsøes, og det maa vel ligge i, at den gjensidige Kritik under Samlivet ombord, piller endeel Skrøbeligheder ud af dem, der ikke ere forblindede af deres Selvbeundring, at Søen og dens friske Gjerning virker klarende paa vort Sind, og at derfor kun den, der er født Komediant, viser sig anderledes, end han er, under sine korte Besøg i fremmede Havne . . . . Men de sidste Par dandse ud, vi maae følge dem.«

»Som almindelig Regel kan det være sandt; men der er dog Noget, som især har vakt min Tillid til Dem, og det er den Eiendommelighed hos Dem, at De aldeles ikke har gjort Cour til mig,« svarede hun, idet de dandsede af.

»Ja! saadan gaaer det i Verden, og, inden jeg kommer ombord iaften, har jeg hørt af de fleste af mine Kammerater, at jeg har gjort forskrækkelig Cour til Dem.«

»Lad dem kun troe det, naar de blot Intet troe om Lyng!« svarede hun leende, idet han bukkede for hende og takkede for Dandsen. —

Medens saaledes Klingberg, som Kammeraterne senere ganske rigtig bemærkede, havde gjort »styrtende Cour« til den smukke Marchesa, og medens Lyng havde svævet i altfor høie Regioner til at skjænke de øvrige Damer nogen synderlig Opmærksomhed, havde Carlo været saa optagen af at opfriske gamle Minder med Barndoms Bekjendte, at Gram rykkede frem i første Linie og under sin

russiske Venindes Beskyttelse tog Løvens Part af Festen. I sydlige Lande ere jo som berørt baade Skjønhed og Grimhed stærkere potentserede end i Norden, og hans uheldige Ydre traadte derfor ikke her saa stærkt frem som hjemme. Den muntre og meget »feterede« Russerinde havde desuden forstaaet at gjøre selv hans Udseende interessant ved at fortælle, at han havde en forbausende Lighed med hendes tatariske Landsmænd, ja endog skuffende mindede om en af dette tappre Folkefærds mest bekjendte Høvdinge, og Resultatet var, at Gram sluttede denne herlige Dag med en saare velgjørende Overbeviisning om, at han hidtil paa en aldeles urimelig Maade havde undervurderet sin Evne til at gjøre Indtryk paa det smukke Kjøn. Det randt ham i Hu, hvorledes han alt tidligere havde seet et Exempel paa, hvor lidt et gunstigt Ydre formaaede overfor de vægelsindede Kvinder; vel var han ikke paa det Rene med, hvorledes det egentlig hang sammen; men sikkert var det, at den smukke Carlo havde havt Hjertesorger. Og nu den feirede Lyng! Hvem havde i den forløbne Dag lagt Mærke til ham? Under hele Ballet havde han jo gaaet og været i snavs Humør — aabenbart fordi man ikke gjorde nok af ham. Hvorimod han selv, grimme Gram, havde været den Udkaarede! — Da han kom ombord og var ene i sit Lukaf, kunde han ikke lade være at kaste et Blik ind i det lille Speil, der tidligere saa ofte havde vakt hans Misnøie, og han nikkede til sig selv med den Tanke: »Det er det Charakteristiske, der gjør det

— man seer ikke ud som et kjærlingeagtigt Flødeskjæg, grimme Gram!«

Da Fregatten nogle faa Dage senere forlod Neapel, gav Chefen, der havde godt Greb paa med den største Alvor at kaste Adspredelse og Munterhed ind i Tjenesten, Ordre til at løbe tæt forbi Castellamare, hvorfra han vidste, at man vilde vinke Farvel til Skibet.

Efterhaanden som man nærmede sig den skovklædte Skrænt, viste der sig hist og her i den frodige Indhegning lysklædte Skikkelser, og de Officerer, der ikke havde Tjeneste, fik nu travlt med blandt de spredte Bouquetter at udpege de Blomster, som især havde tiltrukket sig Opmærksomheden under Opholdet.

»Gram! See dog de lyse Lokker, som flagre frit for Vinden derhenne paa Afsatsen i Skraaningen«, udbrød Klingberg; »det er til Ære for Dig, Moskoviternes Undertvinger!«

»Til Ære for Dig er det idetmindste ikke,« svarede Gram med et tillidsfuldt Smiil.

»Det er en sørgelig Sandhed: jeg føler min Ringhed og bøier mig i Støvet for den seierssæle Hetman!«

»Men, hvad er det for en Skikkelse, der bøier sig saa langt ud af Vinduet paa Landstedet derhenne?« afbrød Gram ham. »Bare hun ikke kapseiser!«

»Det seer mig ud til at være en af de tjenende Aander: hun har jo Solseil paa Hovedet.«

»Det hører til Deres Fag, Lyng,« bemærkede Messeforstanderen. »Kys paa Fingeren ad hende! jeg skal staae for, saa at Damerne ikke seer det.«

Men Lyng tilkastede ham blot et Blik, der skulde sige: »Hvor I dog er langt tilbagè!«

Og saaledes gik det Slag i Slag med kaade Udbrud, drillende Antydninger og spøgende Bemærkninger, indtil de vinkende Tørklæder og Parasoller tabte sig i det Fjerne.

Det var allerede godt hen paa Sommeren, da Fregatten stod Middelhavet ud for at søge tilbage til Hjemmet. Med den friske østlige Brise, som man til Tider træffer mellem Spaniens og Marokkos Kyster, kom den forholdsviis let igjennem Gibraltar-Strædet; men Søveien herfra op til Canalen er for Seilskibe endeel længere, end man ved et Blik paa Kaartet ledes til at troe. Det ligger i, at Nordostpassatens mægtige Luftstrøm, der farer hen over Havet imellem Æqvator og omtrent Madeiras Bredeparallel, drager Vinden med sig langs Spaniens og Portugals Kyster og saaledes frembringer den især blandt Frugtfarerne bekjendte »Portugiser-Norden«. Smaaskibe, der kjende Kysten, kunne vel tæt under Land, hvor Sø- og Landbrisen komme dem tilhjælp, krydse sig op; men de større Seilskibe, som maae holde sig længere ude, formaae Intet imod den friske Nordenvind, der ofte ledsages af svær

Sø og ugunstig Strøm. De omgaae derfor Vanskeligheden ved at staae vesterpaa, indtil de ere komne udenfor det Strøg, hvor »Portugiservinden« smelter sammen med Passaten, og træffe da imellem Madeira og Azorerne en Havstrækning, hvor Stille afvexler med ubestemte lette Vinde. Disse benytte de til at komme saa langt nordefter, at de kunne »faae fat i« de vestlige Vinde, der ere fremherskende paa nordligere Breder.

Det er altsaa en Omvei, man maa gjøre; men herover beklager Sømanden sig ikke: det er jo Routen, altsaa Noget, der hører sig til, og, hvis han slipper ud af Nordenvinden paa rette Tid og Sted, hvis han kommer nogenlunde hurtigt gjennem det ubestemte Bælte og ikke for længe maa vente paa den bekjendte vestlige Kuling, hvormed han saa ofte er strøget ind i Canalen, gnider han fornøiet sine Hænder og siger: »Saadan skal det være, det er accurat, som der staaer i min Seilbeskrivelse.«

Strøget imellem Passaten og de fremherskende vestlige Vinde længere Nord paa hører dog til dem, som falde mindst i Sømandens Smag, da han her i meget høi Grad er voldgivet Tilfældigheden, saa at han ikke har den Trøst at kunne sige, at han efter alle Erfaringer og alle Optegnelser havde Ret til at vente Vinden fra den eller den Kant. Nei! han maa taalmodig vente, trøste sig, naar det er Stille, med Mundheldet »Ingen Vind er halvgod Vind«, og berolige sig, naar Vinden kommer fra et forkeert Hjørne, med, at den »aldrig har for Vane at staae ret længe af samme Kant«. Trods

disse for Sømanden ubehagelige Eiendommeligheder ved dette Strøg, er der dog faa Steder, hvor man tynges mindre af Stille og de ubestemte Vindforhold end her. Veiret er i Reglen herligt, Varmen ikke trykkende, og der gaaer næsten aldrig en Dag, uden at man møder Et eller Andet, der beskjæftiger Tanken og bringer Liv i Stemningen. Man befinder sig nemlig i den østlige Udkant af det store Havbækken, der — selv næsten blottet for Vind og Strøm — for en stor Deel omsluttes af Golfstrømmen og næsten overalt omkredses af større og mindre Vindbælter og de Strømninger, disse tildeels fremkalde. Det er, som om de omgivende Vande i deres bestandige Bevægelse bleve trætte af at medføre Alt, hvad de opfange paa deres Vandring, og derfor efterhaanden skyde det fra sig, stundom paa Kysterne, men endnu hyppigere i dette store Bækken, der, som bekjendt, bærer Navn af Sargasso-Havet, fordi store Strækninger især af dets sydlige Deel bedækkes af denne Havvæxt, hvis fiint udkniplede, guulbrune Smaagrene med spidse Blade og kuglerunde luftfyldte Bær danne udstrakte flydende Marker, hvis Lighed med oversvømmede Lyngstrækninger ledede de første Jordomseilere til at troe, at de befandt sig i Nærheden af Grunde og Skjær, indtil det viste sig, at Havet havde den samme Dybde under Sargasso-Bankerne som rundt omkring, hvor disse ikke fandtes.

Da Fregatten efter nogle Dages Bidevindsseilads vesteri nærmede sig den østlige Udkant af dette Strøg, blev Nordenvinden efterhaanden svagere og svagere, Seilene begyndte at synke slapt ind

imod Reisningen, og dermed tog Farten af. »Vi faae snart Stille,« bemærkede Baadsmanden paa Dagvagten, og, da Spulingen var tilende, kaldte han paa sit Factotum Dagvagten og bød ham at holde Haikrogene i Beredskab. »Træffer man Haier her?« spurgte Seilmageren, der ikke før havde været paa disse Høider. »Der er ikke den Ting, man inte kan faae Kig paa der, hvor vi nu kommer til: det er et Farvande, som man kan kalde for en Spaanehave; Alt, hvad Søen rundt omkring inte vil ha'e at gjøre med, det vælter den af sig her. See! det forklarede en af Lieutenanterne for mig, da jeg sidst var her.«

Hvad Baadsmanden havde forudsagt, slog ganske til: op ad Formiddagen viste de afskyelige Dyr sig, som Søfolkene saa grundigt hade. I det svage Kjølvand, som frembragtes af den ringe Fart, gled tre, fire af dem langsomt frem, indtil de vare komne saa tæt ved Skibet, at man meget tydeligt saae deres blaasorte Ryg og den svaiede Hale, hvorefter de uden stort at forandre Afstanden »holdt gaaende« i Kjølvandet. Hvergang der kastedes Noget, de skjøttede om, overbord, vendte de sig hurtig halvt om paa Ryggen, og den skinnende hvide Bug med det graadige Gab langt nedenfor Snuden kom da frem og overbeviste Enhver, der ikke før havde fundet dem frastødende, om deres hæslige Udseende. Da hen paa Eftermiddagen en af dem nappede et Stykke Flæsk paa henved fire Pund, som var anbragt paa Krogen, der er saa lang som Forarmen paa et voxent Menneske, og blev hængende, var der almindelig Glæde: hver en af

Folkene, der »løb væk« med Enden, som var gjort fast i den Lænke, der sidder i Krogen, gjorde det med et bredt Grin over hele sit solbrændte Ansigt, og, da man ikke uden Besvær havde faaet den ind paa Dækket, vare alle de Befarne lige »gridske paa« at faae Lov til at være med til at skære den op.

Vinden døde af og til ganske hen, og Vandet laa da mørkeblaat og blankt og solede sig; men Dønningen hævede og sænkede dog bestandig den glatte Flade, og Skibet rullede sagte fra Side til Side, medens Seilene raslede og Skillerummene nede om Læ gave en svagt knirkende Lyd, vidt forskjellig fra den, der høres, naar et Skib arbeider i haard Sø. Naar derefter et let Pust atter frembragte nogen Fart, gik der sjeldent en Vagt, uden at man saae Folkene stimle hen til Kanonportene eller springe op, hvor de havde fri Udsigt, for at see efter Et eller Andet, der viste sig som en Plet paa den svagt krusede Flade. Somoftest var det forliste eller overbord kastede Gjenstande, Vragstykker og Stumper eller ogsaa løsrevne Træer, Alt omsværmet af nysgjerrige eller sultne Fisk og sagte vuggende sig med sin tætte Beklædning af Alger og Søsyr, hvis Størrelse tildeels kunde give Vink, om det havde ligget længere eller kortere Tid i Vandet. Hyppigt mødte man ogsaa Skildpadder, der laae og døsede i Vandskorpen. Var da Farten meget ringe, blev et Fartøi sat ud, dette listede sig med varsomme Aaretag hen til den slumrende Skildpadde, gled tæt forbi den, og med et pludseligt Tag af et Par kraftige Arme blev den dreiet rundt

paa Ryggen: hermed var den gjort magtesløs, da den ikke kunde slaae Vandet med sine Luffer, de kraftige Svømmeredskaber, hvoraf den tillige betjener sig som Been, naar den har søgt Land for at nedgrave sine Æg i det solvarme Sand ved Strandkanten.

Kom man med ringe Fart i Nærheden af et Stykke Drivtømmer eller noget Vraggods, maatte det naturligviis undersøges, og, var det et større Stykke Skibs- eller Mastetømmer, opstod der en livlig Passiar om Størrelsen og Beskaffenheden af det Skib, som det havde hørt til, om hvor lang Tid der var forløben, siden Skibet forulykkede, og om meget Andet af samme Art. Under alt dette havde man Haardugsposer paa Slæb, og, hvergang de bleve trukne op, havde Lægen og andre Venner af Naturhistorie meget travlt med at undersøge, om der var indfanget nye Exemplarer af Havets bugnende Dyreliv. —

Men man var paa Hjemtouren, og efter nogle Maaneders Fraværelse er det kun de Færreste, der ikke drages af Hjemmet. Det var derfor med glade Ansigter og lystige Bemærkninger, at Folkene løb afsted med Enderne, da Læseilene bleve satte for at drage al mulig Nytte af den friske vestlige Brise, der til stor Tilfredsstillelse for de Commanderende gav Møde netop der, hvor den efter Erfaringen skulde indfinde sig.

I de første Dage af September ankrede Fregatten paa Kjøbenhavns Inderrhed, og allerede Dagen efter varpede den ind i Flaadens Leie for at desarmere.

For de indrullerede Folk har Orlogstjenesten altid været mindre tiltalende, da den medfører en formel Tvang, som i Forbindelse med den stive, taktfaste Exercits kommer stærkt i Strid med Koffardimatrosens slentrende Bevægelser og hans »naar det ikke haster« magelige Optræden. Lønnen har desuden altid været ringere til Orlogs end i Koffardifarten, og, skjøndt Arbeidet er mindre strengt i Krigsskibene, hvor der er saa Mange om det, trykkes Koffardimatrosen af den Følelse, »at han slider for Ingenting« og spilder sin Tid, da han ikke arbeider sig frem i noget Rhederi. Desarmeringen er derfor i de Indrulleredes Øine en velkommen Slutning paa en af de Ubehageligheder, Livet fører med sig. For de i Tjenesten fast Ansatte og da især for Officererne er den derimod — naar der har hersket et godt Forhold ombord — somoftest forbunden med mindre glade Følelser. Ikke blot er den korte Øvelsestid, hvori man skal samle Dygtighed til sin Gjerning, altfor hurtigt forbi; men Alt, hvad man ved Time for Time, Dag efter Dag at sætte Evne og Villie ind paa det i Togtets Løb har sammenarbeidet til et smukt og kraftigt Hele, alt det rives ned og stryges afveien i Hui og Hast. Med den samme pligtopfyldende Ihærdighed, som man har anvendt paa at skabe en kraftig, kampdygtig Orlogsmand, forvandler man denne til et livløst Skibsskrog, der skal ligge og samle Tang i Flaadens Leie, og

sukker i sit stille Sind over, at man paa nogle faa Dage skal overskære de mange Stemningens Traade, som man stundom har været Maaneder om at knytte — for derefter, maaskee for stedse, at sige Farvel til mange af dem, som man har lært at stole paa under vanskelige og alvorlige Forhold.

Men selve Desarmeringen maa gaae »muntert«, og, jo gladere man har været ved hinanden under Togtet, jo mere føler Enhver Trang til at vise det ved at lade Arbeidet gaae lystigt fra Haanden under Aftaklingen — kun i de Ord, hvormed Chefen ved Commandoens Strygning endnu som oftest takker Besætningen for Togtet, kan der undertiden spores lidt af den Veemod, der knytter sig til Adskillelsen.

XXII.

I en af de sidste Middelhavshavne, Fregatten havde besøgt, havde Lyng gjort Bekjendtskab med en ældre Englænder, der havde fortalt ham, at en gammel Pebersvend, som han havde staaet paa en meget fortrolig Fod med, kort før sin Død havde betroet ham nogle Papirer, som han ønskede skulde komme i Hænderne paa den nærmeste Slægtning, han havde, en Dame, der var født i Vestindien. Den Afdøde havde sagt, at Papirerne indeholdt nogle Oplysninger, der ikke vare af stor Betydning, men dog vistnok vilde interessere hende. Englænderen havde netop i de sidst forløbne Dage

som Svar paa nogle Forespørgsler faaet Brev fra Vestindien med Oplysning om, at den nævnte Dame for længere Tid siden var bleven gift med en Vestindianer ved Navn Hinton og kort efter var taget til Danmark for at bosætte sig der. Lyng foreslog Englænderen, at han skulde betroe Brevskaberne til Fregattens Chef eller indsende dem gjennem det danske Consulat; men Albions Søn erklærede, at han havde en medfødt Afsky for at have Nogetsomhelst at gjøre med officielle Myndigheder af enhver Art, og Resultatet blev, at Lyng paatog sig at opsøge Fru Hinton og levere hende Papirerne.

Allerede en af de første Dage efter Hjemkomsten havde Lyng uden stort Besvær faaet at vide, at Fru Hinton, der nu var Enke, opholdt sig i Kjøbenhavn og beboede udenfor Østerport en Villa, som hun havde kjøbt for ikke ret længe siden. Det kostede heller ikke megen Uleilighed at finde et af de venligste Landsteder, som, omgivet af en prægtig gammeldags Have, dengang laa i det nu tæt bebyggede Qvarteer ved Søen, og det lod til, at de Breve, han medbragte, vare af større Interesse, end han havde troet, idet han, Dagen efterat han i et kort Besøg havde afleveret dem til Fru Hinton — en bleg Dame paa omtrent Fyrre med et træt, næsten bekymret Udseende — modtog en Indbydelse til ret snart at komme igjen for at faae at vide, hvad han egentlig havde bragt hende. Han dvælede ikke længe med at følge Opfordringen og blev da først og fremmest meget behageligt overrasket ved at gjøre den Opdagelse, at Fru Hinton

havde en ualmindelig indtagende Datter, der saae ud til lige at være sprungen ud af Barnealderen. Om Brevene hørte han imidlertid Intet, da der kom Besøg; men saa meget mere Grund havde han til at komme snart igjen. Han blev da modtaget næsten som en gammel Bekjendt, og, da han havde taget Plads i den venlige Stue, der vendte ud til Haven, sagde Fruen, medens Datteren igjen tog fat paa sit Broderi:

»Veed De, Lieutenant Lyng, at Deres Breve have bragt Lys i et Spørgsmaal, hvoraf min og min Datters sorgfrie Tilværelse i høi Grad kunde komme til at afhænge? De kan nok tænke Dem, hvor uhyggeligt det er, at man er udsat for, at der en smuk Dag kommer et Menneske, man aldrig har seet, og siger: »Det og det af, hvad Du troer, Du eier, tilhører mig« — og der har virkelig været en saadan skjæbnesvanger Skikkelse i vor Familie. Det var en omflakkende Fa'rbroder af mig, der saadan kunde spille Spøgelse, saalænge man ikke var paa det Rene med, om han endnu var ilive. Denne Tvivl er nu fuldstændig hævet, da Brevene, De har bragt, give de nøiagtigste Oplysninger om, hvor og naar han er død.«

»Ja! nu behøver Moder ikke længere at være bange for at komme til at boe paa et Kvistkammer,« faldt Datteren ind med en glad, klangfuld Stemme og et spøgende Blik fra de sjælfulde dunkelblaa Øine, hvis mørke, lange Øienvipper gave dem et blødt og fængslende Skjær. »Ikke sandt, Moder? Du har været skrækkelig angest for den slemme Kvistetage, skjøndt Din Curator saa ofte med sin

høitidelige Mine sagde: »Ingen Bekymringer, min Naadige! ingen Bekymringer! Der kan ikkun blive Spørgsmaal om lidt Mere eller lidt Mindre.«« — Og hendes fine Træk toge sig meget imponerende ud, da de lagde sig i Forretningsmandens værdige Folder.

Da nu Moderen bebreidede hende, at hun gjorde Nar af »den fortræffelige Justitsraad«, svarede Nanny: »Det er næsten ikke muligt at lade det være — han er ligesaa komisk, naar han er høitidelig, som naar han er elskværdig; men derfor veed jeg dog godt, at han har gjort Alt, hvad han kunde, for at Du ikke skulde gaae og ængste Dig.«

»Min Datter har Ret i, at jeg især i den sidste Tid har været noget urolig. Det kommer vist af, at jeg var alvorlig angreben efter en gruelig Angest, jeg havde for et Aarstid siden.«

»Ja, tænk!« udbrød Datteren, »Moder laa syg og blev midt om Natten vækket ved, at Huset stod i lys Lue.«

»Har De havt Ild i Huset her?« spurgte Lyng, og, da han havde hørt, hvor og naar Branden havde været, yttrede han: »Det er dog underligt: den Nat havde jeg netop Vagt paa Gammelholm. Et Par af mine Kammerater vare lige gaaede fra mig, dengang Vægteren begyndte at pibe, og de fortalte mig, at de havde været med til at skaffe Hovedvagtssprøiten afsted, men at de kun vare fulgt med den til Ravelinen ved Vesterport, da de der havde hørt, at der endnu var langt ud til Brandstedet.«

Havde Lyng ikke siddet med Siden til Nanny, vilde han være bleven forundret ved at see det spørgende Udtryk, hvormed hendes Øine vendte sig til ham, da han nævnte sine Kammerater.

»Det er forresten et underligt Sammentræf,« bemærkede Fruen, »at De, som er Sømand, nu har jaget mine ængstelige Tanker paa Døren, og at det dengang var en ung Sømand, der frelste nogle Papirer, som min Curator anseer for saa vigtige, at han har sørget for, at de nu opbevares i Banken.«

»Nu husker jeg det!« udbrød Lyng. »Var det ikke en Styrmand fra et Hamborgerskib? Han var jo dansk. Hvad hed han?«

»Desværre har jeg endnu ikke kunnet udfinde det,« svarede Fruen. »Først da jeg kom mig af min Sygdom, kunde jeg udspørge en Politibetjent, der før de fleste Andre var kommen derud. Af ham veed jeg, at de havde været To i Følge, og at de havde sagt, at de seilede som Styrmænd med Skibe, som gik paa lange Reiser fra Hamborg. Jeg skrev strax til en af min afdøde Mands Slægtninge, som er bosat der, og han har lovet mig at gjøre sit Yderste for at opspore det unge Menneske, som frelste Papirerne. Det er jo ikke behageligt at staae i en Slags Gjæld til Folk, man ikke kjender.«

Lyng spurgte nu begge Damerne lidt nøiere ud, og, da de havde beskrevet ham hele Begivenheden, yttrede han: »Det lader dog til at have været et farligt Spring, den Ene af dem gjorde.«

»Det syntes Folk,« svarede Nanny; »de vare Alle saa ængest for, at han skulde komme til Skade.

Men jeg kan ikke sige, at jeg var bange: han gjorde det paa en saadan Maade, at jeg var ganske sikker paa, at det maatte gaae godt.«

»Vidste jeg ikke bedre,« bemærkede Lyng, »kunde jeg fristes til at troe, at det var de to Kammerater, jeg før talte om, som havde gjort det Mesterstykke. Men det er ikke muligt: vi omgaaes daglig og fortælle hinanden Alt, hvad vi opleve.«

»Hvad hedde Deres to Venner?« spurgte Fruen, og, da han havde nævnt deres Navne, sagde hun: »Verling? Er det ikke ham, som i flere Aar har været i Huset hos Cancelliraad Dank? Ja! naar det er ham, kan ogsaa jeg med Sikkerhed sige, at idetmindste den ene af Deres Kammerater ikke har været med ved Branden, for ellers havde jeg hørt det af min Curator, som er en fortrolig Ven af Dank's og ofte har underholdt mig om de Bekymringer, den unge Herre har voldt Cancelliraadinden. Hendes Mand skal nok have været noget for godmodig til at styre en saa letsindig Person, som denne Lieutenant Verling synes at være.«

»Ikke, hvad man i Almindelighed kalder letsindig,« svarede Lyng; »men« — og saa fulgte der et Forsvar for Carlo, hvori der var indflettet en heel Deel Antydninger, der toge sig langt mere ud som Dadel end som Roes.

Nanny fulgte hans Tale med store alvorlige Øine, og, da han sluttede den med et selvbehageligt Smiil, sagde hun: »Jeg synes, at De kaldte ham Deres Ven?«

»Ja, han er en af mine bedste Venner!« svarede

Lyng, der sletikke forstod den Bebreidelse, der laa i Yttringen.

»Min Datter paastaaer,« bemærkede Fruen lidt efter, »at der er en Søofficeer, som ligner den unge Sømand. Jeg selv vilde ikke være istand til at gjenkjende ham, om han stod for mig: jeg var saa betagen, og desuden seer jeg ikke godt, saa jeg ikke har noget bestemt Indtryk af hans Ydre.«

Nanny forklarede, at hun havde seet Officeren paa saa lang Afstand, at det var let at tage feil; men at han dog øieblikkelig havde ledet hendes Tanke hen paa Styrmanden, hvis Ydre hun med nogle faa Ord skildrede.

»Den Skildring, Frøkenen giver af ham, kunde ogsaa passe paa Verling: det er vistnok ham, De har seet.«

»Det er da igjen et forunderligt Sammentræf,« yttrede hun.

»Ikke saa underligt: Styrmanden har vistnok ligesom Verling havt et temmelig sydlandsk Ydre, og for os herhjemme er der en Slags Familielighed mellem alle Folk med Sydlændingenes Ansigtstræk. Nede i Middelhavet har jeg truffet mange Mennesker, som i det første Øieblik forekom mig at ligne Verling; men, naar det første Indtryk var forvundet, fosvandt Ligheden undertiden fuldstændig.« — -

Lyng forlod Hinton's med en meget venlig Opfordring fra Fruen til at betragte sig som en Ven af Huset, og Datteren havde gjort et saa stærkt Indtryk paa ham, at han greb Opfordringen med begge Hænder.

En af de første Dage under Fregattens Desarmering havde Carlo Vagt efter Arbeidets Ophør og skulde altsaa blive ombord Natten over. Alle de øvrige Officerer vare fraborde, saa at der nede i Messen var tomt, og, skjøndt der overalt var »klaret op« og feiet før Arbeidets Ophør, bar allerede hele Skibet Præget af at gaae sin Dvaletid imøde. Den vagthavende Officeer, som under slige Forhold ingensomhelst tjenstlig Syssel har, finder det da ofte vanskeligere end nogensinde at faae Tiden til at gaae, og det var af Hensyn hertil, at han tidligere bestandig modtog en Indbydelse fra Hovedvagtschefen til at tilbringe Aftenen hos denne, hvilket ikke forhindrede ham i at holde Øie med Skibet, da dette altid dengang under Af- og Tiltaklingen laa tæt udenfor Nyholms Hovedvagt. Fra denne Indbydelse søgte imidlertid de yngre Officerer at »knibe ud«, naar de ikke tilfældigviis privat kjendte Hovedvagtschefen. Denne var nemlig en Capitain — senere blev det en Lieutenant, og nu er det en Overkanoneer — og for de gifte Capitainers Familie var Fatters Vagttjeneste en festlig Adspredelse, som baade Kone og Børn glædede sig til. De mødte, saalænge Veiret var nogenlunde skikkeligt, ude paa Nyholm efter Middag, og det var en kostelig Fornøielse for Ungerne at løbe om og lege Krig oppe paa Volden, hvorfra der gives Salut; de gamle Oppassere paa Vagten kjendte dem alle ved Navn, Sprøitefolkene, der ogsaa hørte til Arbeidscompagniet, fortalte dem Historier om, dengang deres Fader var Cadet; derefter blev der drukket Thee af Vagtens Kopper, og den Thee smagte

naturligviis ganske anderledes end hjemme — vistnok fordi Fatter den Dag havde Commandoen og gav dem dobbelt Ration Sukker — saa legede man tilsidst Skjul i Mørkningen i og udenfor Bygningen, medens Fatter tog fat i Rambusen med en udvalgt Kammerat, der havde styrket sig til Spillet ved at sætte en heel Kumme Sildesalat tillivs. De unge Officerer vidste god Besked hermed og undskyldte sig derfor ved et eller andet Paafund; men det var derfor ikke en Smule lettere at faae Bugt med Vagttjenesten, medmindre de havde en god Bog og hørte til dem, der fandt Adspredelse i Læsning; men dette kunde næppe siges om Alle. Ikke saa ganske Faa betragtede Bøger som Noget, man »gudskelov« ikke længere behøvede at plage sig med, naar man var bleven Officeer. Carlo hørte vel til de Læsende; men det var i al Fald en tvivlsom Adspredelse at stave sig igjennem en Bog ved en Sikkerhedslanterne — den eneste Belysning, der var »tilstedt« under Desarmeringen — og, da Mørket faldt paa, gik derfor Verling op paa Dækket. Heldigviis havde Baadsmanden Vagt, og han gik hen til ham med den Bemærkning:

»Jeg saae et Glimt af Hansen i Formiddags: han var mig saa alvorlig — er han ikke kommen over den rette Boug endnu, Baadsmand?«

»Over den rette Boug, Hr. Lieutenant? Næ! efter Alt, hvad jeg kan sætte sammen, ligger han og kadreier værre end no'ensinde.«

»Har De da talt med ham?«

»Det var jeg vist inte bleven klogere af: han kneb jo ud sidst, jeg vilde see ham lidt efter i

Bændslerne. Saa sa'e jeg til mig selv, at, vilde jeg ha'e contant Besked til Lieutenanten, saa kunde jeg ikke faae den hos ham, men maatte lirke mig til den paa en anden Maneer. Da jeg nu igaar havde faaet Færten af, at hanses Mo'er var alene hjemme, gjorde jeg mig et Ærinde ind til ham. For Lieutenanten maa vide, at, naar man vil ha'e rigtig Redelighed paa, hvad en Fyr stuver afveien i Hellegatterne, saa skal man pompe Fruentimmerne. Man faaer begribeligviis en Sjat Sludder med i Tilgift; men det skiller man fra, li'esom naar vi sorterer Gods paa Takkelloftet.«

»Fik De saa Noget at vide?«

»Saa meget fik jeg da ud af hende, Hr. Lieutenant, at han ogsaa gaaer og stuver sit Kram afveien for hende.« — »Han lukker sig gar inde paa Loftet,« sa'e hun; »men en Mo'er er en Mo'er, og hun lytter!« — »Naa, hvad hører De saa,« spurgte jeg. — »Ingenting!« — sa'e hun, »og, det er det Fordægtige: hele Timer kan han være deroppe, og jeg hverken hører Sav, Høvl eller Hammer! Men naar Emilius troer, at jeg ikke har seet, at han hvert Øieblik slæber Bøger hjem med sig, saa troer han saa min Skam forkeert, og det hjælper ham inte, at han skjuler Bøgerne i sin Skibskiste« — Jo! det sa'e hun Ord til andet, og saa fortalte hun, at det var mindst et Fjerdingaar siden, at han var begyndt paa den Trafik.«

»Er det saa forskrækkeligt?« spurgte Carlo. »Der kunde jo være Noget, han vilde sætte sig ind i.«

»Javel kunde der det, Hr. Lieutenant, og, var han en Studenter, saa maatte han vel kile paa Bøgerne; men en Tømmermand lærer ikke af det Kram, hvordan han skal blive en Baes i sin Haandtering. Regnskabsbøger, Inventarielister og hvad der saadan kan være af den Slags, det maa man jo see at klare sig med; men andre Bøger, de duer kun til at gjøre Folk som os smaatossede. — Jeg si'er ikke, hvis det var en af Artilleriet, for de Fyre kan jo hitte paa al Slags Skavagtighed, naar de vil gi'e den med at være, hvad de kalder for dannede, — men, naar en af Haandværkerne, der kan faae li'esaameget Hjemmearbeide, som han kan rappe fra sig, finder paa den Slags Krucifixer, Hr. Lieutenant, saa er han stærkt paa Vei til at blive en Grillefænger.«

»Grillefænger?«

»Javel! saadan En, som bilder sig ind, at han er for god til at være, hvad han er, og saa gaaer og laver Mekanikker og Opfindelser, som Ingen kan bruge, li'etil han selv glemmer at haandtere de Redskaber, han er født op med.«

»Aa, Hansen er jo en fornuftig Fyr.«

»Det har jeg altid seet ham an for: han har mere end engang sagt, saa jeg selv har hørt det, at man inte skal gi'e sig af med, hvad man inte forstaaer sig paa; men den Fornuftigste kan ta'e Skade paa Forstandskisten, naar han vil gjøre sig klogere, end som han er.«

»Det kan jo netop være, at det er for at faae Forstand paa Noget, som han ikke forstaaer, at han læser saa meget.«

»Det, han er sat til at passe, Hr. Lieutenant, det maa Enhver bekjende, at han har Forstand paa, og, havde han det ikke, kunde han læse sig vindøiet, uden at faae det. Nei! Lieutenanten skal see, at det er Noget med dette Ansvar, som han ligger og flænser efter i sine Bøger.«

»Ansvaret? De troede jo, at han gik og var skudt i Pigebarnet.«

»Javel troede jeg det; men der er det nok mig, som har vaaren paa den forkeerte Boug. Hanses Mo'er veed ikke et Øie om det, og hvem skulde vide Besked, naar det inte er hende, for hun er ikke af dem, der har mere Snakketøi, end de har Forstand til. Hun si'er, at det er Ansvaret, der seigpiner ham, og at han gaaer og er bange for, at Barnet skal komme Noget til. Vil Lieutenanten bare tænke Dem: han henter hende hjem fra der, hvor hun syer, om det saa er hver Aften! Er det at behandle hende som en af voreses Tøse derudefra. Kan hun ikke passe paa sig selv, saa er der Ingen, om det saa var den Skinbarlige, der kan passe paa hende. Det har nu Hansen vidst li'esaa godt som en Anden, og, naar han har glemt det, er det, fordi han, som jeg sa'e, er ifærd med at blive til en Grillefænger.« —

Folkene, der havde havt Landlov, begyndte nu at komme ombord, og derved blev Samtalen afbrudt.

Dagen efter Commandoens Strygning havde vore tre Kammerater været til Middag hos Lyng's ude

paa deres Landsted, og, da de unge Piger, som vi kjende fra dette gjæstfrie Huus, paa en Søndag nogle faa Dage efter vare samlede derude og i det deiligste Septemberveir sad ude i Lysthuset med deres Haandarbeide, faldt naturligviis Samtalen paa de Hjemkomne.

»Nu har vi snart i en halv Time snakket om Trekløveret,« bemærkede Marie, »og endnu er der ikke faldet et eneste uvenligt Ord om Verling — selv Du, Laura, har ikke givet ham det ringeste Naalestik. Jeg har siddet og tænkt paa, hvoraf det dog kan komme, det kan da ikke ene og alene være, fordi I synes, at det korte Haar og Skjæg klæder ham saa godt.«

»Synes Du da ikke, at det klæder ham?« blev der spurgt.

»Nei! efter min Mening kan Skjæg ligesom enhver anden Dragt bruges til at skjule de Skavanker, vi ere fødte med, det kan gjøre grimme Folk næsten kjønne; men smukke Mennesker har ikke Brug for det, og, hvad Haaret angaaer, saa har vi nu alle saa længe kjendt Verling med »dunkle Lokker« rundt om Ørene, at han faaer et heelt fremmed Udseende, siden han har forvandlet sit Hoved til en Stubmark. Han er jo næsten ikke til at kjende igjen.«

»Vil Du virkelig paastaae, at Skjæg ikke kan klæde Folk med smukke Træk?«

»Paa ingen Maade: et naturligt Skjæg kan endog forhøie Skjønheden selv hos Folk, der ikke trænge til det for at faae Charakteer i Ansigtet; men Sø-

officererne bære jo aldrig Knevelsbarter, og uden dem faaer Skjægget noget Kunstlet.«

»Det vilde da være komisk at see Søofficerer med Knevelsbarter!« udbrød et Par af de unge Piger i Munden paa hinanden, og de gjengav herved kun den almindelige Opfattelse. Søfolk saae dengang med en ikke ringe Overlegenhed ned paa alt »Soldatervæsen«, og, da baade kortklippet Haar og Knevelsbarter hørte til Soldaternes særlige Attributer, betragtedes baade det Ene og det Andet som usømandsmæssigt. Søfolkene bar som oftest langt Haar, undertiden lige ned til Kraven, Overskjægget var banlyst, og, naar en sjelden Gang de Officerer, der vendte hjem fra et aarelangt Ophold i Vestindien, viste sig i de første Dage efter Hjemkomsten med Skjæg over hele Ansigtet, rystede man paa Hovedet ad Chefens Godmodighed, og der kunde endog falde Yttringer om, at han umulig kunde være nogen rigtig Sømand, naar han vilde taale Sligt. De Skjæggede selv bleve modtagne med en saa nargjørende Latter af deres Kammerater, at Knevelsbarten forsvandt, inden Commandoen var strøgen. Skjæg paa Underansigtet, med den fremstaaende Deel af Hagen glatraget, var det Almindeligste, lange udredte Bakkenbarter, de engelske »Whiskers«, bares af Anglomanerne, hvoraf der ikke fandtes saa faa, og kun sjeldnere saae man Skjæg over hele Underansigtet. Det var dog det, som Verling var kommen hjem med, og den mørke, blødt krusede Indfatning gav hans Ansigt ikke blot et fremmed, men ogsaa et ældre Udseende.

»Troer Du, Marie, at han tager Skjægget af, naar vi fortælle ham, at Du finder, det misklæder ham?« spurgte Laura med en Mine, som om hun vilde indlede en lille Kamp.

»Nei! ikke engang, om jeg sagde, at Du, vor strenge Kritiker, fandt det uklædeligt .... Du paastaaer jo altid, at han er saa indtagen af sig selv, at han føler sig hævet selv over Din Dom. Men, bad vi ham derimod om at gjøre det, blot for at føie et Lune af os, saa troer jeg bestemt, han gjorde det — hvis han huskede, vi havde bedt om det.«

»Naturligviis! Han er saa sikker paa at bedaare Jer baade med og uden Skjæg,« henkaskede Laura.

»Aa ja! saadan kunde det lægges ud, hvis han søgte at bedaare; men det gjør han, saavidt jeg har mærket, aldrig .... Det kunde være morsomt at faae at vide, hvordan Du har gjort andre Erfaringer, Laura.«

Glimtet i Lauras mørke Øine varslede om et mindre venligt Svar; men det blev holdt tilbage, da idetsamme Lieutenant Gram kom frem fra en Sidegang og blev staaende paa den aabne Plet foran Lysthuset. Ogsaa han havde lagt sig Skjæg til: et Par korte Bakkenbarter, der krummede sig frem op til Mundvigerne og gave hans Træk noget tørt og sikkert, som harmonerede godt med Ansigtets ironiske Folder og udslettede dets undseelige Anstrøg. Virkningerne af Opholdet i Neapel traadte stærkt frem i hans Paaklædning, der nu ikke blot var omhyggeligere end i hans Drengeaar, men ligefrem

»flot« — og Flotheden bestod dengang i en mere eller mindre vidtdreven Sammenblanden af militair og civil Dragt. Den runde Hat, der ikke længere var reglementeret, vedbleve Mange at bruge til Uniform; hos de Ældre var det en »gammel Bør«, som aldrig kunde blive slidt op, men hos de Yngre fulgte den bedre med Tiden og Moderne og var altsaa som hos Gram fuldstændig civil. Dertil bar han et couleurt Halstørklæde, der var bundet i en stor Sløife om de opstaaende Flipper; men det Mærkeligste var et Par sort- og rødtærnede graa Beenklæder, der stak straalende af mod Uniformsfrakken og den hvide Vest med Ankerknapper. For at gjøre Billedet fuldstændigt maa man nævne de graa Handsker og den spinkle Fiskebeensstok med Guldknap, som han stod og virrede med, idet han hilste paa Damerne.

»De skulde være kommen et Øieblik før, Lieutenant Gram,« bemærkede Laura, »saa havde De hørt Noget, der vilde have smigret Dem.«

»Det havde været noget Nyt,« svarede Gram, mens hans Tanke hviskede: »idetmindste hertillands.«

»Nei! hvor beskeden!« udbrød Laura, »De har gjort Dem fortjent til at høre, hvad det er: Marie finder, at Deres Skjæg klæder Dem saa godt.«

»Har jeg! ....« faldt Marie ind med Ilterhed, men standsedes af et stikkende Blik fra Laura, der med tilsyneladende Ro og Venlighed sagde: »Ja! var det ikke Dig, der udviklede det Klædelige ved Skjæg som Gram's?«

Ned høirøde Kinder tog Marie saa voldsomt fat paa sit Sytøi, at hun rev Traaden over.

»Er Lyng her ikke?« spurgte Gram.

»Vi troede, at De vare fulgtes ad herud — var det ikke Aftalen?« svarede en af Lyng's Søstre.

»Jo, det var; men han mødte ikke til den aftalte Tid ved Holdepladsen og var heller ikke mødt, da Kaperkudsken langt om længe havde fuldt Læs.«

»Den kjære Broder og Fætter er lidt forsømmelig i den senere Tid, synes jeg,« sagde Laura. »Hvad er det, han har for?«

»Han har bragt nogle Brevskaber til en Dame fra Vestindien, og det har givet ham endeel at løbe om,« forklarede en af Søstrene.

»Idetmindste løber der ham Noget om i Hovedet,« bemærkede Laura; »han agerer fraværende ligesom Verling. De skulde vel ikke vide lidt Besked med disse vigtige Papirer, Lieutenant Gram?«

»Veed jeg nogensinde Besked med Noget?« spurgte Gram.

»Nei, det er sandt, De veed kun det, som vi ikke maae faae at vide.«

»Men der kommer Verling!« udbrød en af de unge Piger.

»Lad os saa prøve vor Lykke med ham,« sagde Laura; »hvis han ikke er i sit ophøiede Lune, er han maaskee saa naadig at forbarme sig over os.«

»Veed De, Lieutenant Verling, noget om de Papirer, Lyng har bragt?« blev der spurgt.

»Om jeg veed!« svarede Verling med et meget lovende hemmelighedsfuldt Udtryk. »Men Gram veed vist endnu mere.«

»Han vil ikke ud med Noget!« blev der raabt.

»Saa faaer jeg vel forbarme mig over Damerne.«

»Fortæl! fortæl!« raabte de i Munden paa hverandre.

»Det er snart fortalt. En hovedrig Enke af vestindisk Oprindelse havde arvet en kolossal Formue fra sin Bedstefader, men vel at mærke med det uhyggelige Forbehold, at en Farbroder af hende, om hvem man i mange Aar Intet havde hørt, skulde indtræde som den retmæssige Arving, hvis han dukkede op igjen, og hans Børn efter ham, hvis de levede. Det er denne Bussemand med alle de Børn, han aldrig har havt, som Lyng, eller rettere hans Papirer, har udslettet af Jordens Overflade.«

»Men det kan da ikke optage ham saa meget, at han hvert Øieblik skal hen til den Vestindianerinde,« blev der bemærket.

»Ikke det?« sagde Carlo. »Tænk Dem en hovedrig Enke, ung og henrivende deilig, skjøndt bleg og afmagret af Angest og Uro — tænk Dem saa en elskelig ung Ridder, der kommer og siger: »jeg jager hver en Skygge bort fra Din altfor tidlig rynkede Pande — tænk Dem Virkningen af hendes overstrømmende Taknemmelighed paa hans modtagelige Sind — og slut Dem saa til Resten!«

»Vil han gifte sig med hende?« udbrød Lyng's yngste Søster, som endnu var i Mamelukalderen.

»Det er høist rimeligt, Hulda,« svarede Carlo meget alvorligt.

»Huha! gifte sig med en Enke!«

»Hulda siger Huha,« fortsatte han; men, naar hun først har opdaget, hvad en saa rig og elskværdig Svigerinde har at betyde i Retning af Baller,

Kjøretoure og Julepresenter, saa bliver Huha! til Hurra!«

»Er hun saa sød?« spurgte Hulda.

»Mageløs!«

»Saa skal hun tage mig ind til Conditor Otto, hvergang vi mødes.«

»Det er en beskeden Fordring — er der Ingen, som gaaer lidt høiere?« udbrød Carlo leende, og det lød som en Gjenklang af hans tidligere overgivne Latter, der altid havde virket smittende. De unge Damer gave sig til at opregne, hvad hver vilde have, og under den livlige Leen og Snakken gik Laura hen til Gram. De vexlede et Par Ord, og Gram udbrød:

»Han staaer med det helligste Ansigt af Verden og fortæller Dem Røverhistorier!«

»Det gjør jeg ogsaa!« svarede Carlo under en Krydsild af Anfald fra alle Sider. »Naar den, der veed Besked, Intet vil sige, maa jo den, der Intet veed, være den Velunderrettede: det er paa den Maade, at alle interessante Nyheder komme ud iblandt Folk. . . . Det er virkelig en Skam af Gram saaledes at spolere Deres Fornøielse.«

Da Verling og Gram gik hjem sammen, bemærkede den Sidste: »Det var dog svært, saa Du var oppe idag.«

»Det glæder mig, at Du finder det, gamle Gram, og jeg skal gjøre Mit til ikke igjen at komme saa langt ned, som jeg tidligere har været. Paa vor sidste Søtour havde vi jo saa meget godt Veir, at der var god Tid til at tænke baade over den Tid, der gik, og den, som skal komme. Vil man

ikke sove paa sin Vagt, naar man i stille Vejr staaer og seer ud, maa man jo give Tankerne lidt at bestille, og jeg har derved gjort den Opdagelse, at, hvor »bedaarende« end unge Damer kan finde unge Mennesker, der se »bekymrede« ud, gaar dog let Tilbøieligheden til at give efter for en bekymret Stemning over til at blive en Vane, som igrunden kun er en Slags Coquetteren med Følelser, der ere for gode til at stilles til Skue. Forsætlig har jeg ikke gjort noget af den Slags; men Resultatet bliver det samme: man vækker en medfølende Interesse og lokkes i Længden til sig selv ubevidst at søge sin Styrke i det, som er en Svaghed. Med andre Ord: den Verling, I saae sidste Vinter, vil jeg gjøre mit Bedste for at voxe fra, fordi han var et Stykke af en Klud, naar jeg skal bruge Dit Yndlingsudtryk. . . . . Men nu skal Du slippe for at faae Mere af den Bøtte — Du har jo aldrig havt Smag for den — og lad mig saa høre lidt Nærmere om Lyng. Du veed, jeg kan tie.«

»Han er reent kulret, Du! Fru Hinton har en Datter, som han er væk i, og han har hos dem opdaget en Syjomfru, som han er tosset efter.«

»Naar frier han saa til Datteren, og naar erobrer han sit første Kys fra Jomfruen?« spurgte Carlo.

»Saa ganske glat gaaer det vist ikke. Det er vistnok det, der gjør ham saa emsig, at han hvert Øieblik render derud.«

Efter sin sidste Samtale med Fregattens Baadsmand havde Carlo en Dag opsøgt Formand Hansen paa Nyholm og bedt ham om at komme hjem til sig for at see paa noget Træ fra Italien, hvoraf han vilde have Hansen til at forfærdige sig et Skrivebord. Tømmermanden havde svaret, at han rigtignok havde knap Tid, men at det fik at være, naar det gjaldt om at tjene Lieutenanten, hos hvem han efter Aftale ogsaa kort efter gav Møde. Medens Hansen omhyggeligt eftersaae de forskjellige Stykker Træ, henkastede Carlo den Yttring:

»Det er sandt! Hansen, hvordan gaaer det saa med det Barn, som De engang fortalte Gram og mig, at De vilde tage til Dem — trives hun ude i Nyboder?«

»Om hun trives?« spurgte Hansen, som om han ikke ret forstod Spørgsmaalet.

»Ja! voxer hun sig stor og stærk?«

»Det behøver hun ikke, Hr. Lieutenant, hun har, hvad hun har Brug for af Høide og Kræfter.«

»Er hun saa stor for sin Alder?«

»Hun har Alder efter Væxten,« svarede Hansen, der fik meget travlt med at sammenligne et Par Stykker Træ.

Der var Noget i den Maade, hvorpaa Hansen svarede, som saa stærkt mindede Carlo om hans egen Sky for at tale om Clara, at han besluttede ikke dennegang at føle sig nærmere for; men ved Aftalen om Arbeidet indrettede han sig paa jævnlig at faae Leilighed til at se Tømmermanden, og ved de Besøg, han i Løbet af de paafølgende Uger aflagde paa Hansens Loft »for ret at faae Bordet efter

sit Hoved«, arbeidede han sig hen til at vinde den brave Tømmermands Fortrolighed ogsaa paa dette vanskelige Gebeet. Han tog Lære af det, han selv havde oplevet, og havde derfor en klarere Opfattelse af Følelseslivet end de Fleste i hans Alder. Han vidste, hvor han kunde vove sig frem, og hvor han maatte være varsom, og han gik derfor sin Gang rolig og sikker.

Aftalen var, at Bordet skulde have den sidste Afpudsning, efterat det var flyttet op til Carlo, og en Søndag Formiddag, en Maanedstid efter Hjemkomsten mødte Hansen hos ham med Alt, hvad der hørte til Arbeidet. Han hilste Goddag med et Glimt af sin tidligere Freidighed, trak i en Arbeidsblouse og gav sig i Lag med Poleringen. Carlo sad med en Bog i Haanden, men hans Opmærksomhed var rettet mere paa Bordet end paa Bogen. Efterat Hansen med megen Iver havde gnedet en Stund frem og tilbage paa et Sted, hvor Knuderne og Aarerne i Træet frembragte en meget smuk Virkning, rettede han sig op, tørrede Sveden af Panden med sit Ærme og sagde, idet Carlo saae hen paa ham:

»Det er de haarde Dele af Træet, som gi'er det meste Slid; men det er ogsaa dem, man faaer mest Fornøielse af. Et Stykke Meubel af jævnt, blødt Træ er der ingen Stads ved: det tager sig ud som en Skude uden Reisning.«

»Naar Alt gik saa let for Dem, Hansen, som at polere et Bord, saa fik De snart Deres gamle Humeur igjen,« sagde Carlo med et Smiil.

»Bare man til en Begyndelse kunde sætte lidt Politur paa sig selv, Hr. Lieutenant; men der er fælt mange Huller at fylde ud, og Knasterne er heller ikke gode at faae Bugt med.«

»Hvis det er for Pleiebarnets Skyld, at De gjerne vilde være mere poleret, end De er, saa — tro De mig, Hansen — er det ikke det, som det kommer an paa. Med sund Fornuft og det rette Hjertelag kommer man videst, saalænge det kun gjælder Ansvaret.«

»Hvad skulde det ellers gjælde?« spurgte Hansen, idet han begyndte at tage fat paa Arbeidet igjen — vel nærmest for ikke at see Carlo i Øinene.

»Maa jeg tale reent ud, Hansen?« spurgte denne efter et Øiebliks Betænkning.

»Hvem maa det, naar ikke Lieutenanten!«

»Ansvaret kan næppe staae ret længe paa: hun kan jo, efter hvad De har sagt mig, allerede nu klare for sig selv, og, om De saa sled Nat og Dag, naaede De ikke ret langt i den Tid, der kan være igjen. Naar De altsaa søger at uddanne Dem og arbeide Dem frem for hendes Skyld, maa det være, fordi De vil have Noget at staae imod med, hvis De og hun skulde følges ad i Fremtiden, og det kan kun skee — naar De gifter Dem med hende.«

»Hun gifte sig med mig!« udbrød Hansen og standsede midt i sit Arbeide.

»Ja! hvorfor ikke?«

»Hvor kan Lieutenanten dog spørge om det? Hvor skulde hun, der er saa ung og saa kjøn og har levet imellem ganske anderledes Folk end mig

og mine Lige, kunne finde paa at gi'e sig til at fare med saadan en Tømmerslæber som mig!«

»Hvad hun kan finde paa, veed jeg ikke — men det veed jeg, at De er gaaet galt i Byen, hvis det kun er for bedre at klare Dem som hendes Onkel eller Formynder, at De i den senere Tid har slidt saadan, at De snart kunde nedsætte Dem som Skibbygger, om det skulde være. Det bliver i al Fald Noget, som for hende ikke faaer stort at sige, saalænge hun er Deres Pleiebarn.«

»Og dog er det for hendes Skyld, jeg har gjort det. Jeg kom mig selv for som en rigtig Klokker, da jeg efterhaands saae Alt, hvad det Barn kunde.«

Carlo gik tæt hen til ham, saae ham ind i Øinene og sagde: »Hansen! skal vi ikke være enige om, at De holder af hende?«

Hansen stod lidt og famlede med Poleerkluden og sagde saa med nedslagne Øine: »Det er Barnestreger, Hr. Lieutenant. . . . Det er ikke Noget for et Menneske op i de Tredive at gjøre sig selv til Nar . . . Hvad der uden Ens Villie kan løbe En rundt i Hovedet, det kan man ikke gjøre for; men man skal huske, hvad man er, og hvem man er.«

»Troer De da ikke, at De kan tage det op med hvem det skal være af Matros- eller Artilleriunderofficererne?«

»Naar det kun kom an derpaa«, svarede Hansen og saae op paa ham med et bestemt Blik, »saa gav jeg mig ikke, saalænge der var en Trevl af mig igjen; men Tingen er, at hun er for god baade til dem og til mig. Saalænge jeg hytter

hende for dem, skal jeg som en ærlig Karl ogsaa hytte hende for mig selv!« — og dermed tog Hansen saa ivrigt fat paa Bordet, som gjaldt det om at viske alle Artillerister, Matroser og Tømmermænd bort med Poleerkluden.

En Ugestid senere kom han mod Sædvane om Eftermiddagen paa en Hverdag hjem til Carlo, og denne skjønnede strax af hans Udseende, at der maatte være hændet noget Usædvanligt.

»Nu er det galt, Hr. Lieutenant!« begyndte Hansen med en Stemme, hvis Bevægelse han søgte at skjule.

»Hvad er galt?« spurgte Carlo beroligende.

»Det er Noget med Pigebarnet, — men jeg kan ikke faae Redelighed paa, hvad det egentlig er, og derfor er jeg saa fri at komme herhen til Lieutenanten.«

»Lad os saa høre, hvad der er skeet!« sagde Carlo, efter at han havde faaet Tømmermanden til at sætte sig ned og drikke et Glas Viin.

Hansen fortalte nu, at Pleiebarnet, Ane Marie, allerede i længere Tid flere Gange om Ugen havde syet hos en Familie, der behandlede hende saa venligt, at hun glædede sig, hvergang hun skulde derhen. Da han den foregaaende Aften havde fulgt hende hjem derfra, »kunde han ikke forstaae sig paa hende«, sagde han, hun havde været saa alvorlig og ordknap, men han havde ikke tænkt videre over det, da hun havde sagt, at hun ikke var rigtig rask, og ikke havde ladet sig mærke med Noget om Morgenen. Han var derfor blevet meget forundret ved at finde Ane Marie hjemme, da han

kom fra Holmen, skjøndt hun skulde have været ude hos Familien, og ved af sin Moder at blive anmodet om at gaae derud og bede Fruen undskylde, at »Barnet« ikke var kommet.

»Det er der jo ikke noget Galt i«, bemærkede Carlo, da Tømmermanden var kommen saa vidt i sin Fremstilling.

»Nei! men nu kommer det Gale, for Mutter forlanger, at jeg skal melde Fruen, at Pigebarnet ikke kan komme igjen for det Første, og, da jeg saa spurgte hende, hvad Grund jeg skulde give, svarede hun, at det maatte jeg selv hitte ud af. Hvormeget jeg saa bad, kunde jeg ikke faa Andet ud hverken af Mutter eller af Ane Marie — og den Slags er jeg ikke vant til!« sluttede Hansen med en Betoning, der klart viste, hvor lidt han kjendte til at møde den Art Modstand hos Kvindfolkene. Dog syntes det at have mildnet ham Noget, at de tilsidst havde sagt, at han vilde give dem Ret, naar han fik Sammenhængen at vide.

Carlo raadede ham til strax at bringe Undskyldningen og til samtidig at sige, at Ane Marie vistnok kom til at holde Sengen i nogle Dage. Selv lovede han at gaae ud til Madam Hansen næste Formiddag for at see at faae Sammenhængen at vide.

»Jeg gad nok see, hvordan Mutter skulde lade være at gi'e sig, naar en af vores Officerer og til med Lieutenanten taler hende venligt til,« bemærkede Hansen. »Man veed da, hvad man skylder sine Foresatte.«

Madam Hansen blev ganske »perplex«, da Carlo næste Formiddag overraskede hende ved Skorstenen

og meget venligt bad, om han maatte tale et Par Ord med hende om Noget, som laa ham paa Hjertet. Hun knixede to, tre Gange i Rad og sagde: »Ih! Du Godeste! det er mig og ikke Emilius, Lieutenanten vil ha'e i Tale — nu skal jeg strax byde Lieutenanten ind.« Geskjæftig foer hun ind i Stuen, hviskede til Ane Marie, som sad derinde og syede, at hun skulde skynde sig ind i Kammeret, strøg Bordet af med sit Forklæde, smækkede Døren op med et Knix og et smilende »værsenartig«, strøg Forklædet over Sædet paa en Stol og bød ham »sidde ned«.

»Sæt Dem saa selv ned, Madam Hansen!« sagde Carlo, »for vi skal have os en alvorlig Passiar.« Hun satte sig paa Kanten af en Stol og ved Ordet »alvorlig« foldede hun Hænderne andægtigt over Maven. Det var indlysende, at hun følte sig saa beæret og betaget, at hun ikke vilde være vanskelig at komme tilrette med.

»De veed naturligviis, hvad jeg kommer for, Madam Hansen,« begynte han. »Jeg skulde have at vide, hvad der er iveien med de Folk, deres Pleiedatter syer hos.«

»Gudbevares! ikke det Bitterste: det er none rigtige Stadsmennesker,« svarede hun. »Det er ikke paa dem, at Barnet har at klage; nei! det er no'et Andet, som der er iveien; men det tør jeg ikke sige Emilius, for at han ikke skal faae Ubehageligheder med de Foresatte.«

Efter denne Indledning kom det, der var foregaaet, ad forskjellige Omveie efterhaanden frem. Da Ane Marie den foregaaende Dag havde siddet

ene i Spisestuen og syet, var et ungt Menneske, som var en jævnlig Gjæst i Huset, kommen ind til hende, og, uden at hun anede Uraad, havde han taget hende om Halsen og kysset hende flere Gange itræk. »See, derfor vil hun ikke sætte sin Fod der mere — og, hvad hun vil, det vil hun!« sagde Madam Hansen.

»Det kunde jo enten De eller Deres Søn gaae ud og sige til Fruen i Huset; det er godt, at hun faaer det at vide«, bemærkede Carlo.

»Ih! nei dog, Hr. Lieutenant«, udbrød Madammen. »Hvad vilde det blive til, hvis vi gik og sladrede en af vores Foresatte paa! Det er ikke en Landlieutenant, det er en af voresses egne.«

»Det var slemt!« udbrød Carlo med et Latterudbrud.

»Herregud! saa forskrækkeligt er det da ikke; vi har Alle vaaren unge, og han kunde jo ikke vide, at Ane Marie er bedre Folks Børn, end Sypiger pleier van at være. Men Emilius tør jeg iligeveller ikke sige det til, for han er saa stivnakket med det, han kalder for Ansvaret.«

»Det skulde da ikke være hos en Fru Hinton, at Deres Pleiebarn syer?« afbrød Carlo hende.

»Nei, tænk! at Lieutenanten veed, hvad de hedder!«

»Saa kjender jeg ogsaa Lieutenantens Navn. Den Sag skal jeg nok klare,« bemærkede Carlo og reiste sig.

»Naar bare Lieutenanten ikke skaffer os Ubehageligheder med de Foresatte«, sagde hun bønligt, idet han gik.

»Vær De kun ganske rolig! De har jo hverken sagt mig Familiens eller hans Navn.«

Den paafølgende Dag stod Niels Kudsk paa Høimarkgaard i Skumringen og røg sin Pibe i Staldøren, da der lød Toner af et Posthorn. Det gav et Sæt i ham og med Udbruddet: »Hvad er dog ded!« stirrede han hen imod Indkjørslen til Gaarden, hvorigjennem en Extrapost strax efter kom rullende. I nogle Secunder saae han stivt hen paa den eenlige Reisende i den aabne Vogn, bandte saa en bragende Ed paa, at det var »vor Løgtenant«, og skyndte sig mere, end man nogensinde havde seet det, hen til Vognen med et: »Nei dog!« som smeltede sammen med et varmt: »Det var en Overraskelse!« fra Kroglund, der viste sig i Huusdøren.

»Hvorfor med Extrapost?« spurgte den Sidste Carlo, efterat nogle Gjensynsord vare udvexlede.

»Fordi der ikke var Tid til at skrive. Jeg tog det overtvært, da jeg snarest mulig vilde tale med Tante om Noget, hvori hun kan raade mig bedre end nogen Anden.«

»Saa bliver »vor Mo'er« dobbelt glad«, sagde Kroglund, hvis fornøiede Ansigt viste, hvor lidt han havde ventet, at Carlo skulde overvinde den Sky for at komme ud til ham, som havde gjort sig gjældende siden Bruddet med Clara.

I Løbet af Aftenen skildrede Carlo Følgerne af Hansens Forsøg paa at optræde som værdig Pleiefader og gjengav mere udførligt de sidste Dages

Samtaler med ham og Moderen, hvorpaa han henvendt til Tanten spurgte: »Hvad gjør vi med h e n d e?« og med et Blik paa Onkelen: »Hvad mener Du om h a m?«

»Brav Karl!« svarede Onkelen. »Maa hjælpes frem.«

»Og hvad siger Tante?« gjentog han, da hun lod vente paa Svar.

»Var det ikke bedst, at hun kom lidt bort fra det Hele?« spurgte hun Kroglund, og denne nikkede meget bestemt.

»Det havde jeg ogsaa tænkt mig«, yttrede Carlo; »men Vanskeligheden er, at den unge Pige idetmindste foreløbig er Hansen's Pleiebarn, og at det udtrykkelig er til Madam Hansen, at Moderen har betroet hende.«

»Kan det være saa vanskeligt at komme ud over?« spurgte Tanten; »troer Du ikke, Kroglund, at vi kan faae Madam Hansen til at lade mig træde i hendes Sted i nogen Tid?«

»Knegten vidste nok, hvem han henvendte sig til«, svarede Kroglund med et bifaldende Nik.

»Men een Ting maae Carlo love mig,« tilføiede Tanten, »og det er, at Alt kommer istand roligt og fredeligt, — der maa ikke opstaae nogen Bitterhed hos Madam Hansen, og Barnet maa selv være villigt til at komme! — Ja! saa er der en Ting til: Fru Hinton maa sættes lidt ind i Forholdene .... Hvem der bliver glad, det er Jomfruen: hun klager saa ofte over, at Linnedskabet ikke er, som det skulde være.«

»Det bliver en drøi Tour for Hansen, naar han

skal af med hende, og hvordan hans Moder vil tage sig i det, er jeg ikke paa det Rene med,« sagde Carlo, da Alt var aftalt, og blandt Andet, at han allerede næste Dag skulde tage ind til Byen igjen.

Kroglund stod lidt og betragtede ham i Taushed, gik saa et Par Gange op og ned ad Gulvet og sagde derpaa til ham: »Du kunde vel sagtens klare det; men Du seer forbistret ung ud, jeg kommer nok til at tage med til Byen.« —

Da Carlo reiste ud til Onkelen, havde han fulgt en Indskydelse, som han havde faaet strax, efterat han havde sagt til Madam Hansen, at han nok skulde klare Sagen, — men, sandt at sige, havde han i det Øiealik, han sagde disse Ord, ikke noget Begreb om, hvorledes han skulde klare den, han vidste blot, at han vilde gjøre det, og han havde en stor Tro til Villiens Magt. Først under Samtalen med Onklen og Tanten var det gaaet op for ham, at Madam Hansens Opfattelse af hendes Pligter som Pleiemoder vilde volde ham Vanskeligheder, og det var ogsaa især det Hensyn, der bevægede hans Onkel til at gjøre ham Følgeskab.

Madam Hansen knixede endnu dybere end sædvanlig, da den ældre Herre, som Carlo ledsagede, traadte ind til hende, og, da denne Herre med et Blik paa Carlo sagde efter et kort Goddag: »Knegten her har fortalt mig, at De har en Pleiedatter, flink til Haandgjerning«, blev hun fuldstændig imponeret. »Naar han tør kalde Lieutenanten for Knegten, maa han bestemt være skrækkelig fornem!« tænkte hun, turde sletikke byde den fine

Herre at »sidde ned« og svarede med et nyt Knix: »Der er ikke det Syarbeide, hun ikke kan ta'e sig paa.«

»Min Kone har en Bunke Linned, der skulde eftersees.«

»Det kan hun saa udmærket godt.«

»Og en heel Deel Nyt, der skulde syes.«

»Det kan Herren saa godt betroe hende«, svarede Madamen, der var ganske stolt af ubetinget at kunne anbefale Ane Marie.

»Der er Arbeide til flere Uger,« fortsatte Kroglund.

»Nei! hvor hun vil blive glad!«

»Vil hun det? Det var jo flinkt!« nikkede Kroglund og spurgte derefter, som om det var den naturligste Ting af Verden: »Kan hun tage ud til min Kone om et Par Dage?«

»Tage ud til Herrens Frue? .... Er det ikke her i Byen?« stammede Madamen uroligt.

»Nei! det er lidt ud ad Landet til.«

»Men .... men ....« begyndte hun med et Blik, der gik Stuen rundt, som søgte det et Holdepunct.

»Min Kone skal tage sig af hende, som var hun Dem selv,« faldt Kroglund ind. »Skriv De blot det til hendes Moder, og lad Deres Søn sige til Fyren her« — atter kastede han et Blik paa Carlo — »hvad Dag Vognen skal hente hende.«

»Nu kalder han Lieutenanten for Fyren«, tænkte Madam Hansen; men med et sidste spagfærdigt Forsøg paa at gjøre Modstand sagde hun

dog: »Tør jeg ogsaa bestemme mig til det, inden jeg har talt med Emilius?«

»Det skal jeg besørge,« sagde Kroglund venlig. »Bed ham komme til mig i Eftermiddag .... Og vær saa ved godt Mod, lille Madam Hansen! — Farvel!«

Idet hun fulgte dem ned ad Trappen, sagde Carlo til hende: »Tal ikke til Hansen om det, før han har talt med Onkel. Han træffer ham hjemme hos mig.«

»Ih nei! er det Lieutenantens Onkel?« hviskede hun med opspilede Øine.

»Ja! Hansen har jo engang været ude hos ham.«

»Det var da velsignet! Saa er jeg ikke længer saa gruelig benauet!«

»Hvor det gik glat, Onkel!« udbrød Carlo, da de vare komne ud paa Gaden.

»Jeg kjørte hende med stramme Tøiler og blød Haand«, svarede Kroglund; »det forstaae vi Landmænd.«

Næppe havde hun lukket Døren efter dem, førend Madam Hansen kaldte Ane Marie ind fra Vaskeballien ude i Gaarden.

»Der er Nyt til Dig, mit Lam,« sagde hun: »Du skal ud paa Landet.«

»Skal jeg?« udbrød den unge Pige med et usikkert Smiil.

»Vil Du ikke gjerne?«

»Jeg vil helst være, hvor jeg er, lille Tante,« svarede Ane Marie; »men efter det, der skeete forleden, er jeg bleven saa angst af mig, at det nu er lettere at tage bort end før.«

»Hvad troer Du, Emilius siger til det?« bemærkede Madam Hansen.

»Han bliver vel glad — jeg kan ikke gjøre for det; men jeg har længe havt en Fornemmelse af, at jeg var ham til Besvær.«

»Hvor kan Du dog hitte paa det?«

»Han har jo saa travlt, at han maa være kjed af at hente mig hjem hvert Øieblik. Synes Du ikke selv Tante, at han er bleven skrækkelig optagen og fraværende i den senere Tid? Han har jo næsten ikke et Ord tilovers til os. Hvad kan det være, han gaaer og grubler over, Tante?«

»Det er ikke let at vide, mit Barn; han har maaskee Fortrædeligheder paa Holmen: der er meer end Een, som gaaer og er krakilsk over, at Emilius er sprungen ham forbi til Formand .... Men gaa nu ind og see Dit Tøi efter, for Du skal snart afsted, mit Lam!«

»Det er nok bedst, jeg faaer Alt i Vaskerballien með det Samme,« svarede Marie inde fra Kammeret, hvor hun begyndte at rumstere i sine Skuffer. Lidt efter saae hun op og sagde: »Veed Du, Tante, at det i Grunden er godt, jeg tager lidt bort? Maaskee kan Onkel saa vænne sig til igjen at være, som han var i Begyndelsen. Vi havde det dengang saa rart sammen: han var ligesom en stor Hund, man nok tør drille, fordi man veed, at den godt forstaaer, at man holder af den .... og jeg drillede ham undertiden lidt mere, end jeg skulde — det var saa morsomt. Men saa mærkede jeg, at han ikke længer holdt af det, og nu tør jeg sletikke mere.«

»Tør Du ikke?«

»Nei! jeg er ligeud bange; han seer virkelig tidt ud, som han vilde bide fra sig .... Veed Du hvad, Tante,« fortsatte hun, idet hun vedblev at sysle med Tøiet, »jeg troer, at han har sat sig i Hovedet, at jeg var ifærd med at glemme »Respecten« — og at han gaaer og gjør sig gammel, for at jeg skal huske, han er min Onkel.«

»Nei! nu gjør Du ham ogsaa værre, end han er. Men, at han er bleven noget aparte, det skal jeg ikke fragaae«, svarede Tanten og gik ud til sin Gryde.

Carlo var imidlertid gaaet ud til Fru Hintons Landsted. Fruen sad alene i Havestuen, da Pigen kom ind med hans Kort og sagde, at der var en Søofficeer, som bad, om han maatte tale med hende.

»Bed ham komme ind!« sagde hun mechanisk; men, da hun holdt Kortet op til Øinene, gik der et uvilligt Udtryk hen over hendes Ansigt, idet hun forundret udbrød: »Carlo Verling!« og derpaa mumlede: »Hvad vil den ..... Person tale med mig om?« Med en iisnende Kulde tog hun imod ham; hun stemtes ikke mildere af hans tiltalende Ydre og den velklingende Stemme, hvormed han bad hende offre sig nogle Minuter, og indbød ham til at tage Plads paa en saa lidt indbydende Maade, at hendes Mening ikke var til at tage feil af.

»Hun lader til at ville fryse mig ude — hun veed ikke, hvor meget jeg har lært af Fru Dank,« tænkte han, stillede ganske sindigt en Stol tilrette og satte sig utvungent paa den. Derpaa sagde han med et Udtryk saa venligt, som om han havde

faaét den allerbedste Modtagelse: »Der er en ældre Dame paa Landet, en Tante af mig, som meget indstændigt har paalagt mig at tale med Fruen om en ung Pige, De har viist megen Venlighed imod, og som hun gjerne vilde have ud til sig.«

»Og hvem er den unge Pige«, spurgte Fruen, vedblivende paa Frysepunctet.

»Et Pleiebarn af en af Søetatens Tømmermænd«, svarede Carlo og gav Fruen en Fremstilling af Forholdene, der gik ud paa, at Hansen følte sig meget trykket af Ansvaret overfor Pleiebarnet, og at Carlo's Onkel, der meget interesserede sig for Tømmermanden, havde meent at gjøre denne en Venskabstjeneste ved at foreslaae, at den unge Pige paa ubestemt Tid kom ud paa Landet.

»De kjender hende naturligviis«, sagde Fruen, og det lød, som om der i Bemærkningen laa en ikke velvillig Antydning.

»Jeg har aldrig seet hende for mine Øine«, svarede Carlo, uden at saameget som en Trækning i hans Ansigt røbede, at han godt havde seet, hvordan Spørgsmaalet kunde opfattes. Hun slog Øinene ned for hans rolige Blik og indlod sig endelig paa at tale med ham og gjøre ham nogle Spørgsmaal i en mere imødekommende Tone. Han havde givet hende de Oplysninger, hun ønskede, og vilde til at anbefale sig, da Døren gik op, og Nanny traadte ind som et frisk Livspust. Hun havde ikke lagt Hatten og Overstykket, gik hurtigt forbi Carlo, der havde siddet med Ryggen mod Døren, gav ham, idet han reiste sig og bukkede, en kort, men venlig Hilsen og sagde med et Kys paa Moderens Pande:

»Det var en deilig Tour: jeg har været heelt rundt om Søerne.« Carlo blev rolig staaende, og Fruen var nødt til at forestille ham for Datteren. Idet Nanny saae om paa ham, faldt Lyset skarpt hen over hendes Ansigt, der tildeels havde været dækket af den smagløse fremstaaende Hatteskygge, som Damerne dengang brugte, og som enkelte nu igjen have fundet paa at ugle sig ud med. De Øine, som mødte hans, vakte en pludselig Erindring om det Blik, der havde fulgt ham, dengang han forlod Brandstedet paa Gamle Kongevei, og det faldt ham ikke ganske let ikke at røbe sin Forundring. Hos Nanny derimod lod ikke hans Udseende til at vække Mindet om hiin Aften. Hun løste Hatten af sig og saae spørgende om paa Moderen, der følte, at hun ikke godt kunde tie.

»Lieutenant Verling bringer ikke noget behageligt Budskab,« yttrede hun tørt — »vi skal af med Ane Marie.«

»Hun er da ikke bleven alvorlig syg?« spurgte Nanny hurtigt, og, da hun nu stod for Verling uden Hat, med Haaret frit og løst opbundet og med en urolig, varm Medfølelse i det sjælfulde Ansigt, kunde han ikke længere tvivle om, at han i den slanke og yndefulde unge Pige gjensaae det halvvoxne Barn, hvorom han efter Branden havde sagt til Gram: »Hvem mon det Barns Stemme og Øine skal gjøre ulykkelig med Tiden?«

»Frøkenen skal ikke ængste Dem,« svarede han; »Sygdommen har Intet med Reisen at gjøre,« og han gjentog med faa Ord, hvad han havde sagt

til Moderen. Medens han talte, satte Nanny sig ned, og han fulgte Exemplet.

»Nu veed Du jo Besked,« sagde Moderen med et Forsøg paa at afslutte Samtalen.

»Nei! der er rigtignok meget Mere, jeg gjerne vilde vide. Ane Marie har altfor ofte fortalt mig om sine Pleieforældre, til at jeg ikke skulde være rædsomt nysgjerrig efter Alt, hvad der angaaer dem — og desuden kjender jeg jo Hansen fra dengang, han byggede vort Drivhuus.«

»Men Du spilder Lieutenant Verling's Tid.«

»Desværre er den ikke kostbar, naar man er iland«, svarede Carlo og dvælede lidt nærmere ved Hansen's Forhold, idet han igjennem Øienkrogene iagttog Fruen, der sad med urolige Trækninger paa sin Stol.

»Er hun ikke en prægtig Pige?« spurgte Nanny, der flere Gange havde afbrudt ham med nye Spørgsmaal.

»Det skal hun være — selv kjender jeg hende ikke og har underlig nok aldrig seet hende. — Men Damerne har vist mindre Tid at spilde end jeg,« tilføiede han, idet han reiste sig med et let Buk, gik utvungent hen til Døren og gjorde her »en Compliment«, som selv Dandselæreren paa Akademiet vilde have fundet ulastelig.

Nanny havde betragtet ham med stigende Opmærksomhed under deres Samtale, og nu blev hun siddende med et fraværende Blik i Retning af Døren.

»Hvad sidder Du dog og tænker paa?« spurgte Moderen.

»Paa det, Lieutenant Lyng engang sagde om, at han havde truffet Folk, der i det første Øieblik paafaldende lignede Lieutenant Verling, men ganske ophørte at ligne ham, naar man havde været lidt sammen med dem. Jeg har nu en Følelse af ganske det Modsatte: idet jeg saae ham, forekom han mig ganske fremmed; men strax efter mindede han om den Søofficeer, som jeg havde mødt, og nu, da han gik, var der Noget ved ham — jeg veed ikke selv, hvad det er — som ligefrem tvang min Tanke hen paa ham, der frelste Dine Papirer.«

Med slet dulgt Uro sagde Moderen: »At Du med et Slags barnagtigt Sværmeri bestandig gaaer og tænker paa det unge Menneske fra Branden, have vi før talt om, og jeg har advaret Dig imod at lade dette Sværmeri forlede Dig til som saa mange andre unge Piger at lave Dig et Ideal, som Du søger at gjenfinde i det virkelige Liv. Sæt Dig nu blot ikke i Hovedet, at denne Lieutenant Verling skulde kunne passe ind i Dine Phantasibilleder! Han er alt Andet end en poetisk Romanhelt.«

Nanny rødmede og svarede: »Jeg har altid holdt af at tænke paa det, der har gjort Indtryk paa mig ved, at jeg fandt det ædelt, godt eller smukt, og det, jeg saae ved Branden, tog sig smukkere og kjækkere ud end Alt, hvad jeg før havde seet. Derfor tænker jeg ogsaa saa ofte paa det, og jeg vilde ønske, at han, der tumlede sig som i en Leg, hvor de Fleste tabte Næse og Mund af Forskrækkelse, maa have Lykken med sig i Livet . . . Det er der da ikke noget Ondt i.«

»Det er hellerikke det, jeg taler om,« svarede Moderen utaalmodigt; »men det er denne evige Jagen efter Ligheder, der faaer Dig til at phantasere om, at en saadan Person som denne Lieutenant Verling skulde være istand til at spille Helteroller.«

»Hvorfor taler Du saa haardt om ham, Moder? Du kjender ham jo næsten ikke.«

»Aa! jeg har hørt nok om ham.«

»Ja! fra Din Curator og maaskee ogsaa frā hans Kammerat Lieutenant Lyng; men jeg har ogsaa hørt om ham!«

»Du!?«

»Ja! Ane Marie taler saa tidt om, at hendes Pleiefader roser ham mere end nogen af Søetatens unge Officerer.«

»Og det, troer Du, har Noget at sige? Det er Lieutenant Verling's Venner, som have hjulpet denne Tømmermand frem, saa det er naturligt, at han er taknemmelig for det, — men en Holmens Mand er just ikke skikket til at bedømme Lieutenant Verling's moralske Færd — og han er moralsk fordærvet!« sluttede Moderen med Eftertryk.

Nanny blev høirød. Hun havde ikke noget rigtig klart Begreb om, hvad de to sidste Ord vilde sige, men vidste kun, at der til dem knyttede sig Tanken om noget Afskyeligt. »Kan Folk, der see saadan ud,« tænkte hun, »være noget saa Forskrækkeligt?« —

Da Carlo dreiede ind paa Broen, mødte han Lyng, der skulde til at følge den Vei, han kom fra, men pludselig standsede og forundret spurgte han: »Hvor har Du været?«

»Hos Fru Hinton«, svarede Carlo med en Mine saa ligegyldig, at Lyng endnu ivrigere spurgte: »Hvad gjør Du der?«

»Jeg kysser ikke Syjomfruen,« var det tørre Svar.

Med et Forsøg paa at slaae Bemærkningen hen i Spøg sagde Lyng: »Den Jomfru, som syer der, ligner for meget en Dame til, at det skulde falde mig ind at prøve derpaa.«

»Der løgst Du, Broder Knud!« udbrød Carlo og saae ham bestemt ind i Ansigtet.

»Gudsdød! Du veed det da ikke fra Hintons?« spurgte Lyng uroligt.

»Det maa Du selv skaffe Dig Oplysning om — Du kan jo spørge dem om det; det kunde vist give Anledning til en ganske gemytlig Samtale.«

Lyng stod og vred sig lidt, men udbrød saa: »Vær nu skikkelig og sig mig, hvad Du egentlig har været hos dem for.«

»For at Du ikke tiere skal gaae ind i Deres Spisestue og tage Dig en Forfriskning.«

»Men, hvor i Alverden veed Du det fra?«

»Det skal jeg sige Dig — men, lader Du Dig mærke med, hvor jeg har hentet min Viisdom, saa faaer Fru Hinton Historien at vide. Syjomfruen er et Pleiebarn af Folk i Nyboder, men af bedre Familie, og det er som anbetroet Gods, at hun er kommen til Hinton's, det har Du nu spoleret for hende og for dem, og det er for at bøde derpaa, at en Onkel af mig har sørget for, at hun kommer ud paa Landet. — Farvel og god Fornøielse!«

Medens Carlo skyndte sig ud paa Nyholm for at tale med Hansen, fulgte Lyng Stien langs Søen bestandig langsommere og langsommere. Tilsidst gik han heelt istaa, saae sig om for at være sikker paa, at Verling ikke længere var i Farvandet, mumlede: »Det Asen skal ogsaa altid have Overtaget« og gik slukøret tilbage samme Vei, han var kommen.

Kroglund havde ikke været ledig, siden han forlod Madam Hansen. Da Tømmermanden efter hans Opfordring indfandt sig hos ham, indledede han Samtalen med den Yttring: »Lieutenant Verling har sagt mig, at De kan Mere, end De har Brug for som Formand paa Holmen, og at De i lang Tid næsten hver Søndag har arbeidet hos en privat Skibbygger. Fortæl mig lidt Nærmere om det!«

Trods Hansen's Beskedenhed viste det sig, at han især i Løbet af det sidste Aar havde gaaet Mesteren paa det private Værft tilhaande langt mere som Medhjælper end som Arbeider, og efterat være bleven paa det Rene hermed, bad Kroglund, der hidtil ikke havde berørt Ane Marie med et eneste Ord, Hansen om at see op næste Eftermiddag. Imidlertid vilde han tænke lidt over det, de havde talt om. Idet Hansen gik, henkastede han den Bemærkning til ham: »Jeg veed fra Lieutenant Verling, at De vil betroe min Kone Deres Plejedatter. Tak skal De have!«

Den næste Eftermiddag blev Hansen modtaget af Kroglund med Spørgsmaalet: »Kunde De ikke have Lyst til at arbeide privat et Aarstid for at prøve Dem frem?«

»Gaae væk fra Holmen?« svarede Hansen meget alvorligt, »det har jeg aldrig rigtig tænkt paa; man er jo født op derude.«

»Blot et Aarstid for at føle Dem for. Permission kan man sagtens skaffe Dem.«

»Herren maa ikke blive vred; men jeg synes, at, gaaer man, skal man gaae for godt. Man er dog ikke længere den Samme, som man var, naar man vender tilbage og maa bekjende, at man ikke kunde drive det til Noget.«

»Sandt nok! Men Held og Uheld maa tages med paa Raad, og Deres Moder maa vænne sig til Tanken.«

»For hende vil det være nok saa besværligt som for mig: det gaaer kun sjeldent paa, at vi Holmens Folk gaaer ud af Tjenesten, før vi bli'er Pensionister.«

»De gjør det altsaa nødigt?«

»Ikke saa nødigt, som før jeg blev Formand. Men siden jeg har seet alt det Krakileri, der kommer af at blive trukken frem for de Ældre, har jeg faaet andre Tanker .... Det Værste er, at man er noget gammel til at begynde forfra.«

»Det skal De hellerikke,« svarede Kroglund og meddeelte ham, at han havde været ude hos den Skibbygger, Hansen pleiede at arbeide hos, og at denne, der var tilaars og havde mistet sin mest

betroede Mand, med Glæde havde grebet Forslaget om, at Hansen skulde træde i dennes Sted. Tilsidst lod han falde et Ord om, at Hansen med Tiden kunde blive Skibbyggerens Compagnon.

»Det er, naar det kommer til det, at det kniber,« svarede Hansen. »Skal man have Deel i Forretningen, maa man skyde det til, man ikke har.«

»Kjør De bare paa! Kniber det med Foder til Hestene og Smørelse til Vognen, saa sig det blot til Lieutenant Verling.

Hansen stod bleg og bevæget og dreiede paa sin Hat, da tilføiede Kroglund: »De satte Skulderen til, dengang han skulde lære at gaae paa egen Haand — lad nu os, der holde af ham, gjøre det Samme, hvis det kniber for Dem.«

Endelig slog Hansen Øinene op og stammede: »Jeg var det største Bagbæst, naar jeg nu ikke trak den Vei, De vil .... og, hvor haardt jeg kan trække, skal De faae at see, naar Vorherre vil give mig Helsen!« Med et rask Tag rev han Døren op og skyndte sig ned ad Trappen. —

Nogle Dage senere reiste Ane Marie, og, da Hansen og hans Moder sad ene ved Middagsmaden, yttrede Sønnen, der længe havde været taus: »Naa Mutter! Nu kan jeg vel faae Redelighed paa, hvorfor hun ikke mere vilde ud til Fruen paa Broen.«

»Fordi hun er en rar og skikkelig Pige, der er anderledes vant, end vi og voreses Lige har vaaren det i vores Ungdom.«

»De bød hende da ikke Noget, hun ikke vilde lade sidde paa sig?«

»Fruen og Frøkenen? Ih nei! de har jo væ't de mest velsignede Mennesker imod hende! Næ! det var en ung Fyr, som havde sin Gang i Huset.«

»Naa og han?« spurgte Hansen med Spænding og Vrede i hele sit Ansigt.

»Han? ja, han gik feil i Byen: han kom drattende ind i Stuen, hvor hun sad og syede, tog hende mirnix, dirnix om Halsen og dængede hende til med Kys.«

Næppe havde hun fortalt det, før Hansen huggede Skaftet af Kniven, som han holdt i sin stramt knyttede Haand, saa haardt i Bordet, at hun kastede sig angst tilbage i Stolen, medens han med gnistrende Øine og dirrende Læber udbrød: »Den Laban! havde jeg ham blot her, jeg skulde høvle ham saadan af, at han blev til de bare Spaaner! . . . Hvem er den Slyngel? . . . Jeg vil vide det . . . Hvem er han?«

»Det tør jeg ikke sige,« svarede Madam Hansen med Angstens Sved paa Panden.

»Det var jo nydeligt! . . . Saa hun holder med ham.«

»Emilius!« raabte hun, »at Du skulde sige Noget saa stygt om hende, det havde jeg aldrig troet. Er det den Tak, hun faaer, fordi hun ikke vil ha'e, at Du som et galt Menneske skal gaae hen og blamere Dig med Politiet og de Foresatte. Og saa vil Du tilmed, at Din gamle Mo'er skal hjælpe Dig til at komme for Retten.«

Ved denne Tiltale slog Hansen Øinene ned, og efterat have siddet lidt og grublet reiste han sig med den Bemærkning: »Er der herefter Nogen,

der kommer og fortæller Dig, Mutter, at Emilius Hansen aldrig bliver hidsig, saa kan Du hilse og sige, at det er Løgn.«

XXIII.

En Formiddag, knap en Uge efter Carlo's Besøg hos Fru Hinton, bragte Nyhedskræmmeren blandt Lieutenanterne den livlige Samtale til at forstumme paa Gammelholms Vagt ved at træde ind af Døren med Spørgsmaalet: »Har I hørt Udcommandoerne til Vestindiebriggen?« Alle vendte sig om imod ham, og han remsede Navnene op paa de i Forhold til Skibets Størrelse talrige Officerer, som skulde med. Næppe var det gjort, før der udspandt sig en ivrig Veien og Maalen af hver Enkelts Adkomst til at udcommanderes netop paa det Togt, medens nogle af Officererne ved deres Taushed og Miner røbede, at de havde gjort Regning paa at være blandt de Udvalgte.

Vestindietouren var ikke blot Marinens længste Togt, men næsten Alle, som havde været paa Station derovre, medbragte saa mange glade Erindringer om det tropiske Liv, om Vestindianernes mageløse Gjæstfrihed og især de vestindiske Damers uforlignelige Elskværdighed, at selv saadanne Skyggesider som Orkaner og guul Feber traadte ganske i Baggrunden.

Under den almindelige Samtale var der et Navn, som uophørlig blev gjentaget, og det var Verlings.

»Det er dog for stivt! Skal han nu ud igjen? Han kommer jo lige hjem fra Middelhavet!« lød det fra forskjellige Sider, indtil Klingberg med sin klare Stemme raabte: »I har Ret! Det er ligefrem oprørende, og det mest Irriterende ved Tingen er, at det er kommet Verling ligesaa uventet som Jer Andre.«

»Aa! hvor kjedeligt!« henkastedes ironisk.

»At man ikke kan brygge Gift — hvad?« riposterede Klingberg.

»Han er vist ikke engang tilfreds med sin Udcommando.«

»Hellerikke det kan I trøste Jer med, skjøndt jeg ærligt talt i hans Sted hellere end at gaae til Vestindien vilde have tilbragt Vinteren i Italien, som det var aftalt med Forældrene.«

»Hvorfor skal han da med?« lød det gnavne Spørgsmaal.

»Fordi Chefen har sat sig det i Hovedet.«

»Det er paa sin Engelsk,« blev der yttret, og dette gav Anledning til en ivrig Discussion imellem Anglomanerne og de Øvrige.

I Midten af November lettede Vestindiebriggen, »Glenten«, og krydsede med frisk nordlig Brise Sundet ud. Vinden trak efterhaanden østligere, saa at man istedenfor at stoppe op ved Helsingør kunde »staae dør«, og alt næste Formiddag var man udfor Skagen. Carlo, der ikke havde Tjeneste, kom just da hen til Forlugen for at tænde sin Cigar, og

Baadsmanden, der havde været med ham som Kvarteermester paa Cadetskibet, praiede strax, da han saae ham, ned ad Forlugen: »Op med Lunten!« og, idet Carlo tændte, lettede han paa Huen med: »Tør jeg spørge Hr. Lieutenanten, om vi nu ikke er passeret Skagen?«

»Jovel er vi det«, svarede Carlo.

Baadsmanden slikkede sin Ringfinger, trak det gyldne Ægteskabstegn af og stak det i sin dybe Vestelomme med Bemærkningen: »Der kan den ligge, til vi passerer igjen for Indgaaende.«

»Gjør De det, hvergang De staaer Skagen ud, Baadsmand?« spurgte Carlo.

»Natyrligviis! Ellers ta'er de En for en Dødbider, naar man kommer iland for at faae sig lidt Plaseer.«

»Hvad vilde Deres Kone sige, naar man fortalte hende det?« spurgte Carlo.

»Hun vilde sige, det var den bare Ondskab, for hun veed, hun kan stole paa mig. Hun si'er saa tidt, at der ikke i hele Danmark find's en skikkeligere Mand end mig, og det har hun Ret paa; men, er vi udenfor Skagen, er vi jo ogsaa udenfor Danmark, Hr. Lieutenant.«

Verling gik hen til en Klynge Officerer henne ved Faldrebet og meddeelte dem denne praktiske Livsanskuelse, hvilket gav Anledning til, at Næst- og Trediecommanderende, der mange Gange havde været Bisiddere i »Combineret Ret«, gave forskjellige Historier tilbedste om de Yttringer, de der havde hørt af Nyboders Befolkning, især de opfarende Madamer og de gamle Vægtere, der den-

gang vare fuldblods Repræsentanter for den Tid, der forsvandt. Saaledes havde ved Forhøret over en ung Knegt, som havde gjort Optøier paa en Dandsebod, en yngre Auditeur, der endnu ikke var fortrolig med Nyboders Sprog, spurgt en gammel og værdig Vægter, der skulde afgive Forklaring i Sagen, om »Anholdte« havde været drukken.

»Drukken?« svarede Vægteren med rolig Overlegenhed? »Nei! Hr. Auditeur, drukken var han inte — men han havde sig jo nok et Par Snapse!«

»Hvor havde han dem?« spurgte Auditeuren naivt.

»I Livet begriveligviis — i Livet, Hr. Auditeur!«

Man var nu inde paa at fortælle Historier, altsaa inde paa den Vei, hvor Samtalen ombord somoftest søgte hen. Stundom kunde der vel føres en ivrig Discussion om forskjellige Tjenestespørgsmaal, om Takkelvæsen og Seilads, sjeldnere om Artilleri; men, naar Flere vare samlede og deriblandt Lægen og Forvalteren, der ikke forstode sig paa Sømandsvæsen, gled Samtalen hurtigt over til en Fremstilling især af morsomme Oplevelser. Ligesom Mange i deres Cadetaar havde sat alle deres Evner ind paa at være »raske«, saaledes stræbte de som Officerer efter at være morsomme, og der vaktes derved hos Enkelte en bestandig Higen efter at drage Latteren frem, en uophørlig Jagen efter at sige noget Vittigt, der ofte førte til, at de ved enhver Leilighed bleve personlige eller taktløse. Disse Aspiranter til at være »gode Hoveder«, der somoftest kun drev det til at blive onde Tunger, maae

dog ikke forvexles med de Messemedlemmer, som havde en uovervindelig Trang til at lade Kaien løbe uden Maal eller Med. Meget ofte var det saare godmodige Mennesker, der med et fornøiet Smiil toge imod Betegnelsen »Sluddrechatol«. Efterhaanden som Samlivet i Messen udviklede sig, var det undertiden ganske morsomt at iagttage de Ordknappes og Tauses tiltagende Irritation overfor de troskyldige Sluddrebøtter.

Samlivet i Messen er den Grund, hvorpaa for en stor Deel de Indtryk, man hjembringer fra ethvert Togt, komme til at hvile. Har Samlivet været harmonisk og lyst, mindes man Besværligheder og Fortrædeligheder af enhver Art med et glad Sind; har det derimod været splittet og mørkt, lægger der sig en dunkel Skygge over næsten alle de Billeder, man seer tilbage paa, og dette er især Tilfældet paa mindre Skibe, hvor Messemedlemmerne trænges tættere sammen og ikke ere talrige nok til at dele sig i Grupper, som hver for sig tildeels føre deres eget Liv. Den mægtigste i Skibet, Chefen, kan vel ved sin Optræden fremkalde en forbigaaende Misstemning eller omvendt mægle under skarpere Sammenstød; men der skal Meget til, at han ved sit Forhold til Officererne avler saa megen Misfornøielse, at disses Samliv knuges deraf. Derimod kan et enkelt uheldigt Messemedlem frembringe Kjævl og Kiv hele Togtet igjennem, især naar den, der skal vaage over Tonen, Skibets Næstcommanderende, savner Evne eller Villiekraft til at holde Fredsforstyrrerne i Tømme. Slige Fredsforstyrrere optræde under saa forskjellige Skikkelser

og paa saa mangfoldige Maader, at Briggen »Glenten« ikke for det Første vilde naae sit Bestemmelsessted, hvis det hele Messeselskab med sine Lyder og Dyder skulde fremstille sig her.

Havde Briggen været heldig med at komme Skagerak ud, saa havde den til Gjengjæld en drøi Tour over Nordsøen, hvor den i flere Dage maatte ligge underdreiet. Endelig naaede den Canalens Munding; men Veir og Vind bleve atter ugunstige, og den maatte være glad ved at slippe ind til Shields, hvor Aar ud og Aar ind mangfoldige Skibe søge Ly for at vente paa gunstig Bør indenfor det farlige Goodwinsands, paa hvis Yderside saa mange rædselsfulde Forliis ere indtrufne.

Først tre Uger efter Afreisen fra Kjøbenhavn stod man sønderefter i Atlanterhavet; men, skjøndt Veiret var godt, havde man ofte vaadt Dæk forude; thi de gamle Brigger vare »slemme til at vaske«, til at tage Vand ind, naar der gik nogen Sø. Luften blev imidlertid med hver Dag mildere, Solen skinnede klart, og man kunde endelig igjen faae de fugtige Klæder ordentlig tørrede.

Vestindiebriggen anløb altid Madeira for at forsyne sig med Viin, der gaves Mandskabet i Erstatning for Øllet, naar dette slap op, og det var en herlig Decemberdag, mild og klar som en af vore smukkeste Foraarsdage herhjemme, at Udkiggen fra Veiret praiede: »Land forude om Styrbord!« Det var Madeiras Forpost, Øen Porto Santo, der

som en blaagraa, spids Sky hævede sig over Horizonten. Skjøndt man gjorde god Fart, var det først henimod Aften, at man naaede Øen, som med klart Veir sees i meget lang Afstand. I klart Maaneskin gik man sønden om den i Løbet af Natten, og næste Morgen i Dagningen skød lidt efter lidt Madeira frem af det hvidlige Skylag, der forude havde dækket Horizonten. Der er noget baade Spændende og Fængslende ved saaledes at see en Ø langt ude paa Havet Stykke for Stykke kaste Skydragten af sig: pludselig rager en Tinde frem, længere henne bryder en Skrænt igjennem, de smelte sammen til en bølgende Bjergskraaning — det Samme gjentager sig i vexlende Former og Afskygninger til begge Sider; men Alting bæres oppe i Luften af de afrundede, i Dagningen klart belyste Skyer. Med eet sønderbrydes dette tilsyneladende saa tætte Slør, mørke, steile Høider med en let Diis ved Foden skyde op fra det dunkle Hav og drage sig sammen med de i Luften svævende Landtoninger.

Naar man i nogen Afstand seer Madeira blottet for Skyer, tager Øen sig ud som en mægtig kuppelformet Steenkolos, der, gjennemfuret af enkelte større og mangfoldige mindre Spalter, er voxet ud Havet; men, jo nærmere man kommer, jo fyldigere og mere vexlende bliver Indtrykket. Stenen vaagner til Liv, de mægtige Masser antage tusinde Former og et Væld af skiftende Farver, medens der ud for Øens nordøstlige Pynt strækker sig en Række høie, fritstaaende Klipper, hvoraf et Par knytte sig sammen til en let og luftig Portal.

Tæt under Land, med det farverige Hav spillende i Morgensolen langs Skibets Sider, gled Briggen afsted; Pynt efter Pynt traadte frem med skarpe Omrids, der efterhaanden gled hen, skiftede Skikkelse og Farve, smeltede bort eller drog sig tilbage. Krattet paa Høiderne forvandlede sig til Lunde og Haver, Steendysser og Lyspletter til Smaabyer og Huse, og endelig traadte Byen Funchal frem bag Pynten, der havde skjult Bugten, op af hvis Skraaninger den breder sig.

Udfor denne Pynt begyndte Briggens Seil at klapre, og nogle faa Minuter efter var det blevet »dødstille«. Folkene stode klare, da man længe havde seet, at det var stille i Bugten, og et Øieblik efterat Commandoen havde gjenlydt, vare alle Seilene bjergede og Folkene ude paa Ræerne for at beslaae dem. Ogsaa det var besørget i en Haandevending, og da lød Commandoen: »Ned fra Veiret! Klar ved Bunkaarerne!« De store svære Aarer, der vare surrede udenom Rundholterne, bleve stukne ud igjennem firkantede Huller i Skibssiden, Mandskabet fordeelte sig til dem, og under en taktfast Opsang med improviserede, stundom meget saftige Vers fra en af »Klyvergasterne« — de mest forsorne blandt Mandskabet — blev Briggen roet saa langt ind i Bugten, at den kunde faae fat i den steile Landgrund med sit Anker. Saasnart dette med bragende Raslen fra de tresindstyve Favne Kjæde, der »rousede« ud, var gaaet i Bund, kom den Englænder, der var ansat som dansk Consul, ombord, hilste paa Chefen som paa en tidligere Bekjendt og gik med ham ned i Kahytten.

»Jeg har ventet Dem længe,« bemærkede Consulen, da han havde besvaret Chefens Forespørgsler om forskjellige Bekjendte; »Vinen er allerede paa Veien ud til Dem; jeg afsendte den, saasnart vi fik Dem isigte.«

»Det var jo herligt!« svarede Chefen; »paa denne Tid af Aaret veed man ikke, hvad Øieblik man tvinges til at gaae Seil, naar man ikke vil udsætte sig for at blive kastet paa Land.«

»Det er desværre Svagheden ved vor Rhed,« svarede Consulen, »og det seer ud, som der var Omslag i Veiret. Det skulde ikke undre mig, om vi inden Aften havde Dønningen, der varsler om, at Vinden vil blive paalands — og saa maa De jo afsted . . . . Skulde Veiret imod Forventning holde sig, da venter jeg Dem med Deres Officerer til en Ridetour imorgen. Forresten har jeg lovet at see, om jeg ikke strax kunde faae en af Deres Lieutenanter med iland. Min Læge, der havde hørt, at vi ventede en dansk Orlogsmand hertil, bad forleden om den Liste paa Officererne, som min Correspondent i Kjøbenhavn altid sender mig, og, saasnart De var isigte, fik jeg en indtrængende Anmodning fra ham om at gjøre mit Bedste for at faae en Lieutenant Verling med iland. Der er en af hans Patienter, som skal kjende Lieutenantens Familie og meget gjerne vilde see ham.«

»Lieutenant Verling? . . . Lad mig see! . . . Nei! han har ikke været her før — han kan altsaa ikke have udstaaende Fordringer hos en eller anden af Deres Skjønheder. Jo! saa maa De nok faae ham med — men, hvis Veiret vedbliver at være

tvivlsomt, gaae vi tilsøes, saasnart Vinen er overtaget og bortstuvet.«

Carlo kom saaledes iland med Consulen og havde Ordre til »uopholdelig« at give Møde, hvis Briggen skød et Skud samtidig med, at den heiste Signalet: »Alle Mand ombord!«. Den lette Færgebaad, som førte dem ind, stoppede lidt fra Land, hvor Brændingen overalt brød op ad den steile Bred under en sydende og raslende Larm af den skummende Sø og af Rullestenene, der følge dens lystige Dands. Med et øvet Øie fulgte de to Færgefolk Bølgeslaget og greb det rette Øieblik til med hurtige Tag at sætte Agterstævnen ind paa Land tæt foran Brændingen, der i det sidste Øieblik bruste ind under Baaden og førte den med sig I samme Nu sprang Folkene ud hver paa sin Side og trak Baaden op paa det Tørre, hjulpne af Kammerater, der i Land stode klare til at give en Haand med.

Ad smalle, steile Gader, brolagte med Rullesteen, som glindsede af de med Fedt indsmurte Kjælker paa Stedets Droschker — de lave af Solseil dækkede Slæder, der trækkes af Stude — førte Consulen Carlo op til et Huus, der tog sig ganske anseeligt ud blandt de smaa Bygninger med aabne Døre og Vinduer, med Smaaboder eller Værksteder, hvoraf især den nederste Deel af Byen Funchal for en stor Deel bestaaer. Her stode to Heste i Beredskab, og Consulens Huuslæge — en ældre Mand med et venligt og tænksomt Ansigt — kom nu ud til dem. Carlo blev ham forestillet, og med Ordene: »Vi Læger have altid travlt. Den

sorte Hest er til Dem. Underveis kan vi gjøre nærmere Bekjendtskab« — svingede han sig i Sadlen og nikkede tilfreds ved strax at see, at Carlo var vant til at ride.

Medens de fulgte de Gader, der førte tilhøire ud af Byen, sagde han: »De veed af min Ven, Consulen, at jeg har en Patient, som meget ønsker at see Dem. Nu maa jeg forberede Dem paa, at den Syge er meget alvorlig angreben og saavidt mulig maa skaanes for alle stærke Sindsbevægelser. Naar og hvor hun har staaet i Forhold til Deres Familie, har hun selv ønsket at minde Dem om og har derfor givet mig et Brev med til Dem ... Undskyld mig et Øieblik! jeg maa ind i det Huus, vi lige red forbi, for at aflevere en Recept« — og, idet han rakte Carlo Brevet, red han et Par Skridt tilbage, sprang af Hesten og gik ind i en zirlig Privatbolig.

Carlo, hvis Nysgjerrighed efterhaanden var bleven spændt til det Yderste, fæstede et forundret Blik paa Brevets Udskrift, der vakte ubestemte Erindringer, rev det op og læste med en Sindsbevægelse, hvorunder hver Nerve i hans Legeme sittrede:

»Barndomsveninden vil saa uendelig gjerne see Carlo, førend hun døer.

Clara.«

Da Lægen kom ud paa Gaden igjen, saae han Carlo sidde paa Hesten stiv som en Billedstøtte, med Brevet krampagtig sammenknuget i Haanden. Et Øieblik betragtede han ham og svingede sig

derpaa i Sadlen med et saadant Ryk i Tøilen, at hans Hest sprang støiende i Veiret, red rask frem forbi Carlo og henkastede uden at see paa ham: »Lad os nu komme afsted!«

Carlo var saa optagen af sine Tanker, at han slet ikke lagde Mærke til, at de red over en Bro, som strakte sig over et dybt Flodleie, der i Regntiden forvandler sig til en rivende Elv, og kort efter slog ind paa en landlig Vei med kalkede, men ofte forfaldne Havemure paa begge Sider. Over disse Mure hævede der sig snart høie Træer, hvis Grene rakte over til den modsatte Side, snart viste et lille landligt Hus sig med sin afbladede Viingaard, snart trængte Slyngplanter sig frem og dækkede Muurværkets Skrøbeligheder — og hele Tiden hørte man Vandets Klukken og Rislen fra de aabne Vandingscanaler, der udbredte Frodighed og Friskhed til alle Sider.

Uvilkaarlig blev Carlo paavirket af Alt, hvad der omgav ham, hævede af og til Øinene og brød endelig Tausheden med Spørgsmaalet: »Er det længe siden, at Deres Patient kom hertil?«

»Kun nogle Maaneder.«

»Og er der ikke Haab om, at hun kan frelses?«

»Hendes Onde har sin Rod i en Hjertefeil — Lægekunsten og Opholdet her formaaer overfor slige Onder kun at mildne, ikke at frelse.«

I Taushed red de et Stykke videre og standsede ved en Gitterport, der støttede sig til en landlig Staldbygning. Der blev ringet, en Arbeidsmand i hvide Beenklæder, Skjorteærmer og Straahat tog mod Hestene, og de gik igjennem en Piniealle

hen til et lille Landsted, der hyllede sig i et Net af Slyngplanter. . Tilvenstre saaes igjennem Lysningerne i Lunden, der dækkede det bakkede Terrain, Høiderne, som med Affald og Bugtninger droge sig op imod Bjergtoppene, medens tilhøire Havet lyste frem hinsides det frodige Dalstrøg.

En Gang førte igjennem Huset ud til en Veranda, hvoraf det var omgivet paa de to Sider, der ikke kunde sees fra Indgangen. Da de vare gaaede igjennem Gangen, bad Lægen Carlo vente og gik langs Verandaen rundt om Husets Hjørne. Carlo stod støttet til Søilen nærmest Døren og trods den Spænding, han var i, droges hans Øine af den Naturskjønhed, der lyste ham i Møde fra alle Sider. Over en brat Skrænt tilvenstre strømmede der et Væld af blomstrende Slyngplanter; foran Hækken i Baggrunden hvælvede en mægtig Magnolia sin mørkegrønne Krone med de store blanke Blade, medens Pebertræet tætved lig en Taarepiil hældede sine lange kniplede Grene med det lyse, fine Løv ned mod et Vandspring, hvis perlende Straaler brød frem mellem Calaer og Lilier. Imellem Buskenes mangefarvede Løv sendte Tusinder af Roser deres blomstrende Stængler, og hist, hvor Orangetræerne skyggede over et Hegn af blomstrende Jasminer, dannedes Baggrunden af det mægtige Atlanterhav, der nu speilglat bredte sig i Solen. Ingen Lyd hørtes uden Vandstraalernes rislende Fald og en eenlig Bies Summen, ikke et Vindpust rørte sig, og under det klare Solskjær tegnede hvert Træ og hver Busk sine dunkle Skygger paa det rødlige Jordsmon.

Den slumrende Prindsesse, den fortryllede Skov, Vidunderhaven i Eventyrenes Verden, Hjemveens Higen og Længsler, Drengeaarenes fængslende Drømme i Lysskjæret fra Golfen ved Vesuv — Alt samlede sig til et Hele, vinkede og hviskede fra den Plet, der bredte sig for hans Blik, og flettede sig i hans hvirvlende Tanke til en Krands for den Døende. Da stod Doctoren igjen for ham, pegede hen imod Huushjørnet og sagde ganske sagte: »Hun venter Dem.«

Fra Midten af den Side paa Huset, som Verandaen førte om til, sprang der en halvrund Udbygning frem; med sin høie Portal og de matslebne Ruder i de brede Vinduer dannede den en Mellemting mellem et Værelse og et Lysthuus.

Da Carlo naaede den blomsterklædte Indgang, studsede han. Var det muligt? var det virkelig en Dødssyg, som hans Øine faldt paa? Støttet til Ryggen af en Lænestol, med den høire Haand udstrakt imod ham, stod Clara, hyllet i en hvid Caschemirs Dragt, hvis rige Folder sammenholdtes om Livet af en broget Skjærf. Haaret, der havde været afklippet, faldt i frie, let bølgende Kruusninger og Krøller ned over Skuldrene og dannede en herlig Ramme om de fine Ansigtstræk, der laante Sundhedens Skjær af Kindens varme Rødme og Øinenes straalende Glands.

»Tak, fordi De kom!« sagde hun inderligt, idet han greb hendes Haand.

Tak, fordi De kaldte mig!« svarede han med et forgjæves Forsøg paa at heherske sin dybe Sinds-

bevægelse, og derefter stode de længe i hjertespændt Taushed og betragtede hinanden.

»Hvor velsignet, at jeg igjen fik Dem at see!« sagde hun endelig, lod sig glide ned i Lænestolen og tilføiede, idet hun heldede sig over imod ham og beholdt hans Haand i sin: »Sæt Dem her og fortæl saa, ligesom De gjorde i gamle Dage!«

Carlo svarede ikke, men vedblev at betragte hende med stigende Ængstelse. Rødmen var vegen fra hendes Kinder, Øinene, der med en betagende Inderlighed hang ved ham, tabte deres Glans, Træthedens Slør drog sig over dem, og nu saae han i den voxblege Hud, i de mørke Skygger under Øinene og i de indfaldne Tindinger de truende Mærker af den Sygdom, hvorom tillige det korte Aandedræt og de gjennemsigtige Hænder uden Skaansel bare Vidne.

Hun tog sig om Panden og sagde med et veemodigt Smiil: »Jeg var nærved at glemme mig selv; Fortiden drog mig .... Men det er jo ikke Dem, det er mig, der idag skal fortælle .... Ja! endelig skal jeg engang tale ud! .... Der er et Regnskab at opgjøre. Troer De, Carlo, at De vil kunne tilgive mig?«

»De har maaskee mere at tilgive end jeg, Clara,« svarede han.

»Jeg forstaaer, hvad De mener. Min Tante — hun, De ikke holdt af — har ofte skrevet mig til: jeg veed, hvor haardt De har dømt mig, og jeg veed ogsaa, hvad Deres Harme og Bitterhed har ført med sig. Jeg har inderlig sørget derover, og min eneste Trøst har været, at De vilde see mig i

et mildere Lys, naar De engang fik Alt at vide, og derfor har jeg nedskrevet, hvad jeg nu, Gud være lovet, kan fortælle Dem.

»Hvorfor sendte De da ikke Brevet, Clara?« afbrød Carlo med Smerte og Bebreidelse i Stemmen.

»Fordi jeg derved igjen havde kastet mig ind i Deres Liv; .... det turde jeg ikke. Men det var dog saa fattigt at skulle lukke sine Øine uden at have hørt et forsonende Ord. Saa fik jeg at vide, at De kom hertil: det var et kjærligt Forsyn, som førte Dem til mig, og jeg kæmpede ikke længere med mig selv — jeg følte jo desuden saa godt, at jeg ikke havde længe igjen. De er kommen, De har strax været venlig, forsonlig og mild — hør nu mit Skriftemaal og fordøm mig, hvis jeg fortjener det.«

Med en svag Stemme, hvis tilslørede Toner gav den en egen rørende Klang, oprullede hun nu et gribende Billede af de Barndomsaar, der vare henrundne, da Carlo lærte hende at kjende. Hun skildrede først med Kvindens Evne til i fine Træk at levendegjøre de Enkeltheder, der ofte gribe saa stærkt ind i vort Liv, Opholdet hos Forældrene, Faderens tiltagende Ligegyldighed, Kulde og Hensynsløshed overfor den mere og mere forskræmmede Moder. Derefter gik hun over til at fremstille Livet hos sin Cousine, hvis ægteskabelige Forhold vare et næsten fuldstændigt Sidestykke til hendes Moders. »Alle min Moders Sorger,« sagde hun, »havde vel opvakt hos mig en bestandig Angst og Barnehjertets uvilkaarlige Medlidenhed; men jeg var for lille til at tænke derover. Først da det Samme gjentog

sig med min Cousine, begyndte jeg at gruble over al den Elendighed, jeg daglig var Vidne til. Min Moder havde kun i Graad og Kjærtegn udøst sine Sorger for mig; men hendes yngre Lidelsesfælle, hvis Mand jeg ikke ved noget Baand var knyttet til, gjorde mig lidt efter lidt til sin Fortrolige, og med Barnets Stolthed over den Tillid, hun viste mig, var jeg altid rede til at høre paa hende og kjærtegne hende, naar hun trængte til Trøst.« .... »Da jeg kom hjem til Næsholm for at være min Broders Legekammerat, var mit Sind mørkt og forskræmmet, og jeg havde overfor alle Mandfolk en Mistro og Angst, der grændsede til Afsky, medens jeg følte en smertefuld Medlidenhed med Kvinden, hvis Lod det syntes at være at kastes hen som en vissen Blomst, saasnart hendes Ungdom og Friskhed begyndte at falme.«

»Stakkels Clara!« udbrød Carlo med dyb Medfølelse.

»Ja, Carlo! da jeg kom til Næsholm, var jeg en Stakkel, — men saa kom De og med Dem den deilige friske Luftning fra det Kald, De elsker, de sydlandske Minders henrivende Lysning og Varme, ... og De var jo næsten et Barn, ... ikke nogen Mand, ... der var altsaa Intet at frygte. Det var en velsignet Opvaagnen til Liv, til Lys og til Lykke!«

Han trykkede hendes Haand til sine skjælvende Læber. Ak! den var saa spæd, saa gjennemsigtig og kold.

»Men De voxede, Carlo — voxede altfor hurtigt .... og« — tilføiede hun med svigtende Stemme

og en glimtende Gløden i de blege Kinder — »mine Følelser voxede med Dem.«

Med et svagt, undertrykt Udbrud heldede han sig over hende, slyngede varsomt og blødt som den, der i sin Barndom har pleiet en syg Moder, Armene om hendes Liv og hviskede: »Clara! De har elsket mig!«

»Saa inderligt!« svarede hun og lagde med et lyksaligt Smiil sit Hoved paa hans Skulder.

»Nu maa Døden gjerne komme!« sagde hun lidt efter .... »Dog nei! ikke altfor hurtigt: der er saa meget, jeg endnu skal have sagt .... Husker De Tantes store, kloge Øine? de saae Alt, opdagede Alt, før man vidste det, og de fulgte mig som min Samvittighed. Hun vogtede paa mig, forklarede mig hvert Ord og hvert Blik hos os begge, holdt saa Barndomserindringerne frem for mig og sagde: »Naar han er i sin bedste Kraft, er Du affalmet og bleget, og saa kan Du jo synge den samme Vise, som Du saa tidt har hørt af de Andre.««

»Og det lod De Dem skræmme af!«

»Ikke saa meget for min egen Skyld som for Deres. Jeg havde ingen Tro til, at jeg skulde leve længe: mit Hjerte har altid været saa underligt. Tanken om at see Dem i al Deres Ungdom og Kraft lænkebunden til en sygelig Stakkel var det, der mest skræmmede mig, og jeg lovede mig selv, at det aldrig skulde skee.«

»Er det muligt at holde et saadant Løfte, naar man elsker?« udbrød Carlo.

»Jeg troede, at Alt var muligt for en elskende Kvinde — men jeg tog feil.«

»Hvad siger De?«

»Havde De grebet mig i Deres Arme, dengang jeg i Lysthuset paa Høien bød Dem at gaae bort, da havde De seet mig som nu. Men jeg er Herren taknemmelig for, at det ikke skeete. .... Forstaaer De nu, hvorfor jeg giftede mig, Carlo?« spurgte hun efter at have siddet lidt med lukkede Øine.

Ved Spørgsmaalet veg Carlos's Arme ligesom ængstede bort fra hendes Liv.

»Nei, slip mig ikke!« hviskede hun, »nu trænger jeg netop til Trøst: det var det Haardeste af Alt! Jeg var svækket af min Sygdom, ængstet af, hvad jeg hørte om Dem, og paa Nippet til at skrive Dem til. Hvis jeg gjorde det, saa fornegtede jeg mig selv og svigtede mine Pligter imod Dem. Da bad en Mand mig om at være hans Veninde og Sygepleierske: jeg saae deri en Frelse; men Sjælen vaandede sig, Offret var over min Evne, og, da vi kom ud af Kirken, fik jeg Blodstyrtning og var derefter længe syg; men efterhaanden, som jeg kom mig, gik det op for mig, hvor ukjendt med Verden, hvor blind for de virkelige Livsforhold jeg havde været. Det kom til et Brud imellem ham og mig; men, da han Intet frygtede mere end Folkesnak, fulgte han mig med den største Opmærksomhed til Skibet, der førte mig hertil og adskilte os for bestandig.«

»Min Clara!« udbrød Carlo og trykkede et ømt Kys paa hendes blege Mund.

»Du kjærlige, varme Sjæl!« svarede hun sagte med et bævende Smiil og strøg sin matte Haand igjennem hans Lokker. »Din Clara er kun en Skygge og en Drøm; men Du har bragt et heelt

Livs Lys og Lykke til Drømmen, inden den flagrer op i den deilige Himmel.«

Med Armene svagt vundne om hans Hals og Hovedet hvilende paa hans Bryst sad hun ubevægelig med lukkede Øine; men hendes korte Aandedræt og et rødmende Skjær, der af og til drog hen over de blege Kinder, viste, at hun opmærksomt fulgte de Billeder, han stille og venligt drog frem fra Fortiden. Hvergang han standsede, hviskede hun bønligt: »Bliv ved!« Men altsom han talte, og hans kjærlige Blik dvælede ved de Træk, der i saa mange Aar havde svævet om hans Tanke, blev han stærkere og stærkere greben af den Følelse, at hun stod paa Tærskelen til det evige Liv.

En Stund var forløben. Da foer han med eet sammen ved et Drøn, der gjenlød histnede fra Bugten. Hun hævede sit Hoved ved hans Bevægelse og spurgte med de dunkle Øine i drømmende Ømhed fæstede paa ham: »Hvad ængster Dig, mit Eie?«

»Vi maa skilles ... Der er Signal fra Briggen, den kalder paa mig: vi skal afsted,« svarede han nølende og varsomt.

Hun rettede sig med pludselig Styrke, Blodet steg hende til Kinderne, Øinene straalede med feberagtig Glans — et Øieblik betragtede hun ham, som vilde hun drikke hans Billede ind i sin Sjæl, kastede sig med svigtende Kræfter i hans Arme og sukkede: »Gud velsigne Dig for Alt, hvad Du gav mig, for al den Fred, Du har bragt i mit Sind!«

Med et sidste Kys paa hendes Øine og Mund

lod han hende synke ned i Lænestolen og ilede bort. —

Et Øieblik efter kom Lægen, der havde opholdt sig i Nærheden, ind til hende og fandt hende afmægtig i Armene paa Tjenestepigen. Da hun var kommen til sig selv igjen, fik han hende bragt i Seng, men maatte derefter give hende Lov til at føie et Par Ord til et Brev, som han forseglede for hende. Da det var gjort, sagde hun: »De kommer vist til at blive hos mig, Doctor; jeg har de Fornemmelser, hvormed Blodstyrtningen før har meldt sig. Brevet betroer jeg Dem.« Hun lagde dermed Hovedet paa Puden, mumlede: »Jeg er saa træt! Hvor jeg skal sove deiligt!« og slumrede ind med et lykkeligt Smiil.

Nogle Timer efter greb Anfaldet hende midt i hendes Søvn, og det standsede ikke, før Livet var udtømt, før Sjælen bredte Vingerne til den evige Flugt.

XXIV.

I Kjøbenhavn gik Vinteren sin sædvanlige jævne Gang. Blandt de Ældre og for en stor Deel ogsaa blandt den akademiske Ungdom var der vel en bestemt Følelse af, at alvorlige Tider nærmede sig; men »Folk i Almindelighed« tog hverken Varsel af det Ene eller det Andet: de lode sig ligesaa lidt forstyrre i deres rolige, sørensenske Tilfredshed af den gjærende Frihedsbevægelse, der paa saa mange

Maader kom til Yttring, som af de meget aabenlyse oprørske Tendentser i Hertugdømmerne. Tivoli og Alleenberg, Jernbanetoure til Roeskilde og Forestillinger i Casino vare langt interessantere Ting at beskjæftige sine Tanker med end »det evige Vrøvl i Bladene«.

Hvad Marinen angaaer, da stod den endnu fjernere fra Alt, hvad der gjærede i og udenom os, end det store Publicum. Marinen var, hvad den fremdeles for en stor Deel er baade hos os og i de fleste andre Lande, ifølge hele sin Udvikling først og fremmest conservativ og loyal. Kongen var og vedblev under alle Forhold at være dens øverste Befalingsmand, og Enhver, der ikke satte Hensynet til Kongen og Kongemagten over alt Andet, havde Ondt ved at vinde Tiltro hos Søetaten, hvis bedste Minder knyttede sig til Kongenavn og Kongefærd. Følelsen for Christian VIII led ikke noget synderligt Skaar ved Andres Misfornøielse med hans Optræden overfor Slesvigholstenerne: det var hans, ikke Marinens Sag at styre Statsskibet, og, hvad Søetaten angaaer, da havde han baade ved »Galatheas«'s mindeværdige Togt, ved Udsendelsen af en Escadre til Marokko og ved andre længere Toure viist, hvilken Vægt han tillagde den. Hvad han forøvrigt gjorde, vedkom ikke Søetaten. Forlangte han, at man skulde slaaes — ligegyldig med hvem — saa var man klar: Nyboders faste Stok skulde nok følge sine Officerer!

Forøvrigt taltes der ikke om Sligt. Hvorfor skulde man tale derom? det var jo en given Sag. En og Anden kunde vel have afvigende personlige

Anskuelse; men de kom yderst sjeldent tilorde, og der hørte et mere end almindeligt Mod til at lade dem komme frem i Pressen. Den, der gjorde det, udsatte sig stærkt for at blive betragtet som en Frafalden af sine Kammerater.

Vinteren gik altsaa sin sædvanlige Gang med Baller og anden Munterhed: Ungdommen morede sig. Men der var dog en lille Skygge over Munterheden, hvad Lyng og Gram angik.

Lyng var ikke nær saa tro mod Søstre og Cousiner som tidligere: han havde paafaldende ofte Ærende ude ad Søen til, og alle de, han svigtede, paastode, at han var skudt op over begge Øren. Nogen oplivende Virkning havde det just ikke paa ham: Gram betroede ham, at han var bleven til et Hængehoved, og det skjøndt Gram selv just ikke var den, der skulde lade en Anden høre ilde for uvante Stemninger. De Sommerfuglevinger, Russerinden i Neapel havde givet Vækst, gik efterhaanden reent istykker overfor den beherskede, noget satiriske Ro, hvormed Laura behandlede ham, hvergang han begyndte at falde hen til sin voldsomme og erobringssyge Elskværdighed, og, da han nu oftere end nogensinde tidligere var ene Hane i Kurven i det Lyngske Huus, var det ikke saa ganske sjeldent, at han efter sine Besøg havde ubehagelige Ting at fortælle sit Ansigt i Speilet.

»Du er jo forelsket, Dit Fæ!« sagde han saaledes en Morgen til bemeldte Ansigt, da han i flere Minuter havde staaet foran Speilet med Haarbørsten i den nedhængende Haand; »idiotisk forelsket .... ikke et Øie bedre end Lyng, det Flødeskjæg!« —

»Men en Flødeskjæg er jeg minsæl ikke!« mumlede han videre og bekræftede det ved veltilfreds at stryge den stive Børste igjennem sine tætte Bakkenbarter. »Til at sukke i Maaneskin skal hun ikke faae mig! Paa næste Bal vil jeg have Redelighed paa Tingen. Naar hun dandser med mig, har hun ikke saa let ved at knibe ud fra mig som ellers.«

Det næste Bal kom ikke dengang. Da han op ad Dagen kom ud paa Gaden, saae han paa Alt, at der var indtruffet noget Usædvanligt: Christian VIII var død!

Da Februarrevolutionen havde sendt sine varslende Funker ud over Verden, forsvandt endelig den sorgløse Tryghedsfølelse, hvortil man herhjemme med en næsten barnlig Godtroenhed havde hengivet sig i vide Kredse; men den afløstes som bekjendt ikke af Frygt eller Modløshed: vi vaagnede som af en lang og styrkende Søvn og hilste de Prøvelser, vi gik imøde, med en fast og freidig Tro paa et lykkeligt Udfald.

Skjøndt Marinen ikke kunde komme til at tage nogen afgjørende Deel i selve Kampen mod Oprørerne, vidste man godt, at den vilde faae fuldt op at gjøre deels directe ved at støtte Hæren og forurolige Fjenden, deels indirecte ved at transportere Tropper, Syge, Saarede og Materiel, ved at lægge Baand paa Modstanderens Handel og ved at afskære ham al Færdsel paa Havet. Der var derfor

Liv og Virksomhed paa Holmene baade Dag og Nat fra det Øieblik, man vidste, at nu gjaldt det. De faa Orlogsdampere, vi havde, vare klare i en Haandevending, private Dampere bleve leiede og saavidt muligt armerede, og, som en Sommerfugl kaster sin Puppe, rystede Seilskibene Dvaledragten af sig og bredte deres Vinger for at flyve over til Krigsskuepladsen. Kun et Par Dage efterat Deputationen fra Oprørerne havde faaet sit afvisende Svar, stak saaledes en Brig og en Corvet i Søen, og de begyndte deres Virksomhed ved at løbe ind i Alssund, hvor de afbrød Forbindelsen imellem Slesvigs Kyst og den dansksindede Ø, der var bestemt til at spille en saa vigtig Rolle i Krigen.

Haand i Haand med Dampskibenes og de lettere Seilskibes Udrustning gik Klargjøringen af de kjære gamle Kanonbaade, som havde hvilet paa deres Laurbær fra Krigen i Aarhundredets Begyndelse. Det var let at see paa deres Bemanding, at man var sikker paa ikke at skulle møde nogen Fjende i Søen. Besætningen bestod af omtrent 60 Mand, hvoraf knap en halv Snees vare Befarne og Resten Sø- eller Usøvante. Alle havde de kun gjennemgaaet en Smule Exerceerskole paa saare faa Dage, og Størstedelen af dem havde aldrig, før de indkaldtes, seet en Skibskanon, endsige en ifølge Datidens Begreber saa vældig »Dundrebasse« som den 60 ℔ige Bombekanon, Baadene førte i Forstævnen. Selv den 24 ℔ige dreiende Kanon, som de førte agter, var et ret anseeligt Vaaben. Denne Besætning førtes af en Officeer og en Underofficeer; men hverken den Ene eller den Anden havde stor

Erfaring i Orlogstjenesten. Underofficeren var i Reglen halvbefaren Constabel fra Corpset, der gjordes til Sætunderofficeer, og til at commandere de 63 Mand paa hver enkelt af Baadene benyttede man deels yngre faste Officerer, deels Maanedslieutenanter og Cadetter.

Først da Tydskland greb med ind i Krigen, og dermed Blocaden af de tydske Kyster efterhaanden indtraadte, tog man for Alvor fat paa Udrustningen af ogsaa de større Orlogsmænd, og nu antog Skibenes Besætninger den Charakteer, de skulde beholde under hele Krigen. Det var forbi med de fredelige Dages gyldne Overflod af »faste Folk« i alle Grader: saa godt som alle de befarne Matroser og Constabler bleve anbragte ombord i Skibene som Underofficerer, og, da man dog ikke derved fik det Antal Underofficerer, der udkrævedes for at skabe velorganiserede Skibe, gjorde man Skippere og Styrmænd fra Koffardifarten til Qvarteermestere. Mange af disse improviserede Underofficerer kunde være meget dygtige og solide Folk paa de Jagter og Slupper, de havde faret med; men at lede Arbeider, som skulde udføres af et stort Antal Mennesker, at tumle Gods saa svært, at der hørte Manges forenede Dygtighed og Kræfter til at magte det, og samtidig at gjøre baade det Ene og det Andet »i en flyvende Fart« laae saa fjernt fra deres Vane og Opfattelse, at de i Begyndelsen af Togterne vare fuldstændig »vilde paa Karreten«. Og man maa ikke troe, at Indvielsen i Orlogslivet lettedes dem ved, at de havde at gjøre med Besætninger, der nu saa godt som udelukkende bestode af indrullerede Folk. En stor

Deel af disse hørte til den prægtige, støtte Slægt, som til alle Tider har hævdet vort Sømandsry overalt, hvor det danske Flag har viist sig; det var seige, trofaste og dygtige Folk, der fra Drengeaarene af havde tumlet sig paa alle Have, snart med større, snart med mindre Seilere; Enkelte af dem havde faret under fremmed Orlogsflag, Andre under vort eget og vare derved blevne fortrolige med Orlogslivets Fordringer. I alt egentligt Matrosarbeide, i det rette Blik paa, hvorledes der skulde tages fat paa Tingene i et større Skib, stode de derfor langt over de brave Jagtskippere, som derved ogsaa bragtes i en gyselig Vaande. Folkene »gjorde Griin« med dem, og Officererne kunde ikke altid undgaae at briste i Latter over deres Ubehjælpsomhed og de Puds, der blev spillet dem.

Men Disciplinen? vil man spørge. Ja! den kunde taale det: der gives ikke paa Jorden nogen søfarende Befolkning, som er saa god at komme tilrette med som den danske — tvivler man derom, behøver man blot at see tilbage til hine Aar, hvor Cadetter, der næsten være Børn i Alder, og hvor Maanedslieutenanter, der ofte vare ligesaa fremmede for Orlogslivet som Folkene, traadte i de faste Officerers Sted og betroedes Hverv fuldt saa ansvarsfulde som de, der i Fredstid anbetroes gamle erfarne Lieutenanter. Men trods Folkenes Villighed var Tjenesten i Begyndelsen overmaade skrap: de faa faste Officerer paa Skibene og ved Kanonbaadsdivisionerne skulde ikke blot som ellers indordne de fremmede Elementer i det tilsyneladende saa simple, men i Virkeligheden meget sammensatte

Maskineri, en Orlogsbesætning; men de skulde tillige oplære, uddanne og forme alle de forskjellige Led i denne, og det ved Hjælp af meget faa og ofte aldeles uerfarne Underofficerer. Men der var et saa prægtigt Humeur, en saa glimrende Stemning over Alle, at Vanskelighederne med Lethed bleve overvundne. Efterhaanden som Tiden led, kom der desuden flere og flere dygtige befarne Folk hjem fra Udlandet for at give en Haand med, og blandt disse fandt man udmærket Stof til at bøde paa den største Svaghed: Mangelen paa orlogsvante Underofficerer.

XXV.

En Dag under den travle Virksomhed, hvoraf hele Landet sydede, da Terningerne vare kastede, sad Fru Hinton alene med Nanny i den til Vinter-Dagligstue forvandlede Havestue ude i Villaen ved Søen. Datteren pillede Charpi, medens Moderen med sine sædvanlige langsomme Bevægelser syslede med et Broderi Begge taug. Af og til kastede Datteren et kort Sideblik hen paa Moderen, som om hun havde en Følelse af, at der forestod en mindre behagelig Samtale. Hun havde ikke sluttet feil: Moderen klippede en Garnende over, vendte og dreiede lidt paa Broderiet og sagde saa med et slæbende og tørt Udtryk i Stemmen:

»Er det ikke paa Tide, Nanny, at vi faae en Ende paa det?«.

»Paa hvad, Moder?« spurgte Nanny med et saa pludseligt Kornmod over sine Kinder, at det var tydeligt, hun godt vidste, hvad Moderen meente.

»Du lader, som Du ikke forstod mig. Du veed dog meget godt, hvad jeg sigter til, og hvad det er, jeg ønsker.«

»Jeg føier Dig i Alt saa godt, jeg kan, Moder,« svarede Nanny sagte; »men Du har et saa skrækkeligt Hastværk .... Giv mig dog Tid: det er saa ængsteligt at binde sig.«

»Ja! naar man bestandig vil phantasere og romantisere .... Glemmer Du, hvor ene jeg i Grunden staaer? Glemmer Du, at vor Fremtid sletikke er saa straalende, siden denne Proclamation forrige Sommer gav Slavebørnene fri og tilmed lovede en fuldstændig Emancipation om tolv Aar?«

»Det vidste vi jo, førend vi lærte Lieutenant Lyng at kjende.«

»Ja! men vi vidste ikke, hvad min Forretningsmand senere har skrevet. Vi vidste ikke, at han og de Faa, der lukke Øinene op derovre, ere bange for, at Negerne skal blive reent uregjerlige, og at det derfor var klogest at modtage det Bud, der var gjort paa Plantagen. Og Du vil da ikke negte, at det er, takket være Lieutenant Lyng, at jeg har faaet fri Raadighed over den.«

»Lieutenant Lyng har dog kun besørget et Brev til Dig; han vidste ikke, hvad det indeholdt, og enhver anden af Skibets Officerer kunde vel ligesaa godt have gjort det.«

»Det er rigtig smukt af Dig at glemme, at det er ham, jeg skylder den Nattero, jeg har faaet, og den Smule Helbred, jeg har gjenvundet. Men saadan er jo Ungdommen, hvad den ikke vil see, kan man ikke faae den til at lukke Øinene op for!«

Da Nanny Intet svarede, fortsatte Moderen lidt efter: »Og glemmer Du saa ogsaa, at jeg har solgt Plantagen, at den skal gaae over til den nye Eier om et Par Maaneder, og at jeg har forbeholdt mig, hvad der i Vaaningshuset findes af Sager, der have Familieværd for os?«

»Nei! det er jo derfor vi skal reise til Vestindien,« svarede Nanny med samme Ro som før.

»Og det siger Du, som om det var den ligegyldigste Ting i Verden! Kommer jeg til Ulykke paa Reisen — og jeg har en Forudfølelse af, at der som altid vil tilstøde mig Noget — saa staaer Du ganske alene.«

»Jeg har saa ofte taget mig af Alt her i Huset, at jeg er mindre bange for at staae ene i Verden end for at binde mig til .... til ....«

»Ja! til Lyng! til det elskværdigste og mest belevne unge Menneske, Du nogensinde har seet. Nei! det er Dig ikke nok: Du maa have en Romanhelt, en Theaterfigur, der viser sig i straalende Belysning som han, den Fyr ved Branden.«

»Herregud! Moder, ham har Du jo faaet begravet, hvorfor vil Du kalde ham tillive igjen?« sagde Nanny med et usikkert Smiil.

»Fordi jeg er saa vis paa, at Du vedbliver at phantasere over den Erindring, om jeg saa viser Dig ti Breve, hvoraf Du kan see, at Dit Ideal

endelig er fundet og hverken er meer eller mindre end en forfløien. letsindig Krabat, der forlover sig i de fleste Havne, han kommer til.«

»Ja! det stod der jo i Brevet fra Hamborg.«

»Hvad mener Du? Troer Du, det er Opspind?« foer Moderen op.

»Hvorfor skulde jeg troe det? og hvad gjør det fra eller til, om jeg troer det? Det er det Billede, jeg saae, der har fængslet mig: det kan gjøre mig ondt, om det ikke svarer til Virkeligheden; men det er ogsaa det Hele.«

»Nei, det er ikke! Forstaaer Du da ikke, at det Billede jager Dig bort fra Alt, som Du ikke kan faae til at passe ind i det?«

Hun saa om paa Moderen med et alvorligt, talende Blik og sagde: »Skal man da endelig holde inderligt af et Menneske, blot fordi han synes om En og forresten lader til at have endeel elskværdige Sider?«

»Man skal ikke, men man kan holde af ham, naar man blot vil, og det bør en god Datter ville.«

»Jeg veed ikke, hvad Kjærlighed er, Moder; men jeg tænker mig, at den maa ligne en Fugl, der jublende svinger sig i Sollys og Varme, men som Ingen kan tvinge til at flyve ved at binde dens Vinger.«

Moderen gjorde et utaalmodigt Kast med Hovedet og udbrød: »Ja! den Snak kjender jeg; men nu veed Du min Mening. Hvis Du er en god Datter, lader Du Dine Barnegriller fare og gjør, hvad Din Moder veed, er til Dit eget Bedste .... Lyng kommer i Formiddag. Giver Du ham et

Afslag, saa veed jeg, hvad Vægt Du lægger paa Din Moders Sjælefred og Sundhed.«

»Moder!« udbrød Datteren med blege Kinder og sittrende Læber, og med et forskræmmet Blik fulgte hun Moderen, der med strittende Gang forlod Stuen. Længe derpaa sad hun og stirrede hen for sig, reiste sig saa og gik hen og lagde sin Pande op til den kolde Rude. Hun vendte sig ængstelig om, da Døren noget efter blev aabnet, og svarede et næppe hørligt »Værsaagod«, da Pigen meldte Lieutenant Lyng.

Vor indsmigrende Lieutenant kom mod Sædvane ind i Stuen med et meget høitideligt Ansigt, bukkede med mindre udsøgt Ziirlighed og med mere Værdighed end ellers og sagde med en lidt uklar Stemme: »Jeg kommer for at sige Farvel. Den Kanonbaadsdivision, jeg er udcommanderet med, skal afsted imorgen tidlig.«

Det virkede ligeud befriende paa hende, at han ikke strax kom ind paa det Skrækkelige, der forestod; hun gik venligt hen imod ham, rakte ham Haanden, bød ham tage Plads og sagde med febrilsk Hurtighed: »Hvor De maa være glad ved lige strax at komme med! Enhver, der føler for sit Land, maa jo ligefrem hige efter at komme derover. Jeg er sletikke meget modig af mig, og jeg har aldrig ønsket, at jeg var et Mandfolk; men nu misunder jeg dog Mændene: vi kan kun ønske og haabe — de kan baade ville og handle!«

Dette pludselige Udbrud kom Lyng uventet: Nanny kunde være meget livlig, naar der blev spøgt; men, talte hun om alvorlige Emner, da forvandledes

det Lette og Spillende i hendes Lader og Væsen til en søgende, ligesom lyttende Tænksomhed, der gav hendes Øine et mørkere Skjær, hvori der var en Blødhed, som viste, at Hjertet fulgte Tanken paa dens Vandring.

Lyng sad med nedsænket, tvivlraadigt Blik, med usikkre Trækninger om Munden og dreiede paa sin Hue, medens hun Slag i Slag gjorde ham en lang Række Spørgsmaal om Kanonbaadene og den Virksomhed, Søetaten ventede sig. Han besvarede hende fraværende og kort og brød saa endelig de fremvældende Spørgsmaal midt over med det Udbrud: »Ja! Frøken, hvis De var en Mand, saa behøvede der ikke længer at være Tale om denne Afsked, saa kunde vi jo følges ad ... Vilde De ikke nok være min Krigskammerat?«

»Det kom an paa ....« svarede hun hurtigt og standsede, som om hun ledte efter et Udtryk.

»Hvad kom det an paa? Synes De ikke, at vi have havt det godt sammen i den Tid, jeg har havt den Ære at kjende Dem?«

»Jo ... men De har ikke været min Kammerat, og idetmindste om een af Deres Kammerater har De ikke talt paa en saadan Maade, at jeg just kan sige, at jeg følte mig stærkt fristet til blindt at stole paa Dem i den Egenskab.«

»Det er naturligviis Verling, De hentyder til,« svarede Lyng fortrædeligt. »Vil De da ikke indrømme mig, at der er noget Eggende og Oprirrende i bestandig at høre Dem tage et Menneske, De sletikke kjender, i Forsvar overfor mig, som De dog efterhaanden maa have lært at kjende?«

»Det er maaskee en Feil hos mig; men jeg kan ikke lide, at man forud søger at stemme mig uvillig imod Folk, som jeg ikke har havt Leilighed til selv at bedømme, og jeg kan allermindst lide, at det er en Ven eller Kammerat, som gjør det. Det vækker en Slags Modstand eller Trods hos mig.«

»Vel især, naar det er et saa bedaarende Menneske som den seiervante Verling,« henkastede Lyng med et vragende Smiil.

»Sig mig, Lieutenant Lyng, hvad har han egentlig gjort Dem? Det har jeg saa ofte havt Lyst til at spørge Dem ligeud om.«

»Han? ... han ...,« svarede Lyng forlegent, næsten gnavent, »han har igrunden Ingenting gjort mig; men der er Noget ved ham, der hvert Øieblik ærgrer mig; han er ligesom en dresseret Hest, der kaster de glødende Øine om sig, pruster og stamper, men dog til Punct og Prikke gaaer Skoleridtet igjennem.«

»Men Hesten har en Rytter, der tvinger og leder den — hvem er hans Rytter?« spurgte Nanny livligt.

»Hans Rytter? ... Ja, ... det ... det maa han vel selv være. Det er jo netop det Ærgerlige, at han kan sætte i vildt Løb, saa Ingen kan følge ham, og saa med eet stoppe op, naar han synes, det kan være nok, medens vi Andre tumle videre.«

»Bebreider De ham det? Mig synes, at det kun tyder paa, at han har Selvbeherskelse eller Charakteerstyrke.«

»Hvad det saa er, saa bliver man kjed af det i Længden, man mærker godt, at han føler sig ophøiet over at give selv sine bedste Venner Nøglen til sine Luner. Han er sletikke længere den elskværdige Fyr, han var som Cadet.« Lyng søgte nu at bevise dette ved at fortælle Et og Andet om deres Samliv og tilføiede saa: »Forresten er det jo meget fiffigt; han vil gjøre sig interessant, og det lykkes ham jo fuldstændig især overfor dem, som kun see ham en enkelt Gang.«

»Sigter De til mig, saa tager De virkelig feil. Er der Nogen, der har gjort ham interessant i mine Øine, saa er det sandelig ikke ham selv, men derimod hans trofaste Ven Lieutenant Lyng.«

Ved dette uventede Hip sprang Lyng op, gik et Par Gange frem og tilbage, standsede henne ved Vinduet og sagde derfra: »Seer De da ikke, Frøken, at jeg ikke er mig selv idag?« Hun begyndte igjen at være urolig — »De veed ikke, hvor ondt De har gjort mig ved at sige, at De ikke var paa det Rene med, om De vilde være min Kammerat.«

»Hvor skulde jeg kunne være paa det Rene med det?« afbrød hun ham hurtigt. »Mændenes indbyrdes Venskabsforhold er Noget, jeg slet ikke kjender til — jeg gjør mig kun mine, hvad Moder kalder romantiske, Tanker derom, og hun har vel Ret; mine Tanker svare vist næppe til Virkeligheden.«

»Men Venskabsforholdet imellem Mand og Kvinde?«

»Imellem Mand og Kvinde?« sagde hun for-

undret og reiste sig langsomt op; det troer jeg, jeg aldrig har tænkt over.«

»Kjærlighedsforholdet da,« udbrød han og gik hen mod hende.

Hun veg et Skridt tilbage og sagde ængstet: »Det kjender jeg ikke det Mindste til og bryder mig ikke om at kjende det.«

»Men, hvis nu en Mand sagde til Dem, at han elskede Dem høiere end Alt paa Jorden, at al hans Glæde og Lykke i Fremtiden ene og alene afhang af Dem, og at et eneste Ord af Deres Mund vilde afgjøre, om han skulde føle sig stolt som den Seirende eller ydmyget som den Overvundne — hvad vilde De saa sige?«

»Hvad kunde jeg sige Andet, end at jeg ikke forstod ham?«

»Saa er det, fordi De ikke vil forstaae ham,« udbrød Lyng indtrængende.

»Fordi jeg ikke vil? .... Aa nei! Var det Villien, det gjaldt, saa vilde den næppe mangle; men det er Evnen, jeg savner. Jeg forstaaer virkelig ikke de Følelser, De taler om, kjender dem ikke og ønsker ikke at kjende dem.«

»De kjender ikke Dem selv, Frøken! De veed ikke, hvad der slumrer i Dem, og De veed ikke, at det kan vækkes til Live ved den Varme, De selv har fremkaldt. Lad mig være den Udkaarede, der viser Dem Veien til det fortryllede Land!« sagde Lyng med stigende Varme, idet han gik hen til hende og greb hendes Haand. »Lad mig være den Lyksalige, der vækker Deres unge Sjæl til Kjærlighedens Liv!« tilføiede han med Begeistring,

drog hende til sig, slog Armen om hende og vilde til at kysse hende, da hun et Øieblik blev ligesom forstenet. Men, idet hans Mund heldede sig ned imod hendes, foer hun lynsnart tilbage, og med et af Harme funklende Blik stammede hun: »Nei! det er for galt! Det er oprørende ... De er afskyelig ... Jeg hader Dem!« vendte sig bort med Tørklædet for Ansigtet og gik hulkende ud af Værelset.

»Men Frøken! »hvor kan De dog?...« fremstødte Lyng med et næsten fjollet Smiil, og, da hun var forsvunden igjennem Døren, mumlede han: »Er det nu ogsaa Noget at tage saadan paa Vei for? ... Havde jeg endda kysset hende — og selv i saa Fald. Nei! der stikker Noget under: hun har forseet sig paa det Bæst, Verling — det er jo tydeligt .... Forresten skulde jeg have givet lidt mere Tid. Naa! af Skade bliver man klog. — Det er forresten bandsat kjedeligt, for hun er den sødeste Glut, jeg nogensinde har kjendt!« og slukøret luskede Hr. Lyng hjemefter, sløv for alt det Liv, der rørte sig om ham, for de tusende Udbrud og Bemærkninger, som gjenlød fra alle de Soldater, der opfyldte Gaderne og kun levede i den Tanke, at nu skulde de med.

En halv Snes Dage senere var der en sydende Travlhed ved Alssund. Den Escadre, der skulde støtte Hærens Bevægelser, var i fuld Virksomhed med at føre Tropper over til Holnæs i Flensborg Fjord for derved at tvinge Oprørerne til at sprede

deres Kræfter. Fra Nord og fra Øst rykkede vor med beundringsværdig Hurtighed samlede Hærstyrke frem mod Bau; den tappre Landsoldat fik sin Ilddaab, og Kanonbaadenes svære Kanoner spillede Bas i den muntre Dands, som paafulgte.

Den, der i disse Dage havde seet Lyng, svedende og bandende »drive paa« sine uøvede Folk, vilde have havt ondt ved at troe, at det var den samme smægtende Fyr, der saa kort i Forveien havde taget Afsked med sine »kjæreste Forhaabninger.« Men det var hellerikke godt muligt ikke at blive reven med af den freidige, opflammende Aand, som besjælede hver den, der drog ud til Kampen for vor Ret.

Atter stod de Danske ved Thyras gamle Vold, — men der fik man kun en stakket Frist. Tydskland tog sig af Oprørernes vaklende Sag, Preusserne og Hannoveranerne rykkede frem imod os, og nu begyndte først den haarde og seige Kamp, der snart førte til, at man rundt om i Verden kaldte os »det tappre lille Folk.«

Medens vor Hær kæmpende trak sig tilbage til Als, Nørrejylland og Fyen, fulgtes den trolig af Kanonbaadene, som krøb ind i hver Vig og hver Fjord for at gribe enhver Leilighed, der frembød sig til at sende Fjenden, naar han mindst ventede det, en høist ubeleilig Hilsen fra Søen, der medførte, at Tydskerne hurtigst muligt søgte Dækning ved at skifte Stilling — vare de forhindrede heri af Terrainforholdene og vore Jensers Paatrængenhed, kjørte de frem med en Deling Artilleri, og der udspandt sig da en varm Fegtning med Kanonbaa-

dene, hvoraf Enkelte ved slige Leiligheder fik deres første, ret grundige Lection i Kanonexercits. Kanonbaadene hævdede saaledes paa en ny Maade deres gamle Ry, og det varede ikke længe, før Tydskerne døbte Dampskibet »Hekla«, der hyppigst trak afsted med en Deling Kanonbaade og bragte dem hen, hvor de kunde gjøre mest Gavn: »den sorte Djævel med sine Unger.«

Saalænge Tydskerne holdt Jylland besat, var der en lang Kyststrækning at holde Øie med: snart færdedes Søstyrken mest i det venlige Alssund, snart samlede den sig i det henrivende Lillebælt, og til alle Tider gjorde den Toure ind i Fjordene. Overalt, hvor Kanonbaadene skulde optræde, maatte de søge sig et Standqvarteer, da de talrige Besætninger vare saa stærkt sammenstuvede i de smaa Fartøier, at deres Sundhed vilde lide ved, at de bestandig var ombord, og det var ikke saa underligt for den, som kjender Alssund og Lillebælt, at der altid fandtes et gjæstfrit Huus med indtagende unge Piger i Nærheden af det Sted, hvor der blev holdt Rast. Der er mere end een Gaard paa disse Kyster, som,. hvis den blot vilde, kunde fortælle morsomme Eventyr om de glade Kanonbaadsføreres Bedrifter og om, hvorlunde selv adstadige ældre Herrer med høiere Commandoer fandt de unge Piger saa fortryllende, at de pludselig i deres Selskab mindedes et vigtigt Hverv, der øieblikkelig maatte udføres netop af den Kanonbaadslieutenant, som gjorde mest Lykke hos Damerne. Lyng paastod idetmindste, at han mere end een Gang var bleven sendt paa Forpost, fordi en eller anden

Skjønhed havde været lidt fraværende overfor hans høie Foresatte, naar han selv, den ringe Lieutenant, var nærværende. Men, hvad han ikke fortalte, var at han, da han engang paa denne Maade var bleven beæret med en saare uvelkommen Forposttjeneste, vel strax havde indtaget den anviste Post med Kanonbaaden, men at han lidt efter havde ladet Jollen gjøre klar for i egen Person at recognoscere, og at det forbistrede Fartøi slet ikke vilde stævne den fjendtlige Kyst, hvorimod det med strygende Fart stod over til en Gaard paa Fyens-Siden, hvor der var Lystighed og Dands, og at han kun slap for at blive greben i at have styret den forkeerte Vei ved en skyndsom Melding fra en af hans Sluproere om, at den Foresatte var under Opseiling med det Kjøretøi, som svingede ind igjennem Gaarden.

Da Tydskerne trak sig tilbage fra Jylland, bleve Alssund og Flensborgfjord de Farvande, hvor der var mest at gjøre for Kanonbaadene, der lige fra Krigens Udbrud havde havt deres Hovedstation i Alssund ved Arnkilsøre-Pynten, ved Indløbet til Augustenborgfjord. — Der er som bekjendt Intet, der i den Grad avler slet Humeur og Uvillie hos Skibsbesætninger som Lediggang, og for at de mange Mennesker, der ofte vare samlede ved Arnkilsøre, ikke skulde »gaae og see sig gale paa hinanden«, holdt man dem i Aande, ikke blot ved den i Længden sløvende Exercits, men tillige ved at omdanne hele Pynten til et meget smukt Anlæg med Gange, Terrasser, Bænke og i Skrænten udhulede Grotter, der tjente som Samlingspladser og Hvilesteder. I Officeersgrotten var der et stort Bord

af rue Fyrrebræder med tilsvarende Bænke, og her gik det livligt til om Aftenen, naar Fjendens Uvirksomhed medførte, at flere Baade holdt Rast ved Stationen. Skibslanternerne sendte deres rødlige Straaler hen over de skjæggede, veirslagne Ansigter, der omringede Bordet, Tobaksskyerne gled tungt henimod Udgangen, og den blaalige Flamme fra Punchebollen gav det Hele et Skjær som i et Rembrandtsk Maleri. Men hvor klangfuldt, lyst og muntert tonede ikke Latteren frem fra denne halvdunkle Baggrund, naar der »bakkedes op« med Historier, den ene kraftigere og saftigere end den anden, og hvor gjaldede det ikke ud over Sundet, naar Skaalsangene istemtes. Dog krævede ogsaa Baggrunden sin Ret, og det var, naar de forslidte Spillekort, som En eller Anden altid bar i Lommen, kom frem paa Bordet og trak Resterne af den sidste Maaneds Lønning med sig. Freidigheden var da forsvunden, de glade Ansigter fortrak sig eller iklædte sig en kunstlet Ro, og der hørtes kun enkelte korte Udbrud og Eder, naar Uheldet vel haardt svingede sin Svøbe i det ødelæggende Hazardspil, der som en Gift sniger sig ind overalt, hvor Menneskene selv forvandles til Brikker i Krigens store Lykkespil.

En Aften henimod Solnedgang sad en mindre Kreds af Kanonbaadschefer og Landofficerer i den nævnte Grotte under en livlig Samtale om de Stryg, Fjenden havde hentet sig ved Angrebene paa Dybbøl.

»De komme vist ikke saa snart igjen efter den sidste Muntring«, bemærkede en af Kanonbaadsofficererne, — »vi faae magelige Dage, skal De see.«

»Og kjedelig Forposttjeneste,« tilføiede en Kammerat.

»Hvorfor det?« spurgte den Første.

»Der bliver ikke Noget at see ud efter.«

»Men Adskilligt at roe ind efter. Det er en heel Evighed, siden jeg var inde at høre Nyt om Fjenden hos mine smukke Meiersker derovre paa Slesvigs-Siden.«

»Saa Du fik ikke Nok sidst, da jeg maatte hale Dig op igjennem Vinduet paa Mælkekjælderen, medens den tydske Patrouille marcherede ind i Gaarden?« henkastede en Tredie.

»Det er Sukker og Caneel til Mælken,« svarede Kammeraten leende. Vil Du ikke med, saa kommer Lyng der, han melder sig strax — han er en rigtig Kat efter Sødmælk.«

Lyng kom gaaende med vor Ven Gram, der dennegang var nogenlunde reglementeret paaklædt, kun bar han en Landofficeer-Hue, da hans egen var gaaet overbord, og der ikke var Søofficeerskaskjetter at faae saa langt fra Kjøbenhavn.

»Maa jeg forestille Dem min Kammerat, Lieutenant Gram,« sagde Lyng; »han blev afleveret af Damperen, som stoppede her for lidt siden, og skal ombord i Skonnerten »Sværdfisken«, der — efter hvad jeg lige nu hørte — næppe vil kunne ventes hertil før iovermorgen.«

»Skal jeg skaffe Dem Natteqvarteer?« spurgte en Landofficeer.

»Nei Tak!« svarede Gram; »jeg vil helst see mig lidt om — er der Nogen, der skal paa Forpost?«

»Netop! og paa Recognoscering i Omegnen af Ballegaard,« udbrød leende den Maanedslieutenant, der studerede Meierivæsenet.

»Der er forresten et Coup at gjøre paa det Strøg,« blev der yttret. »En paalidelig og opvakt Bondekone, som paa min Anviisning har forvandlet hele sit Huus og alt løst Inventarium udenom Huset til Telegraphapparater, lader os vide, naar og hvor vi kan gaae iland for at faae Underretning om Fjenden, og af hende veed jeg, at den hannoveranske General og hans Stabschef kunde nuppes som i en Musefælle, naar blot et Par Kanonbaadsbesætninger maatte faae Lov til at muntre sig lidt paa egen Haand.«

Denne Bemærkning fremkaldte en ivrig Discussion om, hvorvidt det var forsvarligt at udsætte en heel Deel Folk, naar man kun havde et enkelt Fruentimmers Udsagn at holde sig til.

»Man kan jo undersøge Forholdene nøiere,« bemærkede Gram.

»For at gjøre det, maa man være flere Timer fra sin Baad, og det tør Føreren ikke indlade sig paa,« sagde Maanedslieutenanten.

»Men derimod den, der som jeg er løs og ledig,« svarede Gram.

»Det skulde De dog nødig give Dem af med, naar De ikke kjender Egnen,« bemærkede en Landofficeer.

»Ganske fremmed er jeg dog ikke for den,« svarede Gram, »jeg har tilfældigviis for ikke ret længe siden tilbragt en fjorten Dage netop paa

dette Strøg — og Plattydsk har jeg lagt mig efter, da jeg foer fra Hamborg.«

»Det var jo glimrende!« lød det nu i Chor. Landkortet blev taget frem og studeret, derefter blev der drukket nogle Glas paa god Lykke, og saa gik Gram ombord i Kanonbaaden, der skulde føre ham paa Eventyr.

Det var en af disse stille Nætter med tilsløret Himmel, som midt paa Sommeren ere saa hyppige i vore Farvande. Kanonbaadens talrige Aarer hævede og sænkede sig under det taktfaste Tag, der stænkede Vandet agterefter, medens Fartøiet som en mægtig Tusindbeen gled langsomt frem i Mørket.

Noget før Midnat gled Ankeret i Bund midt imellem Hardeshøi paa Als og den slesvigske Kyst. Føreren lod sin Jolle gjøre klar, sprang tilligemed Gram ned i den, og de roede nu ind mod et eenligt Huus ved Stranden, noget sydfor Ballegaard.

»Saavidt jeg kan skjønne, er Farvandet reent derinde,« bemærkede Kanonbaadens Chef. »Min kloge Kone pleier, naar der om Natten er Noget iveien, at gjøre Signal med en Lygte, anbragt i et Hundehuus, saa at den kun kan sees fra Søen — og der er jo heelt mørkt inde ved Huset.«

»Slipper jeg blot iland,« svarede Gram, »saa skal jeg nok klare mig.«

»Det skal De dog ikke bande paa; de gjør kort Proces, de Fyre, og, nupper de Dem, bliver De skudt som Spion.«

»Det bliver formelig spændende,« svarede Gram med sit vante Smil. »Jeg trænger just til at faae

Blodet i Bevægelse, det er blevet ganske tykt af den Liggen paa Blocade, siden Krigen begyndte.«

De vexlede herefter nogle Bemærkninger om, hvor paa Kysten Gram skulde afhentes efter nogle Timers Forløb, og aftalte, at, hvis han ikke gav Møde, skulde Fartøiet komme igjen den næste Aften.

Da de satte ind paa Stranden, kom en Skikkelse listende hen til dem fra Huset.

»God Aften, Mo'er Jans!« udbrød Maanedslieutenanten med dæmpet Stemme.«

»Skynd Jer bare herfra!« svarede hun hviskende og med det eiendommelige bløde slesvigske Tonefald i Ordene. »Æ Tydsker har Patroller ude — see bare at komme afsted!«

»Naar Mo'er Jans har Hastværk, er det ikke Løier,« hviskede Maanedslieutenanten til Gram og tilføiede lidt høiere: »Stød ud med Baaden, Manne!«

»Vent et Øieblik! lad mig komme iland først!« udbrød Gram, og, inden den Anden fik svaret, var han forude i Baaden, sprang iland, satte Skulderen til Stævnen, gav et dygtigt Sæt, saa Fartøiet gled udefter, og sagde: »Det bliver ved Aftalen.«

»De er gal! kom med!« udbrød Maanedslieutenanten.

»Om De saa venter til imorgen, kommer jeg ikke med,« svarede Gram. »Ro blot væk — og husk Aftalen!«

»Ja, tøv ikke længer!« faldt Mo'er Jans ham i Talen; »jeg skal see at hytte ham — men rigtig klog kan han da ikke være,« tilføiede hun og kikkede Gram ind i Ansigtet.

Idet Baaden roede bort, gjorde Gram hende hurtigt et Par Spørgsmaal om den Vei, der førte nordefter. Hun besvarede dem klart og kort, tog ham ved Armen og sagde: »Men nu skal han først gjemme sig i Kisten paa mit Loft.«

»Og bringe Jer i Ulykke, hvis de komme og eftersøge Huset? Nei! saa gal er jeg dog ikke — Tak og Godnat!« hviskede han leende og løb bort mod Hjørnet af Huset. I det Samme saaes nogle Glimt fra Stranden, nogle hundrede Alen nordpaa, og de skarpladte Geværers hvislende Skud gav Gjenlyd henover Vandet.

Gram, der var løbet langs Gavlsiden af Huset, standsede, kikkede hen om Hjørnet og skimtede i Mørket to Skikkelser, der kom løbende hver mod sin Ende af Bygningen, som for at naae udenom den ned til Stranden. Han trykkede sig tæt op mod Muren, og, idet den ene Skikkelse — en hannoveransk Soldat — dreiede om Hjørnet tæt ved ham, spændte han Been for ham og gav ham med det Samme et saa vel anbragt Næveslag midt i Ansigtet, at Fyren med et Grynt rullede hen ad Jorden, og saa gav Gram sig til at løbe det Bedste, han havde lært, hen imod et Krat, hvis Omrids netop kunde skimtes. Inden han havde naaet det, blev han anraabt paa Tydsk, og, da han Intet svarede, hørtes en Commando, og Skud paa Skud glimtede i Mørket.

Lidt efter blev der dundret paa Mo'er Janses Huusdør: »Ja! nu kommer jeg,« lød det inde fra. »Lad mig blot faae lidt Klæder paa Kroppen!« og saa aabnede den halv paaklædte og øiensynligt

meget overraskede Kone Huusdøren og spurgte: »Hvad vil I dog?«

»Blot see, om Du skulde have gjemt nogen Spion hos Dig«, svarede den hannoveranske Underofficeer — »ham, som løb, har vi gjort det af med; men der er vel Flere end den Ene.«

»Værsaagod! see bare efter! jeg har mit Liv for kjært til at give den Slags Folk Tilhold,« svarede Mo'er Jans og lukkede med den troskyldigste Mine hvert Skab og hver Kiste op for Underofficeren og hans Folk.

XXVI.

Efter et Ridt ned ad Bakke, hvorover man hertillands vilde have korset sig, blev Carlo Verling standset af Consulen, som fulgte med ham ned til Stranden, hvor Brændingens Syden og Brusen i Forbindelse med de mørke Striber, der krusede Vandet længere ude, noksom vidnede om, at Paalandsvinden var ifærd med at melde sig.

Da han kom ombord, var Briggen under Letning, og kort efter krydsede den paa for at komme ud fra Land. Den sydlige Brise havde reist sig saa hurtigt, at man var vis paa snart at faae frisk Kuling, og derfor gjaldt det om at slippe bort fra den læ Kyst, før det blæste saa stivt, at man ikke længere kunde arbeide sig op imod Vinden. Man maatte altsaa føre saameget Seil som muligt, og i Løbet af nogle Timer viste Briggen, »hvad den

duede til«, ved med de læ Kanoner hvert Øieblik i Vandet og Bougen i Fraade og Skum at fjerne sig fra Kysten. I Mørkningen klarede man endelig den yderste Pynt, og den blev budt Farvel med en langt inderligere Glæde end den, hvormed man havde hilst den herlige Ø, dengang den var kommen isigte.

I Løbet af den Nat, som nu paafulgte, var der fuldt op af Arbeide for Besætningen, og af Søvn vankede der ikke meget; men det var en reen Fornøielse at slide: man havde jo »klaret Landet fra sig«.

Lidt Storm, lidt ubestemte Vinde, og saa fik man fat i Passaten. Det vil sige, at man i det næste Par Uger skulde glædes over den venligste Seilads, Sømanden kjender. »Hvis man altid seilede i Passaten, saa vilde alle Kjærlinger tilsøes,« sige jo Søfolkene. Med alle Seil til »slører« Skibet afsted, vuggende sig langsomt fra Side til Side; gjennemsigtige, udviskede Skyslør svæve langsomt hen over den høie Himmel og mildne de tropiske Solstraaler; som virrende Guldglimt dukke i Ny og Næ Stimer af Flyvefisk op fra det dunkelblaa Hav med Skummets viftende Fjerbuske. — Med lange Mellemrum høres en rolig, dæmpet Ordre fra den Vagthavende om at rette lidt paa et Skjøde eller hale et Tag af et Fald. Det er blot lidt Pilleri for at vise, at han ikke gaaer og døser — Stemmen behøver han ikke at hæve: den bæres forefter af Vinden og klinger igjen fra de udspændte Seil; igjennem alle de aabne Luger trænger den med den kølende Brise ned om Læ, hvor man tydeligt

hører Alt, hvad der foregaaer paa Dækket. Skibet seer større ud end sædvanlig med de skinnende Læseil og det i Solen blegede Dæk, og dog medfører den stærke Gjenlyd, at man mindes om, hvor lille det dog er, og hvor nær man er hinanden. En instinctmæssig Følelse af, hvor fjernt man er fra alle andre Mennesker, ulmer i Sindet, Alle drages nærmere sammen, og Kammeratskabsforholdet sætter derfor Blomst og Blad i de mange ledige Timer, som Passatens magelige Seilads fører med sig — vel at mærke, hvis Stemningen ombord i sig selv er god; hvis den derimod er slet, da have de giftige Væxter kun altfor megen Tid til at sætte Rod.

Carlo Verling havde under den Sindsstemning, hvori Mødet og Afskeden med Clara havde bragt ham, rig Leilighed til at skjønne paa en af de bedste Sider ved Samlivet ombord, nemlig det Hensyn, der altid tages til enhver alvorlig Bekymring. Selv den Drillevorne, som gaaer paa Jagt efter ethvert Lune for at gjøre sig lystig derover, selv det taktløse »gode Hoved«, som benytter enhver mindre Modgang, en Kammerat har havt, til at rive en Vitz af sig, selv Egoisten, der er for optagen af sig selv til at opdage, hvordan det staaer til hos Andre, lader ombord den, som er ramt af en alvorligere Modgang, være i Fred og tager nænsomt paa ham. Er der undtagelsesvis en Enkelt, som glemmer Hensynet, da skulle nok de Andre minde ham derom. Verling fik altsaa Lov til at »passe sig selv«, og ingensinde er Leiligheden dertil gunstigere end under Seiladsen i Pas-

saten. Man lever mere paa Dækket end nede i de snevre Rum om Læ, og de yngre Officerer brugte tidligere ikke sjeldent at kaare Store-Mærs til deres Lysthuus. Her tilbragte Verling mangen en Time i Selskab med sine Tanker, og sjeldent havde disse dvælet saameget ved en Anden og saa lidt ved ham selv som nu.

Briggen fik efter Ankomsten til Vestindien ikke Lov til at ligge ret længe i den hyggelige Havn ved St. Thomas. Der indløb naturligviis meget snart Efterretning om et Pronunciamento med tilhørende Oprør og Præsidentskifte i en af Republikerne paa Sydamerikas Nordkyst, og den maatte derhen for at yde de paa Stedet bosiddende Europæere sin Bistand. Inden Afreisen havde Carlo modtaget Claras Afskedsbrev, og det var saaledes heldigt for ham, at han blev reven ud af det mindre virksomme Stationsliv i Troperne, hvor man, saalænge Solen staaer høit paa Himmelen, saavidt muligt undgaaer at foretage Øvelser og Arbeider med Folkene. — Først ved Tilbagekomsten fra »Kysten« begyndte Officererne og Folkene at stifte Bekjendtskaber iland og ret at leve sig ind i de for saa Mange lokkende Forhold. Det varede da hellerikke længe, førend næsten alle de nogenlunde yngre Officerer vare forelskede til op over begge Ørene, og Carlo opnaaede her den Ære at blive kaldt »den skikkelige Verling«, da han altid var villig til at tage Vagten for dem, der endelig

maatte iland om Aftenen. Det følger af sig selv, at Aftenen ofte trak ud til heelt hen paa Natten, og at han snart af den Ene, snart af den Anden blev kaaret til Fortrolig, naar de ved Hjemkomsten trængte til at give deres Hjerte Luft.

En Nat, da han saaledes med sin vante »Skikkelighed« ventede sin Afløser, kom Lægen, en ung Mand med et sværmerisk Udseende, alene ombord før de Øvrige. Han blev staaende grublende foran Carlo paa Skandsen, rettede sig pludselig, slyngede Fligen af sin Slængkappe om Skulderen og sagde med korslagte Arme og stirrende Øine: »At være eller ikke at være — det er Spørgsmaalet!«

»At være sig selv, saalænge man er til, det er vel det, som det nærmest kommer an paa,« yttrede Carlo med et alvorligt Smiil.

»Nei! at være sig selv og dog en Anden, at tilhøre sig selv og dog tilhøre en Anden — see, det er den store Livets Gaade, som jeg vil bede Søvnens Gud at tyde!« svarede Doctoren, nikkede høitideligt med et sværmerisk Blik op til den blanke, klare Maane og gik ned i sit Lukaf.

»At tilhøre sig selv og dog en Anden,« tænkte Carlo. »Ja! hvad enten hans Ruus er af den ene eller af den anden Slags, saa har han peget paa den Gaade, som jeg, siden jeg fik hendes Afskedsbrev og Efterretning om hendes Død, har havt saa ondt ved at tyde .... Dræbte hun min Kjærlighed, dengang hun giftede sig med en Anden, og har jeg taget min Bitterhed og Trods for Kjærlighedens Livsyttringer? .... Eller skulde jeg heelt igjennem ikkun have elsket de vinkende Drømme, Barndoms-

minderne, som hun afspeilede, og var min Kjærlighed til hende kun en Drøm, som hun tog med sig, da hun i al sin Skjønhed fløi bort til de ubekjendte Strande?«

Efterretningerne hjemmefra om Krigens Udbrud knyttede kun Briggen fastere til de danske Øer og bragte ikke nogen synderlig Forstyrrelse i det Liv, dens Besætning førte, da man ude i Vestindien Intet havde at frygte af Fjenden, og da man fra dansk Side i længere Tid derude behandlede de tydske Skibe som neutrale. Men Krigsaaret skulde dog mindes ovre i Vestindien, idet Negerne fandt paa at gjøre Opstand. Som man erindrer, var der i 1847 tilsagt Negerne Frihed efter tolv Aars Forløb. Dette var sikkert gjort i den bedste Hensigt; men man havde glemt, at Negerne frem for alt ere Børn, Børn i deres Tænkeevne, i deres Lidenskaber og i deres Mangel paa Selvbeherskelse. Tilsagnet om Frihed virkede paa dem, som Tilsagnet om et Stykke Legetøi virker paa et Barn: de havde ingen Ro paa sig, førend de fik Legetøiet. De Styrende derovre synes at have været ligesaa blinde derfor som Regjeringen herhjemme, og i al Ro og Mag lavede en stor Deel af Negerne paa St. Croix sig til at gjøre Opstand.

Den 2den Juli om Aftenen afbrødes pludselig den almindelige Tryghed af Alarmkimen fra alle Plantagerne. Plantere med deres Familier strømmede ind til Byerne Christianssted og Frederikssted, og, da

Bevægelsen blandt Negerne var mest truende i Nærheden af den sidstnævnte By, søgte endeel af Flygtningene og Indvaanerne ombord i de paa Rheden liggende Skibe.

Alle de Grusomheder, der vare blevne øvede af Negerne under tidligere Opstande paa andre Øer, traadte nu frem for Phantasien, og Enhver, der paa Landet havde Slægtninge, tilbragte den paafølgende Nat i den forfærdeligste Angst.

Briggen var netop kommen til Christianssted samme Dag, Oprøret udbrød, og den havde Generalgouverneuren ombord; men denne var ikke at formaae til at tage bestemte Forholdsregler. Natten forløb dog nogenlunde roligt; men den følgende Morgen rykkede to tusinde Negere, bevæbnede med de mest forskjellige Vaaben, frem imod Frederikssted paa Øens Vestende, omringede Fortet og forlangte deres Frihed. Da der blev svaret dem af den Commanderende paa Fortet, at han ikke havde Myndighed til at give dem, hvad de forlangte, hentede de Forstærkning og gave sig til at udplyndre og ødelægge alle Regjeringsbygninger, hvorefter de under Hujen og Skraalen vendte tilbage til Fortet og erklærede, at de vilde brænde Byen af, hvis deres Frihed ikke var proclameret før Klokken fire. De forsøgte dog ikke noget Angreb paa Fortet, men lode sig nøie med at dænge Soldaterne til med Skjældsord.

Der var strax om Morgenen blevet sendt Iilbud til Generalgouverneuren, som over Land begav sig til Frederikssted, medens Briggen varpede ud af Havnen og satte Cours til Byens Rhed. Da Gouver-

neuren ankom til Fortet, og man fik at vide, at Briggen var under Opseiling, haabede man, at der vilde blive skredet ind imod Negerne; men til Alles Forbauselse erklærede Generalgouverneuren selv fra Fortets Vold, at alle de danske Negere vare frie, og opfordrede derefter Sværmen til nu at forholde sig rolig. Samme Dags Aften rykkede en anden Sværm Negere frem imod Christianssted og vilde trænge ind i Byen, men flygtede i vild Uorden, da en af Militsens Officerer i Modstrid med den givne Befaling sendte den en Ladning Kartætsker fra en lille Feltpiece.

Erklæringen om, at de havde faaet deres Ønske opfyldt, havde ikke i det første Øieblik nogen gunstig Virkning paa Negerne: de spredte sig rundt om paa Plantagerne, udplyndrede Vaaningshusene og stak Ild paa Magasbunkerne og paa Udhusene. Fra Skibene paa Rheden saae man Flammerne stige i Veiret til alle Sider, og, da de fleste Hvide vare flygtede til Byerne, var hele Øen med Undtagelse af Christianssted og Frederikssted i Negernes Vold.

Briggen var ankommen i Løbet af Eftermiddagen og havde strax gjort Alt, hvad den formaaede, for at berolige de Hvide; men selv havde den ikke megen Ro, thi hvert Øieblik tyede man til den om Raad og Veiledning. Hen paa Aftenen kom der saaledes et Koffardifartøi paa Siden med en af Byens Kjøbmænd, og denne meddeelte Chefen, at to Damer paa en Plantage nordfor Byen vare blevne derude, da Forvalteren, som skulde have taget sig af dem, i sin Angst var løbet sin Vei. Der sværmede altfor mange Negere rundt om Staden til, at to een-

lige Kvinder kunde vove sig derhen ad den sædvanlige Vei; men, naar man sendte et Fartøi et Stykke op langs Kysten, vilde man finde en lille Vig, hvorfra der ikke var langt op til Plantagen; han havde en gammel paalidelig Neger med, og denne vilde vise Vei.

Lieutenant Verling blev nu kaldt hen til Chefen, der overdrog ham at gjøre Forsøget og gav ham Lov til selv at vælge sexten Mand af Besætningen, og der forløb kun nogle faa Minuter, inden Baaden var klar. Idet han gik hen til Faldrebet, kom Baadsmanden, der havde faaet Lov at gaae med istedenfor Qvarteermesteren, løbende med et Bundt Tougværk.

»Hvad er det for noget Gods?« spurgte Lieutenanten forundret.

»Bare en Smule gammel Lodline — man kan saa let blive forlegen for en Ende,« svarede Baadsmanden.

Fartøiet roede i Skjul af Skibene først et Stykke udefter, for ikke at blive bemærket fra Land, og stod saa nordpaa. De kraftige Aaretag vidnede om Folkenes Glæde over at faae sig »en lille Extrafornøielse«, og de af dem, som ikke vare ved Aarerne, gav sig til med en veltilfreds Mine at lade de svære Pistoler, man dengang brugte, medens Baadsmanden ganske sindig beskjæftigede sig med at udmaale lige lange Stykker af Lodlinen, som han afskar og lagde ned foran sig.

»Hvad er det dog, De laver, Baadsmand?« spurgte Verling, og han svarede:

»Jeg kapper bare en Stump Ende af til hver af Folkene: man kan aldrig vide, om de ikke faaer Brug for den.«

I den halve Timestid, som forløb, inden man stævnede ind imod det sig høinende Land, gav den gamle hvidhaarede Neger, som tjente til Veiviser, Carlo nøie Besked om Plantagens Beliggenhed og dens Omgivelser, og, da han havde faaet Munden paa Gled, fortalte han en heel Deel om, at hans Kone havde været Fruens Amme, at hun ikke havde villet betroe sig til ham, da han foreslog at hjælpe hende bort fra Plantagen, og at hun nu tilligemed sin Datter og hans Kone var ene i Vaaningshuset, hvis Døre og Skodder vare forsvarlige nok — men Huset var af Træ og derfor let at brænde af.

Fartøiet blev sat paa Land paa den sandede Bred ved Enden af en Kløft, som gjennemskar de omgivende Høider. To af Folkene bleve ved det, og Resten fulgte nu med Carlo og Føreren i Spidsen Kløftens Krumninger og gik derefter ad en snever Sti, omgiven af tæt Krat, op ad Høiderne. Da de vare naaede Toppen, laa der en udstrakt Sukkermark udbredt foran dem, og hinsides denne kastede et vældigt Baal sit vexlende Lys over en Klynge Plantagebygninger, medens Himlen i forskjellige Retninger farvedes rød af lignende Ildebrande.

Føreren bad nu Verling om at vente, indtil han kom tilbage med Besked, og forsvandt saa i Sukkermarken. En Snees Minuter efter vendte han tilbage i heftig Sindsbevægelse og fortalte, at han havde listet sig ind i Sukkermøllen, hvorfra han

ganske tæt foran sig havde seet en Snees Negere, som dandsede og hujede rundt om en stor Bunke Magas, der stod i Brand, medens de hvert Øieblik vædede Ganen med en Slurk Rom af en Tønde, som de havde rullet ud af Vareskuret. Nogle af dem vare ifærd med at fæste store Magasknipper paa Stænger og Lægter for dermed at stikke Vaaningshuset i Brand, hvis man negtede at lukke op for dem, naar de begav sig derhen for at udplyndre det. »De vil brænde min gamle Suzan! de vil brænde min gamle Suzan!« klagede han.

»Kan Du føre os bag om Huset, uden at de seer os fra Møllen eller fra Veien, der fører fra Møllen til Huset?« spurgte Lieutenanten hurtigt.

»Ja jeg kan,« svarede den Gamle og løb afsted med det Samme, fulgt af de Øvrige. Han var barfodet, og Folkene bar Seildugssko, saa at knap en Lyd hørtes. Igjennem Stier i Sukkermarken naaede de en Mellemting af en Have og et Krat med hist og her nogle større Træer, og dette frodige Vildnis stødte næsten lige op til Bagsiden af Huset. Inden de naaede dette, hørte de Hujen og Larmen og saae en Skare Blus hurtigt nærme sig Bygningen fra den modsatte Kant. Den gamle Neger greb Carlo i Armen og sagde rystende og klynkende:

»Massa, Massa! nu kommer de for at brænde gamle Suzan!«

»Ti stille!« afbrød han ham kort og gav Ordre til Baadsmanden om med Halvdelen af Folkene at gaae udenom Huset paa venstre Side, hvor Krattet fortsatte sig ned mod det mere aabne Strøg, hvorfra Negerne kom. »Spred Deres Folk saadan, at De

kan afskære de Djævle, hvis de vil knibe ud, naar vi Andre tager dem fra høire Side! Saasnart De er paa Deres Post, saa giv mig Signal med Deres Pibe!«

»Javel! Jeg piber Faldreb, Hr. Lieutenant,« svarede Baadsmanden gemytlig og forsvandt i den angivne Retning med sine syv haandfaste Karle.

Ikke ret mange Minuter vare forløbne, før den støiende Skare var samlet paa den aabne Plads foran Huset. De improviserede Fakler kastede et skarpt Skjær over de halvnøgne sorte Skikkelser, hvis skinnende hvide Tænder og opspilede Øine gave dem Udseende af Rovdyr. Forrest i Rækken stod en høi og kraftig Skikkelse, der kunde have tjent til Model for en Kunstner, naar han ikke havde været vanziret af de skjæve Been og de store fladtraadte knudrede Fødder. Han vendte sig om til de Andre, strakte sin Fakkel som en Commandostav i Veiret og raabte:

»Hold Mund, I forbandede Niggere! mens jeg taler med den gamle Hex derinde.« Derpaa vendte han sig mod Huset og hylede: »Du er derinde, Suzan, og, hvis Du ikke strax lukker op for os, bliver Du stegt levende!«

»Ja! ja! Suzan skal steges! Den gamle Hex, som hjælper de Hvide, skal brændes!« lød det nu i Chor fra de Øvrige, der hoppede og vred sig af Henrykkelse.

Nu hørtes en skingrende Stemme fra en Glug i Taget. Det var Suzan, som havde stukket sit med et stærkt farvet Silketørklæde omvundne Hoved ud af Gluggen og lod et heelt Fyrværkeri af

Skjældsord regne ned over sine Stamfæller. Da hun endelig standsede for at trække Veiret, raabte Lederen: »Ned med Dig og luk Døren op, ellers stikker jeg strax Ild paa Huset!« og, da hun til Svar kun sendte ham en ny Ladning Skjældsord, bød han de andre Negere at hente nogle forsvarlige Bunker Magas til at lægge op ad de mest fængelige Steder paa Bygningen.

Under denne Scene — som, da den opførtes af Negere, optog noget længere Tid, end man skulde formode, idet den krydredes med mangfoldige barnagtige Indfald og Udbrud — havde Carlo ladet sine Folk snige sig hen bag en Hæk, tilhøire for den aabne Plads udenfor Huset, og, da han nu saae, at Negerne begyndte at ryste den brændende Magas af Stængerne, for at kaste den op ad Husets Trappe, opgav han at vente længere paa Signalet fra Baadsmanden og var i et Par Spring tæt henne ved Huusdøren, hvor netop Lederen stod. Idet han saa uventet og pludselig kom tilsyne midt i den skarpe Belysning, forstummede Alle, og med en klar Stemme, der klang igjen i Stilheden, bød han:

»Bort med Ilden fra Trappen!«

Føreren saae sig hurtigt om, og, da han ingen andre Hvide øinede i Nærheden, hævede han sin glødende Brand, aabenbart med den Hensigt at slaae den lige i Ansigtet paa Carlo; men denne havde ikke glemt sine mange Lectioner i Hugning: han sprang tilbage, hans Sabel foer ud af Skeden, og dens uslebne Klinge faldt som en Lynstraale ned over Negerens ene Haandled; dennes glindsende sorte Ansigt vred sig i Smerte, og den ene Arm

sank lammet ned langs Kroppen; men med Trods i hver en Mine hvæsede han: »Gaa Din Vei, eller vi dræber Dig!«

Svaret paa denne Tiltale var et lige saa eftertrykkeligt Hug som det første paa den sunde Arm, der nu havde hævet sig til Slag.

»Han er en Djævel!« mumlede de af Negerne, som i de faa Secunder, dette stod paa, havde gjenvundet deres Mæle. »Kom! lad os hente nogle flere Kammerater,« og de vendte sig for at løbe — men med de herligste Triller hørte man nu Baadsmanden pibe Faldreb, og frem fra Hegn og Buske brød Matroserne med de spændte Pistoler i Haanden. Det var ligefrem et Tableau til Slutningsacten i en Folkekomoedie.

»Hvis Nogen af Jer prøver paa at løbe bort, bliver han skudt!« sagde Verling med et saadant Udtryk, at Ingen kunde tvivle om, at det var hans Alvor.

Størstedelen af Negerne faldt paa Knæ med Forsikkringer om, at de vare de skikkeligste Mennesker paa Jorden, nogle af dem fjernede de brændende Magasbunker fra Bygningen, og kun Lederen blev staaende med et saaret Rovdyrs Blik fæstet paa Carlo.

»Tag Dig af ham!« sagde denne til den af Folkene, som stod ham nærmest, og gav Negerne Ordre til at kaste al den brændende Magas og de glødende Lægter hen i en Bunke en Snees Alen fra Huset. Da dette var besørget, bød han dem sætte sig ned paa Jorden, og sagde til dem, at de ikke skulde lide noget Ondt, hvis de blot forholdt sig fuldstændig rolige, indtil Damerne vare komne

bort. — »Men Du, som har ført dem an,« sluttede han, »Du staaer mig til Ansvar for, hvad der skeer bagefter.« — »Hvad hedder han?« spurgte han de øvrige Negere, som med Skolebørns Iver i Munden paa hinanden raabte hans Navn og Hjemsted. — »Det er godt! Gjør I ingen Fortred, glemmer jeg Dit Navn; men hører jeg, at Du eller nogen af Jer har været paa Spil igjen, opgiver jeg Dit Navn til Øvrigheden, og saa er Du vis paa at blive hængt.«

Medens han talte, var Suzans hoverende og grinende Ansigt forsvundet fra Gluggen i Taget, og i dets Sted viste der sig et Øieblik et yndigt lyslokket Hoved med et lykkeligt Udtryk i de store, bløde Øine, der fæstede sig paa den unge Lieutenant, som netop havde taget Huen af for at afkøle sig, og hvis kjække Ansigt klart belystes af Baalet.

»Kom nu hurtig ned og luk op for dem, Suzan!« sagde hun, idet hun trak Hovedet tilbage fra Gluggen.

Verling kaldte Baadsmanden hen til sig og gav ham Ordre til med Folkene at holde Vagt over Negerne, medens han selv med nogle Mand besørgede Damerne ned til Fartøiet.

»Med Forlov, Hr. Lieutenant,« svarede Baadsmanden og lettede paa Huen, »er det ikke nemmere at bruge Linegodset?«

»Hvad! vil De sætte Skræk i dem med en Lussing?«

»Næ! Hr. Lieutenant, jeg vil bare fortøie dem. Med en Smule Surring om Hænder og Been er det gjort i en Haandevending.«

»Det er rigtigt!« svarede Carlo med et Latterudbrud; »kiil saa bare paa!«

Baadsmanden vinkede de flinkeste Topsgaster til sig og sagde: »Nu raphændig, Gutter! Vi skal have en Smule Bændsel om Haandleddene og Anklerne paa Niggerne. Sands ordentlig til og kryds det pænt af, saa de kan bruge Mestendelen af Natten til at gnave det igjennem med deres deilige Tyggeremedier. Ham, Formanden for Skorsteensfeierlaget, tager jeg mig selv af. Lieutenanten har slidt Naven af Overlæderet paa hans Haandled, saa han maa surres om Albuerne.« Han sprang i det Samme hurtigt hen til Lederen, snørede i en Haandevending hans Albuer sammen og lønnede hans Forsøg paa at bide fra sig ved med et Tag i hans purrede Haar at holde hans Hoved fast som i en Skruestik, medens han gav ham et Par Rap over Skinnebenene.

Indgangsdøren til Huset gik nu op, og Carlo studsede ved i den unge Pige, der stod ved Siden af Suzan, at gjenkjende Nanny Hinton.

»God Aften, Frøken!« sagde han næsten forlegen — »men, hvor er Deres Moder? Er De alene med de to Negerfruentimmer?«

»Kalde mig et Negerfruentimmer!« lød det med en uskrømtet Harme fra den sorte, negerklædte Skikkelse, som stod bagved Suzan.

»Nei! er det virkelig Dem, Fru Hinton?« udbrød Carlo med et mislykket Forsøg paa ikke at lee — »Hvor kunde jeg ogsaa ane det?«

Nanny havde hvisket til Suzan, at Lieutenanten havde taget hendes Moder for en rigtig Negerinde, og strax benyttede den gamle Amme Leiligheden

til med en vidunderlig Tungeraphed at sige: »Gamle Lady vilde være Nigger; men unge Lady vilde ikke være Nigger. Suzan lave gamle Lady til deilig Niggerkone. Gamle Lady græde, og unge Lady lee; men saa gamle Lady blive vred . . . .«

Her afbrødes hendes Talestrøm af Baadsmanden, der kom og meldte: »Vi er klar, Hr. Lieutenant: nu ripper de sig ikke for det Første.«

»Tak!« svarede Verling og saae sig om. »Men hvor er Anføreren henne?«

»Ham har jeg fortøiet til Palmetræet omme ved Hjørnet, og saa har jeg været saa fri at gi'e ham en Smule Knævl i Munden, for at han ikke skal være altfor veltalende.«

»De har da ikke bundet ham om Haandleddene?«

»Nei, bevares! Dertil kjender jeg Lieutenantens Fornemmelser altfor godt.«

Den gamle Neger kom nu trækkende med et Par Hængekoier til at bære Dæmerne ned i og jog sin Kone ind efter deres Tøi.

Under det sidste Glimt af det hendøende Baal drog man kort efter afsted ad den nærmeste Vei til Stranden. Nanny havde dog ikke villet lade sig bære trods alle Moderens Varsler om Bid og Stik af al Slags Kryb; men i Eet maatte hun dog lyde Moderen, og det var i at holde sig tæt ved Siden af hendes Koie. Saalænge Veien var jævn og bred, lod det sig gjøre, og Moderen benyttede Leiligheden til paa Engelsk at klage sin Nød over, at det netop skulde være denne ubehagelige Person, Verling, der havde skræmmet Negerne.

»Du har ikke takket ham med et eneste Ord,« bemærkede Datteren bebreidende.

»Hvorfor skulde jeg takke ham? Var det maaskee for min Skyld, han kom. Vidste han, at det var os, der trængte til Hjælp?«

»Det var i al Fald os, der bleve hjulpne . . . ligesom ved Branden derhjemme,« føiede hun sagtere til.

»Men dengang var det Gudskelov ikke ham!« faldt Moderen hende skarpt i Talen.

»Jo! dengang var det netop ham!«

»Er Du fra Forstanden? hvad har Du nu fundet paa?«

»Det, jeg i Aften har seet, har bortjaget hver en Tvivl. Da han stod ved Baalet og talte til Negerne, var det umuligt ikke at gjenkjende ham.«

»Og Du vil maaskee ogsaa takke ham derfor iaften?«

»Nei! derom skal jeg ikke ymte et Ord, naar Du vil love mig ikke at gjentage det til Hr. Vagtel.«

»Det er endda heldigt, at Du ikke ønsker, at den fortræffelige Mand skal høre Mere om Dine Phantasterier. Det vilde ogsaa stille Dig i et latterligt Lys efter al det, han paa Reisen hertil har fortalt os om sit Møde med den løse Fugl, der gjorde Beriderkunster ved Branden.«

Man slog nu ind paa den steile Sti ned ad Høiderne, og Nanny maatte derfor lade Koiebærerne gaae alene foran med Moderen. Carlo havde forudseet det og kom nu til den kjære Dames store Fortrædelighed hen og tilbød Nanny sin Ledelse.

»Jeg kan ikke Andet end føle Antipathi mod det Menneske — og jeg har da god Grund dertil,« tænkte Moderen. »Som det gik allerbedst med Lyng, kom han og ødelagde det Hele, og nu, da Veien begyndte at jævne sig med den kjære Vagtel, som var saa mageløs imod os ombord i Paquetten, nu dukker Fyren op igjen, og det tilmed i det afskyeligste romantiske Skjær . . . . Nei! Vagtel, det var rigtignok en anderledes Svigersøn — og han skal tilmed være hovedrig!« —

Fra den mest banede Sti, der blev fulgt af Kojedragerne, skød hist og her mindre Stier Gjenvei ned imod Kløften. Carlo og Nanny toge naturligviis den korteste Vei, og snart vare de overladte til sig selv, et Stykke tilbage for dem af Folkene, der skyndte sig ned til Fartøiet for at holde det klart til hurtigst mulig at komme afsted. Carlo gik foran Nanny, og, hvergang en Hindring mødte deres Vei, vendte han sig om og rakte hende Haanden til Hjælp. Hvor omhyggelig var han dog med itide at vare hende for hver en Steen og hver en Fordybning, og hvor følte hun sig ikke tryg, hvergang hun lagde sin lille Haand i hans!

I den lune, stjernesmykkede Nat, hvor Tropernes løvrige Buske og frodige Slyngplanter byggede Hegn om dem, var der en dulmende Fred, der bragte de nys henrundne ængstelige Timer til at staae for Tanken som en uhyggelig Drøm, man havde havt langt tilbage i Tiden. Men midt i al den Ro og Fred, som aandede dem imøde, rørte der sig dog et mylrende Liv: tusinde spæde Triller og Toner hviskede fra Busk og Krat, og som flagrende blaalige

Glimt svævede Ildfluer foran dem paa deres Vei. Der var Lys, der var Liv i de dunkle Skygger, i den tropiske Nats vidunderlige Fred.

Af Intet i Vestindien havde Nanny følt sig tiltalt som af de deilige Nætter, hvor intet Vindpust rører sig, og hvor dog Luften synes sval og blød efter Dagens brændende Hede — og dog forekom det hende, at hun nu først ret følte den Fylde af Fred og Liv, af Lys og Mørke, af Køling og Varme, som Natten hist ude kan bære i sit Skjød.

De havde kun vexlet nogle enkelte Ord, saalænge de smalle Stier skraanede nedefter; men, da de kom ned i Kløften, kunde de gaae Side om Side, og han sagde da til hende:

»See saa, Frøken! nu er det Værste overstaaet — her har Strømmene fra Regntiden banet en Vei.«

»Han kalder det: det Værste,« tænkte hun og sagde: »Det er saa let overstaaet, at det egentlig først nu gaaer op for mig, at jeg maa have været meget mere angst, end jeg selv troede, da vi vare indespærrede i Huset. Jeg gjorde mig tapper for at berolige min Moder; men jeg har dog vist været dygtig bange og kan ikke takke Dem tidt nok for, at De friede os ud af den rædsomme Nat, der ventede os.«

»Der er virkelig Intet at takke for,« svarede Carlo; »det Hele var jo Legeværk. Nei! saa er der nogle af mine Kammerater derhjemme, som ere med i en alvorligere Leg.«

»De mener dem, som ere med Kanonbaadene.«

»Ja! blandt Andre Lieutenant Lyng, som De jo kjender.«

Hun taug et Øieblik, før hun nølende og med lidt usikker Stemme spurgte: »Holder De meget af Lieutenant Lyng?«

»Det kommer an paa, hvad man forstaaer ved at holde meget af.«

»Jeg troede, De var rigtig gode Venner?«

»Vi ere gamle Kammerater, og jeg gjør mig Umage for at være ham en god Kammerat; men jeg sætter Venskabet for høit til at kalde os Venner — det er et Udtryk, som bliver forskrækkelig misbrugt.«

»Er der da slet Ingen, som De kalder Deres Ven?«

»Jo! nogle Enkelte; men de ere alle ældre end jeg.«

»Det er underligt!« svarede Nanny, »jeg holder hellerikke af at kalde unge Piger, jeg omgaaes, Veninder — jeg synes ikke, jeg kjender dem nok til at gjøre det, og dog er der flere af dem, som jeg synes rigtig godt om . . . . Synes De ikke godt om Lieutenant Lyng?«

»Jeg synes, at Frøkenen gaaer mig paa Klingen,« svarede Carlo smilende. »Men det er jo sandt! han kommer jo meget i Deres Huus derhjemme, — saa tør jeg altsaa endnu mindre vie Dem ind i mine hemmeligste Tanker om ham.«

»Hvorfor ikke det?«

»Fordi jeg maa gaae ud fra, at De og Deres Moder holde af ham.«

»Ja! Moder holder meget af ham.«

»Og De vel ogsaa Frøken?« lød det uvilkaarligt fra Carlo.

»Jeg!« svarede hun ligesaa uvilkaarligt — »jeg kan ikke fordrage ham!«

Ved dette Udbrud brast der en kort Latter fra Carlo. Han brød den af ligesaa pludselig, som den var kommen: dens Klang var ham saa ukjendt og fremkaldte den Tanke: »Mon ogsaa jeg har været i større Spænding, end jeg troede?«

De taug nu begge, indtil de naaede Fartøiet: hun undseelig over sit Udbrud, han fordybet i Tanken om det Glædesglimt, hendes Udbrud havde vakt. —

Under Rotouren tilbage havde Fru Hinton den Venlighed at falde i Søvn, og, skjøndt de to unge Mennesker ikkun talte om de sidste Dages Begivenheder, havde Samtalen et andet Sving, end den vilde have havt, hvis hun havde været vaagen.

Efter Aftalen med Chefen bleve Damerne satte ombord i den Seilpaquet, som havde ført dem til Vestindien og endnu laa under Ladning paa Rheden.

Endnu i de to paafølgende Nætter feirede Negerne deres Frigivelse med Ildebrande og Plyndringer rundt om paa Øen; men den hvide Befolkning i Byerne havde efter den første Overraskelse taget sig sammen, Militsen var bleven organiseret, og, saasnart den rykkede ud, forsvandt Negernes Overmod, og Ro begyndte at vende tilbage. Paa St. Thomas havde Efterretningen om Oprøret kun vakt en forbigaaende Ængstelse; man havde strax taget Forholdsregler for at sikkre sig imod Negerne der, og en engelsk Damper var afgaaet til Portorico med Anmodning om Hjælp. Herfra afsendtes øieblikkelig et Troppecorps med et Par Feltkanoner, og

ved denne Styrkes Ankomst til St. Croix faldt Negerne fuldstændigt tilføie og gjenoptoge Arbeidet.

Den Kjøbmand i Frederikssted, som havde givet Anledning til Verlings lille Udflugt, var Fru Hintons Forretningsmand og hørte til de mest velstaaende Folk paa Stedet. Da den ængstelige Frue ikke var at formaae til at vende tilbage til Plantagen, som kort efter skulde overtages af den nye Eier, bød han hende og Datteren til Gjæst i sit Huus og feirede efter Spaniernes Ankomst Opstandens Undertvingelse ved et Middagsselskab, hvortil han indbød saavel Føreren for Paqueten, hvor hun havde faaet Huusly, som Briggens Chef og Lieutenant Verling, der under sin travle Virksomhed i de forløbne Dage ikke havde gjenseet Nanny.

Blandt dem af Gjæsterne, som Carlo ved denne Leilighed blev forestillet for, var der en Mand paa lidt over Tredive, med lyst, krøllet Haar, lange rødlige Bakkenbarter og regelmæssige Ansigtstræk, men med et uroligt Udtryk om Læberne og Øinene.

»Maa jeg forestille Dem for min Forretningsven, Hr. Vagtel fra Hamborg,« sagde Værten. »Han har gjort Reisen herover med de elskværdige Damer, som De forleden befriede fra Negernes Paatrængenhed.«

De bukkede høfligt og koldt for hinanden, hvorpaa Hr. Vagtel med flydende Tungefærdighed gav sig i Snak med Paquettens Fører, der netop kom hen imod ham.

Lidt efter aabnedes Dørene ind til den rummelige Spisesal, hvor Bordet straalede af Sølvtøi og de blanke Laag, som efter Datidens engelske Skik

dækkede de paa Bordet fremsatte Retter. Persiennerne vare rullede ned, og mellem deres Tremmer strømmede Køling ind fra de mange høie Vinduer.

Nanny blev ført tilbords af Hr. Vagtel, der behandlede hende med en indsmigrende Høflighed, som havde et lille Anstrøg af Fortrolighed: Enhver maatte kunne see, at de havde været flere Uger sammen tilsøes. Hun var utvungen og høflig, men svøbt i kølig Ligegyldighed overfor hans Forsøg paa Elskværdighed. Mod Slutningen af Maaltidet, der fik sin vestindiske Charakteer af den i Skallen anrettede ægte Skildpadde, af den udsøgte Madeiraviin og de lokkende Sydfrugter, yttrede Værten til Chefen saa høit, at Alle hørte det:

Veed De, at det ikke er første Gang, Fru Hinton har været paa Nippet til at blive Offer for en Ildebrand? I Danmark er hun engang bleven baaren syg ud af et brændende Huus, og besynderlig nok kommer Hjælpen til hende altid fra Søen. Denne Gang var det Orlogsmarinen, der bjergede hende; forrige Gang var det et ungt Menneske fra Koffardimarinen, der frelste hendes Værdipapirer fra Flammerne.«

»Hvordan gik det til?« blev der spurgt.

»Aa! han sprang fra et Træ ind igjennem et Vindue. Det saae afskyeligt ud; men det var nok ikke saa slemt, som det saae ud til,« sagde Fru Hinton.

»Hvem var den unge Mand?« lød det fra en af Gjæsterne.

»Det kan Ingen sige Dem bedre Besked om end min Ven, Vagtel,« yttrede Værten. »Fru Hinton

havde nemlig hørt, at et Par Styrmænd, som foer fra Hamborg, havde været Mestere for Vovestykket; hun vilde gjerne vise sig erkjendtlig og skrev til min Ven om at søge Oplysninger.«

»Og De fandt de raske unge Folk, Hr. Vagtel?« blev der spurgt.

»Ja! den Vigtigste, ham med Luftspringet, lykkedes det mig efter endeel Anstrengelser at finde ombord i et Skib, som netop skulde afseile« .... og nu fulgte der en omstændelig Skildring af den »forfløine Knegt«, der havde omtalt Begivenheden som de »kosteligste Løier«, som Noget, der ikke var værd at skjenke en Tanke. Sin Skildring af Styrmanden udpyntede han derefter med en heel Deel ganske morsomme Historier, han senere havde hørt om den »Galgenfugl«, hvis Navn han derfor helst vilde fortie.

Hr. Vagtel nød at høre sig selv tale: han smagte paa sine Ord, naar de syntes ham særlig velvalgte, og søgte at strøe morsomme Bemærkninger ind i sin Fremstilling. Hans Skildring af Styrmanden gav ham Leilighed til at henvende sig til hele Selskabet, og det var Noget, han satte Priis paa. Men han blev derved saa optagen af sig selv, at han slet ikke iagttog sin Borddame, og det vilde dog vistnok have lønnet sig. Efterhaanden som han talte, fæstede hendes Øine sig paa ham med en Blanding af Forundring og Misnøie, de fiint tegnede Øienbryn trak sig sammen, og den venlige, næsten barnlige Mund fik et Udtryk, som lignede Foragt. Da han kom med Yttringen om, at Styrmanden havde betegnet sin Gjerning som kostelige

Løier, kastede hun et hurtigt, spørgende Blik hen paa Carlo, der sad ligeoverfor hende ved det brede Bord: han sad rank og rolig med nedslagne Øine; men i hans Træk viste sig de skarpe Linier, som hun før havde seet Villiestyrken tegne. Da den selvtilfredse Fortæller brugte Udtrykket Galgenfugl, saae hun atter over paa Carlo, og denne Gang med et uroligt, ængsteligt Udtryk — da mødtes deres Øine, og et Smiil foer som et kort Solglimt over til hende: rødmende vendte hun Ansigtet bort. Men hans Blik tabte sig i fjerne Syner, som det syntes at ville tyde.

I den rummelige luftige Dagligstue blev Kaffen budt rundt, og her kom Hr. Vagtel hen til Fru Hinton og sagde: »Hvor jeg godt forstaaer, kjære Frue, Deres Fortrædelighed over, at det just skulde være denne Lieutenant Verling, som blev beordret til at agere Helt overfor Negerne. Der er noget saa Selvbevidst i hans Optræden — og lagde De saa Mærke til den impertinente Fornemhed, hvormed han lod os forstaae, at en Styrmand i Koffardimarinen er altfor ringe et Væsen til, at han gider hørt Noget om ham?«

»Jeg forstaaer saa godt, at han maa være en Mand med Deres smukke Charakteer høist imod,« svarede hun huldsaligt.

Medens denne venlige Samtale fortsattes, kom Nanny hen til Carlo, sagde et Par hjertelige Ord om deres sidste Møde og yttrede, idet de langsomt gik hen imod den aabne Altandør: »Men sig mig, hvordan synes De saa om vor Reisefælle, Hr. Vagtel?«

»Ja, Frøken!« svarede Carlo nølende, »nu er jeg igjen i Forlegenhed ligesom dengang, De spurgte mig om Lyng.«

»Og saa kan jeg vel ligesom dengang vente et undvigende Svar — for i Grunden sagde De mig jo ikke ret Meget. Men Lieutenant Lyng er jo Deres Kammerat, hvorimod der her ikke er den Slags Hensyn at tage.«

»Deres Reisefælle har dog det tilfælles med Lyng, at De maa kjende ham langt nøiere, end De kjender mig.«

»Kunde det hjælpe paa Deres Aabenhjertethed,« spurgte Nanny rødmende, »om jeg strax sprang alle Mellemsætninger over og sagde om ham omtrent det Samme, som jeg forleden kom til at sige om Lyng? Hvis saa, kunde jeg næsten fristes til at gjøre det.«

Han saae forundret paa hende og brød ud i en munter Latter.

»Det er dog en mærkelig Latter, han har,« tænkte hun, »den klinger saa underligt igjen inde i mit Hjerte.« Men ligesom forrige Gang brød Carlo pludselig sin Latter af og saae spørgende hen for sig.

Efter en kort Taushed sagde hun med sænket Blik: »De synes vist hellerikke rigtig om ham?«

»Han er mig jo ganske fremmed — men i mit Kald maa man saa ofte dømme de mange Mennesker, man faaer at gjøre med, efter det første Indtryk, og det har just ikke været tiltalende. Der skal endogsaa Meget til, at jeg kan blive det qvit, igjen: Tingen er, at jeg ikke troer ham.«

»Og hans Historier om Styrmanden — troer De hellerikke dem?«

»Nei! det veed Gud, at jeg ikke gjør,« svarede Carlo leende.

»Hvorfor i Grunden ikke? Der var dog intet Usandsynligt deri.«

»Det er der hellerikke — men dog er det usandt fra Ende til anden.«

»De siger det saa bestemt,« udbrød hun med Spænding og Alvor; »kjender De da Sandheden?«

»De spørger saa indtrængende derom, Frøken; er det Dem da om at gjøre at kjende den virkelige Sammenhæng?«

»Ja! det er. Det er jo afskyeligt at høre den Handling omtalt paa den Maade som idag.«

»Aa nei! Enhver Ting kan sees fra forskjellige Sider. Det er kun Usandheden og den Frækhed, hvormed den blev anrettet, som fortjener at straffes, og Straffen er, at der er Nogen, som veed, at han lyver. Vil De troe mig, saa veed De det nu; men De maa love mig at tie dermed.«

Hun nikkede og spurgte: »Men den virkelige Sammenhæng?«

»Den kjendes kun af de Indviede, og om den maa jeg tie — men De vil jo nok troe mig paa mit Ord, naar jeg siger Dem, at han lyver.«

»Fuldt og fast!« svarede hun med Lys og Tillid i de Øine, hvormed hun saae ham ind i hans, idet hun rakte ham sin Haand.

Hans »Tak!« lød saa fyldigt og blødt imod den tørre, slæbende Klang i Moderens Stemme, da hun nu kaldte Nanny til sig. —

Dengang Carlo reiste sig fra Middagsbordet, var han omtrent bleven enig med sig selv om, at han vilde betroe den veltalende Hr. Vagtel, i hvilken Grad han beundrede hans Opfindsomhed; men Nanny's Antydning om hendes Følelser for Lyng's Afløser og hendes Henviisning til Lyng selv havde vakt en Formodning hos ham om, hvordan den unge Pige var stillet. »Hvis jeg siger til den Snob,« tænkte han, »at han har løiet, saa skjælder han mig ud for en Løgnhals til Moderen, som synes at have alt Andet end venlige Følelser for mig, og hun lader det gaae videre til Datteren. Det bliver altsaa hende, som det kommer til at gaae ud over, og det vilde baade være Synd og Skam.« —

Den paafølgende Dag seilede Briggen over til St. Thomas, og med den første Damppaquet, som afgik til Europa, blev Verling sendt hjem. Der føltes en ikke ringe Trang til faste Officerer, efterhaanden som flere og flere Skibe bleve udrustede: Briggen havde alt tidligere afgivet nogle af sin Besætning, og Verling vilde allerede tidligere være bleven hjemsendt, naar ikke Skibets Virksomhed havde forhindret det. Da det hastede, gik han med Damppaquetten, der alt i nogle Aar havde været igang mellem England og Vestindien; men der var dog Mange, som endnu foretrak Seilskibene. Man havde endnu ikke ret faaet Tillid til Damperne paa de lange Router, og betegnende for Opfattelsen er det, at de i Vestindien stationerede Orlogsmænd, skjøndt de betroede Damppaquetten deres Rapporter, sendte Duplicat af dem med Seilskibene.

Hinton's bleve ikke ret længe i Vestindien, som den kjære Frue ikke kunde tilgive Episoden med Verling. Saalænge Hr. Vagtel opholdt sig i Frederikssted, oplivedes hun af Haabet om, at det skulde lykkes hende — om ikke før, saa paa Hjemreisen med ham — at faae hans mest »brændende Ønske« opfyldt; men en Fallit paa Kysten nødsagede ham til at tage til Sydamerika, og, trods en ny og forbedret Udgave af Scenen med Nanny i Anledning af Lyng, maatte hun raade ham til at see Tiden an. Med Tilsagn om at besøge hende i Kjøbenhavn, saasnart han kunde frigjøre sig, tog han Afsked.

XXVII.

Den syv Maaneders Vaabenstilstand med Tydskerne var afsluttet, Størstedelen af Hæren var trukken tilbage fra Als, og Skibene vare foreløbig oplagte; men der var dog en vis Travlhed med at holde Alt rede til den Fortsætttelse af Krigen, man maatte være forberedt paa.

En Dag i September fik Skibbygger Hansen en Opfordring fra Kroglund til at komme ud paa Landet for i Ro og Mag at tale om Hansens Optagelse som Parthaver i Skibbyggeriet paa Christianshavn. Takket være Jernbanen til Roeskilde kjørte Hansen allerede tidligt paa Dagen ind i den saa ofte omtalte Kjøbstads Postgaard, hvor Niels Kudsk,

stiv og strunk som altid, holdt med den lille Een spænder, der skulde føre ham til Gaarden.

Der spillede et luunt Smiil henover Rynkerne om Niels's Øine, og den stive Knevelsbart dirrede i Mundvigen, da han med sit Sideblik fik Øie paa Hansen: han gottede sig ved Tanken om den Samtale, han om Morgenen havde havt med sin Huusbond. Denne var nemlig kommen ind i Stalden til ham, Niels havde rettet sig som god Dragon med Striglen i den ene Haand og Kardetsken i den anden, Kroglund havde givet ham Ordre til at afhente Hansen, og saa havde han med et polisk Blik tilføiet: »Er Du forlegen for Noget at snakke med ham om, kan Du jo fortælle ham, at han kommer til Forlovelsesgilde.«

»Naa saadan! — For hvem, med Forlov at spørge?«

»Forvalteren og Jomfru Ane Marie.«

»Nei dog! Det er da Løgn?«

»Det er det ogsaa, Niels; men det er en Spas, jeg har for.«

»Naa saadan!« udbrød Niels med et Griin og strøg sig fornøiet op og ned ad Buxesømmen med Kardetsken. »Naa saadan!«

Kroglund vendte sig for at gaae, men standsede og sagde: »Hør Niels! fortæl det dog ikke, før I nærmer Jer Gaarden.«

»Ikke ded?« svarede han skuffet — »Ja, naar Huusbond siger det ....«; men da var Huusbond ude af Stalddøren, og Niels taug. I flere Minuter stod han og kløede sig i Baghovedet med Striglen: han lagde aabenbart sin Fortælling tilrette, og, at

han var tilfreds med sit Forfatterskab, maatte Hestene sikkert mærke paa den gode Behandling, de fik.

Det var det, som Niels sad og tænkte paa, da Hansen kom kjørende.

Da de et Øieblik efter rullede afsted ad Gaarden til, spurgte Hansen ham ud om Baaden, han havde rigget, om Folk og Forhold, og saa tilsidst om Ane Marie. Nu kneb det for Niels: der var et Stykke Vei igjen, han turde endnu ikke komme med Spasen, og saa greb han til med lange Omsvøb at fortælle om, hvormeget Huusbond og Fruen holdt af hende, og hvor godt det var, at hun havde faaet Lov til at blive hos dem saa længe. — Nu var der kun en lille Lunte igjen, saa turde han nok:

»Ja! ded er nu vel et Aar siden .... Ja, ded er det,« og det slog han fast med en dygtig Ed »Men Alting skal ha'e en Ende .... Ja, det holder man jo for,« og ogsaa dette satte han en god Ed paa.

»Det er begribeligt,« sagde Hansen; »men hvad mener De egentlig?«

»Som jeg siger: Alting skal, den Unde bryde mig, ha'e en Ende.«

»Tænker hun da paa at tage bort?« spurgte Hansen forundret.

»Det kan jeg ikke vide, ikke, ... Det maa han bestemme.«

»Hvem? jeg?«

»Nei! den Anden .... Forvalteren.

»Forvalteren! hvad kommer det ham ved?«

»De laver jo til Bryllup,« svarede Niels med den ligegyldigste Mine af Verden; men, da han med Øienkrogen bemærkede Hansens forbausede Udtryk, tilføiede han: »Ja! det gjør de!« med en saa rungende Ed, at Hesten spidsede Øren.

Hansen mælede ikke et Ord; men hans Ansigt undergik en saadan Forandring, at Niels kom til at tænke paa Røgteren, der var bleven stanget i Paasken, og han gav Hesten et Rap: det var dog fælt, hvor den Tømmermand saae ud! Men snildt var det af Huusbond, at han havde varet ham for at komme for tidligt med Spasen.

Kroglund stod i Døren, da Vognen kjørte for, og lidt indenfor stod Ane Marie, frisk og blomstrende med glad Velkomst i de venlige blaae Øine. Men Smilet forsvandt, da Hansen undgik at see paa hende og slet ikke besvarede hendes gjentagne Nik. Heldigviis sagde Kroglund strax, efterat Hansen var kommen af Vognen: »Tag Dig lidt af ham, Ane Marie, mens jeg giver Forvalteren Besked!«

Ved Ordet »Forvalteren« gav det et Sæt i Hansen; men han blev staaende uden paa nogen Maade at ændse hende.

»Men Onkel!« sagde hun ængstelig, »hvad er der dog iveien? .... Du er da ikke bleven syg?«

»Syg! Hvad Slags Sygdom skulde det være?« ...

»Du ligner sletikke Dig selv,« tilføiede hun og nærmede sig ham deeltagende.

»Hvad har det at sige, hvem jeg ligner?«

»Du svarer saa underligt .... Du har ikke engang sagt Goddag til mig endnu .... og jeg, der

glædede mig saadan til, at Du skulde komme,« klagede hun med vaade Øine.

Uden at see paa hende svarede han: »Det kan jeg tænke! Du glædede Dig vel til, at jeg skulde gratulere Dig ....«

»Gratulere mig!?«

»Javel! det er jo et rigtig nydeligt Stykke Mandfolk — ham, Forvalteren, som Du har forlovet Dig med.«

»Har jeg forlovet mig med Forvalteren!« gjenlød det nu fra Ane Marie med en klingende Latter.

»Hvad for Noget! hvad siger Du? er Du sletikke forlovet?« udbrød Hansen, idet han hurtig vendte sig og saae hende ind i Ansigtet.

»Ikke en Smule!«

Hansen blev høirød, famlede efter sit Lommetørklæde, aftørrede Sveddraaberne, som perlede frem paa hans Pande, og spurgte: »Har Du ikke saa meget som tænkt paa at forlove Dig?

»Hvorfor skulde jeg tænke paa det?«

»For det gjør jo saa mange Piger.«

»Med hvem skulde det være?« spurgte hun med sit gjækkende Smiil.«

»Med saadan En eller Anden, som ....« og Hansen gik istaa.

»Naa Onkel! som?«

»Som ikke har den Politur, han helst skulde ha'e, og ikke holder af at give sig af med de Ting, som han ikke forstaaer sig paa.«

»Men Onkel! hvad mener Du dog?« udbrød hun og saae usikkert op paa ham.

»Det er netop det, jeg ikke forstaaer mig paa, hvordan jeg skal . . . .« stammede Hansen aldeles befippet.

Da stak Kroglund Hovedet frem igjennem Døren til Contoiret, som var bleven staaende paa Klem, og sagde leende: »Hvordan en brav Karl skal spørge en flink Pige, om hun vil være hans Kone. — Ikke sandt, Hansen?« og han kom frem og klappede ham paa Skulderen.

Det er vanskeligt at sige, hvem der blev flauest af de To; men Ane Marie tog sig hurtigst sammen og vilde smutte bort, da Kroglund greb hende om Haandleddet og spurgte: »Naa Hansen, var det saa ikke Meningen?«

»Jovel! . . . . paa en Maade . . . . men jeg med min Skolegang og saa hende, der er ganske anderledes oplært.«

»Nu har Du hørt det, Ane Marie, saa kan Du gjerne gaae,« sagde Kroglund, slap hendes Haand og skyndte sig bort. Men hun saae et Øieblik op paa Hansen, som stod og krammede sin Hue i den ynkeligste Forlegenhed, og sagde: »Jeg gaaer ikke bort fra Dig, Onkel.«

Han svarede kun med et langt forbauset Blik, og hun spurgte: »Troer Du mig ikke?«

»Hvor er det muligt!«

»Ja, saadan er det nu,« og hun lænede sig blussende til hans Bryst.

XXVIII.

Den hannoveranske Underofficeer, der havde sagt, at han havde gjort det af med Gram, havde vistnok selv troet det; thi Gram var falden, da der blev fyret, og man havde ikke spildt Tiden med »at samle Vildtet op«. Da man senere vilde gjøre det, havde man rigtignok ikke fundet ham; men derom fortalte naturligviis Hannoveraneren Intet. De Fartøier, som Kanonbaadene den næste Morgen og den paafølgende Nat sendte ind til Kysten for at søge Underretning, bleve hilsede med Skud fra de langs Stranden udstillede Poster, og først efter et Par Dages Forløb lykkedes det i Mulm og Mørke at komme ind til Land, hvor man paa et tidligere aftalt Skjulested fandt en kort Meddelelse om, at Gram var bleven skudt.

At Landofficerer savnedes eller faldt, hørte til Dagens Orden; men at en Søofficeer led denne Skjæbne paa Landjorden, var noget ganske Nyt, og den Interesse, som derved knyttede sig til Gram's Navn, forøgedes endmere, da han — nogle Uger efterat der var indløbet Melding om, at han savnedes og rimeligviis var bleven skudt — i bedste Velgaaende gav Møde paa en af vore Vesterhavsøer. Han var selv noget sparsom med at fortælle om Alt, hvad han havde gjennemgaaet, inden han slap ud af de af Fjenden besatte Strøg: »Jeg havde naturligviis det ene Uheld efter det andet,« sagde han, og stort Mere fik kun de Færreste at vide; men desmere fortalte Andre paa hans Vegne. Historierne voxede paa deres Vei, og han havde

ofte nok at gjøre med at bevise, at det, som tillagdes ham, var Opspind. Denne Stilling mishagede ham ingenlunde: han syntes, han formelig voxede sig stor og smuk. Mon nu Laura vilde knibe ud, naar de engang kom paa Bal sammen? Det varede noget længe, inden han kunde faae Svar paa dette Spørgsmaal; først gjorde han Tjeneste paa Skibene ved Nordsøeskysten, derefter var han i Troppetransport, og Aaret lakkede ad Ende, førend han igjen kom til Kjøbenhavn.

Aarets sidste Maaneder havde været ganske anderledes indholdsrige for en anden af Landgangskammeraterne, den glade Lyng. Efter Vaabenstilstandens Afslutning var den Kanonbaadsdivision, han hørte til, bleven oplagt i Nærheden af Krigsskuepladsen, for at den kunde være ved Haanden, hvis Krigen blev fortsat ved Stilstandens Udløb, altsaa tidligt paa Foraaret. Lyng var beordret til at have Opsyn med Baadene, og i den fyenske By, hvor han fik sit Standqvarteer, var han snart anerkjendt som Løven for alle Løver, ikke blot i selve Staden, men ogsaa i dens Omegn, som var rig paa Herregaarde. Hvor der var Lystighed, maatte man have ham med, og hvor der blev drukket lidt over Tørsten, hørte han til dem, der gik sidst hjem. Snart tilbragte han et Par Dage paa en Herregaard, snart paa en anden, og bestandig fik han nye Indbydelser, der fremkaldtes af de unge Damer, han havde været elskværdigst imod. Dog var han

ikke elskværdig paa sin gamle Maneer. Nei! Togtet til Neapel og Krigslivet havde udviklet Lyng: han var voxet fra sin Barnetro, og, blottet, som han var, for ordentlig Ballast, var han slingret vel stærkt over til den modsatte Side. Det var ikke længere Blomster og Sløifer, han søgte at aflokke de unge Damer, det var solidere Ting som Haandtryk og Kys.

Engang i Begyndelsen af December var han i Besøg paa en Herregaard, hvor han ikke før havde været. Husets ældste Datter henregnedes til Egnens Skjønheder, og unegtelig gav hendes meget udviklede Figur og det velformede Ansigt med de svulmende røde Læber hende en vis Adkomst dertil; men Udtrykket i de noget fremstaaende runde Øine var ikke smukt, skjøndt det havde Varme nok. Lyng havde været sammen med hende nogle Gange, og hvergang var der fra Damernes Side faldet Bemærkninger om, hvor »grueligt« hun coquetterede med ham, medens Herrerne havde moret sig over, hvor hun kunde »tumle« ham.

Om Aftenen skulde der være Bal paa en Herregaard et Par Miil derfra, og i Vogn sammen med Proprietairen, hans Kone og den i Baldragt meget tiltrækkende Frøken Lydia kjørte Lyng derhen. Underveis var han underholdende og livlig og henvendte sig mest til Forældrene.

Paa Ballet gik Dandsen lystigt, man maatte jævnlig slukke Tørsten, og Drikkevarerne vare gode, saa at Lyng havde alle Seil til, da han traadte Borddandsen med Frøkenen. »Det er dog nogle

mageløse Læber,« tænkte han hvert Øieblik, »hvor de maae være varme og bløde!«

De kjørte hjem lige efter Borddandsen, og han sad ved Siden af hende paa Forsædet. Veien var opblødt, og den gamle Wienervogn med de store buede Fjedre vuggede snart de Gamle isøvn. Frøkenen puttede sig godt ind i sit Hjørne og sagde: »Skal vi ogsaa sove?«, men gjorde dog hvert Øieblik med sagte Stemme en eller anden Bemærkning. Lyng maatte helde sig hen imod hende for at høre, hvad hun sagde, og deres Samtale gik snart over i en sagte Hvisken. Han kunde ikke see hende, men han følte hendes Aande paa sin Kind, og i Tanken saae han uophørlig de røde Læber, der sendte ham det varme Aandedrag. Nærmere og nærmere kom han .... Armen sneg sig langsomt og forsigtigt om hendes Liv, hun veg ikke fra den; han drog hende tættere til sig .... Nei! hvor var de dog varme og bløde de svulmende Læber!

Da de svingede ind igjennem Porten til Gaarden, lød et Grynt og et inderligt Gab fra Proprietairen; hans Kone besvarede Signalet med et veltilfreds: »See saa!«, Vognen holdt, Tjeneren hjalp Herren ud, og Lyng tog sig af Damerne.

»Ja! lad os saa komme i Dynerne,« sagde Proprietairen og rakte Lyng Haanden til Godnat; men i det Samme lagde Datteren, som i en Hast havde taget Overtøiet af sig, Armen om hans Hals og sagde:

»Du siger jo ikke nei, Fader? — Vi har forlovet os.«

»Hvad har I!?« udbrød Proprietairen betuttet. »Hvornaar?«

»Paa Hjemveien.«

»Naa! lille Mo'er,« bemærkede han til Konen; »nu kan vi Skam sige, at vi har været oppe at kjøre! .... Ja, ja da! Til Lykke, Børn! — men nu i Seng med Jer! Godnat!«, og han rystede Lyng's Haand med den oplivende Bemærkning: »Barnet har altid kjørt os Gamle, som hun vilde — nu kommer Touren til Dem, Fa'rmin!« Med en hjertelig Latter tog han saa sit Lys og gik.

Moderens Lykønskning var lidt mere høitidelig, og hun sluttede med: »Kys ham nu til Godnat, Lydia!« — De svulmende Læber vare ligesaa varme og bløde som før; men Lyng havde i dette Øieblik sletikke Sands for det — hvor skulde han ogsaa have tænkt sig, at det vilde tage den Ende!

Proprietairen holdt ikke af lange Forlovelser, og, da Terminen stod for Døren, og han dog skulde til Kjøbenhavn, var det saa nemt at tage Datteren med for at gjøre Bekjendtskab med Lyng's Familie og træffe Aftale om Udstyr og Bryllup. Lyng var aldeles imponeret over den Sikkerhed, hvormed den kjære Svigerfader lagde Alt tilrette for ham. Herren skal vide, at det, han selv havde mindst af i de Forhold, han var dumpet ind i, var Klarhed og Sikkerhed. Et Par Tilløb til ogsaa at have en Mening om Sagen, et Par Forsøg paa at vinde lidt Pusterum vare blevne afviste med et saa gemytligt:

»Lad blot mig om det!«, at han faldt fuldstændig tilføie og trøstede sig med i fulde Drag at drikke af Forlovelseslivets lokkende Bæger.

Hos Lyng's var der stor Glæde, og ved de Nyforlovedes Ankomst til Byen blev Forbindelsen feiret med et Bal, hvortil alle Husets Venner vare indbudne og deriblandt Carlo, som først for kort siden var vendt hjem fra den Udcommando, han havde faaet ved Tilbagekomsten fra Vestindien. Oprøret derovre havde man ikke skjenket synderlig Opmærksomhed under den daglige Spænding, som knyttede sig til Begivenhederne paa Krigsskuepladsen, og nu var det aldeles glemt. Gram's Landgangsexpedition huskede derimod Alle, og, da Lyng som »den Forlovede« ikke længere havde nogen Betydning for de unge Damer, var der paa Ballet Noget i Luften, som paa en velgjørende Maade mindede Gram om det herlige Besøg i Neapel. I Cotillonen, som han dandsede med Laura, havde Marie faaet sin Barndomsven Carlo til Herre, og, idet de gik ind i Balsalen, sagde hun til ham:

»Veed De, at jeg iaften flere Gange har tænkt paa, hvor De er kommen til at ligne Dem selv igjen. I den sidste Tid, inden De gik til Vestindien, var der noget saa Fremmed over Dem; jeg kunde sletikke som før spørge Dem ud om det, jeg trængte til at faae forklaret — men nu tør jeg igjen gjøre det.«

»Og hvad skal jeg saa forklare?« spurgte Carlo, idet de satte sig ned tæt ved Døren til et Sideværelse.

»Jeg synes, at Gram har forandret sig saa underlig — meget mere end De i sin Tid. Kan De sige mig, hvoraf det kan komme?«

»Jeg har næppe seet ham i Aar og Dag; men jeg troer dog, at jeg kan skimte i det Mindste een af Grundene til det.«

»Naa! og det er?«

»Gram har, fra han var Dreng, søgt at bilde sig selv ind, at han var en Stoiker, at han med overlegen Ironi kunde see ned paa alle varmere Følelser især overfor Damerne. Han har søgt at bilde sig ind, at han hverken havde Hjerte eller Phantasi — og nu hevner det sig.«

»Hvordan mener De?«

»Det er gaaet op for ham, at han maa have taget feil; men han vil dog ikke rigtig indrømme det for sig selv. I al Fald troer han bestemt, at han ikke er som Andre i den Retning, og søger nu at stylte sig op til Noget udenfor det Almindelige, medens det Dagligdags dog løber af med ham.«

»Jeg kan ikke rigtig forstaae Dem.«

»Jeg talte ogsaa vel meget i min Ven Klingberg's Stiil. Kort og godt, han er forelsket op over begge Øren; men . . . .«

»Hun afbrød ham med et ængsteligt: »I hvem?«, og, da han taug, spurgte hun med svag Stemme og et bedrøvet Blik: »Mener De Laura?«

Han nikkede og sagde uden at see paa hende: »Den Lykke, han kunde finde, ligger lige ved ham, men han øiner den ikke, og det, han paa den egne Maade, som igrunden er hans Natur imod, jager

efter, er et Foster af det Hjerte og den Phantasi, han fornegter.«

Uvilkaarlig kastede de begge Øinene over paa Gram og Laura, der havde Plads skraas overfor dem. Gram, som stod ved hendes Stol, var meget bleg og syntes at tale i korte, afbrudte Sætninger. I Laura's sammenpressede Læber og mørke sammenknebne Øine laae der baade Utaalmodighed og Fortrædelighed. Gram bøiede sig nu ned imod hende og gjorde med et usikkert og dog halvt ironisk Smiil en Bemærkning; det var aabenbart et Spørgsmaal. Hun kastede et hurtigt Blik hen paa Carlo og slog saa Øinene iveiret med en næsten haanlig Latter.

»De leer!« udbrød Gram saa høit, at de fangede hans Ord.

»Ja! De er virkelig komisk!« svarede Laura bittert og gik ud af Balsalen.

Gram's Øine fulgte hende med et opbragt Udtryk, han rykkede i sin Handske, saa den flængedes, saae sig om et Øieblik, gik hen til Værelset, hvor Forfriskninger vare anrettede, og henkastede til Carlo, idet han gik forbi ham: »Kom og drik et Glas med mig!«

»Hvad er der skeet? Hvad lo hun af?« spurgte Carlo.

»Af mig!«

»Af Dig?«

»Javel! Grimme Gram havde virkelig den komiske Frækhed at frie til hende,« sagde han med et Smiil, der skulde være spøgende, men blev hjerteskærende.

»Det maa jo være en Misforstaaelse . . . .,« begyndte Carlo; men Gram afbrød ham: »Det er første Gang, jeg er bleven sparket til i mit Liv — og det tager man ikke feil af — men det skal ogsaa blive sidste Gang! . . . Godnat, Du! Har jeg vrøvlet, saa glem det . . . nu er jeg cureret«!

Mon han selv troede paa, at han var cureret?

Da Carlo kom tilbage til Marie, saae hun bedrøvet op paa ham og spurgte: »Tager han sig det meget nær?«

Carlo gav et undvigende Svar, som hun afbrød med: »De behøver ikke at være hemmelighedsfuld; jeg veed godt, hvad der er skeet!«

»Hvor kunde hun dog lee paa den Maade?« yttrede Carlo, og uvilkaarlig faldt Marie ind med det Spørgsmaal: »Glemmer De da ganske, at De ikke har havt et Ord tilovers til hende iaften?«

Næppe vare Ordene undslupne hende, før hun i den største Forlegenhed slog Øinene ned.

»Hvad har det med Gram at gjøre?« spurgte Carlo, men greb i det Samme den Tanke, der laa i Maries Ord, og satte sig stille ned ved Siden af hende næsten ligesaa bedrøvet som hun selv.

En Ugestid efter Ballet kom Gram, som Carlo forgjæves havde søgt, op til denne, sagde stilfærdigt Goddag og lod ved den Vending, han gav Samtalen, tydeligt forstaae, at han havde lukket af for Balaftenens Gjenvordigheder. Fra nu af kom han daglig igjen, helst paa de Tider, gamle Dank pleiede

at see op til Carlo, der fremdeles boede i Huus med ham, og han sad da i Almindelighed som en noget taus Tilhører ved deres Samtale eller Musiceren.

En Dag, da de hvilede efter en vanskelig Passage, de havde indøvet, udbrød Dank: »Brillant Composition! saa charakteristisk og stemningsfuld! minder noget om Beethoven. Ham kan vi da gudskelov spille endnu; han hører Østerrig til. De Componister, som høre til det store Vaterland, kan jeg ikke længere spille — de har gjort os formegen Fortred, de Skarnsmennesker .... Men, det falder mig ind, lille Ven, var han saa tydsk eller dansk den Hr. Vagtel, som Du skrev om i et af Dine sidste Brevе fra Vestindien? Jeg har saa tidt villet spørge Dig om det.«

»Skrev jeg ikke, at han var af dansk Herkomst og agerede dansksindet, men gjorde et forfærdelig tydsk Indtryk?«

»Idetmindste skrev Du, at han med stor Færdighed fortalte, hvad Du og Gram kalder Røverhistorier.«

»Om os Danske?« spurgte Gram.

Carlo dreiede sig hurtigt rundt paa Claveerstolen med Bemærkningen: »Om en letfærdig og forfløien Galgenfugl af en Styrmand, som han selv kjendte, og som var sprungen ind af et Vindue under Branden hos Fru Hinton?«

»Fortalte han det til Dig?«

»Til et heelt Selskab ved et Middagsbord.«

»Og Du gav ham ikke Begplaster paa Munden?«

»Glemmer Du Aftalen?«

Den lille Cancelliraads brune Øine hoppede med Spænding fra den Ene til den Anden under denne Replikvexel; han purrede sig i Haaret, trak op i Flipperne og gjorde et Par Tilløb til at sige Noget, medens Gram, der havde reist sig, langsomt slentrede op og ned ad Gulvet. Endelig udbrød han: »Det er rigtigt! ja! det er rigtigt. Det var netop den Dag, vi hørte om en Ildebrand og nogle raske Søfolk, at Carlo havde faaet den Skramme i Panden, som .... som min lille Mo'er saa tidt har talt om .... Du veed jo nok, lille Ven, det hed sig, Du havde været i Klammeri .... Herregud! det kan jo hændes den Bedste — Ungdom og Lystighed er ingen Synd — men lille Mo'er, veed Du nok, er lidt streng i sine Principer .... Naa ja! det var ikke det, jeg vilde tale om. Men, som jeg siger, det var netop den Dag, vi fik høre om Branden. Er det ikke, som jeg siger? Du kan ikke negte det!« han gned sig henrykt i Hænderne, spilede Øinene op og hviskede: »Nu har jeg det! det er ypperligt! incognito! incognito!«

Carlo brast ud i Latter, og selv Gram lod sig rive med.

»Men hør nu! skal jeg ogsaa agere Cadet og tie — tie bomstille? Eller maa jeg sige det, hvad? Blot til lille Moer? ... Hun vil saadan ... saadan glæde sig derover!«

»Hvad vil De fortælle hende, Hr. Dank? De veed jo Ingenting,« udbrød Carlo muntert.

»Hvadfornoget! Veed jeg ikke Noget? Jo sandt for Dyden veed jeg, at det var Jer!«

»Det var det ogsaa«, svarede Gram stille, og for mig maa De fortælle det til Alverden. Om Nogen vil have Gavn deraf, er en anden Sag.«

»Maaskee dog, maaskee dog! — Naa, lille Ven, hvad siger Du?«

»De skal vente, til De er vis paa, at Nogen kan have Glæde af det.«

»Og lille Mo'er?«

»Ikke endnu.«

Dank rømmede sig forlegen og tog sin Tilflugt til Violinen med et resolut: »Nu videre!«

Nogle Dage senere oprandt for Dank en af de Aftener, han altid gik og glædede sig til. Den kjære Hustru skulde ud til The og Syltetøi, og han var saaledes ene hjemme. Violinen blev taget frem, han stemte den og mumlede: Jeg troer virkelig, jeg vil spille den igjennem. Det lysner .... kunde det nu blot blive til Noget .... han er dog min egen lille Ven — og hun: uforlignelig! .... Han aner ikke, at jeg kjender hende — man bliver Diplomat paa sin gamle Alder«, og med sagte Latter fremtog han nogle omhyggelig gjemte, skrevne Noder, der bar Overskriften »Jubelmarche«.

XXIX.

Den skikkelige og ærlige Dank var virkelig i den sidste Maanedstid bleven noget diplomatisk, i sine egne Øine var han endog ifærd med at blive

en saa snedig og underfundig Person, at han vilde have rødmet over sig selv, naar ikke Skamfølelsen var bleven kvalt af en kildrende og klukkende Glæde over det, han haabede at naae ved at være en rigtig fiffig gammel Lurifax. Det, han gjorde, var ham jo desuden ligefrem paatvunget af Omstændighederne: Sagen var, at Justitsraad Blak en Aftenstund paa Hjemveien fra en overmaade vellykket Bolle havde saa ufravigelig fæstet sit drømmende Blik paa »Nattens vinkende Stjerner«, at han var traadt ned i en Kjælderhals og derved meget alvorligt havde forstuvet sin Fod. Der forestod netop en vidtløftig Ordning af Fru Hintons Pengesager, og Justitsraaden bad Dank, hans trofaste Raadgiver, om foreløbig at overtage Curatorforretningerne. I det Brev, hvori han bad Fru Hinton om at betroe sine Sager til Dank, skrev han, at han udtrykkelig havde gjort sin »mangeaarige og høit hædrede Ven« opmærksom paa, at jo mindre han mindede Fruen om sit Forhold til Lieutenant Verling, des kjærere vilde det være hende.

Dank holdt sig Instruxen efterrettelig overfor Fru Hinton, men tog rigelig Opreisning med Nanny. Han opdagede meget snart, at hun daglig gik en Tour rundt om Søerne, og, hvergang han traf hende der, udbrød han snildt: »Det er da morsomt, at jeg skal have det Held at møde Frøkenen!« I Almindelighed fulgtes de saa ad en Deel af Touren.

En Formiddag traf han hos Fru Hinton den hamborgske Kjøbmand Hr. Vagtel, om hvem Nanny leilighedsviis havde ladet falde nogle Yttringer, der havde vakt hans Nysgjerrighed, og han blev derfor

saa meget lettere opmærksom paa det Tvungne i hendes Væsen overfor den Besøgende. Da hun fulgte Dank til Døren og sagde Farvel, forekom det ham, at Udtrykket i hendes Øine var som en Bøn om Støtte og Hjælp. Hendes Blik fulgte ham den hele Dag og forvandlede ham til den underfundige gamle Herre, som med en Behændighed, der forbausede ham selv, skaffede sig Vished for, at Hamborgeren — som Nanny havde antydet — opdigtede Historier for at indsmigre sig hos hendes Moder.

Da Carlo kort efter fortalte Dank, at han ventede at komme tilsøes tidligt paa Aaret, gjorde den gamle Herre sit næste Mesterstykke: »Vi maae bøde derpaa ved at spadsere rigtigt flittigt sammen i den Tid, vi har igjen — ikke sandt, lille Ven?« ivrede han, og — hvor mærkeligt — paa en af de første Toure mødte de Nanny. Men det blev ikke sidste Gang, de mødte hende. Hvad var naturligere, end at de fulgte hende lidt paa Vei. Med Forundring opdagede Carlo paa disse Toure, at Dank havde faaet en heel Deel nye Interesser: I Byen, hvor de engang traf Nanny, var der hvert Øieblik noget Splinternyt, han endelig maatte see paa i Boutiksvinduerne, og langs Søerne grebes han af en formelig Mani efter at lede efter Pupper i Hegnene. De Unge maatte finde sig i hans Særheder og vente taalmodigt, indtil han kom.

En Dag mødte Nanny ham alene og fik at vide, at Carlo fra nu af maatte sige Farvel til Spadseretourene, da han havde travlt paa Holmen, indtil han skulde tilsøes. »Det er bedst, som det

er«, yttrede hun, da de vare gaaede et Stykke i Taushed; »jeg har endnu ikke sagt Moder, at jeg har truffet Lieutenant Verling, og jeg veed dog saa godt, at det ikke er rigtigt, at jeg tier dermed.«

»Javist! .... Hm .... javist, lille Frøken, vi maa jo sige det til Deres Fru Moder, — men i og for sig kan hun dog ikke have Noget imod, at De vexler et Par Ord med en hæderlig ung Mand, som De har lært at kjende under, hvad man maa kalde, saare aparte Forhold.«

»Havde hun ikke Noget imod det, saa havde vi jo sagt hende det, Hr. Dank.«

»Hm! Hm! det er en slaaende sand Bemærkning .... Men hvorfor er hun saa ilde stemt imod ham?«

»Fordi hun ikke anseer ham for det, De kalder en hæderlig ung Mand.«

»Men Du Forbarmende! hvad troer hun da om ham?«

»Alt, hvad man vil fortælle hende, naar det blot er uvenligt eller ondt.«

»Nei! det kan jeg, sandt for Dyden, ikke gaae og tie til. Min Ven Blak maa finde sig deri; men jeg maa virkelig tale med Deres Moder. Husk! jeg har jo været hans Pleiefader i en heel Række Aar.«

»Tal ikke om det til min Moder, Hr. Dank!«

»Og det siger De — De, lille Frøken, som jeg troede .... som jeg haabede dog nærede lidt Venskab for ham.«

»Det gjør jeg ogsaa. Men netop derfor maa De ikke egge Moder til at rive ham ned for mig

....Jeg føler mig selv saa utaknemmelig, naar jeg tier dertil, og dog gjør jeg bedst i at tie.« —

Der var ikke Spor af Jubel i de Toner, som den Eftermiddag gjenlød fra Danks Violin.

Lieutenant Verling skulde altsaa afsted. Briggen »Ternen« blev alt i Februar gjort klar til Togt og indtog imod Slutningen af Vaabenstilstanden Station ved den preussiske Kyst. Det var et sandt Kursus i Eensformighedens Kjedsommelighed, han her maatte gjennemgaae. De Orlogsmænd, som vare posterede østen- og vestenfor Briggen, havde dog den Adspredelse af og til at gjøre Jagt paa en Seiler, som vilde bryde Blocaden, men udfor den Kyststrækning, hvor »Ternen« holdt krydsende, var det kun yderst sjeldent, at en hvid Prik i Horizonten gav Udsigt til en Smule Forstyrrelse i Dagenes og Nætternes eensomme og eensartede Seilen frem og tilbage. Saalænge man havde travlt med at indarbeide den tildeels nye Besætning, gik Tiden forholdsviis let; men dette stod ikke længe paa, og saa maatte der Opfindsomhed til for at give Mandskabet saa meget at bestille, at Humeuret ikke gik fra det. Da man havde været ude et Par Maaneder, kjendte alle Folkene hinanden ved Fornavn og Efternavn, Adskillige havde faaet et Øgenavn i Tilgift, og for de fleste af Skibets Officerer havde Mandskabet en eller anden træffende Benævnelse. Chefen og Næstcommanderende hed saaledes »Styrbords Slagside« og »Bagbords Slagside«, da de Begge havde en

Beenskade, som gjorde, at den Ene i sin Gang sænkede sig til Høire og den Anden til Venstre. Det var en daglig Adspredelse for Folkene at iagttage dem, naar de kom op fra Middagsbordet og skulde have deres Pibe.

»Lad os saa faae os en Passiar!« sagde Chefen til Næstcommanderende, tændte sin Pibe og rakte ham Lunten. Næstcommanderende tændte, tog Plads ved Chefens venstre Side, og der holdt han sig under Spadseretouren op og ned ad den smalle Skandse. — »See! nu gaaer det pænt,« sagde Folkene; nu slingre de fri af hinanden — gik Næstcommanderende paa den forkeerte Side, saa tørnede de sammen hvert Øieblik.« Det blev da ogsaa en Troessætning blandt Mandskabet, at, naar Næstcommanderende gik paa den forkeerte Side af Chefen, maatte der være foregaaet noget Ualmindeligt, og i Reglen slog det til.

Passiaren blev altid indledet af Chefen, som oftest om Veiret. »Hun seer mig noget grumset ud i Kimmingen,« begyndte han.

»Lidt snudsket,« var Svaret.

Saa slingrede de fra og til hinanden en Snees Gange, og Chefen fortsatte: »Jeg kan sige som min Styrmand, da jeg foer til Koffardies: »Faaer vi ikke Kuling, saa faaer vi Magsveir, og, klarer hun ikke af, troer jeg nok, vi faaer Regn.««

En tør Latter, og nu var det Næstcommanderendes Tour: »Min Styrmand paa Briggen »Alfhild« havde det paa en anden Maade: »Det værker saa fælt i min Nakke«, sagde han, »Vinden kommer snart af Østen« — eller ogsaa hed det: »Vi faaer

uroligt Veir, det kan jeg mærke paa mine Ligtorne.«

En kort Latter og saa igjen en Pause. Ofte vexlede de under en heel Times Vandring ikke ti Ord — til Koffardies havde de begge lært at gaae og tie — men den daglige »Passiar« kunde de ikke undvære. Naar der var kommet Aviser, gik det livligere.

»Har De saa læst Bladene?« spurgte Chefen.

»Ikke endnu; jeg har havt noget Pilleri at pusle med.«

»De kan sagtens! En Næstcommanderende har selv nutildags Lov til ikke at læse Aviser; men vi andre Stakler, vi maa tyre det Kram. Vi skal følge med Tiden, som der staaer i den morsomme Komedie, De veed nok den, som en Student har lavet.«

»Javel! Hostrup — en Pokkers vittig Fyr.«

»Men noget Kram er det.«

»Hans Komedier?«

»Nei! nei! Aviserne.« — Et Par Slag op og ned ad Dækket. — »Var det blot de officielle Rapporter, der stod i dem, saa var der ikke Noget at sige til det, skjøndt de indeholde en heel Deel, som ikke kommer Folk ved, og som de ikke forstaaer sig paa. Men disse private Correspondenter, de skulde forbydes; de er ikke Andet end Pyntekoner for deres Venner.«

»Læser Capitainen dem ikke?«

»Jo gu' gjør jeg saa! — Det er dumt, men jeg gjør det alligevel, og det ærgrer mig! Det Private og det Officielle løber sammen i Ens Hukommelse,

og man veed tilsidst ikke, hvad der er Sandhed, og hvad der er Løgn. Det lyder saa troværdigt, naar Correspondenterne underskriver sig, et »Øienvidne« — efter min Mening maatte de hellere skrive »et Løgnvidne.««

»Det kunde passe udmærket paa min Styrmand paa Alfhild: hvergang han havde afleveret en rigtig Røverhistorie, sluttede han med: »Det er ved Gud sandt; jeg saae det med mine egne Øine.«« —

Sine Aviser og Breve fik Briggen med en Dæksbaad fra Bornholm, og denne Baads Ankomst hørte til Blocadelivets bedste Adspredelser. Naar der en sjelden Gang kom en Damper fra Kjøbenhavn, var det en stor Begivenhed; hele Mandskabet samledes, hvis der var Frihed, paa Dækket, og blandt alle de Gisninger, der gjordes om, hvad den skulde, lød ingen mere lokkende end den, at der var Ordre til Briggen om at gaae til Krigsskuepladsen.

En Dag i Juni Maaned benyttede man fra Morgenstunden det stille, varme Veir til at udlufte endeel af Provianten. Sække med Brød og Gryn vare baarne op, og de gule Ærter vare spredte ud i Presenninger paa Dækket; Kuldseilene spredte deres Vinger for om muligt i det stille Veir at føre lidt Luft ned i Kamre og Kjældere. Som sædvanlig blev der Klokken tolv pebet til at skaffe, og Folkene leirede sig, som de bedst kunde, om Skaffebakkerne paa Dækket; thi Skaffeborde og Bænke vare dengang endnu ikke ret komne i Brug. Efter Maaltidet skulde Folkene have deres Middagssøvn, hvor de syntes bedst, nede om Læ eller oppe i den frie Luft — men da blev der praiet for en Damper i

Nordvest, altsaa rimeligviis fra Kjøbenhavn, og Alle sagde Farvel til Søvnen.

Chefen kom paa Dækket og fik den Melding af Lieutenant Verling, der havde Vagt, at man endnu kun saae Damperens Røg. »Der gaaer altsaa over en Time, inden vi høre, hvad den bringer,« yttrede Chefen. »Mine Breve ligge klar: vi kan jo vente Bornholmerbaaden i Dagningen, hvis der kommer Brise iaften. Men skynd De Dem nu ned og skriv! jeg skal see ud saalænge.«

»Hvad jeg har at skrive, kan snart besørges, Hr. Capitain. Maa jeg ikke først see, hvad jeg kan gjøre ud af ham,« og Verling entrede op i Storvantet med sin Kikkert. Lidt efter sagde han deroppefra: »Herfra seer jeg Topperne og lidt af Skorstenen: Det er ingen af de Dampere, jeg kjender fra Kjøbenhavn.«

»Saa er det en Engelskmand, de har fragtet. Skynd Dem nu ned og skriv færdig!«

Carlo entrede ned fra Vantet, gjentog, at han sletikke behøvede at skrive, og bad Chefen, om han ikke hellere maatte sørge for at faae Dækket ryddet for derpaa at stikke de Reb ud, som man efter Sædvane havde taget ind den foregaaende Aften, og saa tilsætte alle lette Seil. »Det seer ud til, at vi faae lidt Brise af Østen,« sluttede han.

»Jeg troer saa minsandten, gode Verling, at De bilder Dem ind, det kunde være en Fjende,« sagde Chefen med et tørt Smiil.

Lieutenanten sprang op paa Vagtsbænken, saae atter paa Damperen med sin Kikkert og vendte sig om mod Chefen med Meldingen: »Nu seer man

herfra baade Reisningen og Skorstenen — det seer Alt saa fremmed ud, Hr. Capitain.«

»Har De en saa ubændig Lyst til at gjøre klar til at tage mod en Fjende fra Kjøbenhavn, saa vær saa god! Det er jo altid en Øvelse for Mandskabet,« yttrede Chefen godmodigt og gik ned.

»Pib an til Arbeide! Stuv Provianten afveien!« lød det nu med Carlo's klare Commandostemme, og den Hurtighed, hvormed Ærterne og Proviantsækkene forsvandt fra Dækket, var et glimrende Vidnesbyrd om Mandskabets Villighed i det Hele og dets Følelser for Lieutenanten i Særdeleshed.

»Rebene ud!« »Bramseil los!« vare de næste Commandoord, og, medens Folkene laae og arbeidede paa Ræerne, mønstrede Carlo i Forbindelse med Næstcommanderende, der var bleven reven ud af sin Middagssøvn, den sig hurtigt nærmende Damper, hvis Skrog nu viste sig over Horizonten.

»De har sgu Ret, min Ven!« erklærede Næstcommanderende og sprang ned til Chefen.

Denne fulgte ham strax, men med en tvivlende Mine op paa Dækket, satte Kikkerten for Øiet, mumlede: »Det var som syv Satan!« og gav Ordre til at gjøre Klartskib.

Næppe var Trommehvirvelen begyndt, før Mandskabet foer om som Myrerne i en væltet Tue: man skulde troe, at der var givet Signal til en vild Jagen efter at bortrydde ethvert Spor af Orlogsmandens pyntelige og systematiske Orden. Tømmermanden huggede løs paa Forskoddet til Ruffet, som gjaldt det om i et Nu at forvandle det til Splinter og Spaaner, nøgne Arme ragede op fra Lugerne med

Kugler, som »langedes hen i Tougkrandse, der henslængtes hist og her paa Dækket; i fuldt Fiirspring slæbte Folk afsted med de Træluger, hvormed alle Aabninger dækkedes i haardt Veir for at holde Søen ude, i Kamp for at skjerme mod Ild, medens alle Sceptere og Gelændere forsvandt nede om Læ i Forbindelse med Hønsehusene, Svinestien, Skoddet og Vinduerne til Ruffet -- kortsagt Alt, hvad der kunde forøge Faren for Splinter. Sprøiter, Pøse og Haandvaaben fløi slingrende op i Mærset, medens Pistoler og Huggerter deeltes om ved Kanonerne, hvor de jernhaarde Surringer gjordes los og forvandledes til bløde, bøielige Tallieløbere. — Knap tre Minuter efterat Trommen havde lydt, meldte Næstcommanderende: »Vi er klar, Hr. Capitain!« Enhver stod taus paa sin Plads, og kun de varme Ansigter vidnede om, hvordan Kræfterne vare blevne brugte et Øieblik i Forveien.

Næstcommanderende stod nu paa Ruffet med Chefen for at commandere under dennes Ledelse, og Carlo var som Batterichef rede paa Skandsen.

Der hørtes et Skud — en Sittren foer igjennem Mandskabet — Chefen tog Kikkerten for Øiet, vendte sig strax om mod Folkene og sagde oprømt: »Til Lykke Manne! Det er en Preusser! Han har kun to Kindtænder, vi har fjorten Fortænder: lad ham nu see, hvad der er bedst til at bide Beskøiter over med — og saa et Hurra for gamle Dannebrog!« Han vinkede nu ad Lieutenant Verling og tilføiede sagte: »Ikke skyde, før jeg giver Ordre dertil: vi maae lokke ham lidt nærmere, før han veed, hvor langt vi kan lange.«

Den fjendtlige Damper havde skudt sit første Skud for at betegne, at det Flag, han nu heiste, var det rette, og var derefter med et stort Sving udenfor Skudvidde løbet op til Luvart af Briggen, som nu havde Brise nok til at manøvrere — først, da den var tværs for »Ternen«, aabnede den Ilden med sine to langtrækkende Kanoner. Den gjorde aabenbart Regning paa at kunne ramme Modstanderen uden selv at blive ramt af dennes kortere Skyts, og, naar den lagde sig tværs ud for Briggen, var det sikkert for at have et saa stort Maal som muligt at skyde efter. Dens hele Manøvre var altsaa bygget paa at naae Modstanderen og ikke at blive naaet af denne. Havde Dampskibets Fører vidst, hvilken Overlegenhed hans selvstændige Bevægkraft gav ham overfor et Seilskib, især i løit Veir, vilde han have handlet anderledes; men man var ny og usikker i Dampskibsfarten til Orlogs og omvendt meget sikker og tillidsfuld i Seilskibenes Brug.

»De er nybagte,« sagde Chefen til Næstcommanderende, »de lægge dem jo rigtig kjønt for os. Et eneste Skud i hans Maskine, saa er han færdig, — men der skal mere end eet Skud til at pille Seilene af Briggen.«

»Især hvis han bliver ved at skyde paa den Afstand,« var Svaret.

»See saa! nu skjønser han ned imod os: han har da endelig opdaget, at han ikke kan naae os. Vil De vende, at han kan see, vi gjerne vil gjøre lidt nærmere Bekjendtskab.«

Der var just da et friskere Pust; Briggen vendte «som en Top«, og Damperen, der havde sat lidt

Fart paa, idet den skjønsede ned mod Briggen, nærmede sig derved »Ternen« mere, end den havde gjort Regning paa.

»Sigt nu godt, Manne, og giv ham Laget!« bød Chefen.

Slag i Slag glimtede og knaldede Kanonerne, et Øieblik svøbtes Briggen i en hvid Røgsky, og, da den drog sig bort, saae man, at Damperen ændrede Cours for igjen at forøge Afstanden.

»Det var flinkt, Gutter!« raabte Chefen, »I har bidt Hjørnet af hans Dækshuus og givet ham et Par Mærker i Skroget.« Et jublende Hurra gjenlød som Svar.

»Seiler til Luvart!« blev der praiet fra Veiret. — »Vi har seet den,« svarede Næstcommanderende. Det var Fregatten, som havde Post længere østerpaa, og hvis Seil, der kom frem over Horizonten, viste, at den stod ned imod Briggen.

Fortsættelsen af Kampen svarede til Indledningen: i Timeviis forsøgte Damperen paa at finde den Afstand, hvori den kunde ramme uden selv at blive ramt, medens Briggen ved at vende i det beleiligste Øieblik ofte kom den saa nær, at dens Skud kunde gjøre Virkning.

»Det er da velsignet, saa daarligt han skyder,« bemærkede Chefen, da et Par af Damperens Skud gik overvættes langt udenom Briggen, og Næstcommanderende svarede:

»Han kan sige ligesom min Styrmand, der altid plaffede efter Søfugle, men aldrig traf: Det er virkelig løierlig, for jeg sigter saa brillant.«

Lidt efter udbrød Chefen: »Hvad er det? nu stikker han jo af!«

»Saa har han endelig faaet Kig paa Fregatten: det er ogsaa svært, saa den skraaler med Læseilene til.«

»Og han har ikke givet os saa meget som en Rift! Veed De hvad? jeg kunde have Lyst til med Besætningen her at laane Damperen og lade de Godtfolk føre Briggen — saa skulde jeg vise dem, hvad de har lært mig idag ved at bære sig galt ad . . . . Naa! han bliver ved at staae ind ad Land til: lad os saa ophøre Klartskib!«

Atter nogle Minuters vild Jagen og Støien, og Alt var igjen i den gamle Orden. Chefen takkede med et Par djærve Ord Besætningen, og saa blev der tændt paa Kabyssen, for at Folkene kunde faae Punch.

Til Fregatten blev der signaleret »Alt vel!«. Den naaede Briggen ved Solnedgang, løb tæt agtenom den og hilste den med tre rungende Hurraraab.

XXX.

Under Carlo's Fraværelse havde Justitsraad Blak igjen overtaget sine Curatorforretninger hos Fru Hinton; men det forhindrede naturligviis ikke Hr. Dank i at spadsere langs Søerne; dog maa det siges til hans Roes, at han som oftest lod sig nøie med, naar han mødte Nanny, kun at standse et Øieblik og vexle et Par elskværdige Ord med hende. Hun forstod godt, at det var af lutter Hensyn til

hendes Forhold til Moderen, at han gjorde det, og hun viste ham sin Taknemmelighed herfor ved nogle Gange af sig selv at vende om og følge lidt med ham.

En Dag i Begyndelsen af Juni kom hun ham meget hurtigt imøde og sagde med hede Kinder: »Gudskelov jeg traf Dem! De er det eneste Menneske, jeg tør betroe mig til.«

»I Himlens Navn! lille Frøken, hvad er der skeet?« fik Dank næppe sagt, før hun fortsatte: »Moder har idag faaet Brev fra Vestindien: Irlænderen, som kjøbte hendes Plantage, skal være ruineret — man venter, han vil gaae fallit — og nu vil Moder skrive til Hr. Vagtel, at jeg samtykker i det, som jeg allerede to Gange har sagt Nei til.«

»Det kan da umulig være hendes Mening at tvinge Dem,« søgte Dank at berolige hende, skjøndt han saae ligesaa betagen ud som hun selv.

»Moder siger, at ikkun jeg kan frelse hende fra Armod, og at jeg er en egenkjærlig, utaknemmelig Datter, naar jeg ikke vil bringe det Offer.«

»Armod? Armod! Det er, sandt for Dyden! en Vildfarelse. De Papirer, som bleve frelste fra Branden, ere i sikker Forvaring, og med dem er der ikke Spørgsmaal om Armod . . . Ja! undskyld lille Frøken — men jeg kan virkelig ikke give Deres Fru Moder Medhold!«

En hurtig Farvevexling gik hen over Nanny's Træk ved Dank's Udbrud: saa bestemt og alvorlig, som han endnu aldrig havde seet hende, spurgte hun: »Maa jeg gjentage for Moder, hvad De har sagt?«

»Saa inderlig gjerne!« stammede den betuttede Dank, og forundret stirrede han efter hende, medens hun hurtigt gik hjemefter.

Det samme bestemte Præg havde hendes Ansigt, da hun traadte ind til Moderen og sagde: »Du gav mig Betænkningstid til iaften. Jeg har truffet Hr. Dank og betroet mig til ham: han forsikkrer, at der ikke kan være Tale om Armod, saalænge Du har de Penge, der bleve frelste fra Branden. Er Du alligevel bange for Fremtiden, skal jeg gjerne uddanne mig til selv at tjene mit Brød . . .«

Moderen gjorde et Forsøg paa at sige Noget; men hun kunde det ikke; hun følte sig kuet, og Datteren tilføiede: »Men for at Du kan komme paa det Rene med, om Hr. Vagtel er et saa paalideligt Menneske, som Du troer, samtykker jeg i at give ham min Haand, hvis baade han og den Styrmand, han har fortalt om, vil gjøre en hellig Ed paa, at det virkelig er den »Galgenfugl«, der har frelst os fra Armod.« Hun gik dermed ud af Stuen, og Moderen mumlede: »Hvor den Pige dog er kommen til at ligne sin Fader!« — men hverken denne eller de følgende Aftener skrev hun til Hr. Vagtel.

Fru Hinton var virkelig et af Skjæbnen forfulgt Væsen: Efterretningerne fra Vestindien og Datterens hjerteløse Egensindighed skulde dog synes at være Plager nok for en rum Tid, — men nei! Ikke fire og tyve Timer vare forløbne, før hun igjen skulde have Fortrædeligheder, og disse skulde tilmed fremkaldes

af en tilsyneladende saa elskværdig Pige som Ane Marie. Som et Solglimt fra en lys Sommermorgen paa Landet kom hun ind til den af en søvnløs Nat indskrumpne Frue, lod sig ikke forknytte af hendes trevne og ligegyldige Modtagelse, fortalte, at hun var i Byen for at udstyre den Leilighed, hvor hun skulde boe med sin Tilkommende, og bad saa tilsidst, om Nanny ikke maatte komme med hende, da Kroglund's, som forærede hende Udstyret, havde sagt, at hun foruden sin Svigermoder skulde tage den unge Pige, hun holdt mest af, med paa Raad.

Fru Hinton gjorde en Mængde Indvendinger; men, da hverken disse eller hendes uvenlige Tone formaaede at bortjage det lattermilde Udtryk fra den unge Piges Ansigt, kom hun frem med, hvad hun helst strax havde sagt: »De vil altsaa ikke forstaae, at jeg ikke sætter Priis paa at fornye Bekjendtskabet med Dem, Jomfru? De forlod Deres Arbeide her saa pludseligt og paa en saa besynderlig Maade, at jeg for at forandre min Mening lidt nøiere maatte kjende den sande Grund dertil.« — »Det virkede!« tænkte hun; »tilsidst blev hun dog alvorlig.«

Ane Marie sad lidt og saae meget betænksom ud, saa spurgte hun: »Naar jeg betroer Fruen Sammenhængen, faaer saa Frøkenen Lov til at følge med mig?«

»Det skal jeg svare Dem paa, naar jeg har hørt, hvad De har at sige.«

Vil Fruen love mig at tie?« — Fruen nikkede, og Ane Marie tilføiede forlegen og undseelig: »Jeg var for Andres Skyld nødt til kun at betroe mig

til min Pleiemoder; men jeg kunde ikke mere sætte min Fod her i Huset, saalænge Lieutenant Lyng kom her daglig.«

»Lieutenant Lyng?! Hvad siger De dog?« næsten skreg Fruen.

»Han listede sig hen til mig i Spisestuen, hvor jeg sad og syede, tog mig om Halsen og kyssede mig.«

»Veed min Datter det?« spurgte Fruen med en Hurtighed, man ikke skulde have tiltroet hende.

»Ulykken var jo, at jeg ikke for . . . for Andres Skyld turde sige det.«

»De maa ikke sige hende det! Hører De?«

»Jeg vil allerhelst tie dermed . . . . Maa saa Frøkenen gaae med mig?«

»For een Gangs Skyld vil jeg finde mig deri,« henkastede Fru Hinton og bad hende sige det til Datteren. »Denne Lieutenant Verling er heldigviis langt borte,« tænkte hun.

De to unge Piger, som lidt efter i en glad og livlig Samtale spadserede sammen ad Christianshavn til, vare vel i Ydre høist forskjellige, men de lignede hinanden i det ærlige og ukunstlede Udtryk, som lyste frem af deres Øine.

Skibbygger Hansen havde paa denne Tid et Arbeide for, som han fandt »rigtig plaseerligt.« Blocadeescadren i Nordsøen trængte til et Par lette, hurtigseilende Smaaskibe, der kunde benyttes til Estafettetjeneste og Lignende; man havde allerede

sendt en lille Skonnert derover, og nu var man ifærd med at klargjøre en for sin Hurtighed bekjendt Messinafarer, der var bleven fragtet til dette Brug. Skonnerten blev overtaget heelt udstyret og i fortræffelig Stand; men den skulde indrettes til at føre nogle lettere Kanoner og til at huse en Orlogsbesætning. Paa Holmen havde man nok at tage Vare, og blandt de private Skibbyggere var der Ingen, man med større Tillid kunde anbetroe Arbeidet, end Hansen, der havde faaet sin Uddannelse i Marinens Tjeneste. Naar Skonnerten var klar til at proviantere, skulde den overtages af en yngre Officeer, der var bestemt til at føre den; men der blev mod Forventning Brug for ham til et vigtigt Hverv, som han særligt egnede sig til, og man besluttede da at lade Verling afløse af en i dansk Tjeneste indtraadt svensk Officeer, som afsendtes med et Dampskib, der gik ned til Blocadeescadren i Østersøen med Meddelelser vedrørende de neutrale Skibe.

Dagen efter Træfningen blev der igjen ombord i Briggen »Ternen« praiet for en Damper i Nordvest, og, da man nu vidste, at man kunde blive angrebet, gjorde man i Ro og Mag de vigtigste Forberedelser til Klartskib; men Alle vare enige om, at det kun var en Formsag: »De har forvundet Lysten til at bide Beskøiter over med os,« sagde Folkene.

Da Carlo gik fraborde, lod Chefen Folkene kalde op og sagde til dem: »Lieutenant Verling førte Jer saa kjønt an i Dandsen igaar — I maa gjerne hilse paa ham fra Vantene.« Med glade Ansigter entrede Folkene op og svingede med

Huerne. Dette var en saa sjelden Hædersbeviisning for en Lieutenant, at Taarerne trillede ned ad Carlos's Kinder, da han med blottet Hoved stod op i Fartøiet for at modtage denne Hyldest, der blev ham et af de bedste Minder fra hans Ungdomstid.

Tidlig paa Formiddagen kom han til Kjøbenhavn og gik lige fra Toldboden op i Ministeriet, hvor han gav Meddelelse om Træfningen og derpaa fik Ordre til at henvende sig til Skibbygger Hansen for at træffe Aftale om Skonnerten »Vera's« Overlevering. Det var Hviletid, da han kom til Skibsværftet; men man sagde ham, at Hansen vistnok var ombord i »Vera«, der nymalet og pudset laa ved Bolværket og ved sine smukke Linier strax meldte sig som den dygtige Seiler.

Det er med en ganske egen betagende Følelse, at Sømanden første Gang kaster Øiet paa det Skib, han er bestemt til at føre. Han tager det i Tanken i Besiddelse, det bliver en Deel af ham selv, og ligesom overfor sig selv søger han at dække over Manglerne og at drage Lyssiderne frem. Jo yngre og jo mere livskraftig han er, jo fyldigere, jo stoltere er denne Følelse, og aldrig er den saa rig, som naar han i en yngre Alder for første Gang tager Commandoen over et Skib.

Under Indtrykket af denne Følelse betragtede Carlo i flere Minuter »Vera« fra Siden, forfra og agterind; derefter gik han hen til Bolværket, hvor den laa fortøiet, og kastede Blikket hen over Skibets Dæk. »Det er dog en deilig lille Skude,« tænkte han, »og den skal jeg føre!« . . . »Aldrig har Lykken kjælet for mig som i disse Dage . . . Naar

jeg som Dreng var rigtig straalende glad, saa maatte jeg have Luft: jeg løb hen og tog Fader og Moder om Halsen . . . Det er underligt, at Akademiet og Fru Dank ikke har vænnet mig af med denne Trang til at meddele mig — de har kun lært mig at skjule den . . . Er der da Ingen, som jeg uden Sky, i Tro og Tillid kunde dele min jublende Glæde med? — Dank og Kroglund? — Jo! men de ere Mænd! dem kan jeg ikke tale med, som var jeg et Barn, og det er dog det deiligste paa Jorden at give sig hen som Barnet, skjøndt man føler, man er Mand. Det kan man kun overfor en Kvinde, en Kvinde, man elsker . . . Een er der — det føler jeg fuldt ud nu — som jeg kunde udøse min Jubel til, hvis hun følte som jeg. Men er det mere end Taknemmelighed og Tillid, der gjør, at hun er saa elskelig imod mig? — — — —«

Hans fraværende Blik fæstede sig igjen paa Skonnerten: »Jeg troer, jeg er kulret! Jeg staaer jo og drømmer!« udbrød han halvhøit. »Det var Hansen, jeg skulde have fat i,« og han sprang ned paa »Vera«s Dæk, gik hen til Agterkappen, som stod aaben, ned ad den korte Trappe og lukkede den Dør op, som var ligefor Nedgangen, — men blev staaende paa Tærskelen i den største Forundring: paa hver sin Side af det lille Kahytsbord sad Ane Marie og Nanny Hinton.

»Nei dog! hvordan gaaer det til?« udbrød Ane Marie, og Nanny, der stærkt rødmende reiste sig, tilføiede: »Vi troede Alle, at De var langt borte, ude i Østersøen.«

»Der var jeg igaar: jeg er bleven hjemkaldt for at tage Commandoen over Skonnerten her.«

»Hvor Hansen vil blive glad! Han vidste for lidt siden endnu ikke, hvem der skulde føre den.«

»Det er netop ham, jeg leder efter,« sagde Carlo til Ane Maries Udbrud.

»Han skulde maale Noget op i et Skib, der lige er kommet ind, og bad os vente her saalænge — jeg skal løbe hen og hente ham,« og Ane Marie sprang ud af Kahytten.

»Tag mig med!« sagde Nanny og vilde følge efter hende.

»De har meget bedre af at vente her, Frøken,« lød det fra Trappen, og Carlo sagde saa inderligt: »Jeg beder Dem, gaa ikke!«, at hun standsede med et usikkert Blik. »Tjen mig i at blive! Det, at jeg træffer Dem her, Frøken, er det bedste, det lyseste Varsel for mit Togt; jeg er saa vis paa, at De igjen vil bringe mig Lykke.«

»Har jeg bragt Dem Lykke?«

»Mere end een Gang. Sidst var det i Vestindien, og min Udkommando til Briggen, hvor Alt er gaaet saa godt, fik jeg den Dag, jeg første Gang saae Dem efter Hjemkomsten.«

»Hvis De tillægger mig en saadan Magt,« sagde hun med et bævende Smiil, »saa maa De ikke glemme min største Bedrift — husker De ikke, dengang det brændte paa Gamle Kongevei?«

»Er det min gamle Ven Dank, som har røbet mig for Dem?«

»Nei! De har røbet Dem selv: dengang jeg

saae Dem belyst af Baalet i Vestindien, var det ikke muligt at tvivle.«

»Ja, saa var De ogsaa dengang min Skytsaand; men det var kun en daarlig Tak, jeg gav Dem. Idet Lieutenant Gram og jeg gik, kom jeg tæt forbi Dem og hørte en Yttring af Dem. Til Løn for den Deeltagelse, De viste mig, sagde jeg til ham: »Hvem mon den Stemme og de Øine skal gjøre ulykkelig med Tiden?««

»Hvorfor troede De mig saa ilde?«

»Fordi en Drøm, jeg havde givet mig hen til, fra jeg var en lille Dreng, havde mistet sine straalende Vinger og var falden gispende til Jorden. Det, der var skeet, fortolkede jeg igjennem min bittre Sindsstemning, og hvad der gjalt den Enkelte, meente jeg, maatte gjælde Alle: Kvinden kunde kun være skabt til at bringe Ulykke over Manden.«

»Nu begynder jeg at forstaae Meget af det, der er bleven fortalt om Dem. Det har været tunge Tider for Dem.«

»Lad os ikke tænke derpaa — Tilliden til Kvinden, som jeg troede død og begraven, laa kun i Dvale — den vaagnede tillive igjen, saasnart jeg blev lært af med kun at tænke paa mig selv og paa den Uret, jeg troede, der var tilføjet mig — og for hver Gang, jeg saae Dem, vandt min Tillid og Tro baade i Fylde og Styrke . . . Da jeg for lidt siden kom ombord her i Skibet, jeg skal føre, syntes det mig, jeg havde naaet Alt, hvad jeg i min Alder kan naae — og dog stod De for min Tanke som den Eneste, der ret kunde give Glæden sit Værd ved at dele den med mig . . .

Sig mig nu: vil De dele min Lykke? Har De Villien dertil, som De har Evnen, saa faaer jeg jo langt Mere, end jeg giver!«

Hendes Øine havde glindsende af Taarer hævet sig til ham, idet han med dyb Beundring udtalte de sidste Ord; nu rakte hun ham sin Haand og sagde: »Gid min Evne svarede til min Villie! Kom det kun an paa mig, saa lovede jeg Dem her at dele, ikke blot Lykken, men ogsaa Modgang og Sorger med Dem. Desværre er jeg ikke min egen Herre: min Moder giver vist aldrig sit Minde — og trodse hende, det kan jeg ikke.«

Han greb begge hendes Hænder i sine og udbrød: »Om saa hele Verden var os imod, kunde den ikke berøve mig den rige, varme Sjæl, som jeg nu har faaet i Eie. Min er De, og min bliver De, Nanny!«

»Ja! i vore Tanker og vore Drømme.«

»Nei! i det virkelige Liv! Spørg enhver Sømand, og han vil sige Dem, at, naar Lykken først melder sig, saa er den rundhaandet. Jeg har ikke faaet »Vera« at føre og har ikke fundet min Skytsengel her i Kahytten for at see hende sværve bort fra mig i det ubestemte Fjerne. Nei! min er Du og min bliver Du, det troer jeg fuldt og fast paa, Du Elskede!«

»De er saa tillidsfuld og tryg, at De river mig med Dem og faaer mig til at troe paa det Utrolige.«

»Og er Du lykkelig i Troen?«

»Lykkeligere end jeg nogensinde havde tænkt!«

»Saa er Du fra nu af min egen, yndige, elskede Brud!« — han trykkede hendes Hoved ind til sit Bryst og kyssede hendes Pande og Øine.

Undseelig og dog saa hengiven drog hun sig lidt tilbage og hviskede: »Nu kan jeg ikke tie for Moder.«

»Nei! men nu er det min Sag at sige hende det.«

»Jeg er saa bange, hun skal være ubillig, og at derved Ondt bliver værre.«

»Saa skal jeg vente, til jeg har talt med Dank. Hvad om han fortsatte det, han saa fiffigt har begyndt?« —

Hansen og Ane Marie kom lidt efter ned i Kahytten, hvor de fandt Carlo og Nanny i en smilende Samtale om den kjære gamle Ven.

Da Carlo havde truffet Aftale med Hansen og vilde forlade Skibsværftet for at besørge det Meget, som endnu var at udrette, kom Dank jagende med sine smaa Skridt. Han var hed og forpustet af Sindsbevægelse: først havde han hørt, at Briggen havde været i Kamp — og med en ubegribelig Hensynsløshed overfor de vante Formaliteter var han løbet fra sit Contoir og op i Marineministeriet, hvor han til sin Henrykkelse havde faaet at vide, at Carlo ikke blot var kommen til Byen i bedste Velgaaende, men var udnævnt til Chef for »Vera« og rimeligviis kunde træffes paa Hansens's Skibs-

værft. I de første Minuter efter Gjensynet kunde han ikke faae et Ord frem: afvexlende trykkede han Carlo's Hænder og klappede ham paa Skuldrene eller trak op i sine Flipper og tog Hatten af for at tørre sin Pande. Da han endelig begyndte at komme i Ligevægt og spurgte Carlo ud om Træfningen og hans Udnævnelse til Chef, tog denne ham under Armen og sagde, idet de forlod Værftet: »Det skal jeg fortælle en anden Gang — nu er der noget heelt Andet, som jeg endelig maa tale med Dem om.«

»Noget heelt Andet! lille Ven, noget heelt Andet?« og det var klart, at han slet ikke var paa det Rene med, om det var ham selv eller Carlo, som det begyndte at løbe rundt for.

»Ja! jeg har talt med Nanny.«

»Hvad! hvem? Du? med Nanny?«

»Og vi er enige.«

»Enige?« gjentog han mechanisk. »Nei! hør nu, lille Ven, Du maa ikke gjøre Løier. Jeg kan, sandt for Dyden, ikke . . .«

»Men det er ramme Alvor.«

»Har Du friet til den velsignede Pige? rigtig friet?« — Carlo nikkede.

Dank tog rystende Lommetørklædet frem og tørrede sine Øine, saae bevæget paa Carlo og sagde afbrudt: »Nei! det gaaer i Sandhed over min Forstand: iforgaars sloges Du heelt nede i Østersøen, imorges kom Du hertil — har vist hverken nydt Vaadt eller Tørt siden — jeg træffer Dig i en dybsindig Samtale med Hansen om det Skib, Du selv skal føre, lille Ven . . . og midt under alt dette

har Du friet til den velsignede Glut! Og saa tænke sig, at jeg har gaaet Nætter og Dage og grandsket over, hvordan jeg blot kunde jævne Veien lidt for Jer . . .«

»Jævne Veien! Det er jo Dem, som vi kan takke for, hvad der er skeet, Hr. Dank.«

»Er det mig? Troer Du virkelig? Gud velsigne Dig, lille Ven . . . Naa! saa det er mig?« og midt paa Gaden standsede Cancelliraaden for at slaae begge Armene om Carlo og knuge ham til sig.

Endelig lykkedes det Carlo at faae ham til roligere at høre efter, og den Gamle blev nu meget høitidelig ved det Hverv, som overdroges ham. »Skulde jeg sige det til Fru Hinton? . . . Det er saa sin Sag . . . Du veed nok, lille Ven, med Damer . . . nei Kroglund er Manden! han veed, hvad jeg har gaaet og ønsket, og, da jeg sidst talte om Fru Hinton, smaalo han og sagde, at det kom vi nok over. Jo! Kroglund er Manden!« —

Nu kom Touren til Fru Dank: hendes Mand kom for seent hjem til Middag, og det var efter hendes Udsagn omtrent den eneste Synd, han endnu aldrig havde begaaet. Galt var det, men værre blev det, da han meddeelte hende, at han ikke kunde læse Avisen for hende, fordi han maatte indrette sig paa at tage ud til Kroglund med Morgentoget næste Dag. I sin retfærdige Harme opgav hun ganske at tale til ham, men betroede høit til de blanktpolerede Meubler alt det Skrækkelige, hun tænkte om ham: »Utilregnelig! . . . Gaaer fuldstændig i Barndommen . . . Hans Kone? — hvad er det for ham? — et Fnug! — stryges afveien

med et Viskestykke! . . . og det skal være en Mand! . . . han er ikke værd — at spilde et Ord paa!« — Da hun havde struttet sig op til det Yderste, vendte hun sig skarpt om imod ham og skreg: »Dank! er Du døv?!«

»Sagde Du Noget, lille Mo'er?«

»Nei! det gaaer for vidt! — han lader ikke blot — som han ikke hørte!«

Nanny gav Fru Hinton endeel at tænke paa om Eftermiddagen, da hun havde været ude paa Christianshavn: hun undveg Moderen, var sky og ordknap, og dog var der et saa lysende Udtryk af Fred og Lykke over hende, naar hun sad og glemte sit Haandarbeide, at der aabenbart maatte være skeet Noget, som hun ikke vilde tale til Moderen om. Det trak stærkt op til en Formaningstale, da Stuepigen, som tjente Fruen til Avis, fortalte, idet hun satte Theen paa Bordet, at der havde været en Kamp i Østersøen, hvor en dansk Brig havde jaget et fjendtligt Dampskib paa Flugt.

»Har Du sletikke hørt Noget om det, Nanny?« spurgte Fruen, da Pigen var gaaet.

»Jo, jeg har.«

»Men det er Dig naturligviis ganske ligegyldigt, siden Du ikke har sagt et Ord derom.«

»Lieutenant Verling har været med, og Du holder jo ikke af, at jeg taler om Noget, der vedkommer ham.«

»Men saa tænker Du desmere paa ham,« var Moderen paa Nippet til at svare; men hun følte sig usikker efter de sidste Dages Begivenheder, og nu troede hun jo at vide, hvad der havde gjort Nanny saa fraværende.

Længe skulde hun ikke blive i sin Vildfarelse: anden Dagen derefter blev hun ubehagelig overrasket ved, at Pigen kom ind og sagde, at Proprietair Kroglund gjerne vilde tale med hende, og, inden hun havde faaet svaret, at hun ikke var rask nok til at tage imod Fremmede, kom Kroglund roligt ind ad Døren.

»Fruen har længe kjendt mig af Navn, nu kjender De mig af Udseende,« og, da hun næsten opbragt stirrede paa ham, tilføiede han: »Med Forlov,« tog en Stol, satte sig lige foran hende og sagde, da Pigen var gaaet: »Naadige Frue! jeg holder ikke af Omsvøb . . .«

»Det kan jeg see!«

»Fruen er oprigtig — det lider jeg.«

»Hvad De lider, er mig ganske ligegyldigt.«

»Ikke saa ganske! Holdt jeg ikke saa meget af Lieutenant Verling, var De sluppen for mit Besøg.«

»Det er altsaa ham, jeg skylder Æren.«

»Unegtelig! Desværre kan De ikke fordrage ham.«

»Derom kan vi snart blive enige.«

»Hvad har De imod ham?«

Fruen svarede med et heelt Synderegister, hvis Slutning var: »Han er i den Grad umoralsk, at

han ikke har undseet sig for midt paa Dyrehavsbakken at lade sig omfavne af omstreifende Fjællebodsdamer!«

Denne sidste Beskyldning blev hilst af Kroglund's dybtklingende Latter.

»De behager at finde det morsomt.«

»Ubetaleligt! Den Historie har De bestemt fra Justitsraad Blak.«

»Er han maaskee ikke til at lide paa?«

»Fuldstændig! De kan trygt stole paa, at han aldrig skal forvanske en Skilling for Dem og aldrig fortælle en Historie, som ikke er forvansket.«

»Lieutenant Verling er altsaa et Dydsmønster.«

»Den Slags Folk troer jeg ikke paa. Nei! men en ærlig og brav Knegt er han.«

»Det kan jeg ikke forbyde Dem at mene, — men hvad vedrører det mig. Jeg ønsker ikke at slutte nøiere Bekjendtskab med ham.«

»Det var netop det, jeg kunde ønske, at De skulde gjøre, og det af den simple Grund, at De har en Datter, som han holder af.«

»De vil altsaa frie paa hans Vegne?«

»Truffet!«

»Det kan De spare Dem.«

»Er det saa afgjort?«

»Jeg giver aldrig mit Samtykke!«

»Selv om jeg siger Dem, at De gjør Deres Datter ulykkelig? Selv om jeg beviser Dem, at De gjør ham fuldstændig Uret, og selv om jeg fortæller Dem, at det er ham og ingen Anden, som De kan takke for, at De har en Nødskilling at tye til?«

Ved den sidste Yttring sendte hun ham et opskræmmet Blik, men gjentog: »Jeg samtykker aldrig!«

»En blind Fordom berettiger Dem ikke til at mishandle de unge Folk.«

»Mishandle! Lieutenant Verling vedrører mig ikke, og min Datter forvinder nok sine romantiske Griller.«

»Det er saa nemt at sige, — men dersom hun nu ikke forvandt sin Kjærlighed?«

»Kjærlighed!«

»Sig mig, Frue, har De aldrig selv været ung — har De aldrig havt, hvad De kalder romantiske Griller?«

»Nei!« svarede hun skarpt med stivnede Træk.

»Saa skal jeg fortælle Dem om en ung romantisk Pige, der aldrig forvandt sine Griller.« Han lænede sig frem, foldede Hænderne over sin Stok, støttede Hagen til dem og saae hende uafbrudt ind i Ansigtet, medens han fortsatte: »Hun var ualmindelig smuk, havde velhavende Forældre, førte et muntert Liv og var feiret af Alle. Friere meldte sig, men bleve afviste, de vare hende for dagligdags. Saa kom der en Orlogsmand med en Hoben unge Officerer, der sluttede sig til Tilbederne; men ogsaa de vare hende for hverdagsagtige. Derimod var der paa Skibet en ung Reisende, der havde faaet Lov at gjøre Touren med. See! han lignede ikke de Andre: han var en stilfærdig, drømmende ung Mand med et indtagende Ydre. Han tiltrak hende ved at holde sig tilbage, og der var Ingen, hun var saa venlig imod, som imod ham. Skibet

skulde ud paa Seiløvelser en Ugestid, og han foretrak at blive iland. Det var i St. Thomas, hvor hun dengang opholdt sig. De Familier, han omgikkes, bleve enige om at gjøre en Lysttour til St. Jan — hun var med — og, da de vendte tilbage derfra, fik de en af de vestindiske Orcaner. Skonnerten, de havde leiet til Touren, slap ind i Havnen, men blev her kastet paa Land, og den unge Pige kunde takke den stilfærdige unge Mand for, at hun blev frelst. Han bar hende bevidstløs ind i et Huus og forlod hende først, da hun var kommen til sig selv igjen. Fra nu af havde hun kun Tanke for ham, aandede og levede kun i »romantiske Griller« — men saa kom Orlogsmanden tilbage, fik Ordre til at gaae til Nordamerika, og derfra reiste han hjem med en Paquet. — Hun tilgav ham aldrig, at han havde »leget med hendes Følelser«, og da mange Aar efter hans Søn friede til hendes Datter, besluttede hun at hævne sig ved at gjøre det stakkels Barn ligesaa ulykkeligt, som hun selv havde været!«

Efterhaanden som han talte, var Fru Hinton krøbet sammen, som om hun visnede; hun hørte Slutningen af Fortællingen med blodløse Læber og stirrende Øine og blev siddende ubevægelig, da han taug. Efter en kort Pause fortsatte han: »Hun vil altsaa straffe Sønnen for Faderens Misgjerning og dømmer baade Faderen og Sønnen, uden at have hørt dem. Jeg har kjendt den ældre Verling, som jeg kjender den yngre, og, da jeg har den Vane at gjemme paa gamle Breve, skal jeg læse nogle Linier op af det Brev, som Faderen — dengang det unge, drømmende Menneske — skrev til

mig fra Nordamerika: »Havde jeg overvurderet mig selv,« staaer der, »saa havde jeg friet til hende og faaet en Kurv af det mest fortryllende Væsen, jeg nogensinde har kjendt; men Du veed, at jeg seer med samme Øine paa Andre, som paa mig selv, og et Par af de unge Mennesker, hun havde vraget, stod saa høit over mig, at jeg vidste, hvad der ventede mig. Og dog er det muligt, at jeg ikke havde taget Fornuften fangen, naar jeg ikke havde frygtet for, at hun af en misforstaaet Taknemmelighedsfølelse for, hvad der skeete ved Orcanen, skulde give mig sin Haand, uden at Hjertet var med.««

Blodet skød sig op i Fru Hintons Læber og Kinder, idet han læste, og, da han sluttede, rakte hun Haanden ud med Ordene: »Giv mig det Brev!« Han rakte hende det, reiste sig og gik igjennem Havedøren ud i Verandaen, medens hun sad fordybet i Brevet. Gjennem Løvet i Lysthuset, hiinsides Blomsteranlæggene og Busketterne, glimtede Skjæret af lyse Klæder — han skyndte sig derhen og traf, som han havde ventet, Dank i Samtale med Nanny.

»Jeg traf Frøken Hinton lige udenfor,« sagde Dank.

»Ganske tilfældigt! ganske tilfældigt! Brillant gammel Diplomat!« afbrød Kroglund ham og bad Nanny om at følge med. »Hvor den Haand ryster, mit Barn!« sagde han, idet han ledte hende ved Haanden.

»Har Moder samtykket?« spurgte hun ganske bleg.

»Saa godt som,« svarede Kroglund, gik ind i Stuen med hende og sagde: »Her kommer Barnet for at høre sin Dom.«

»Den overlader jeg til Dem, Hr. Kroglund,« svarede Moderen med svag Stemme, og Nanny foer Moderen om Halsen.

»Maa nu Barnet ikke see efter Cancelliraad Dank, som venter mig udenfor, medens jeg taler to Ord med Dem, Frue?« yttrede Kroglund lidt efter, og, da Nanny var gaaet, satte han sig igjen ned, trak nogle Papirer op af Lommen og rakte hende dem.

»Hvad er det? Jeg forstaaer mig ikke paa Documenter.«

»Det er en meget kjøn og solid Prioritet i min Gaard, som Verling og jeg har skrabet sammen paa i en lang Række Aar, og som er bestemt til at udleveres Lieutenant Verling den Dag, han gifter sig med en brav Pige.«

»De er et mærkværdigt Menneske!«

»De mener, at jeg baade kan slaae og klappe; men De skal nok faae at see, at jeg klapper hellere, end jeg slaaer.«

I det lille, gammeldags Huus ved Indgangen til Skibsværftet, som Hansen foreløbig beboede, vare en Times Tid senere Hansen, hans Moder og Ane Marie samlede, da en Droschke kom kjørende i en aldeles urimelig Fart og holdt for Døren. Dank

sprang geskjæftig ud af den og spurgte ivrig Hansen, der kom ham imøde: »Hvor er han? hvor er han?«, medens Kroglund med mere Sindighed steg ned, efterfulgt af Nanny.

»Lieutenant Verling? begribeligviis ombord — der har han ikke kunnet været fra siden Morgenstunden: han har faaet sit Mandskab og er saa godt som ene om at gi'e det Hele den rigtige Orlogsskabelon.«

»Tør man gaae ombord til ham?«

»Bevares! og Frøkenen kjender jo Veien.«

»Saa kom! saa kom!« ivrede Dank og lagde Nanny's Arm i sin, medens Kroglund lagde sin Haand paa hans Skulder og pegede leende paa de Andre: »Seer Du ikke, hvor nysgjerrige de er?«

»Hm! det er sandt! . . . Tænk! han har faaet hende her! og det er Proprietairen, han kan takke derfor.«

»Tænkte jeg det ikke nok!« udbrød Hansen og saae uvilkaarligt hen paa Droschkekudsken.

Kroglund fangede hans Blik og yttrede: »Nei! Hansen, ham har jeg ikke brugt — det er Cancelliraaden, som denne Gang har hjulpet mig.«

Samtidig sagde Ane Marie til Hansen's Moder: »Tag Dig i Agt, Tante! inden Du veed et Ord af det, klapper Proprietairen Dig sammen med Jeres gamle Opsynsmand.«

»Det kunde han saamænd være godt tjent med, det gamle Skind: det er forskrækkeligt, saa daarligt hans Klæ'er er stoppede!«

»Og nu afsted!« afbrød Kroglund Lykønskning-

gerne. »Jeg kommer, naar jeg har passiaret lidt med de Godtfolk her.

Da Nanny kom hen til Skonnerten, kjendte hun den næppe igjen: der var pustet Liv i den. Seilene, som vare los til Udluftning, skinnede i Solen og kastede flagrende Skygger henover Dækket, hvor Folkene havde travlt med at samle deres Tøi, der var blevet optegnet af Underofficererne.

»Er Lieutenant Verling ombord?« spurgte Dank Qvarteermesteren, der kom ham imøde ved Landgangsbrættet.

»Chefen er nede i sin Kahyt.«

Dank trippede agterefter, trykkede Nanny's Arm til sig og hviskede: »Hørte De det? Chefen!«

Carlo var lige gaaet ned for at underskrive endeel af de »Begjeringer«, som ere Indledningen til enhver Orlogsmands Forsyning, da der blev banket paa Døren, og Dank sittrende af Glæde og Bevægelse traadte ind med Nanny:

»Victoria, lille Ven! Victoria! spørg hende selv!« og saa smuttede han ud igjen.

Carlo slog Armene om hendes Liv, saae hende med hele sin Sjæl ind i Øinene og sagde:

»Veed Du, hvad »Vera« betyder? — baade Tro og Troskabsløfte. Det er derfor, at jeg gjenfandt og vandt Dig her, og at Du nu selv kommer og bringer mig min Lykke. Jeg troer paa Dig og paa Alt, hvad Du bringer mig, saa fuldt og fast, som kun den kan troe, der har indsuget lidt af Sømandens Overtro — og dog er der nogle Ord, som jeg længes saa inderligt efter at høre!«

»Der er saa meget, som min Tanke hvisker, men som jeg ikke har Mod til at sige.«

»Husk! vi er ombord i »Vera« -- og hør! nu raabes der: alle Mand op! vi maae skilles — og gjensees først imorgen.«

Blussende saae hun ham et Øieblik ind i Øinene, gjemte sit smukke Hoved ved hans Skulder, og blødt, bævende og ømt lød til ham de ældgamle Ord, der atter og atter gjenfødes, naar de udtales af den Rette: »Jeg elsker Dig!«

Joh. Olsen,
Bogbinder,
Walkendorfsgade 36
3dje Sted fra Amagert.